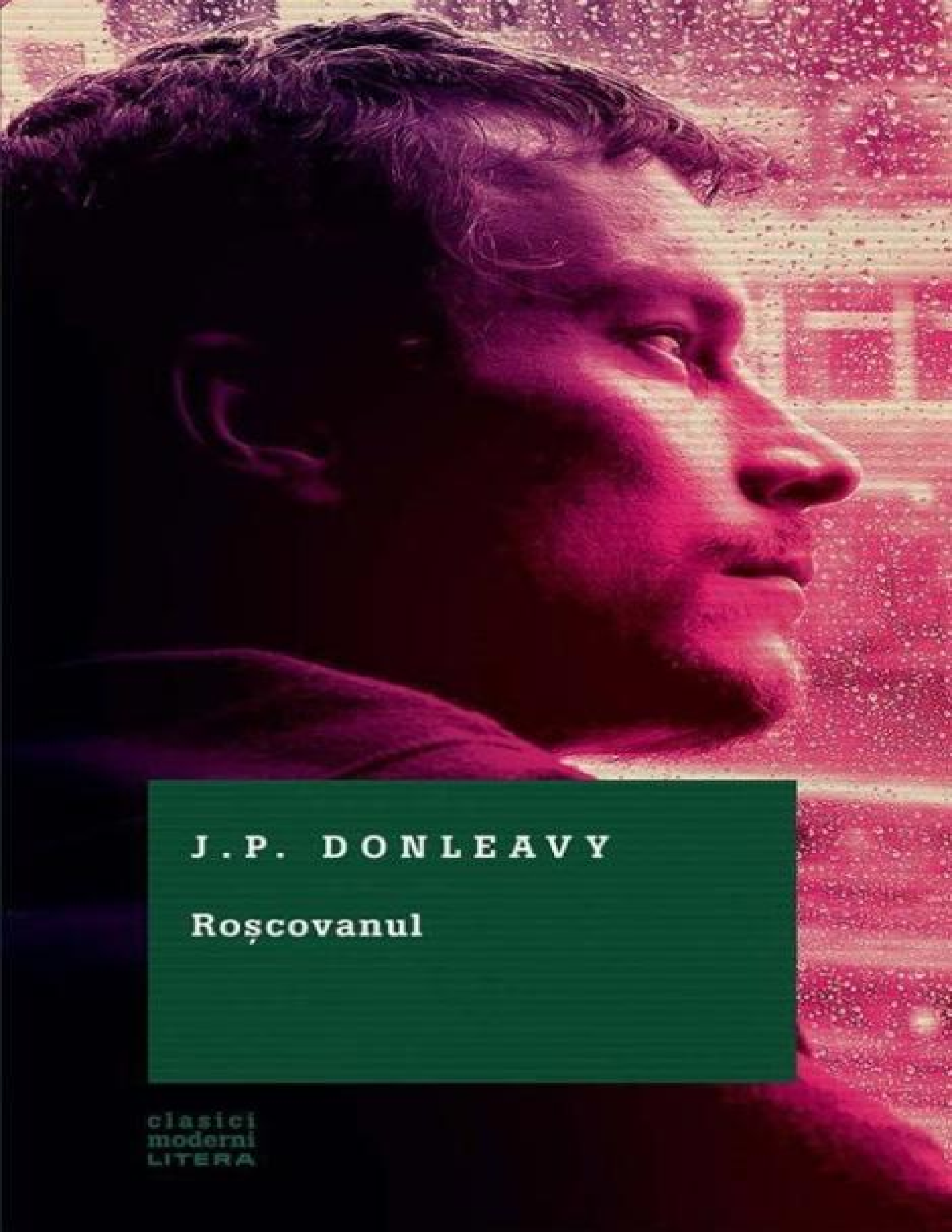

J. P. DONLEAVY

Roșcovanul

clasici moderni
LITERA

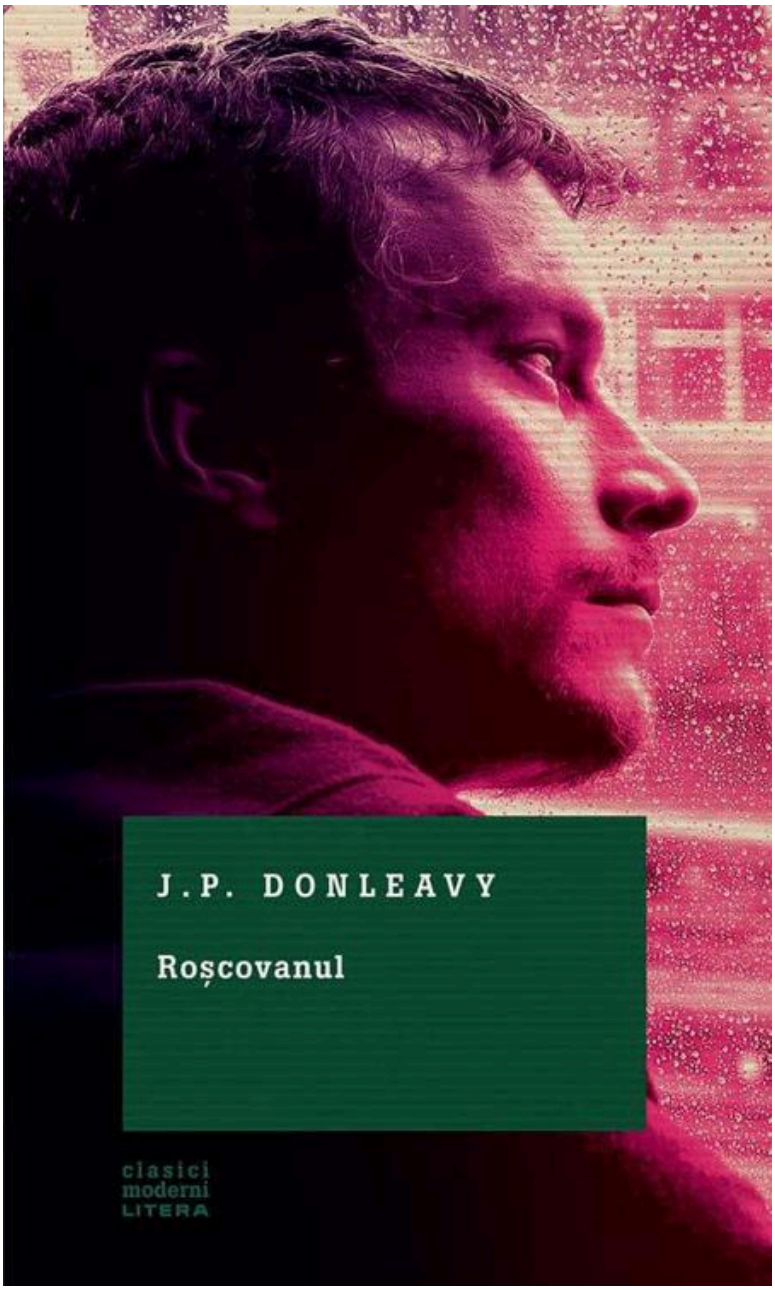
J.P. DONLEAVY
Roșcovanul
clasici
moderni
LITERA

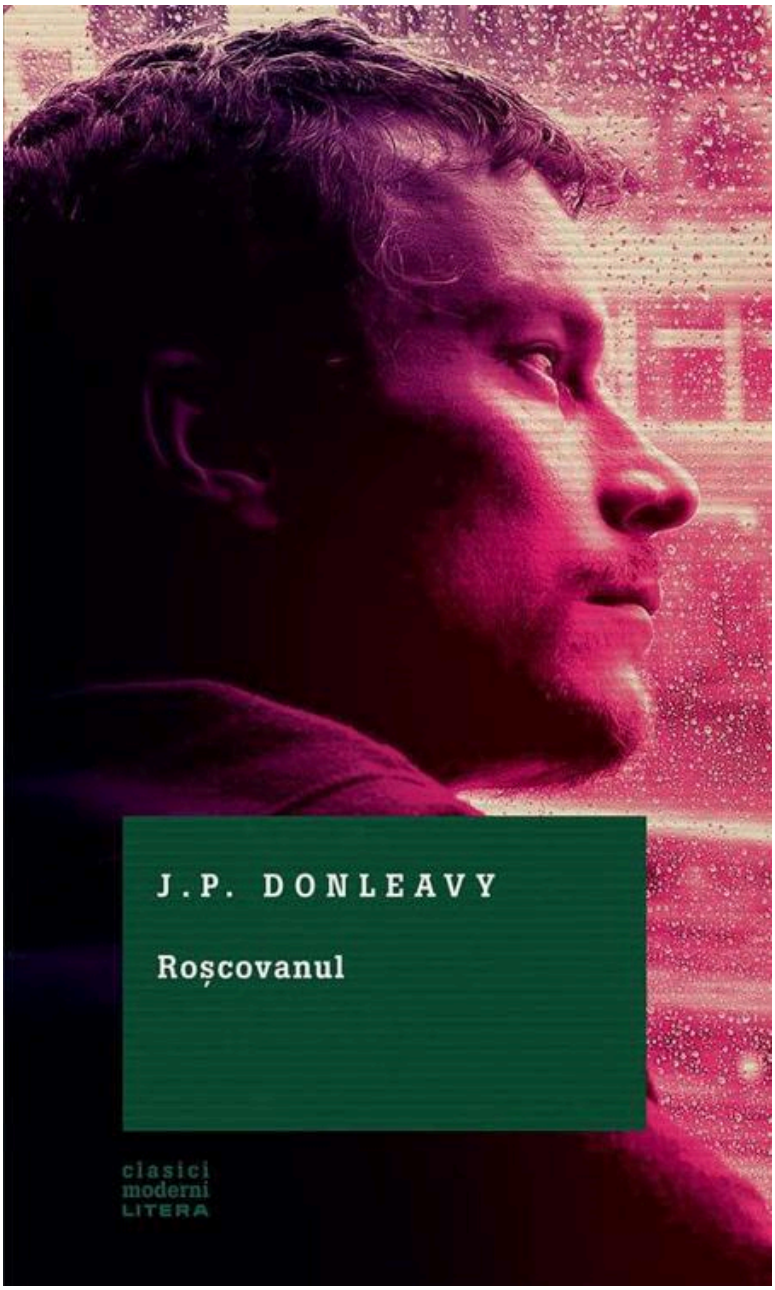
J.P. DONLEAVY
Roșcovanul
clasici
moderni
LITERA

J.P. Donleavy

Roșcovanul

Traducere din limba engleză și note

Mariana Pirotealã

Editura LITERA

2016

clasici

contemporani

LITERA

The Ginger Man

J.P. Donleavy

Copyright © 1955 J.P. Donleavy

Ediție publicată pentru prima oară în Franța de Olympia Press

Publicată în Marea Britanie în 1996 de Abacus,

un imprint al Little, Brown Book Group

Editura Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe

www.litera.ro

Roşcovanul

J.P. Donleavy

Copyright © 2016 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Ovidiu Șerban

Copertă: Bogdan Mitea

Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN ePUB: 978-606-33-1165-9

ISBN PDF: 978-606-33-1166-6

ISBN Print: 978-606-33-0866-6

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

James Patrick Donleavy (n. 1926) este un romancier și dramaturg american de origine irlandeză. S-a născut la New York și a studiat la diferite școli din Statele Unite, iar în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a servit în Marina SUA. După război s-a mutat în Irlanda, iar în 1946 și-a început studiile la Trinity College din Dublin, fără să le finalizeze însă. Și-a făcut debutul în revista literară dublineză Envoy. Primul său roman, Roșcovanul, publicat la Paris în 1955 și interzis inițial în Irlanda și în Statele Unite pe motiv de obscenitate, a câștigat aprecierea criticilor, fiind inclus de Modern Library printre cele mai bune 100 de romane ale secolului XX. Cartea a cunoscut vânzări record de peste 45 de milioane de exemplare. Donleavy a scris zece romane, două nuvele și numeroase lucrări de nonficțiune. Multe dintre romanele sale au fost adaptate în piese de teatru. Autorul a fost inclus, pe bună dreptate sau nu, datorită temelor și scriiturii primelor sale lucrări, în gruparea „tinerii furioși".

1

Astăzi, un neobișnuit soare de primăvară. Trăsuri trase de cai, hurducăind spre cheiurile de mai jos de Tara Street și copii urlând, desculți, cu fețele albe.

O'Keefe intră și urcă pe un taburet. Își împinge ranița la spate și se uită la Sebastian Dangerfield.

— Căzile sunt uriașe acolo. Prima baie în ultimele două luni. Pe zi ce trece, semăn tot mai mult cu irlandezii. E ca atunci când mergi cu metroul în America, treci printr-un turnichet.

— Ai mers la clasa întâi sau la a treia, Kenneth?

— La prima. M-am omorât cu firea să-mi spăl lenjeria, dar în camerele alea afurisite de la Trinity nu se usucă nimic. Până la urmă, mi-am trimis prosopul la spălătorie. La Harvard puteam să mă strecor într-un duș placat cu gresie și apoi să mă scufund în lenjerie curată.

— Ce vrei de băut, Kenneth?

— Cine plătește?

— Tocmai am fost la cămătar să-mi amanetez radiatorul electric.

— Atunci, ia-mi un cidru. Marion știe că ai amanetat radiatorul?

— E plecată. S-a dus în vizită la părinți cu Felicity. În ținuturile mlăștinoase din Scoția. Cred că o deprima Balscaddoon. Râcâieli prin tavan și gemete de sub podea.

— Cum e pe acolo? Îți îngheață ouăle?

— Ieși în lume. Stai la sfârșitul săptămânii. N-am cine știe ce de mâncare, dar îți dau cu dragă inimă ce am.

— Adică nimic.

— Eu n-aș zice chiar așa.

— Eu, da. De când am sosit aici, totul a mers prost, iar indivizii ăștia de la Trinity cred că-s gros la pungă. După ei, dacă am indemnizație de veteran, cac dolari sau o diaree de cenți. Ți-ai luat cecul?

— Mă ocup luni.

— Dacă nu-mi sosește al meu, crăp. Iar tu mai ai pe cap și-o nevastă și-un copil. Dar tu cel puțin ai sex la discreție. Eu n-am avut niciodată. Prin Howth sunt femei destrăbălate?

— O să fiu atent.

— Uite ce e, trebuie să mă duc să mă întâlnesc cu îndrumătorul și să văd dacă pot să aflu unde se țin cursurile de greacă. Nu știe nimeni, e totul secret. Nu mai beau. Vin la sfârșitul săptămânii.

— Mai știi, poate te aștept cu prima femeie din viața ta.

— Mda.

2

În Balscaddoon se ajungea pe un deal pieptiș. Mers șerpuitor aproape de case și ochii vecinilor zgâiți. Ceață pe apa netulburată. Și silueta adusă de spate mai sus pe drum. În capăt se netezea, iar într-un zid de beton era o ușă verde.

În cadrul ușii, zâmbete, pantofi albi de golf și pantaloni cafenii atârnați cu bucăți de sârmă.

— Intră, Kenneth.

— Ce casă. Ce-o ține pe picioare?

— Credința.

O'Keefe străbătu casa. Deschise uși, sertare, dulapuri, trase apa la toaletă, ridicându-i capacul, o trase încă o dată. Vârî capul pe hol.

— Carevasăzică treaba asta chiar merge. Dac-am avea ceva de mâncare, am putea chiar s-o folosim. Jos în oraș e un magazin din ăla mare, ce-ar fi să dai o fugă până acolo și să apelezi la accentul ăla englezesc al tău ca să iei pe datorie? Deși îmi place compania ta, Dangerfield, mi-ar fi mai dragă cu burta plină.

— Sunt deja înglodat.

— Și nu arăți cine știe ce cu hainele alea.

O'Keefe sări pe podeaua salonului. Deschise ușa serei, ciupi frunzele unei plante pe ducă și ieși în grădină. În timp ce stătea pe iarba încurcată, fluieră ascuțit pe când privea în josul stâncilor abrupte la hulele mării aflate mulți metri mai jos. Ocoli prin dosul îngust al casei, uitându-se pe ferestre. Într-un dormitor îl văzu pe Dangerfield în genunchi tăind o pătură mare albastră cu un topor. Se repezi înapoi în casă.

— Dumnezeule mare, Dangerfield, ce faci? Te-ai țicnit?

— Răbdare.

— Dar e bună pătura. Dă-mi-o mie dacă ai de gând s-o faci ferfeniță.

— Kenneth, fii atent la mine. Vezi? O pui așa în jurul gâtului, bagi înăuntru marginile zdrențuite și abracadabra! Acum port albastrul echipei de vâslași a Colegiului Trinity. Întotdeauna e bine să afișezi rafinament dezinvolt când te folosești de influența unei clase sociale. Și acum, să vedem dacă ne dau pe datorie.

— Ticălos șiret ce ești! Trebuie să recunosc că arată bine.

— Aprinde focul în sobă. Mă întorc.

— Fă rost de un pui.

— Să vedem.

Dangerfield ieși pe Balscaddoon Road, acum pustiu.

Tejgheaua era acoperită cu bucăți delicioase de bacon și coșuri din nuiele cu ouă lucioase. Vânzători cu șorțuri albe în spatele tejghelei lungi. Banane verzi din Insulele Canare înflorite din tavan. Dangerfield se opri în fața unui vânzător cu părul alb care se apleacă înainte nerăbdător.

— Bună ziua, domnule. Vă pot fi de folos?

Dangerfield șovăielnic, cu buzele țuguiate.

— Bună ziua, da. Aș vrea să deschid un cont la dumneavoastră.

— Prea bine, domnule. Vă rog să veniți cu mine.

Vânzătorul deschise un registru mare pe tejghea. Îi ceru lui Dangerfield numele și adresa.

— Vă trimit factura lunar sau trimestrial, domnule?

— Cred că trimestrial.

— Doriți să luați ceva astăzi, domnule?

Dangerfield își masă buza, iar privirea îi țâșni printre rafturi.

— Aveți Cork Gin?

— Desigur, domnule. Sticlă mare sau mică?

— Cred că cea mare.

— Și mai doriți și altceva, domnule?

— Haig & Haig aveți?

Vânzătorul strigă spre capătul prăvăliei. Un băiețel se duse în spate și ieși cu o sticlă. Dangerfield arată spre o bucată de șuncă.

— Câte livre, domnule?

— O iau pe toată. Și două livre de brânză și un pui.

Vânzătorul tot numai un zâmbet și pus pe flecăreală. Da, vremea e de vină. O ceață groaznică. Nu-i vreme pentru cine iese în larg, dar nici pentru ceilalți. Și bătând din palme spre băiețel:

— Vino și cară-i cumpărăturile domnului. Să aveți și dumneavoastră o zi bună, domnule.

În capătul dealului, O'Keefe așteptând și luând pachetele în brațe. În bucătărie, așezându-le pe masă.

— Eu nu știu cum reușești, Dangerfield. Prima oară când m-am dus să iau pe datorie, mi-au spus să vin cu o scrisoare de la un director de bancă.

— Sângele albastru deschide orice ușă, Kenneth. Acum o să tai o bucățică din brânza asta și o să i-o dau băiețelului.

Dangerfield se întoarce în bucătărie zâmbind și frecându-și mâinile.

— De ce naiba ai luat toată pileala asta?

— Să ne încălzim. Cred că vine un front rece din regiunea arctică.

— Ce-o să zică Marion când se întoarce?

— N-o să sufle o vorbă. Nevestele astea englezoaice sunt grozave. Își cunosc lungul nasului. Ar trebui să-ți iei și tu una.

— Tot ce-mi doresc e prima păsărică din viața mea. E destulă vreme să mă împovărez cu nevastă și copii. Dă-mi niște scotch din ăla și dă-te din drum să încropesc ceva de mâncare. Uneori cred că gătitul e singurul lucru la care mă pricep. Într-o vară, când lucram în Newport, mă gândeam să renunț la Harvard. Era pe acolo un bucătar grec care mă considera nemaipomenit pentru că vorbeam greaca aristocraților, dar m-au dat afară fiindcă am invitat niște băieți de la Harvard în barul clubului să bem un păhărel, iar directorul a venit și m-a pus imediat pe liber. A zis că personalul nu trebuie să se bată pe burtă cu oaspeții.

— Mi se pare drept.

— Iar acum am licență în studii clasice și tot trebuie să gătesc.

— Nobilă profesie.

O'Keefe răsturnând oale și zburdând între chiuvetă și masă.

— Kenneth, crezi că ești frustrat sexual și neadaptat?

— Da.

— O să găsești tot felul de posibilități în acest frumos ținut.

— Mda, cu ghiotura, posibilități de legături nefirești cu animale domestice. Dumnezeule, singurul moment în care uit e când mi-e foame. Când mănânc, înnebunesc. Am stat și-am citit până la ultima carte despre sex din

biblioteca Widener, să văd cum aș putea face rost. Frecție la picior de lemn. Probabil că femeile mă găsesc respingător și n-am leac.

— N-a fost nici una atrasă niciodată?

— O dată. La Black Mountain College din Carolina de Nord. M-a poftit în camera ei să ascultăm muzică. A început să se lipească de mine și am șters-o din cameră.

— De ce?

— Probabil era prea urâtă. Ăsta e un alt lucru care mă trage în jos. Mă simt atras de femeile frumoase. Singura soluție e să îmbătrânesc și să nu mai vreau.

— Atunci o să vrei mai mult ca oricând.

— Doamne, nu e adevărat, nu? Dacă asta mă așteaptă, mai bine sar de pe faleza din capătul grădinii. Ia zi, cum e să ai zilnic o porție de păsărică?

— Te obișnuiești, așa cum te obișnuiești cu toate.

— Eu nu m-aș obișnui niciodată.

— Ba da.

— Dar ce-i cu vizita asta a lui Marion la mămica și tăticu'? Vreo ceartă? Băutura?

— Ea și copilul au nevoie de puțină odihnă.

— Cred că taică-său e înțelept. Cum de te-a făcut de două sute cincizeci de bancnote? Nu e de mirare că nu i-ai văzut la culoare.

— M-a luat în biroul lui și a zis, fiule, îmi pare rău, dar acum suntem puțin cam strâmtorați.

— Ar fi trebuit să-i zici că dacă nu dă zestre, nu se face nunta. Sigur are ceva la teșcherea, doar e amiral. Ar fi trebuit să-i zici că vrei să-i oferi în

continuare lui Marion viața cu care e obișnuită. Puteai să-l pătrunzi cu ideile tale optimiste.

— Prea târziu. Asta s-a întâmplat în noaptea de dinaintea nunții. Ba chiar am și refuzat un pahar, ca să impresionez. Totuși, a așteptat vreo cinci minute după ce a plecat majordomul și abia atunci a invocat sărăcia.

O'Keefe se răsucește ținând puiul de copan.

— Vezi? E șiret. Și-a economisit două sute cincizeci de bătrâne. Dacă erai pe față, puteai să-i spui că ai lăsat-o borțoasă pe Marion și, cu un copil pe drum, ai nevoie de ceva bani la saltea. Uită-te la tine. Nu mai trebuie decât să pici examenele la drept și ai rezolvat-o.

— Mi-e bine așa, Kenneth. Dacă am o brumă de bani, totul e bine. Am casă, soție, o fiică.

— Vrei să spui că plătești chirie pentru o casă. Dacă nu mai plătești, nu mai ai casă.

— Hai să-ți mai torn un pahar, Kenneth. Cred că ți-ar prinde bine.

O'Keefe umplând un castron cu pesmet. Afară, noapte și vuietul mării. Clopotele care invită la Angelus[1]. Un răgaz revigorant.

— Dangerfield, din cauza sângelui tău albastru o să-ți moară familia de foame și, în cele din urmă, o să ajungeți cu toții la azilul săracilor. Ar fi trebuit să mergi la sigur și să te însori doar pentru bani. Vii beat acasă, o pui nițel cu cracii în sus și te-ai mai pricopsit cu o gură de hrănit. O să ajungi să mănânci spaghete, ca mine în copilărie, până îți ies pe nas, sau va trebui să-ți iei nevasta englezoaică și copiii englezi și s-o ștergi înapoi în America.

Legat cu ață, puiul fu așezat reverențios în tavă. Cu un plescăit, O'Keefe îl împinse în cuptor.

— Când e gata, Dangerfield, o să mâncăm pui à la Balscaddoon. Știi, casa asta îți dă fiori când se întunecă. Dar încă nu aud nimic, în afară de mare.

— Așteaptă.

— Eh, fantomele n-or să mă deranjeze când am burta plină și cu atât mai puțin dacă aș avea o viață sexuală împlinită. Știi, la Harvard am pus în sfârșit mâna pe Constance Kelly. O fată care m-a ținut pe jar doi ani, până să aflu eu ce escroace sunt americancele și să scap de ea. Dar nu înțeleg. N-am ajuns niciodată la prăjitură. Făcea orice, numai înăuntru nu mă lăsa. Aștepta să se pricopsească pe Beacon Hill. Eu aș fi luat-o de nevastă, dar n-a vrut să ajungă la baza scării sociale cu mine. Unul din clasa ei. Dumnezeule, are dreptate. Dar știi ce-am de gând să fac? Când mă întorc în America, când sunt bine garnisit cu biștari, cu costume de pe Savile Row, pipa neagră din rădăcină de măceș, un M.G. cu șofer și cu accentul meu englezesc de zile mari, opresc la o casă din suburbii unde s-a măritat cu un irlandez, refuzată de toți bostonienii bătrâni, și-mi las omul la volan. O iau pe poteca din față, dau jucăriile copilului din drum cu bastonul și bat de câteva ori nerăbdător la ușă. Iese. O pată de făină pe obraz și duhoare de varză fiartă din bucătărie. O privesc cu o mirare șocată. Îmi revin ușor și, cu cel mai ales accent al meu, servit cu o rezonanță devastatoare, zic Constance… ai ajuns… exact cum mă gândeam eu. Apoi mă răsucesc pe călcâie, o las să-mi studieze costumul, mai dau o jucărie din drum cu bastonul și plec în trombă.

Dangerfield legănându-se în scaunul balansoar verde cu o bălăbăneală veselă, scuturând din cap într-o sută de încuviințări. O'Keefe, proțăpit pe picioare pe plăcile roșii de gresie de pe podeaua bucătăriei, agitând o furculiță, cu ochiul sănătos lucindu-i în cap, fără doar și poate un irlandez smintit. Poate alunecă pe-o jucărie din acelea și-și rupe noada.

— Iar mama lui Constance mă ura de moarte. Zicea că o trag în jos, socialmente vorbind. Deschidea toate scrisorile pe care i le scriam fiică-sii și stăteam în biblioteca Widener scornind cele mai mizerabile lucruri pe care mi le puteam închipui, cred că târfei bătrâne îi plăceau. Pe vremuri mă bufnea râsul când mă gândeam că le-a citit și că apoi a trebuit să le dea foc. Pun femeile pe fugă, la naiba. Nu mai departe de iarna asta în Connemara când am fost în vizită la ăi bătrâni, verișoară-mea, urâtă ca dracu', nici măcar n-a vrut să-mi cedeze. O așteptam să iasă noaptea să ia laptele și mă duceam cu ea. La marginea câmpului, încercam s-o împing în șanț. O lăsam fără suflu și spunea că face orice dacă o iau în America și mă însor cu ea. Am încercat trei nopți la rând, am stat în ploaie, cufundați în noroi și baligă

de vacă până la glezne, eu încercam s-o bag în șanț, s-o pun cu cracii în sus, dar era prea voinică. Așa că i-am zis că-i un butoi cu osânză și că n-o duc nicăieri. Trebuie să faci rost de viză înainte să le poți atinge pe mână.

— Ia-o de nevastă, Kenneth.

— Și să mă leg la cap tot restul zilelor cu animalul ăla de povară? N-ar fi rău dacă aș putea-o lega cu lanțul de sobă să gătească, dar dacă-ți iei nevastă irlandeză e ca și când ți-ai căuta sărăcia cu lumânarea. Cu Constance Kelly m-aș însura de ciudă.

— Îți recomand rubrica de matrimoniale din Evening Mail. Cât mai simplu. Bărbat cu stare, moșii întinse în vest. Preferă femeile voinice, cu capital propriu și mașină pentru călătorii pe continent. Nu contactați dacă nu îndepliniți cerințele.

— Hai să mâncăm. Nu vreau să-mi complic problema.

— Kenneth, e îmbietor.

Puiul fript fu așezat pe masa verde. O'Keefe înfigând furculița în pieptul suculent și smulgând copanele. Oala se cutremură pe raft. Perdelușele cu buline roșii flutură. O rafală de vânt afară. Dacă te gândești bine, O'Keefe știe să gătească. Și ăsta e primul pui pe care îl mănânc din noaptea în care am plecat din New York și chelnerul m-a întrebat dacă vreau să păstrez meniul drept amintire, iar eu am stat în camera cu covoare albastre și am spus „da". Iar într-un bar din apropiere, un bărbat într-un costum maro se oferă să-mi facă cinste cu ceva de băut. Vine și mă pipăie pe picior. Zice că adoră New Yorkul și putem merge undeva, departe de mulțime, să stăm de vorbă, să fim împreună, băiat drăguț, dintr-o familie bună. L-am lăsat atârnat pe scaun, o pată roșie, cravata alb cu albastru ieșită din haină și m-am dus în Yorktown, unde am dansat cu o fată cu o rochie înflorată, care a spus că nu e deloc distractiv și nici țipenie în jur. Pe nume Jean, cu niște sâni impresionanți, iar eu visam la ai lui Marion, blonda mea înaltă și slabă, cu dinții din față mari, eleganți. După război mă pregăteam să mă însor cu ea. Gata să iau avionul cel mare să traversez oceanul. Când am întâlnit-o prima oară, purta un pulover azuriu și știam că sunt ca niște pere. Nimic nu e mai bun decât perele răscoapte. În Londra în Antelope, în spate cu o

carafă de gin bun, bucurându-mă de tovărășia acestor oameni mai presus de orice îndoială. Stătea la numai câțiva centimetri distanță, cu o țigară lungă între degetele albe. În timp ce bombele cădeau peste Londra. Am auzit-o cerând țigări, dar ei nu aveau. Și m-am aplecat înainte cu uniforma mea de marină, arătos și puternic, te rog, ia de la mine. Ah, nu se poate, serios, mulțumesc, nu. Dar te rog, insist. Ești foarte amabil. Pentru puțin. Și i-a căzut una, m-am aplecat și am atins-o pe gleznă cu degetul. Doamne, ce lăboanțe delicioase, splendide.

— Ce-ai pățit, Kenneth? Ești alb ca varul.

O'Keefe, cu ochii în tavan, cu un copan de pui pe jumătate mâncat atârnat în pumn.

— N-ai auzit? Nu știu ce-o fi râcâitul ăla din tavan, dar e de la ceva viu.

— Dragul meu Kenneth, te invit să cercetezi perimetrul. Se mută prin toată casa. Ba chiar se și tânguie, și are obiceiul tulburător de a te urma dintr-o cameră în alta.

— Dumnezeule, termină. Mă sperii. De ce nu răscolești pe sus?

— Zic pas.

— Zgomotul ăla e real.

— Poate vrei să te uiți tu, Kenneth. Trapa e pe hol. Îți dau eu topor și lanternă.

— Stai să diger mâncarea. Tocmai începuse să-mi placă atmosfera. Credeam că glumești.

O'Keefe la un capăt, cărând scara în hol.

Cu toporul gata de atac, O'Keefe, înaintând ușor spre trapă. Dangerfield, îmboldindu-l. O'Keefe, împingând ușa, aruncând ocheade de-a lungul razei de lumină. Nici un zgomot. Nici un sunet. Vitejie atotstăpânitoare din nou.

— Pari speriat de moarte, Dangerfield. Ai zice că tu ai urcat. Probabil hârtii pe care le împrăștie vântul pe podea.

— Cum poftești, Kenneth. Tu fluieră când te apucă de gât. Intră.

O'Keefe se făcu nevăzut. Dangerfield, privind prin praful ce se așternea. Pașii lui O'Keefe, mergând spre salon. Un vaiet. Țipătul lui O'Keefe.

— Dumnezeule, ține scara, cobor.

Trapa, trasă cu zgomot.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce e, Kenneth?

— O pisică. Chioară. În locul celuilalt ochi, o gaură căscată. Ce priveliște. Cum naiba a ajuns sus?

— Habar n-am. Probabil a fost acolo tot timpul. Se poate să-i fi aparținut unui anume domn Gilhooley care a locuit aici, doar că a căzut de pe faleză într-o noapte și trei luni mai târziu a ajuns pe Insula Man. N-ai zice, Kenneth, că poate casa asta a văzut mulți morți la viața ei?

— Unde mă culci?

— Zâmbește, Kenneth. Pari înspăimântat. Nu trebuie să te lași dărâmat de o bagatelă precum o pisică. Poți să dormi unde vrei.

— Casa asta îmi dă fiori. Să facem focul sau așa ceva.

— Hai în salon să-mi cânți un cântecel la pian.

Merseră pe holul placat cu gresie roșie în salon. Pe un tripod așezat în fața bovindoului, un telescop mare de alamă, îndreptat spre mare. În colț, o pianină străveche, cu capacul plin de cutii de conserve desfăcute și coji de brânză. Trei fotolii dolofane, stricate de gogoloaie de umplutură și arcuri ieșite. Dangerfield se prăvăli pe unul, iar O'Keefe se repezi la pian, atinse o clapă și începu să cânte.

În astă odaie tristă

În astă beznă mâhnită

Trăim ca animalele.

Geamurile zgâlțâindu-se în ramele putrede. Notele întortocheate ale lui O'Keefe. Iată-te, Kenneth, stai pe taburetul acela, venit tocmai din Cambridge, Massachusetts, pistruiat și îndopat cu spaghete. Iar eu, din St Louis, Missouri, pentru că în noaptea aceea în Antelope, am invitat-o pe Marion la cină și ea a făcut cinste. Și un weekend mai târziu, într-un hotel i-am scos pijamaua verde, ea a spus că nu poate, iar eu i-am spus poți. Și în alte weekenduri, până s-a terminat războiul. Adio, bombe și pe-aci ți-e drumul spre America, unde nu pot decât să spun că am fost dezastruos și singur, cu sentimentul că Anglia e croită pentru mine. De la bătrânul Wilton n-am scos decât bani de taxi când am mers în luna de miere. Am ajuns, iar eu am cumpărat un baston ca să străbat văile din Yorkshire. Camera noastră era deasupra unui râu în acea vară târzie. Și servitoarea era nebună, ne punea flori în pat, iar în noaptea aceea Marion și le-a prins în păr, pe care și l-a lăsat desfăcut pe cămașa albastră de noapte. O, perele! Țigări și gin. Trupuri dezlănțuite, până când Marion și-a pierdut dinții falși din față în spatele comodei și apoi a plâns, înfășurată într-un cearșaf, prăbușită pe un scaun. I-am spus să nu-și facă griji, pentru că se mai întâmplă și astfel de lucruri în luna de miere, iar în curând plecăm în Irlanda, unde sunt bacon și unt și seri lungi la gura sobei, în timp ce eu studiez Dreptul, și poate chiar o partidă iute de amor pe covorul de lână de pe podea.

Această voce bostoniană, ciripindu-și cântecul. Lumina galbenă se revarsă pe fereastră pe iarba retezată, scuturată de vânt și pe stâncile negre. Și pe treptele ude, printre țepi de orz sălbatic și iarbă-neagră ruginie, până la nivelul de viitură și la iaz. Unde algele urcă și coboară noaptea în golful Balscaddoon.

---

[1] Rugăciune catolică în cinstea Bunei Vestiri

3

Soarele matinal al zilei de duminică iese din marea neobosită, din negrul Liverpool. Pe stânci spre mare cu o carafă cu cafea. Pe cheiul din port, vilegiaturiști în culori vii. Bărci în larg. Cupluri tinere urcând pe șoseaua Balscaddoon spre vârful Kilrockului în căutare de verdeață și să se așeze prin iarba neagră. O mare rece și verde spărgându-se înspumată de-a lungul coastei de granit. O zi în care toate capătă viață, ca niște stele dezvelite.

Un vânt ud și sărat. Și mâine, se întoarce Marion. Și stăm amândoi aici, bălăbănindu-ne picioarele americane. Marion, mai stai puțin plecată, te rog. Încă nu sunt gata să mă prinzi iar ca-ntr-un clește. Farfurii unsuroase sau ponoșul murdar al copilului, vreau doar să le văd cum navighează. Ne trebuie o doică să plimbe copilul prin vreun parc public, unde nu-i aud țipetele. Sau poate muriți amândouă într-un accident de tren, iar taică-tău achită cheltuielile de înmormântare. Oamenii bine-crescuți nu se ceartă niciodată cine să plătească în caz de deces. Și nu e ieftin în vremurile astea. Doar o lună să ai ochi sticloși și o șterg la Paris. Un hotel drăguț și liniștit pe Rue de Seine, cu fructe proaspete plutind într-un vas cu apă nițel rece. Trupul tău lung, iernatic, gol și întins pe gresie și ce-aș gândi dacă ți-aș atinge sânul mort. Trebuie să scot o jumătate de coroană de la O'Keefe înainte să plece. Oare de ce e așa de strâns la pungă?

După-amiază târzie, amândoi coborând dealul spre stația de autobuz. Pescari cu bărcile lor păcănitoare, descărcând captura pe chei. Bătrâne privind, cu glezne groase iritate și cu sânii mari bălăbănindu-se.

— Kenneth, nu-i așa că e un meleag frumos?

— Uită-te la femeia aia.

— Kenneth, nu-i așa că e un meleag frumos?

— Ditamai pepenii.

— Kenneth, biet amărât.

— Știi, Constance avea corp frumos. Probabil că mă iubea. Cum se putea abține. Dar asta n-a împiedicat-o să se mărite cu unul dintr-o familie veche de yankei. Câte zile n-am stat până mi-a înghețat curu' pe trepte la Widener doar s-o privesc pe ea trecând și apoi urmărind-o până unde se întâlnea cu un dobitoc fără o fărâmă de veselie în el.

— Kenneth, amărâtule.

— Nu-ți face griji, o scot eu la capăt.

Duminică. Zi sortită pustiului și descurajării. Orașul Dublin închis, o mare capcană cenușie. Numai bisericile au mușterii, sfințite de muzică, lumânările roșii și Cristoșii răstigniți pe cruce. Iar după-amiezile, cozi lungi care așteaptă în ploaie în fața cinematografelor.

— Și ia zi, Kenneth, ai fi de acord să-mi dai cu împrumut o jumătate de coroană rambursabilă luni la ora trei treizeci și unu? Mâine îmi vine cecul și ți-aș putea plăti la consulat.

— Nu.

— Doi șilingi?

— Nu.

— Un șiling și șase penny?

— Nu. Nici o para chioară.

— Un șiling e o nimica toată.

— La naiba, Dangerfield, nu mă trage după tine. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt la ananghie. Uită-te și tu la mine. Am degetele ca niște spaghete înmuiate. Slăbește-mă. Nu ne condamna pe amândoi la pieire.

— Ușurel, Kenneth. Nu lua totul așa de în tragic.

— În tragic? E o chestiune de viață și de moarte. Ce vrei să fac? Să chiui de bucurie?

— Ești supărat.

— Nu sunt supărat, sunt doar prudent. Vreau să mănânc și mâine. Tu chiar crezi că or să sosească cecurile?

— Da.

— Când oi ateriza la azilul săracilor și-o să urli după o dușcă, nu vreau să fiu lângă tine. Să se ducă de râpă doar unul dintre noi, e de ajuns. Nu amândoi. Vreau să bag ceva în burtă în seara asta.

— Am nevoie de țigări.

— Ia uite, mi-a venit autobuzul, îți dau trei penny și mi-i dai mâine.

— Kenneth, vreau să-ți spun un lucru înainte să pleci. Ești o comoară de băiat.

— Uite ce-i, nu mă necăji, dacă nu vrei cei trei penny, îi iau înapoi. Plătesc jumătate de bilet cu ei.

— Kenneth, tu duci lipsă de iubire.

— Un cur de femeie și bani.

Autobuzul pornind. Capul lui O'Keefe dispărând la etajul de sus și, deasupra unui panou verde, Guinness îți face bine. Cât adevăr.

Urcând dealul. Duminică în deșertul Edar[2]. Ce bine e să știi vechile denumiri! Respir adânc. În ultima vreme am visat că mă arestează. Vin din spate și mă înhață pentru încălcarea ordinii publice. Cât timp nu e pentru obscenitate… Să mă duc la magazin și să-mi aducă omul ăsta cumsecade niște țigări.

— Frumoasă zi, domnule.

— Așa-i.

— Iertați-mi impertinența, dar sunteți domnul abia sosit care locuiește sus pe stâncă?

— Așa-i.

— Așa mă gândeam și eu, domnule. Și vă place?

— E splendid.

— Prea bine, domnule.

— La revedere.

Ascultă la mine. Ascultă la mine, nume și numere. Am chef să port un sac pe față. Ce-ar fi să vii sus și să te uiți la mine cum mănânc? Deschide-mi scrisorile cu abur și vezi dacă port centură pentru hernie. Îmi place să-mi țin nevasta cu picioarele goale. Îi prinde bine femeii. Zice-se că face bine la frigiditate. Sunt împotriva ei. Haide să mă spionezi pe oricare fereastră.

Urcuș până la Summit și jos sunt Gaskin's Leap, Fox Hole și Piper's Gut. Și Casana Rock, care este extraordinară pentru păsările marine. O boare de căldură în aer. Ce-mi place! Singur și duminică. Față-n față cu pisica. Ar fi trebuit să-l încui pe O'Keefe sus cu ea. Să-i iau scara. Să-i dau o lecție despre curaj.

Se apropie o fată.

— Domnule, aveți un foc?

— Sigur.

Dangerfield aprinzând un chibrit și apropiindu-i-l de țigară.

— Vă mulțumesc din suflet.

— Cu plăcere într-o asemenea seară splendidă.

— Da, e splendidă.

— Îți taie răsuflarea.

— Da, îți taie răsuflarea.

— Ai ieșit la plimbare?

— Da, prietena mea și cu mine ne plimbăm.

— Prin jurul promontoriului?

— Da, ne place. Am venit din Dublin.

— Cu ce te ocupi?

— Păi, să zicem că muncesc.

— Ce?

— Eu și prietena mea muncim la Jacob’s.

— Fabrica de biscuiți?

— Lipim etichete pe cutii.

— Îți place?

— Merge. Cam plictisitor.

— Hai să facem câțiva pași.

— Bine. Stați s-o iau și pe prietena mea.

Toți trei la plimbare. Trăncănesc vrute și nevrute. Numele, Alma și Thelma. Și povești despre vaporul cu abur Queen Victoria eșuat prin apropiere la ora trei în dimineața zilei de 15 februarie 1853. Tragic accident. Și mai e și cariera de piatră. Uite pietrele. Portul s-a construit cu piatra asta. Ascultați la mine, Alma și Thelma, Howth are un trecut istoric impresionant. Și aș

zice că-l mai înfrumusețez și eu. În felul meu. Iar ele credeau că le păcălește, ele erau catolice și i-au râs în fața de protestant.

Cam întuneric acum. Dă-mi voie să te iau de mână. Ah, e periculos noaptea în Howth. Fetele tinere vor să fie ocrotite. Și te iau de mână, Alma, e o mână frumoasă, deși muncești din greu. Thelma, mai înainte. Te deranjează, Alma? Thelma, mai departe în întuneric. Oprește-te aici, așa. E mai bine, cuprinsă cu brațul. Ocrotită. Îți place? Păi, nu prea pierzi vremea, dar dacă mă sărut cu un necunoscut, ce va crede prietena mea? Spune-i că sunt un domn așa de singur și că n-ai rezistat la o îmbrățișare nevinovată. Asta e casa mea, intri? Ah, nu. Un păhărel? Sunt membră Pioneers[3]. Atunci bea un pahar cu apă. Aș putea veni duminica viitoare. O să fiu în Africa, în inima Congoului. Ai piept frumos, Alma. N-ar trebui să mă împingi la asemenea lucruri. Alma, intră o clipă să-ți arăt telescopul meu. Nu fi grosolan, de altfel, nu pot să-mi las prietena. Cu cinstea n-am rezolvat nimic niciodată. Dă-mi voie să te sărut la despărțire, Alma. Să nu crezi că nu mi-a plăcut, dar prietena mea m-ar pârî soră-mii. Pa.

Alma alergând prin amurg. Cu inima încălzită de un străin și știu că te gândești că ți-aș fi văzut lenjeria cea nouă și frumoasă. Mâine în sertar, timp de-o săptămână. Și de un protestant chipeș ca el și ar fi avut parte de ciocolată, plimbări cu taxiul și baluri. Chinul șanselor irosite, care poate nu se vor mai ivi niciodată. Thelma, nu-i așa că era formidabil?

Trec de ușa mea cea verde și bântuită. În casa zgomotelor. O fi marea. Poate răzbate chiar prin podea. Pisica. La fel ca O'Keefe, chioară. Zice că nu poate să prindă o minge. Iar când l-au dus la spital și i l-au scos, nu i-au spus niciodată că i-a mai rămas doar unul. Kenneth, eu te iubesc și așa. Și chiar și mai abitir dacă înfigeai toporul în pisică, chiar sub urechi. Cred că salonul, cel mai sigur astă-seară. Nu vreau să se adune diavolii. Un păhărel înainte de culcare. Și să-mi citesc revista groasă de afaceri americană. N-o să știe nimeni în ce fel mi-a fost de folos în clipele de tristețe. Mi-a fost biblia fericirii lună de lună. O deschid și fac dintr-un foc șaizeci și trei de mii de verzișori pe an. Vreo trei mii ar avea mai multă credibilitate. Și trebuie să merg cu mașina la biroul din Connecticut. Insist pe lucrul ăsta. Și seara mă dreg în clubul meu. Dificil în New York, dat fiind că irlandezii se bagă în toate. Îi imită pe protestanți. Și o să am o familie frumoasă cu doi

copii. Să folosesc tot ce e mai bun în materie de contracepție. N-ar trebui să lași niciodată plăcerea carnală să-ți facă pocinogul. Pasiune de moment, dezastru ani de zile. Nu trebuie cu nici un chip s-o scrântesc de mai mult de două ori. Din asta mi s-ar putea trage. Marion își suge cu zgomot dinții din față. Trage, împinge, așa ceva nu se face. Așa ceva pur și simplu nu se face. Se lipesc de gingii, apoi se desprind. Inelușe de păr în jurul sfârcurilor, gâdilă copilul la gură. Ah, o așteaptă o viață lungă. Ăștia mă îngroapă. Dar nu înainte să cochetez cu dreptul comercial și, poate mai târziu, cu băncile de investiții. Sebastian Bullion Dangerfield, președinte Quids Inc., cea mai mare bancă de investiții din lume. Și apoi aș acționa. Aș schimba rata dobânzilor în casele de amanet. Să le scad? Nu, le cresc. În tot cazul, lumea n-ar trebui să-și amaneteze lucrurile. Și să-l trimit pe O'Keefe în Sudan, să poată alerga în pielea goală.

Dangerfield își ridică picioarele, cu spatele rezemat de perete. Vântul zgâlțâind ferestrele. Brusc, un vaiet prelung, fantomatic din tavan.

— Sfinte Doamne!

Trebuie să mă țin cu firea. Nu e bine să-mi pierd curajul. Și gemete de sub podea. Pentru numele lui Dumnezeu.

Aducând toporul, intrând în camera lui. Aerul mării, o întinsă fantomă udă, intră pe fereastra deschisă. Trântind-o. Smulgând așternuturile de pe pat. Mă asigur că nu sunt șerpi cu clopoței. Acum du-te să tragi apa la toaletă, mai îmbunezi frica. Și fă ordine în cameră, aranjează patul. Și încă o gură din minunatul Cork Gin. Scutur puțin perna asta, s-o împrospătez. Doamne. În cameră, o mare de fulgi plutitori. La naiba. Pentru numele lui Dumnezeu, dacă așa vrei. Afară cu salteaua asta afurisită.

Și Dangerfield ridicând toporul deasupra capului, sălbatic, și înfigându-l iar și iar în pernă. Țipete: bani, bani. Ieșind cu salteaua târâș pe ușă, pe hol până în bucătărie. Sus pe masă cu ea. Și toporul e gata să-l spintece pe primul impostor care pune piciorul în camera asta. Încă o dușcă zdravănă. Sigur face bine la intestine și mă ia mai repede somnul. Mi-am lăsat sufletul pe un perete și am plecat, mă privea și s-a răcit, pentru că sufletul este ca inima, roșu și cald, ca o inimă.

[21] Numele irlandez al suburbiei Howth a orașului Dublin

[3] Pioneer Total Abstinence Association, asociație catolică înființată în Irlanda în secolul al XIX-lea, care le impune membrilor abstinența totală de alcool

4

Simți că îl trage ceva de picior. Deschise ușor ochii și văzu fața furioasă a lui Marion aplecată deasupra lui în această dezordonată dimineață de luni.

— Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat în casa asta? De ce n-ai venit la gară să mă aștepți? Uită-te și tu la tine. Gin. Groaznic. A trebuit să iau un taxi până aici, auzi? Un taxi, cincisprezece șilingi.

— Ușurel, pentru numele lui Dumnezeu, ai răbdare și lasă-mă să-ți explic.

— Să-mi explici? Ce să-mi explici? Nu e nimic de explicat, e destul de evident.

Marion ridicând de pe jos sticla de gin.

— Nu sunt oarbă, văd. Doamne, e odios. Ești un ticălos, pe legea mea. De-ar vedea mămica și tăticul la ce m-am întors. Ce faci pe masă?

— Gura!

— N-am să-mi țin gura și nu te uita așa la mine. Ce e cu fulgii ăștia peste tot? Farfurii sparte pe podea. Ce-ai făcut?

— Dansul caprei.

— E așa de sordid. Dezgustător. Fulgi peste tot. Bețiv afurisit. De unde ai făcut rost de bani? N-ai venit să mă iei de la gară. De ce? Răspunde.

— Gura! Taci, pentru numele lui Dumnezeu. N-a sunat ceasul.

— Minți. Te-ai umflat de băutură. Uite ce unsoare, mizeria, jegul. Și asta ce e?

— O pasăre marină.

— Cine a plătit toate astea? A fost aici împuțitul de O'Keefe. Știu sigur, îi simt mirosul.

— Lasă-mă în pace.

— Ai plătit laptele?

— Da, și acum, Doamne sfinte, taci, că mă doare capul.

— Deci l-ai plătit, nu? Uite. Uite. Exact unde l-am lăsat și banii ia-i de unde nu-s. Minciuni. Mizerabilule. Mizerabil nenorocit.

— Zi-mi ticălos dacă vrei, dar nu suport și aerele, pe lângă urlete.

— O, termină, termină. N-am de gând să mai trăiesc în felul ăsta, auzi? Minciunile tale nerușinate, minciună după minciună, eu încercam să-i cer ajutorul lui tata și ia uite ce găsesc când mă întorc.

— Taică-tu. Taică-tu e un morman bătătorit de excremente cu ștaif. Ce-a făcut, s-a jucat de-a amiralul în cadă?

Marion se repezi la el, iar palma îi ateriză pe obraz. Copilul începu să plângă în camera lui. Sebastian se ridică de pe masă. Îi înfipse un pumn în față lui Marion. Ea căzu pe spate, pe dulap. Farfurii spărgându-se pe podea. Îmbrăcat cu lenjeria lui zdrențuită, se opri în ușa camerei copilului. Înfipse un picior în ea și smulse încuietoarea s-o deschidă. Îi luă perna copilului de sub cap și o apăsă tare pe gura urlătoare.

— O omor, la naiba, o omor dacă nu tace.

Marion în urma lui, înfigându-i unghiile în spate.

— Nebunule, lasă copilul în pace, chem poliția. Divorțez, netrebnicule, lașule, lașule, lașule.

Marion cu copilul strâns la piept. Plângând în hohote, își întinse corpul lung englezesc și copilul pe pat. Camera răsunând de șovăielile glasului ei tânguitor. Sebastian ieși livid din cameră, trântind ușa spartă, punând stăvilar între tânguielile suferinței și inima vinovată.

Dangerfield luă un autobuz spre sfârșitul dimineții în direcția Dublin. Stătu la etaj în față, clănțănind din dinți. Afară, întinderile noroioase și terenul de golf scuturat de vânt. North Bull Island scânteind în soare. Nu va scăpa ieftin dacă o părăsește pe Marion. Are ceva sânge de calică, poate moștenire de la mamă-sa. Bunicul din partea maică-sii avea o prăvălie. Moștenire grea. Știu eu că e grea. Și ar trebui să plec. Doar dus cu vaporul. N-are curaj să divorțeze. O cunosc prea bine. Nu mi-a dat niciodată ocazia să-i explic, la naiba. N-are decât să se ducă la naiba. Nu-mi pasă. Trebuie să privească realitățile vieții în față. Realitățile, realitățile. Aș putea s-o lămuresc cu ea. Face mâncăruri bune cu brânză. Câteva zile fără mâncare or s-o slăbească. Poate mă întorc cu un compot de piersici și cu niște smântână. Ea mereu aerisește casa. Deschide ferestrele la cea mai mică bășină. Zice că ea nu trage niciodată bășini. Măcar ale mele ies cu tam-tam.

Fairview Park pare o pătură udă și mucegăită. Mă simt un pic mai bine. O'Keefe a spart un vas de toaletă în casa aia. A căzut în el când încerca să arunce o ocheadă în spatele dulăpiorului cu medicamente al unei femei. Răbdătorul de O'Keefe, aplecat deasupra volumelor din Biblioteca Națională, studiind irlandeza și visând la seducție.

Gara Amiens Street, Dangerfield coborând din autobuz, traversând și urcând cu pași de struț pe Talbot Street. Doamne, cred că văd prostituate cu ochi mijiți și guri știrbe. Nu savura o partidă pe o străduță cu una din astea fără să porți o armură de nestrăpuns, iar în Dublin nu există o asemenea armură. Am întrebat-o pe una cât mă costă și ea mi-a zis că am mintea bolnavă. Am invitat-o la un pahar, iar ea a zis că marinarii americani au fost duri și au bătut-o pe bancheta din spate a taxiurilor și i-au spus să se mai spele. A zis că-i place să mestece gumă. Iar după ce a băut câteva pahare, a devenit de o grosolănie înfiorătoare. Am fost șocat. M-a întrebat cât de mare o am. Era cât pe ce s-o plesnesc peste față. Cu ea. Eu zic că asta-i provocare. Și i-am zis să se spovedească. Dublinul are peste o sută de biserici. Am cumpărat o hartă și le-am numărat. Trebuie să fie frumos să ai credință. Dar eu mă gândesc la o carafă de Gold Label dintr-un butoi căruia să-i dai cep în casa cu aspidistre. Calmează nervii. Nu am acum timp de nervi. Având tinerețea de partea mea. Sunt încă un tânăr de până-n treizeci de ani, deși Dumnezeu mi-e martor că am fost încercat. Multă lume îți

spune, te avertizează. Tinere, nu te căsători fără bani, fără o slujbă bună, fără facultate. Hi, hi, hi. Au dreptate.

În pubul cu vulpi împăiate în spatele plantelor în ghivece. Și cu separeul vopsit maro. Mă întind și apăs pe sonerie ca să înceapă distracția.

Fața necizelată a unui tânăr apare brusc la ușă.

— Bună dimineața, domnule Dangerfield.

— O frumoasă dimineață de primăvară, unul dublu și niște Woodbine.

— Sigur, domnule. Sunteți matinal astăzi?

— Am puțină treabă.

— Întotdeauna e câte ceva de făcut, nu-i așa?

— Așa-i.

Frumoase clișee. Ar trebui încurajate. La naiba, prea mulți oameni care încearcă să fie mai aparte. Născocesc expresii, când o platitudine de toată frumusețea ar face foarte bine treaba și te-ar scuti de neliniște. Dacă Marion vrea să-mi arunce infama acuzație că am luat banii de lapte, mai bine că i-am luat.

O tavă apare pe ușa mai ferită.

— Vi le trec în cont, domnule Dangerfield?

— Dacă vrei, te rog.

— Ce bine că avem și noi o vreme mai acătării și mi se pare că arătați foarte bine.

— Mulțumesc. Da, mă simt bine.

Cred că momentele ca ăsta, când stai aici jos, ar trebui păstrate veșnic. Aș vrea să mă viziteze prietenii acasă și să am poate un bar, dar nimic prea

vulgar. Iar Marion ar putea pregăti gustări. Măsline. Iar copiii să se joace pe peluză. Nu m-ar deranja o cameră cam de felul ăsta. Vulpe pe poliță și ornamente funebre. Afară, lumea cred că e îndârjită. Și eu sunt chiar în primul rând. Să țin prietenii, fotografiile și scrisorile. Și eu la fel. Și femeile storcând pensie alimentară pentru amanții lor tineri. Dosuri zbârcite călare pe scaune din palisandru, plângând în timp ce semnează fiecare cec. Să devii amantul unei femei trecute de cincizeci de ani. Ele sunt cele dornice. Bune pentru O'Keefe. Dar el ar putea face mutre. Un om priceput, dar un cârpaci. Și acum ia cecul ăla. Vreau să văd dolari. Mii. Vreau să mă acopere și să paveze străzile sufletului meu mofturos.

— La revedere.

— La revedere, domnule Dangerfield. Succes.

Pe Butt Bridge. Acoperit cu ziare rupte și bătrâni greoi și știrbi care-și contemplă ultimii ani din viață. Sunt plictisiți. Știu că ați făcut ucenicie și că a existat un moment când ați fost pentru scurt timp respectați pentru o opinie. În curând, veți da socoteală în fața lui Dumnezeu. O să fie șocat. Dar există fericire și acolo sus, domnilor. Numai alb și aur. Cer luminat cu acetilenă. Iar când vă duceți, mergeți la clasa a treia. Afurisiților!

Și mergând de-a lungul Merrion Square. Sunt înstăriți aici. Dau un pic din degete. Steagul american atârnat acolo sus. E steagul meu. Înseamnă bani, mașini și trabucuri. Și să nu aud o vorbă grea la adresa lui.

Urc treptele. O ușă mare și neagră. Cu aplomb spre biroul recepționerei. Irlandeze șubrede de vârstă și sărăcie mijlocie. Suduind bieții irlandezi care pornesc spre țara de peste mări. Arătându-le ce înseamnă să fii tratat ca un nimic. Și lingușeli față de studentul din Vestul Mijlociu care trece sprinten.

— Puteți să-mi spuneți dacă au sosit cecurile?

— Sunteți domnul Dangerfield, nu-i așa?

— Da.

— Da, au sosit cecurile. Cred că al dumneavoastră e pe aici, pe undeva. Totuși, nu era o înțelegere cu soția? Nu cred că pot să vi-l dau fără consimțământul ei.

Dangerfield încingându-se într-o erecție agasată

— Dacă nu vă e cu supărare, ridic cecul chiar acum.

— Îmi pare rău, domnule Dangerfield, dar am primit instrucțiuni să nu vi-l dau fără permisiunea soției.

— Ba ridic eu cecul chiar acum.

Gura lui Dangerfield, o ghilotină. Femeia aceasta, puțin supărată. Târfă obraznică.

— Îmi pare foarte rău, dar va trebui să-l întreb pe domnul Morgue.

— Ba nu întrebați pe nimeni.

— Îmi pare sincer rău, dar va trebui să-l întreb pe domnul Morgue.

— Poftim?

— Nu uitați că eu mă ocup de cecurile astea.

Pumnul lui Dangerfield străpunse aerul, aterizând cu un bubuit pe birou. Recepționera tresări. Și falca îi căzu cu o undă de supușenie.

— Nu întrebați pe nimeni și dacă nu-mi dați cecul în momentul ăsta, vă acuz de furt. Mă înțelegeți? E clar? Nu accept să se bage o sclavă irlandeză în treburile mele. Incidentul va fi adus la cunoștința autorităților competente. Ridic cecul și gata cu aiurelile.

Recepționera, cu gura căscată. Dâră de salivă pe falcă. Ezitare de o clipă și frica împinse o mână tremurătoare să înmâneze plicul alb. Dangerfield pârjolind-o cu ochii roșii. O ușă deschizându-se pe hol. Mai mulți țărani, care priveau dinspre scară, se furișară iute înapoi spre scaune, cu șepcile pe mâinile împreunate. O ultimă declarație din partea lui Dangerfield.

— Să ne înțelegem, la naiba, când mai vin aici, vreau să-mi fie înmânat cecul imediat.

Dinspre ușă, un accent din Vestul Mijlociu.

— Amice, ce se întâmplă?

— Lăbăreli.

— Poftim?

Deodată, Dangerfield se scutură de râs. Răsucindu-se pe călcâie, împinse ușa georgiană și coborî săltăreț scările. Verdele intens al parcului de peste drum. Și printre vârfurile copacilor, clădiri din cărămidă roșie pe partea cealaltă. Uite pe ce dale mari de granit merg. Frumoase și solide. Celți mocofani. Sunt un adept al creștinismului, dar obrăznicia trebuie înăbușită. Violent, dacă e nevoie. Fiecare să-și cunoască lungul nasului, mai bine așa. În plus. Să merg la cămătar mai târziu, să-mi iau un corn francez și să cânt la el pe șoseaua spre Balscaddoon. Pe la patru dimineața. Și cred c-am să intru în casa asta frumoasă cu ferestre de pe vremuri.

Pubul e întunecos, mângâietor, impregnat de o atmosferă erudită. Iar poarta din spate a Colegiului Trinity, chiar aici, imediat. Mă face să mă simt aproape de cunoaștere și de voi studenții care nu iubiți malțul. Poate îmi pun prea mare încredere în atmosferă.

Să pun banii la loc sigur. O lume minunată la orizont. Cu străzi și case vechi, țipetele nou-născuților și fețele vesele, zâmbărețe însoțindu-i pe cei abia trecuți la cele sfinte. Mașini americane gonind pe Nassau Street și trupurile îmbrăcate în tweed ale foștilor ofițeri din armata Indiilor, bâiguind în bezna manierată din Kildare Street Club ca să-și primească whisky-ul matinal. Toată lumea e aici. Femei din Foxrock cu glezne mai puțin groase și dosuri elegante vârâte în inconfundabilul simbol al prosperității, pășind țanțoșe pentru că au avut lumea la picioare, în drum spre o cafea și o expoziție de pictură. Nu mă satur niciodată. Mai vreau. S-o văd pe Marion așa. Să fac bani. Eu. O viață însorită. Cu Isus drept metodă contraceptivă. Marele gard de fier care împrejmuiește Trinity își are utilitatea. Lume

înviată. Steaguri galbene pe cer, toate în cinstea mea, Sebastian Bullion Dangerfield.

Și, bunule Doamne,

Dă-mi putere

Să pun umărul

La roată

Și să împing

Alături de ceilalți.

5

Primăvara se încălzi, lăsând locul verii. În Stephen's Green, niște actori stăteau pe trei scaune, se bronzau puțin. Aici sunt straturi frumoase de flori și rațe care plutesc pe cer. Și cetățeni care merg cu tramvaiele de seară în Dalkey să înoate. În această dimineață de iunie, Dangerfield intră pe poarta de la Trinity și urcă scările prăfoase, șubrede de la numărul trei, unde se opri lângă chiuveta cu pete de rugină, care picura, și bătu la ușa lui O'Keefe.

Trecu un minut și apoi zgomot de pași, zăvoare trase și apariția unei fețe bărboase, posomorâte și chioare.

— Tu erai.

Ușa se deschise și O'Keefe porni iar tropăind spre dormitorul lui. Miros de spermă stătută și unt rânced. Mucegăind pe masă, o franzelă, un colț mușcat din ea, urme de dinți. Șemineul plin de ziare, șosete vechi, urme de flegme și semnele masturbării.

— Dumnezeule, Kenneth, nu crezi că ar trebui să faci curățenie aici?

— Pentru ce? Îți face greață? Vomită în șemineu.

— N-ai și tu pe cineva să-ți facă menajul?

— Nu vreau să-mi cheltuiesc banii pe un lacheu. Plec.

— Poftim?

— Plec. Dispar. Îți trebuie niște cravate? Papioane.

— Da. Unde te duci?

— În Franța. Mi-am luat o slujbă.

— Ce slujbă?

— Predau engleza într-un lycée. În Besançon, unde s-a născut mama lui Paul Klee.

— Norocosul dracului, nu minți?

— Plec peste exact o oră. Dacă nu mă slăbești din priviri, o să mă vezi umplând sacul ăsta cu patru pachete de țigări, o pereche de șosete, două cămăși, un săpun și un prosop. Apoi îmi pun șapca, scuip pe pantofi și-i lustruiesc cu mâneca. Ies pe ușă, las cheile la poartă și mă duc la Bewley să beau o ceașcă de cafea, singur, aș adăuga eu, asta dacă n-ai bani să-ți achiți și tu una. Iar dacă încă te mai uiți la mine, o să mă vezi umblând pe O'Connell Street pe lângă Gresham, făcând brusc la dreapta la colț și îmi vei vedea trupul zvelt dispărând într-un autobuz verde pe care scrie aeroport și cu asta, basta. Înțelegi ce vreau să zic?

— Nu pot decât să spun că sunt încântat, Kenneth.

— Vezi? Rigoare. Viață bine organizată.

Dangerfield fluturând o mână prin cameră.

— Asta numești tu organizare? Nu-mi place să te văd dezorganizat.

O'Keefe lovindu-se ușor în cap.

— La mansardă, amice, la mansardă.

— Ce faci cu carafa aia de pe comodă? Încă are prețul pe ea.

— Aia? E a ta. Știi ce e? Îți spun eu. Acum un an când am ajuns în curul ăsta de lume, eram plin de idei măreațe. Lucruri precum covoare, fotolii și poate câteva tablouri pe pereți, să invit la ceai câțiva băieți de soi de la școli private și să-mi admire obiectele de artă. Mă gândeam că o să fie ca la Harvard, doar că o să pot să mă strecor în câteva cluburi, cum acolo n-am reușit. Credeam că cel mai bine ar fi să încep aranjarea cu câteva obiecte în dormitor, așa că am cumpărat carafa aia pe un șiling și patru penny, după cum se vede, și atâta tot. Nu mai e cazul să spun că nu m-am strecurat în

nici un club și nici nu m-am bătut pe burtă cu băieții ăia din școli private. Vorbesc cu mine, dar mă consideră cam grosier.

— Păcat.

— Da, păcat. Îți dau ție carafa să-ți amintești de mine când o să fiu plecat din glia străbună, cu o adorabilă păpușă franțuzoaică alături. Doamne, dacă aveam accentul tău, m-aș fi aranjat aici. Asta e toată treaba, accentul. Îmi ratez șansele încă de dinainte să-mi vâr nasul. În orice caz, asta n-o să fie o piedică în Franța.

— Kenneth, nu vreau să fiu indiscret…

— Mda, știu. De unde am făcut rost de bani. Prietene, astea sunt afaceri de stat strict secrete.

— Păcat.

— Hai să mergem. Ia cravatele dacă vrei și carafa, de fapt tot ce rămâne. E ultima oară când mai văd locul ăsta sinistru. Nici măcar n-am avut vreodată foc în șemineu. Am douăzeci și șapte de ani și mă simt de șaizeci. Nu știu, cred că mai bine mor decât să mai trec prin asta. Timp irosit. Diplomă, ioc. Cred că am ajuns la patru cursuri de greacă și la două de latină în ultimele șase luni. Aici e greu, nu ca la Harvard. Băieții ăștia muncesc zi și noapte.

— Lamele astea folosite?

— Ia tot ce vrei. O să fiu sărac lipit tot restul zilelor.

Sebastian strânse papioanele în pumn și și le vârî în buzunare. Umplu o cârpă de vase cu lame și mai multe coji de săpun. Pe masă, un teanc de caiete ieftine.

— Ce sunt astea, Kenneth?

— Astea sunt roadele, putrede, aș adăuga, eforturilor mele de a deveni un mare scriitor.

— Doar nu le lași aici.

— Ba da. Ce vrei să fac?

— Nu se știe niciodată.

— Întâmplarea face că eu știu. De un lucru sunt sigur, nu sunt scriitor. Nu sunt decât un ticălos cu burta goală și înfometat de sex.

Dangerfield răsfoind paginile caietului. Citind cu glas tare.

— „Într-o familie irlandezo-americană obișnuită, acesta ar fi fost un minunat prilej de veselie ipocrit de autentică, dar familia O'Lacey nu era o familie irlandezo-americană obișnuită și atmosfera era aproape pângăritor de încordată…“

— Termină. Dacă vrei să-l citești, ia-l. Nu-mi aminti de mizeria aia. Am terminat-o cu scrisul. Gătitul e meseria mea.

Cei doi ieșind din dormitorul cu ziare întinse pe arcurile saltelei. Urma unui corp. Ianuarie aici, iunie afară. O'Keefe, bietul ticălos, cu o bucată de pâine rontăită. Și spălătorul, un vestibul înnegrit și slinos. Sub aragaz se află coji de bacon de culoare verde și o ceașcă spartă pe jumătate plină cu apa scursă; prima mișcare a lui O'Keefe, fără îndoială, să deschidă un restaurant cu pretenții intelectuale. Vieți presărate cu afaceri ingenioase, străfulgerări de fericire care sfârșesc printr-un trist fiasco. Să-ți dea nopți albe și să te țină în mizerie.

Coborâră cu pași mici și săltară pe scările dărăpănate. Traversară caldarâmul. O'Keefe în frunte, cu mâinile afundate în buzunare, fredonând săltăreț, cu mers de omidă. Urmat sobru, neliniștit, de un Dangerfield bâțâind din picioarele ca de pasăre. La numărul patru să urineze.

— Pișatul îmi dă mereu prilej de meditație. E singurul lucru bun pe care mi l-a oferit vreodată. Dar am plecat. Am pornit iar la drum. Cel mai frumos sentiment din lume. Cum e să ai pe cap nevastă și copil, Dangerfield? Pentru tine e o problemă până să și ieși pe ușă.

— Te descurci, Kenneth. Or veni și vremuri mai bune. Ai cuvântul meu.

— Azilul de nebuni Grangegorman te așteaptă.

— Știai, Kenneth, că absolvenții de la Trinity au tratament preferențial la Gorman?

— Bine, or să-ți facă felul. Dar știi, Dangerfield, nu-mi displaci, cum ai putea crede. Mi-ai intrat la inimă. Haide, îți fac cinste cu o cafea, deși nu e bine să încurajezi duioșia.

O'Keefe dispărând în ghereta portarului cu cheile. Portarul privindu-l cu un zâmbet larg.

— Ne părăsiți, domnule?

— Mda, plec pe însoritul continent, respectele mele.

— Mult noroc, întotdeauna, domnule O'Keefe. Ne veți lipsi.

— Adio.

— La revedere, domnule O'Keefe.

Cu pas săltăreț spre Dangerfield care așteaptă sub marele arc de granit și ieșind pe poarta din față spre Westmoreland Street. Intrară în aerul cu miros de fum și cafea și se așezară într-un separeu confortabil. O'Keefe frecându-și mâinile.

— Abia aștept să ajung la Paris. Poate dau peste vreo bogătașă în avion. Americancă bogată care vine în Europa pentru cultură și care vrea să vadă locurile de interes.

— Și poate și pe al tău, Kenneth.

— Da, dacă l-ar vedea pe ăsta, aș avea grijă să nu mai vadă nimic altceva. De ce nu mi se poate întâmpla și mie așa ceva? Tipul ăla din Paris care a venit la mine în cameră, un tip de treabă, mi-a zis că în Paris, odată ce intri într-o gașcă, ești rezolvat. De exemplu, grupul ăla de actori cu care umbla el, o mulțime de femei frumoase în căutare de tipi ca mine, nu prea arătoși,

dar deștepți și spirituali. Zice că-i un singur dezavantaj, le place să meargă cu taxiul.

Chelnerița vine și le ia comanda. Două cești de cafea.

— Vrei o chiflă cu frișcă, Dangerfield?

— Îmbietoare sugestie, Kenneth, dacă se poate.

— Și, domnișoară, a mea să fie neagră cu două, nu uitați, două vase pline cu frișcă, și încălziți puțin chiflele.

— Da, domnule.

Chelnerița chicotind, amintindu-și de dimineața în care nebunul ăsta scund cu ochelari a venit și s-a așezat cu cartea aceea mare. Toate chelnerițele temându-se să-l servească, pentru că era așa de țâfnos și avea o privire ciudată. Singur toată dimineața, răsfoind pagină după pagină. Apoi, la unsprezece, a ridicat ochii, a luat o furculiță și a început să lovească cu ea în masă, țipând să fie servit. Și nu și-a luat nici o clipă șapca de pe cap.

— Ei bine, Dangerfield, în mai puțin de o oră plec să-mi caut norocul. Doamne, sunt așa de nerăbdător, de parcă aș fi gata să-mi pierd fecioria. Azi-dimineață când m-am trezit, aveam o erecție aproape până la tavan.

— Și sunt la șase metri înălțime, Kenneth.

— Și pline de păianjeni care mișună peste tot. Dumnezeule, acum câteva săptămâni eram disperat. A venit la mine Jack Lowell, un bostonian sadea de la Harvard, dar e de culoare. Îi pică femeile la picioare ca muștele, dar avea o perioadă mai proastă. A zis că ar trebui să mă fac pederast. A zis că e mai intelectual și exact ce-mi trebuie mie. Așa că într-o noapte m-a inițiat. Era ca și când am fi mers la un bal la Harvard. M-a luat cu tremur, stomacul ghem de frică. Și am mers în pubul în care își fac ei veacul. M-a învățat toate trucurile necesare ca să le dau de înțeles că sunt dispus. A zis că toate invitațiile importante vin când ești la căcăstoare.

— Deocheată treabă, Kenneth.

— Cai verzi pe pereți. În cele din urmă am primit o invitație la o petrecere și m-a cuprins emoția când m-am gândit cum trebuie să se simtă o femeie, după care ne-au spus că pică, pentru că Jack e negru și s-ar bate prea mulți pe el la petrecere. Dacă observi, nimeni nu se bate pe mine.

— Kenneth, e dur, dar e corect. Să nu uiți niciodată.

— Dumnezeule, și eu ce fac?

— Îți mai rămân animalele sau expunerea indecentă în public, fă-ți o pancartă cu numele și adresa.

— Am șarm. Aș fi un soț minunat. Și am fost chinuit fără milă. Dar poate am vrut să mă însor cu Constance Kelly doar pentru că știam că n-ar accepta niciodată. Dacă venea la mine și-mi spunea O, dragul meu Kenny, cedez, sunt a ta, aș fi sărit glonț pe ea și apoi o ștergeam de două ori mai repede. Dacă stau acum și mă gândesc, singura dată când am fost fericit a fost în armată. Mai puțin în Sud, în aceeași garnizoană cu sărăntocii ăia nenorociți. Dar mi-a fost al naibii de bine. M-am îngrășat. Comandantul companiei era un tip de la Harvard, așa că nu e nevoie să mai spun că m-a pus la un birou mare, cu un om care să-mi facă cafeaua. Și-i ascultam pe toți netrebnicii ăia plângându-se de mâncarea mizerabilă și Doamne, mi-e dor de mâncarea mamei, dar eu le-am spus că mama n-ar găti niciodată așa de bine. Să mă bată și mai multe nu. Mâncarea aproape mi-a șubrezit voința în așa măsură, încât era gata să îmbrățișez o carieră militară, până când am descoperit că poți să ai parte de asemenea mâncare și afară, dacă faci bani.

— Apropo de bani, Kenneth.

Falca lui O'Keefe se încleștează. Se întinse iute după o chiflă.

— Kenneth, știu că vine așa cam pe nepusă masă, dar ai putea să-mi dai zece lire?

O'Keefe se uită în jur după chelneriță cu ochiul cel bun și-i făcu semn să vină.

— Dați-mi nota, două cafele, două chifle și checul ăsta. Am plecat.

O’Keefe, cu o mână înainte și cu alta înapoi, trăgându-și bine șapca pe cap. Luându-și sacul, îl aruncă pe umeri. Dangerfield în picioare, un câine credincios după prețiosul os.

— Kenneth, zece lire, promit să ți le dau în patru zile, te așteaptă când ajungi. Fără nici o discuție. Împrumut de toată încrederea. Îmi trimite tata o sută de lire marți. Ascultă la mine, Kenneth, de toată încrederea, banii tăi sunt mai în siguranță la mine decât în buzunarul tău, poate mori în avion.

— Drăguț din partea ta.

— Hai să zicem opt.

— Tu zici opt, eu nu zic nimic, pentru că n-am. Sunt hăituit pe stradă, nesatisfăcut, pus la zid, mă scobesc de câțiva penny și, pentru prima oară după luni de zile, fac și eu rost de ceva mălai ca să mă spăl, să mă tund și s-o șterg, și vii tu să mă pui iar la zid. Doamne, de ce am prieteni sărăntoci?

Mergeau spre ieșire printre scaune și mese cu sticlă deasupra, chelnerițele înșiruite de-a lungul tejghelei, cu brațele încrucișate pe sânii negri, clinchet de cești și boluri cu unt și miros de cafea prăjită. În picioare lângă casa înaltă, O’Keefe scotocindu-se prin buzunar. Dangerfield în așteptare.

— Bine, bine, nu mă scăpa din ochi, haide. Mda, ai dreptate, am bani. Mi-ai oferit un adăpost, mi-ai dat de mâncare, bine, bine, dar acum mă chinui.

— N-am suflat o vorbă, Kenneth.

— Uite, la naiba, ia-i, pentru numele lui Dumnezeu și îmbată-te, toacă-i, rupe-i, fă ce vrei, dar un lucru, în mă-sa, când ajung, vreau să mă aștepte banii ăștia. M-ai învins.

— Kenneth, nu e cazul să te simți așa.

— Sunt un prost. Dacă aș fi bogat, te-aș putea trimite la naiba. Săracii-i schilodesc pe cei săraci.

— Sărăcia e vremelnică, Kenneth.

— Poate la tine, dar eu nu mă îmbăt cu apă rece, știu al naibii de bine că pot să mă scufund veșnic și acolo să rămân. Tot sistemul ăsta afurisit există ca să mă țină pe mine în sărăcie. Și nu mai suport. M-am spetit ca să fac rost de mălaiu' ăsta. Muncă. Mi-am folosit capul.

— Zi cum ai făcut.

— Ia și citește.

O'Keefe scoțând mai multe foi de caiet din buzunar. Mâzgălite, rupte și murdare.

— Cam neîngrijit, Kenneth.

— Citește.

Asta mi-e situația. N-am haine de purtare și n-am mai mâncat de două zile. Trebuie să fac rost de bani de drum spre Franța, unde mi-am găsit o slujbă. În situația actuală nu am nici urmă de scrupule și nici considerație față de respectabilul nume O'Keefe. De aceea, mă voi prezenta la consulatul american ca să fiu deportat și voi avea grijă ca subiectul să fie dezbătut pe larg în Irish Press și-n Irish Independent, cărora li s-ar părea tare amuzant, un subiect suculent, că un american trăiește în glia străbună fără o chioară în buzunar, ignorat de rude. Dacă primesc bani până la sfârșitul săptămânii, plec în Franța imediat, și nu veți mai auzi niciodată de mine. Sincer să fiu, oricare dintre variante mă aranjează, dar trebuie să mă gândesc la rudele mele și la ce ar spune vecinii. Cred că mama ar muri de rușine.

Cu respect,

K. O'Keefe

O'Keefe mai scoase o scrisoare din buzunar.

— Uite și răspunsul părintelui Moynihan. El e cel pentru care mi-a dat mama pantofii și i-am spus vameșului că, dacă mă pune să plătesc un penny pentru ei, îi arunc în apă. I-a lăsat să treacă. Doamne, n-o să-l uit niciodată pe ticălosul ăla.

Dangerfield ținând hârtia albastră cu amândouă mâinile.

Mi-e greu până să-ți și zic pe nume, pentru că este cea mai mizerabilă scrisoare pe care am avut neplăcerea s-o primesc vreodată și care sună a șantaj. E dificil de crezut că ești rodul unei bune familii catolice sau, la drept vorbind, nepotul meu. Ești o insultă la adresa poporului american. Totuși, întotdeauna pare să existe un element, drojdia și spiritul răului plămădite în cloacă și care reprezintă o amenințare la adresa acelor oameni cumsecade care și-au dedicat viața și eforturile creșterii unor netrebnici nerecunoscători. Cum îndrăznești să mă amenințI cu o asemenea insolență? Numai pentru că ești fiul surorii mele nu am adus mizerabila ta scrisoare în atenția poliției. Îți trimit alăturat treizeci de monede de argint și să ne înțelegem, nu vreau să mai aud de tine. Când mi-ai fost oaspete, mi-ai batjocorit ospitalitatea și demnitatea cu care sunt eu obișnuit în această enorie. Sunt, de asemenea, la curent cu eforturile tale de a pângări puritatea uneia din fiicele doamnei Casey. Te avertizez că, dacă mai aud ceva de tine, îi voi trimite mamei tale detaliile odioasei ofense.

Preot J. Moynihan

— Kenneth, e extraordinar. Ce-ai făcut acolo?

— O, Doamne. Nu vreau să-mi aduc aminte. I-am spus că ar trebui să se elibereze fetei care lucra la bibliotecă. A fost fascinată. Fără îndoială, a avut remușcări când am plecat și i-a spus ticălosului bătrân la spovedanie că am atins-o pe mână, vechea poveste. Nimic nou sub soare. Vechea placă, disperare, dezamăgire, sărăcie. Iar șmecherul ăla bătrân cu sticlele de whisky și cu demnitatea bine puse la păstrare. Nu mi-a fost în viața mea mai frig de atât. Afurisita aia de casă era ca o morgă. Nici mort n-ar mai fi pus o bucată de turbă pe foc. Imediat ce-a aflat că n-am o para chioară și că

trăiesc din mila lui, a terminat-o cu focul, țigările care erau peste tot prin casă au dispărut, iar menajera stătea cu ochii pe bucătărie ca un vultur. Totuși, n-am motive de amărăciune, scrisoarea aia insultătoare a sosit cu zece lire în ea. Când i-am mai cerut bani înainte, mi-a trimis o jumătate de coroană.

— Trebuie să-ți recunosc meritele, Kenneth, ești un tip descurcăreț. Dacă te întorci vreodată în America, vei fi bogat.

— Eu vreau bani aici. Aș sta aici până-mi dau ultima suflare dacă aș avea bișnarii necesari. Dar ce calici afurisiți. Trebuie să evit țara asta. După vizita la reverendul Moynihan, m-am gândit să testez ospitalitatea rudelor din partea lui taică-meu. Niște fățarnici. Când am ajuns, mi-au dat tot ce aveau mai bun, dar a fost stânjenitor. Eu stăteam la capătul celălalt al mesei cu față de masă și șervețel, iar ei înfulecau de pe scândurile goale și-mi ziceau: Ah, nu, tu ești din America și vrem să te simți ca acasă. Ba chiar au ținut porcii și găinile afară, lucru care nu m-a deranjat. Dar apoi m-au întrebat când plec și ca un dobitoc, le-am spus că sunt falit. Gata! Găinile și porcii înapoi în casă, fața de masă și șervețelul ia-le de unde nu-s. Dar am rezistat până în ajunul Crăciunului, când, zice unchiu-meu, hai să îngenunchem cu toții și să spunem rozariul. Și iată-mă pe piatra dură și rece mormăind ave marii și gândindu-mă la cururile din Dublin pe care le ratez. Am șters-o a doua zi după masa de Crăciun. Mi-am zis că atâta lucru pot să fac și eu, să le mănânc mâncarea.

— Amabilă concesie.

Trecură strada, O'Keefe cumpără un Irish Times și traversară voioși podul, amândoi copleșiți de un torent de cuvinte izbucnite din entuziasmul lui O'Keefe și amintiri din Dublin. Păreau o pereche ciudată și un grup de băieței strigară după ei, jidanii, jidanii, iar O'Keefe se răsuci spre ei cu un deget acuzator, irlandezii, irlandezii, iar ei amuțiră, desculți.

— De-asta îmi place Irlanda, își arată ura pe față. Cred că tot ce-mi doresc de la viața asta e un foc sănătos în sobă, covor pe podea și un scaun comod pe care să stau să citesc. Și numai câteva lire pentru care să nu trebuiască să mă spetesc ca un sclav și să fiu prieten la cataramă cu oameni cu bani, nu, aș adăuga, cu unii aflați într-o situație ca a ta, Dangerfield. Dar,

Dumnezeule, când n-ai nici un ban, problema e mâncarea. Când ai bani, e sexul. Când le ai pe amândouă, e sănătatea, te temi să nu faci hernie sau ceva de soiul ăsta. Dacă totul e în ordine, atunci ți-e frică de moarte. Și uită-te la toate fețele astea, toți au prima problemă și pe asta o vor avea tot restul zilelor.

— Și a mea care e, Kenneth?

— Tu visezi la cai verzi pe pereți. Tu crezi că dacă te-ai născut bogat, așa o să rămâi. Sunt prea mulți ca mine împrejur care așteaptă să calci strâmb. Ia-ți diploma, garanția siguranței, și folosește contraceptive. Dacă te umpli de plozi, ești terminat.

— E ceva adevăr în ce spui.

— Stai pe lângă studenții bogați de la Trinity. Toți te plac. Pe mine mă trage înapoi accentul, dar imediat ce-i prind schepsisul, să vezi ce avânt iau. O să fiu alt om când o să mă întorc din Franța.

Ajunși la Cathal Brugha Street, cotiră și O'Keefe cumpără ediția pariziană a Herald Tribune și The Western People. Vârî ziarele în sac și se întoarse spre Dangerfield.

— Aici ne despărțim. Nu mă las condus din principiu.

— Cum dorești, Kenneth. Aș vrea să-ți mulțumesc pentru bani.

— Nu-mi amărî zilele. Trimite-mi-i. Îmi pun nădejdea în tine. Nu face vreo prostie.

— Fără prostii.

— Pe curând.

— Ai grijă de tine, Kenneth, și vezi să porți armură.

— Prima oară nu vreau nici un fel de stavilă între mine și carne. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Dangerfield stătu să-și aranjeze bucățile de sârmă care îi țineau pantalonii. Un pumn strâns de bancnote. O'Keefe în derivă, pierdut și în păcat. Cumpărase o cămașă verde dintr-un magazin de surplusuri militare, să-l țină mai mult.

Kenneth O'Keefe se întoarse și porni la drum prin însorita dimineață. Pantalonii fără manșete îmbrăcând picioarele despre care Constance Kelly spusese că sunt așa de fine. Șapca pusă bine să păcălească cerșetorii și singurul lui ochi, un giuvaier umezit în căutarea semnului care arăta drumul spre limbul celor vii, pântecul adânc și căptușit al trândavilor bogați.

6

Mărită vară și dulce vânt. Ușurează inima și ieftinește traiul. Stinge focul din sobă. Stinge-l. Mai bine așa.

Câteva case mai sus e măcelăria. O linie de tramvai trece pe lângă fereastră. Și pe partea cealaltă a șoselei este cea mai minunată spălătorie, cu patruzeci de fete și cazane mari aburinde. Ah, cred că știu exact cât acid să folosească.

Domnul și doamna Sebastian Dangerfield și fiica lor, Felicity Wilton, mai demult locuitori ai suburbiei Howth, locuiesc acum pe șoseaua Mohammed, nr. 1, The Rock, comitatul Dublin.

Deciseseră să plece din casa bântuită din Howth. Dar ezitaseră până în dimineața de după furtună, când Marion deschisese ușa de la bucătărie să ia laptele și țipase, Sebastian venise repede și se uitaseră în jos în marea murdară de noroi în care căzuseră grădina din spate și magazia cu turbă. Se mutaseră.

Casa cea nouă nu era nouă. Și nu era recomandabil să treci prea repede de ușa de la intrare, altminteri țâșneai imediat prin spate. Domnul Egbert Skully îl luă deoparte pe domnul Dangerfield și-i spuse că se bucură că-i închiriază unui american, fiindcă el și soția lucraseră douăzeci de ani la magazinul Macy's, adorau New Yorkul și era bucuros că găsea chiriași ca ei. Și sper că dumneavoastră, soția și copila veți fi fericiți aici. Știu că e puțin cam mică, dar cred că vă va plăcea că e confortabilă, ha, păreți un gentleman, domnule Dangerfield, căruia îi place confortul și jucați golf? Ah, da. Dar bastoanele mele de golf sunt stricate. Mi le verifică un profesionist, mă interesează să fie drepte, știți? Foarte bună idee, domnule Dangerfield și poate soția mea îi dă soției dumneavoastră niște rețete.Minunat.

Pereți proaspăt tapetați cu floricele maro, se simte chiar umezeala la mână. Și un covor Axminster drăguț, maro, la mâna a patra, pe podeaua camerei

de zi și o canapea aspră, albastră. Bucătăria mai treacă-meargă, dar robinetul și chiuveta erau afară. La capătul unor scări înguste și abrupte, o cămăruță cu un luminator cât o farfurie, sera. Și un vas de toaletă vârât între doi pereți, spălătorul. – „Tor“ era un sufix extraordinar în casa asta. Iar fereastra camerei de zi, la o jumătate de metru de trotuar, era perfectă pentru vecinii care treceau, așa că vezi să nu fii prins cu pantalonii în vine. Dar huruitul tramvaiului care trece te ține în gardă.

O vizită la vânzătorul de combustibil după cărbuni de pus morman sub scară. Marion luă lăzi și le acoperi cu fețe de masă să dea puțină culoare și respectabilitate. Și hărțile mele speciale, dintre care câteva sunt rare și vechi. Cea a unui cimitir o păstrez sub o bucată groasă de sticlă. Am pus masa de joc pe post de birou sub fereastră. Spălătoresele or să mă ajute să uit de corvoada învățatului. Ies de două ori pe zi, cu părul pe bigudiuri și cu sânii ca niște ace în sutienele alea americane care li-i ridică. Cred că episcopul a avut ceva de obiectat, și pe bună dreptate. Apoi le privesc cum se aliniază în așteptarea tramvaiului, un șir de fețe albite de aburi. Și unele dintre ele chicotind la nebunul din dosul perdelei.

Cu gândul la vara care vine. Traiul în căsuța asta era tihnit. Fără alcool și grijă de copil când Marion era la cumpărături. O ceașcă de consommé de dimineață. De asemenea, o făptură destul de plăcută acolo sus, la fereastră. Am prins-o uitându-se încoace cu ochi destul de mari și căprui, nici urmă de zâmbet sau de chicot. Nițel cam disprețuitoare, cu părul negru drept și des. Și cred că văd inteligență, puțin stânjenitoare privirea aceea. Retragere în bucătărie. Foarte palpitant.

Am improvizat o mică bibliotecă și am umplut-o cu cărți de drept, o scurtă biografie a preafericitului Oliver Plunket și altele despre păsări. Raftul de jos pentru revistele de afaceri în vederea vremurilor bune ce vor urma. Și apoi o secțiune pentru colecția mea extinsă, pe care, Dumnezeu să mă ierte, am furat-o din biserici catolice. Dar am făcut-o pentru că aveam nevoie de tărie să fac față sărăciei. Preferatele mele sunt „Lucrul pe care îl numim dragoste“ „Băutura este un blestem“ și „Fericirea în moarte“.

Primul tramvai al dimineții aproape că te trântește la podea, iar Felicity, în seră, scoate primul țipăt ca un cârcel. Mă culc la loc cu un mormăit. Picioarele la piept, un ghem fetal. Marion îmbrăcată cu lenjeria mea intimă.

Uneori înăuntru pătrundea soarele. Apoi Marion lovind cu piciorul gol în podeaua acoperită cu linoleum. Stăruințe. Hai, trezește-te. Nu mă lăsa pe mine să fac totul în fiecare dimineață. În inima mea, unde nu mă aude nimeni altcineva, spuneam, haide, pentru numele lui Dumnezeu, Marion, fii o britanică de treabă, du-te jos în bucătăria aia ca un cuib și fă iute cafeaua ca o fată bună ce ești și, dacă tot ești acolo, vrei să prăjești câteva felii de pâine? Și n-aș zice nu dacă ar fi și o umbră de bacon pe ea, doar o umbră, și lasă totul pregătit pe masă, apoi vin și eu și o fac pe soțul bun, ah, draga mea, bună dimineața, ce faci, ești adorabilă astăzi, dragă, și tot mai tânără cu fiecare zi. Minunată aceasta din urmă. Dar eu cobor ca un martir, răvășit, slăbit și frământat, cu inima și sufletul acoperite de ciment.

Dar mai târziu în dimineața aceea se anunțau lucruri mărețe. Tropot de cai pe caldarâm. Apoi sus în dormitor să contemplu strada. Aceste animale negre și lucioase în ploaia blândă. Cu capul ridicat, crestând cu abur aerul dimineții. Uneori văd prin micile ochiuri de geam un crin pe un sicriu de pin. Luați-mă și pe mine cu voi. Și nu pot să nu mormăi din memorie poezii pe care le-am citit în Evening Mail:

Dormi somnul din urmă,

Făr' de griji și chin,

Unde lacrima se curmă

Căci și noi venim.

Și văd fețele zâmbărețe ițite la ferestrele mașinii, jubilând de importanța mortului. Mâini duse la pălărie pe drum și altele care fac o cruce grăbită. Whisky trecut dintr-o mână în alta. Gura verde și lacomă e moartă. O vioară de peste câmpuri. Ciuperci care cresc în ploaia caldă de septembrie. Dus a fost.

Apoi e timpul să mă duc după ziar. Și după aceea cu el la toaletă. Între pereții verzi decojiți. Mereu simt că o să mă înțepenesc aici. Într-o dimineață era soare și mă simțeam minunat. Stând acolo gemând și

mormăind, citind știrile și apoi mă întind să trag apa. Jos în bucătărie, Marion țipă.

— Marion, ce s-a întâmplat?

— Pentru numele lui Dumnezeu, termină, termină, Sebastian, prostule. Ce-ai făcut?

Pornind pe scările înguste cu pasul iuțit de iritare, dând buzna în bucătărie, jos. Poate că pe Marion au copleșit-o toate și a înnebunit.

— Idiotule, Sebastian, uită-te la mine, uită-te la lucrurile copilului.

Marion tremurând în mijlocul podelei din bucătărie, acoperită cu bucăți de hârtie igienică și materii fecale. Dintr-o gaură căscată în tavan, curge apă, cad tencuială și excremente.

— Dumnezeule mare!

— O, groaznic, groaznic. Fă ceva, prostule!

— Pentru numele lui Dumnezeu.

Sebastian plecând furios.

— Cum îndrăznești să pleci, canalie afurisită? E groaznic, nu mai suport.

Marion izbucni în plâns, redusă la tăcere de trântitul ușii de la intrare.

Mergând pe lângă parcare, coborând micul deal spre gară. Stând lângă zidul acesta și privind trenurile trecând. Te caci ca omul și uite ce se iscă. Afurisitul ăla de Skully a pus probabil furtunuri în loc de țevi. Trei lire pe săptămână pentru o magherniță, cu bălării maro pe pereți și mobilă din carton. Iar Marion n-are de lucru și se așază chiar sub ea. N-a auzit că vine? Iar soarele s-a ascuns și pare gata să plouă. Ar fi mai înțelept să mă întorc acasă, altfel pierd teren. Să-i duc un mic cadou, o revistă de modă plină de scumpeturi.

Marion așezată pe fotoliu, cosând. În prag, cântărind liniștea.

— Îmi pare rău, Marion.

Marion cu capul aplecat. Sebastian oferindu-i darul.

— Îmi pare sincer rău. Uită-te la mine, am un cadou pentru tine. Tamale fierbinți cu sos din cerneală de sepie.

— Hm.

— Îți plac?

— Da.

— Mult de tot?

— Nu-mi strica plăcerea.

— Mica mea Marion. Sunt un ticălos. Ascultă la mine, instalația de sus e o treabă făcută de mântuială.

— O să am ce citi în pat.

— Sunt un mare porc, Marion.

— Ce costume frumoase.

— Nu mă auzi, Marion? Sunt un porc.

— Da, dar mi-aș dori să fim bogați și să avem bani. Vreau să călătoresc. De-am putea călători!

— Lasă-mă să te sărut, măcar, Marion.

Marion se ridică, îl cuprinse cu brațele ei blonde, înfigându-și coapsele lungi între ale lui și vârându-i adânc limba în gură.

Marion, ești plăcută cu toate astea și n-ai sentimente rele. Îți cam sare țandăra uneori. Acum du-te și pregătește cina. Iar eu mă relaxez pe fotoliu și citesc Evening Mail. Văd o listă cu bani oferiți pentru spălarea conștiinței.

Extraordinar lucru conștiința asta. Și scrisori despre emigrare și femei care se mărită pentru bani. Și uite o scrisoare despre preafericitul Oliver Plunket. M-am dus să-l văd în St Peter's Church în Drogheda. Un cap retezat, vechi de două sute șaizeci de ani. Mi-a luat graiul. Cenușiu, roz și ciomăgit, și o străfulgerare de dinți rânjiți, de mort în lumina lumânării. Femeile de serviciu mi-au spus să pun mâna pe el, puneți mâna pe el, domnule, aduce noroc. I-am băgat temător degetul în nara mucegăită, căci norocul nu e niciodată de prisos.

Le văd peste drum ieșind din spălătorie. Revărsându-se pe stradă, cu fețele aliniate în așteptarea tramvaiului. Uite-o pe fata cu ochi căprui și păr negru, ștearsă la față, dar cu buze frumoase. Cu ciorapi de fildecos și bocanci din magazinul de surplusuri militare. Fără pălărie și cu părul strâns în coc. Se duce la băiatul care vinde ziare, pulpele i se încordează delicat pe dosul picioarelor. Bagă ziarul la subraț și așteaptă la rând.

În inima mea știu că nu e virgină, dar poate nu are copii, sfârcuri ca niște muguri roz, dar nu mă deranjează nici dacă sunt supte și maronii. Poartă o eșarfă verde în jurul gâtului adorabil. Un gât ar trebui să fie alb, lung, cu o venă albastră furioasă ce zvâcnește de furia vieții în general. Izbăvitorule bun și milostiv, se uită încoace. Să mă ascund? Ce sunt eu? Un om de nimic, un laș? Nici vorbă. Dă piept cu ea. Ești frumoasă. Foarte frumoasă. Să-mi culc fața pe sânii tăi primăvăratici. Să te duc la Paris și să-ți leg frunze văratice în păr.

— Sebastian, e gata, adu un scaun.

În bucătărie, tăind o felie groasă din franzelă, răzuind unt dintr-o ceașcă.

— Sebastian, și cu toaleta cum rămâne?

— Cum să rămână?

— Cine-o repară?

— Marion, te implor, suntem la masă. Vrei să fac ulcer?

— De ce nu-ți asumi și tu responsabilitatea?

— După masă. Nu mă face să urc pe pereți din cauza țevăriei irlandezilor, au apărut de curând în țară și au încurcat țevile.

— Dar cine plătește?

— Skully, din pușculiță.

— Și cu mirosul, Sebastian? Ce facem cu mirosul?

— E doar căcat sănătos, nimic mai mult.

— Cum îndrăznești să folosești cuvântul ăsta murdar?

— Căcatul e căcat și la judecata de apoi, Marion.

— E mizerabil și nu vreau să-l aud în casa în care trăiește Felicity.

— Tot o să-l audă și, cât privește mizeria, o să am grijă personal să-și piardă virginitatea înainte de cincisprezece ani.

Marion amuți de furie. Punând coajă de ou în cafea să se lase zațul la fund. Îi observ unghiile roase. Se mișcă prin acest dezastru.

— Gata, Marion, ușurel. Asta se numește adaptare. Trebuie să te obișnuiești cu locul.

— De ce trebuie să fii așa de grosolan?

— Sămânța rea din mine.

— Fii sincer. Nu erai așa înainte să venim în Irlanda. Țara asta vulgară și mizerabilă.

— Calm.

— Copii care aleargă desculți pe străzi în toiul iernii și bărbați care-și leagănă chestia la tine din pragul ușii. Dezgustător.

— Neadevăruri. Minciuni.

— Sunt odioși. Acum înțeleg de ce nu sunt buni decât de servitori.

— Marion, ești puțin cam înăcrită?

— Știi bine că e adevărat. Uită-te la groaznicul de O'Keefe cu ideile alea mizerabile ale lui. America nu pare să ajute. Scoate tot ce e mai rău din ei. Ăsta nici de servitor nu-i bun.

— După mine Kenneth e domn până-n vârful unghiilor. L-ai auzit vreodată bășindu-se? Zi, l-ai auzit?

— Un gunoi. E de ajuns să-l vezi cum privește lacom pisica în călduri ca să-ți dai seama ce hram poartă. Când intră în cameră, simt că în mintea lui mă violează.

— E legal.

— E desfrâul revoltător al unui țăran irlandez. Și încearcă să dea impresia că are educație aleasă. Să te uiți la el când mănâncă. Te umpli de furie. Apucă tot ce poate. Prima oară când a venit la cină, a intrat de parcă am fi fost servitorii lui și a început să mănânce înainte să apuc să mă așez măcar. Și rupea bucăți de pâine, cum poți să nu observi așa ceva?

— Gata, gata, fii îngăduitoare cu oamenii care i-au oferit țării tale o Grădină a raiului în care să te joci, îți fac focul și-ți servesc ceaiul.

— Mi-aș fi dorit să rămânem în Anglia. Puteai să aștepți să intri la Oxford sau Cambridge. Și puteam măcar să ne păstrăm o umbră de demnitate.

— Recunosc că din asta nu prea mai avem.

Marion cu picioare lungi se așeză pe scaun. Ce te face așa de înaltă și de suplă? Ridici pleoapele și încrucișezi picioarele într-un fel care-mi place și porți pantofi nesenzuali cu senzualitate. Și Marion, ascultă la mine, nu ești vulgară. Iar când ne vom lua casa noastră în vest cu vaci Kerry pe dealuri devorând iarba, iar eu voi fi Dangerfield K.C.[4], lucrurile vor intra din nou pe făgaș.

Un tramvai trecând greoi pe lângă fereastră, scrâșnind, legănându-se și huruind pe șine în drum spre Dalkey. Un zgomot liniștitor. Hărțile zguduindu-se pe perete. Irlanda, o țară a jucăriilor. Și poate ar trebui să mă duc pe canapea lângă Marion. Încă ne rodăm într-ale căsniciei. Trebuie să găsesc contraceptive, altfel, încă o gură care urlă după lapte. Fata cu ochii căprui de la spălătorie are vreo douăzeci și cinci de ani. Marion își suge iar dinții falși, o fi semn că vrea.

În dormitor, Dangerfield frecându-și picioarele încălțate cu ciorapi pe linoleumul rece. Și zgomotele lui Marion pe când face la oliță în spatele paravanului autentic al lui Skully din timpul dinastiei Ming. Și trăgând nițel de jaluzelele zdrențăroase pentru un pic de intimitate. Până și în această mare țară catolică trebuie să stai ferit, înțelegi, altfel se zgâiesc la tine cum te dezbraci, dar atenție, protestanții folosesc binoclu.

Și Marion apucându-se de tivul rochiei și scoțând-o cu mișcări din umeri. Spuse că au mai rămas treizeci de șilingi.

— Accentul și manierele noastre alese ne vor scoate din impas. Nu știai, Marion, că nu pot să bage protestanți la pușcărie?

— N-ai nici o responsabilitate și când mă gândesc că-mi cresc copilul într-o gloată de irlandezi sălbatici și c-o să care toată viața după sine accentul irlandez. Dă-mi crema, te rog.

Sebastian dându-i crema, zâmbind și fluturând din picioare de pe marginea patului. Lăsându-și corpul să cadă cu un scârțâit de arcuri și privind petele roz de pe tavan. Marion puțin supărată și nedumerită. Greu pentru ea. Se năruia. Nu e la fel de tare ca mine, a dus o viață tihnită. Poate n-ar fi trebuit să se mărite cu mine. E doar o chestiune de timp, totul. Pompezi, pompezi, inspiri, expiri și apoi totul se prăbușește precum obloanele unei case ce se năruie. Începe și se termină cu miros de antiseptic. Îmi place să-mi imaginez sfârșitul ca pe strângerea petalelor unui caprifoi, împrăștiind o ultimă mireasmă în noapte, dar de asta au parte doar sfinții. Îi găsești dimineața cu un zâmbet pe buze și-i îngropi în sicrie modeste. Dar eu vreau un mormânt luxos din marmură de Vermont în cimitirul Woodlawn, cu stropire automată și plante perene. Dacă ajungi pe mâna facultății de medicină, te atârnă de urechi. Să nu mă lăsați la cheremul lor, vă implor. Nu

mă atârnați așa umflat, cu genunchii lipiți de fesele roșii ale altora, unde vin să vadă dacă sunt gras sau slab și suntem toți înjunghiați în Bowery. Te omoară pe străzile cu case de închiriat, te acoperă cu flori și te bagă în formol. Pentru numele lui Dumnezeu, idioților, luați formolul ăsta de aici. Sunt antreprenor de pompe funebre și am prea multă treabă să mor.

— Marion, tu te gândești vreodată la moarte?

— Nu.

— Marion, tu te gândești vreodată că o să mori?

— Sebastian, vrei să încetezi cu felul ăsta de discuții? Ai dispoziția aia urâtă.

— Nici vorbă.

— Ba da. Vii aici în fiecare dimineață să privești înmormântarea amărâților ăstora. Îngrozitor și dezgustător. Cred că îți face o plăcere perversă.

— „Dincolo de această vale a plângerii, acolo sus, există o viață, nemăsurată de zborul anilor și toată numai iubire.“[5]

— Crezi că mă sperii cu pornirile astea sinistre ale tale. Mi se par doar plictisitoare și pe tine te fac respingător.

— Poftim?

— Așa e.

— Pentru numele lui Dumnezeu, uită-te la mine. Privește-mă în ochi. Haide.

— Nu vreau să te privesc în ochi.

— Sunt plini de sinceritate.

— Tu nu poți niciodată să vorbești serios.

— Tocmai te-am întrebat despre moarte. Vreau să știu ce părere ai, să te cunosc cu adevărat. Sau poate-ți închipui că așa o să fie veșnic.

— Aiureli. Tu crezi că e veșnic, știu sigur. Am remarcat că dimineața nu ești așa de ușuratic.

— Îmi ia câteva ore să mă adaptez. Să mă trezesc din vis.

— Și țipi.

— Poftim?

— Acum câteva nopți strigai: Cum scap eu din asta? Și altă dată țipai: Ce e chestia aia albă din colț? Luați-o de acolo!

Dangerfield ținându-se de burtă, hohotind pe arcurile care scârțâiau.

— N-ai decât să râzi, dar cred că e ceva grav la rădăcină.

— Ce-i la rădăcină? Nu vezi că sunt nebun? Nu vezi? Uite. Nebunie. Eh. Sunt nebun.

Sebastian căscă ochii și-și agită limba.

— Termină. Întotdeauna te prostești, dar nu faci niciodată nimic util.

Dangerfield o privi de pe pat cum își îndoaie brațele lungi la spate, sânii îi căzură din cupa sutienului, iar sfârcurile cafenii i se întăriră în aerul rece. Dungă roșie pe umăr lăsată de bretea. Scoțându-și obosită chiloții bărbătești, cu fața la oglindă și dându-și cu cremă albă pe mâini și față. Fire mici cafenii crescute în jurul sfârcurilor. Ai spus adesea, Marion, că vrei să le epilezi cu ceară, dar până la urmă îmi plac așa.

Sebastian coborând în liniște din pat și apropiindu-se de corpul gol. Apăsându-i pumnii pe fese, iar ea îi împinge mâinile.

— Nu-mi place să mă atingi acolo.

Și sărutând-o pe ceafă. Udă pielea cu limba și părul lung și blond îi intră în gură. Marion luând cămașa albastră de noapte din cui. Sebastian dezbrăcându-se și stând gol pe marginea patului, scoțând puf alb din buric și îndoindu-se, smulgând noroiul întărit dintre degetele de la picioare.

— Sebastian, ce n-aș da să faci și tu o baie.

— Îmi distruge personalitatea.

— Erai așa de curat când te-am cunoscut eu.

— Am renunțat la curățenie în favoarea vieții închinate spiritului. Pregătire pentru o altă lume, mai bună. Nu te poți supăra pentru puțină mizerie. Deviza mea este sufletul curat. Scoate-ți cămașa de noapte.

— Unde sunt?

— Sub cămășile mele.

— Și vaselina?

— În spatele cărților pe cutie.

Marion rupând folia de aluminiu. Americanii sunt extraordinari când vine vorba de ambalat. Împachetează orice. Și-și trage deschizătura cămășii de noapte de pe umeri, lăsând-o să-i cadă la picioare și așezând-o cu grijă împăturită pe cărți. Îngenunchează pe pat. Cum sunt alți bărbați, mormăie și gem, sunt toți arcuiți și circumcișii, cu sau fără. Ea urcă în pat, glas blând.

— Hai s-o facem ca pe vremuri în Yorkshire.

— Îhî.

— Îți mai plac sânii mei, așa cum sunt?

— Îhî.

— Spune, Sebastian, vorbește cu mine. Vreau să știu.

Sebastian se rostogoli aproape de ea, lipind de el trupul înalt, blond, gândindu-se la o lume exterioară bătând tobele jos sub fereastră în ploaie. Toți alunecând pe caldarâm. Și stând deoparte, în timp ce un tramvai trece huruind ticsit de episcopi, care țin ridicate mâinile în semn de binecuvântare. Mâna lui Marion strângându-se și atingându-mă între picioare. Ginny Cupper mă dusese cu mașina ei pe câmpurile întinse ale Indianei. Parcând aproape de marginea pădurii și mergând printre rândurile însorite de porumb, valuri de grâne spre un orizont galben. Avea o bluză albă și o pată gri de sudoare la subsuori, iar umbra sfârcurilor ei era cenușie. Eram bogați. Așa de bogați, încât nu puteam muri niciodată. Ginny râsese necontenit, saliva albă de pe dinți dând strălucire roșului aprins al gurii, hrănită cu cea mai delicioasă mâncare din lume. Ginny nu se temea de nimic. Era tânără și bătrână. Brațele și picioarele ei cafenii legănându-se cu un optimism sălbatic, frumoase în toate părțile lor. Dansă pe capota lungă a Cadillacului ei stacojiu și privind-o, m-am gândit că Dumnezeu trebuie să fie femeie. Îmi sări în brațe, mă doborî la pământ și-mi urlă în gură. Cu capetele lipite de pământul torid al Indianei și mă pironi în cruce. O cioară cârâi în soarele alb și sperma îmi țâșni în lume. Ginny trecuse cu Cadillacul ei lung prin parapetul unui pod din St Louis și mașina îi strălucise ca un cheag de sânge în noroiul și întunecimea Mississippiului. Eram cu toții acolo în liniștea verii din Suffolk, Virginia, când coșciugul de cupru fu așezat cu blândețe în cavoul răcoros de marmură. Am fumat o țigară și am strivit-o pe pătratele alb cu negru ale mormântului. În pustiul adormit al gării, după ce plecară mașinile, am mers la toaleta femeilor și am văzut falusurile obscene de pe ușile de lemn și de pe pereții gri. Mă întreb dacă lumea o să mă considere un destrăbălat. Ginny avea gardenii în părul ei frumos, negru. Aud trenul, răsuflarea lui Marion în ureche. Stomacul îmi zvâcnește, capătul puterilor. Lumea e tăcută. Recoltele s-au oprit din crescut. Acum cresc din nou.

---

[4] King's Counsel, titlu acordat unora dintre cei mai buni avocați, care sfătuiau Coroana Britanică în chestiuni legale

[51] Imn compus de poetul englez James Montgomery

7

— Marion, cred că mă duc să învăț în parc în dimineața asta.

— Ia copilul cu tine.

— E rupt căruciorul.

— Ia-o în brațe.

— O să mi se pișe pe cămașă.

— Ia covorașul de cauciuc.

— Cum să învăț dacă am grijă de ea? O să cadă în iaz.

— Nu înțelegi? Sunt ocupată până peste cap cu dezastrul ăsta. Uită-te și tu la tavan. Și-mi mai vii și tu cu de-astea, vezi că mi-ai luat puloverul. Nu vreau să-mi porți puloverul. Eu cu ce mă mai îmbrac?

— Dumnezeule!

— Și de ce nu te duci la domnul Skully să repare toaleta asta scârboasă? Știu eu de ce. Ți-e frică de el, asta e.

— Nici pe departe.

— Ba da. E de ajuns să spun „Skully“ și o apuci pe scări în sus ca un iepuraș speriat, și să nu crezi că nu te aud cum te bagi și sub pat.

— Mai bine mi-ai spune unde-mi sunt ochelarii de soare.

— Nu eu i-am purtat ultima oară.

— Îmi trebuie. Refuz categoric să ies din casă fără ei.

— Atunci caută-i.

— Vrei să fiu recunoscut? Asta vrei?

— Da.

— La naiba cu casa asta. E cât un dulap și nu găsești niciodată nimic în ea. O să sparg ceva cât ai zice pește.

— Să nu te prind. Și uite o scandaloasă carte poștală de la amicul tău O'Keefe.

Marion i-o aruncă în partea cealaltă a camerei.

— Ai grijă cu corespondența mea. Nu vreau să mi-o arunci de colo colo.

— Ah, da, corespondența ta. Citește-o.

Mâzgălit cu litere mari:

AVEM COLȚI DE ANIMAL

— Hei, așa-i.

— Exact asta e, un animal mizerabil.

— Ce mai e?

— Facturi, desigur.

— Nu da vina pe mine.

— Ba pe tine o să dau vina. Cine și-a deschis cont în Howth? Cine a cumpărat whisky și gin? Cine?

— Unde-mi sunt ochelarii de soare?

— Și cine a amanetat vătraiele? Și cine a amanetat cana electrică?…

— Uite cum stă treaba, Marion, nu putem fi prieteni măcar în dimineața asta? A răsărit soarele. Măcar creștini să fim.

— Vezi? Imediat devii sarcastic. De ce trebuie să trăim așa?

— Ochelarii mei, la naiba. Britanicii ascund tot. Oricum, acum nu poți ascunde și căcăstoarea.

— Nu accept genul ăsta de limbaj.

— Atunci poftim.

— Într-o bună zi o regreți toate astea. Câtă vulgaritate.

— Vrei să auzi toată viața cântecul păsărilor, BBC-ul? O să fac o serie de emisiuni pentru tine intitulate „Curul mi-era verde“.

— Minte spurcată.

— Sunt cultivat.

— Da, de la viața ta cromată din America.

— Am un aer distins. Vorbesc engleza regelui. Am costume impecabile.

— Dezgustător. Nu știu cum de ți-am dat voie să-i cunoști pe mămica și pe tăticul.

— Mămica și tăticul tău credeau că am o grămadă de bani. Și, mai mult de atât, și eu am crezut despre ei că au o grămadă de bani. Nici unul dintre noi nu avea o lețcaie, nici un sfanț, nici urmă de iubire.

— Asta e o minciună. Știi că e o minciună. Nu s-a pus niciodată problema banilor până să începi tu.

— Bine. Ia copilul. Nu-l mai suport. Simt nevoia să fac o lungă călătorie cu tramvaiul prin burtă, să scap de toate astea.

— Să scapi? Eu ar trebui să scap și s-ar putea întâmpla cât de curând.

— Bine. Hai să facem pace.

— Da, e simplu, nu-i așa? Pur și simplu, după ce ai fost atât de groaznic.

— Iau eu copilul.

— Și poți să faci și niște cumpărături. Adu-mi niște oase de la măcelărie și să nu-mi mai vii cu o căpățână din aia dezgustătoare de oaie și vezi să nu cadă Felicity în iaz.

— Țin neapărat la căpățâna de oaie.

— Ai grijă când închizi ușa. A căzut pe poștaș în dimineața asta.

— Pe toți sfinții! Mă mai trezesc și dat în judecată, pe lângă toate astea.

Pe șoseaua Mohammed, trafic haotic și tramvaie asurzitoare. Spălătoria, un furnicar. Le văd acolo lovind cearșafuri și totul e cum trebuie. Soare galben care te încălzește. Cea mai frumoasă țară din lume, plină de buruieni și buruienile sunt oameni. Rămân aici să moară și nu mai mor niciodată. Mă uit la măcelărie. Mă uit la cârlige, care gem de hălci de carne. Are mânecile suflecate până sus și satârul în mână. Mai multe în spatele tejghelei.

Intrând în parc. Iarbă de un verde aprins, moale și dulce de la ploaia de astă-noapte. Straturile de flori. Cercuri și cruci și gărduțuri frumoase. Aleg banca aia. Proaspăt vopsită. Dacă moare tata până-n toamnă, mă îmbogățesc, un uger de aur. Și să stau pe o bancă din parc tot restul zilelor. Ce zi frumoasă și caldă. Mi-ar plăcea să-mi scot cămașa și să las un strop de soare pe piept, dar m-ar da afară din parc sub acuzația de expunere indecentă. Îmi crește mai repede părul, mi-l face mai blond, elegant. Dragă copilă, nu mă mai tot lovi cu picioarele în spate. Haide, treci pe pătura asta și joacă-te, termină cu prostiile. Doamne, dă drumul la pătură, am zis că te omor. Tăticul trebuie să studieze Dreptul să devină un mare avocat și să facă bani mulți. Un ditamai ugerul de aur. Bronzul pe piept sugerează bogăție și superioritate. Dar eu sunt mândru de modestia mea. Și uite, citind în limba moartă, cărticica mea de drept roman. Pentru paricid, aruncat de pe faleză într-un sac cu o viperă. Urâțenie grasă, zvârcolindu-se între picioare. Și fiica micuță gângurind pe iarbă, hai, acum distrează-te. Pentru că tăticul e terminat. O ia din toate

părțile. Chiar și în vis. Și azi-noapte am visat că duceam un mănunchi de ziare la subraț, am urcat într-un autobuz și am traversat Curragh mâncând pământul, cu cai masivi în galop alături. În autobuz, un bărbat studiind fluturi cu o lupă. Și noi mergeam spre vest. Apoi un tăuraș a sărit din spatele unui tufiș și autobuzul l-a spintecat și l-a lăsat atârnat într-un cârlig uriaș în fața măcelăriei dintr-un sat. Apoi, dintr-odată eram în Cashel. Străzi înțesate cu capre și rigole maro de la sângele uscat. Și în neclintirea soarelui torid, o mulțime de bărbați și femei cu paltoane groase negre mergând prin mijlocul unui drum iarna, cu căldura șovăielnică a verii de o parte și de alta. Înmormântarea cămătarului. A prins-o, bolborosind din buze, rotind privirea, stând pe vânzător pe o ladă din Chicago și a auzit-o căzând și s-a luat după ei cu o secure. Și au urzit planuri printre buze înfierbântate și umede, agățându-se de hainele celuilalt, să strecoare otravă în ceai, cu mâini tremurătoare pe casa de marcat și pe corpul celuilalt, să țesă un cocon de păcat printre ananași și piersici. Au închis sicriul. Vară. Lungul șir de picioare târșâite. Prin Cashel. Un cântec:

Târâș-târâș prin Cashel

Un sicriu sub soare

Prin Cashel, prin Cashel

Cămătarul e mort.

Cămătarul e mort

Într-un sicriu în soare.

Vânzătorul rămase cu nevasta

Și cămătarul crăpă.

Aveți milă de cămătar.

E o mână în casa de bani.

E un sicriu în soare.

Domnul să aibă milă de cămătar.

Cineva vorbind cu Felicity. Dumnezeule! Măicuță!

Stătea într-un genunchi, ghemuită pe picioarele tari, iar Felicity o trăgea de degetul întins. Clătină din cap. Bună, fetițo, bună. Cu o fustă verde, asortată cu iarba și ciorapii ei de fildecos, glezne fine. Fundul rotund și lucios bombat deasupra călcâielor.

— Bună.

Nu se întoarse. Împungând copilul în burtică. Moment magic risipindu-se. Cocul acela negru.

— Bună.

Privind peste umăr, ochi negri, privire directă. Voce gingașă.

— Bună. Îți admiram copilul. Cum se numește?

— Felicity.

— Serios? Bună, Felicity, ce fetiță drăguță. Nu-i așa?

Ce buze peste ce dinți albi. Umerii costumului, brațele scoase prin cercuri mici. Ce-aș pune mâna pe tine.

— Tu lucrezi la spălătorie, nu?

— Da. Și tu locuiești în casa de vizavi.

— Da.

— Presupun că m-ai văzut uitându-mă la ferestrele voastre. Ce faci în camera aia?

— Ăla e biroul meu.

— Văd că bei mult ceai.

— Cafea.

— E plăcut. Ce păr frumos are! Nu-i așa, nu-i așa, fetiță drăguță? Trebuie să plec. Pa, pa, Felicity, pa, pa.

Fluturând din degetele lungi. Un zâmbet slab și pornește pe aleea asfaltată. Zigzaguri care i se bifurcă pe gambe, lăbărțate pe coapse. Face iar cu mâna. Mai zâmbește o dată. Te rog, întoarce-te și joacă-te cu mine. Hainele tale practice sunt sexy.

Îmi vine să arunc în mare afurisita asta de carte de drept. Nu pot să învăț nimic. Copiii sunt o bună reclamă. Le arată produsul final, pentru ce o faci. Cred că are păr pe picioare. Asta îmi place, ușoara insinuare a masculului. Sunt îndrăgostit de fata asta. Mersul ei, unduirea șoldurilor. Gâtul spune totul, puțin prea lung. Cu siguranță, nu sunt homosexual și nici odraslă de elf. Vreau să știu unde locuiește și ce face noaptea. Trebuie să aflu. O, cred că lucrurile încep să se aranjeze. Dacă repar toaleta aia. Orice. O astup, îi fac scurgerea spre stradă, orice. Dar eu și Egbert avem așa de puține în comun, mai ales banii. Cum începi discuția despre scurgerea defectuoasă? Cred că mă apropii de un alt nivel de experiență. Să-mi iau costumul negru de la amanet și s-o scot pe Marion la Dolphin la o friptură de vită la grătar și la un Beaujolais. Are nevoie de puțină distracție. Biata fată. Nu e ușor traiul cu un ticălos ca mine. Și mâine am să vin în parc.

O căpățână de oaie fierbea la foc mic în oala mare și neagră. Marion se spăla la fund într-un lighean pe podea. Strașnic lucru la șase penny. Copilul la culcare, sus, în liniște, după-amiaza sfârșită, început de seară. Vin acasă de peste tot din Dublin cu câte ceva în brațe: niște cârnați, unt rânced și pliculețe de ceai.

— Sebastian, dă-mi pudra de talc de pe pervaz.

— Sigur.

— Cum a fost în parc?

— Foarte frumos.

— Ce miros!

— Ascultă la mine, e cel mai bun lucru din lume. Îmi face bine la creier. Căpățâna de oaie hrănește creierul.

Sebastian luă o revistă de cinema și se afundă în fotoliu, așteptând să fie gata oaia. Strălucirea rozalie, ostentativă a acestor fețe. Mai demult m-a abordat un vânător de talente la teatrul de vară. M-a întrebat: N-ai vrea să mergi la Hollywood? I-am spus că ar trebui să mă alimenteze cu coniac zi și noapte. A zis că vorbește serios și că vrea să mă gândesc la oferta lui. I-am zis că banii de buzunar de acasă nu-mi ajung pentru mai multe. Dar băiete, așteaptă să faci primul film. Omul se numea Bill Kelly. Poți să-mi spui Kelly Chefliul. A zis că mama și tatăl lui erau născuți în Irlanda și se gândea să meargă acolo într-o zi, să caute talente, și că poate avea să găsească talente autentice. Domnul Kelly a spus că aveau multe fete din Irlanda. Dar, vezi tu, irlandezele astea nu ajung prea departe la Hollywood. Trebuie să sară din chiloței la momentul potrivit. Vezi tu, trebuie să realizezi că există compromisuri oriunde în lumea asta; fie ți-o tragi, fie pleci acasă. Unele rezistă, dar nu mult timp. Dar un tip cu potențialul tău poate să ajungă departe. Unde ai învățat să joci? Mă iertați, domnule Kelly, m-am născut actor. Mă rog, așa spun toți. Domnul Kelly mai bău câteva pahare și spuse că Hollywoodul te omoară cum făceau aztecii, luau o fată din asta, o îmbrăcau frumos, mare vedetă, apoi o puneau pe altar și-i smulgeau inima din piept. Dar, domnule Kelly, e groaznic. Da, e groaznic, de-aia trebuie să fii tare. Dar eu sunt mai sensibil, știu că n-aș rezista. Ei bine, domnule Sebastian Beef. Sebastian Balfe Dangerfield. Dumnezeule! În orice caz, aș vrea să mă însor și să fac copii. Am lăsat borțoase câteva fete de liceu. Poate nu e chiar atât de bine, dar nu așa e viața, pipăieli și hârjoneli? Am avut de-a face cu mari vedete la viața mea. Mari. Foarte mari. Și domnul Kelly se îmbătă și vomită peste tot pe bar. E bine de ținut minte că în munții Wicklow e un sat pe nume Hollywood.

Marion fredonând în bucătărie. Nu se întâmpla prea des.

— Fă niște pâine prăjită, dragă.

— Feliază pâinea.

— Învăț.

— Să știi că te văd cu revista aia cretină de cinema.

— Marion, ție-ți plac bărbații cu păr pe piept?

— Da.

— Bicepși?

— Un pic.

— Și umeri?

— Cât să stea bine costumul.

— Atunci ai spune că sunt pe gustul tău?

— Nu-mi plac bărbații cu burtă.

— Să am iertare. Burtă? Nici vorbă – uită-te. Uită-te o clipă. Uite. Nu am nimic. Ai putea spune chiar că sunt slăbănog.

— Hai să te ocupi de căpățâna asta blestemată.

— Cu mare plăcere. O, ascultă la mine, o să fie o bunătate. Ce zbucium și voioșie. Suflați în corn, ticăloșilor.

— Taie pâinea.

— Sigur, dragă.

— Nu zice așa dacă nu vorbești serios.

— Vorbesc serios.

— Ba nu vorbești serios.

— Bine, nu vorbesc serios. Ce-ar fi să cumpărăm și noi un aparat de radio? Cred că ne trebuie un aparat de radio.

— Cu ce?

— Cu plata în rate. Sistem pentru oamenii ca noi.

— Da, și asta ne-ar putea acoperi cheltuiala cu laptele.

— Putem să luăm și lapte. Câțiva șilingi pe săptămână.

— Atunci de ce nu-ți iei o slujbă cu jumătate de normă?

— Trebuie să învăț.

— Desigur. Da, cum să nu, tu trebuie să înveți.

— Haide, haide, dă-mi un pupic. Hai, pe buze, doar unul.

— Piei din ochii mei.

— Nu e cinstit.

— Adu scaunul, te rog.

— Atunci hai la cinema.

— Ai uitat? Avem un copil.

— Rahat.

— Termină, termină. Nu mai folosi cuvântul ăsta urât de față cu mine.

— Rahat.

— Dacă mai pronunți o dată cuvântul ăsta, plec de acasă. N-ai decât să vorbești așa de față cu prietenii tăi din clasa muncitoare, eu nu accept.

— Pleacă.

— Așa e la fiecare masă, la fiecare masă.

— Masă? Ce masă?

— Dumnezeule, cu cine m-am măritat?

— În nici un caz n-a trebuit să te măriți cu mine.

— Acum îmi pare rău c-am făcut-o. Tata avea dreptate. Ești un pierde-vară. Nu faci altceva decât să bei cu amicii tăi mizerabili, toți o adunătură de ratați. Or să te ajute ei s-o scoți la capăt?

— Aiureli de britanică. Unde s-o scot? Unde?

— Fă ceva cu viața ta. Crezi că e simplu, nu? Nici măcar nu cred că o să-ți iei diploma. O să copiezi la examene. Să nu crezi că tot ce faci tu trece neobservat. Nu mai fi așa de uimit, că știu eu cum te duci și-ți lingușești profesorii. Cât te aștepți să-ți meargă?

— Absurd.

— Mi-ai jignit toți prietenii. Oameni care te puteau ajuta. Tu crezi că or să ajute o canalie, o canalie sadea?

— Canalie? Canalie? Eu, canalie?

— Și un mincinos.

— Mincinos?

— Nu e cazul să rânjești. Prietenii mei ne-ar putea ajuta. Lordul Gawk ți-ar fi putut face intrarea la o firmă din Londra.

— Și ce-l împiedică?

— Tu. Purtarea ta insultătoare. M-ai distrus social.

— Nicidecum. De ce dai vina pe mine că te ignoră prietenii tăi de soi?

— Dau vina pe tine? Doamne, cum poți spune că nu trebuie să dau vina pe tine când i-ai zis lui lady Gawk că e o târfă, i-ai stricat toată petrecerea și pe mine m-ai făcut de rușine? Dau vina pe tine?

— Muierea aia e proastă. Decadentă moral.

— Minciuni. Zaci nespălat de o lună, îți put picioarele și ai unghiile murdare.

— Exact.

— Și m-ai umilit implicându-mi și familia. Ce zici de asta? Tăticu' avea dreptate.

— Tăticu' avea dreptate. Dreptate. Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să mănânc. Tăticu-n sus, tăticu-n jos. Ticălosu' ăsta inutil, tăticu' ăsta al tău nu e decât o lipitoare pe curul amiralității și un rahat încrezut.

Marion fugi din cameră și se împiedică în fugă pe scările înguste. O auzi trântind ușa de la dormitor și scârțâitul arcurilor patului când căzu. Liniște și apoi hohotele ei înăbușite. El se întinse după solniță, o scutură deasupra farfuriei. Însă nu ieși nimic. Ridică brațul. Solnița ieși prin fereastră și se făcu cioburi izbindu-se de zidul cenușiu de beton de afară. Răsturnă scaunul și-și luă jacheta. Băgă mâna în spatele ceasului, unde știa că Marion păstra mărunțiș de săptămâni bune. Îl luă pe tot și-l lăsă să se strecoare, cu clinchet, în buzunar.

O față foarte îmbujorată. Vină. Scrâșnet din dinți. Suflet care încearcă să evadeze pe gură, și care este înghițit înapoi în corp. Înăbușă suspinele.

Comandă o sticlă de bere stout și un Gold Label, spunându-i băiatului să-i mai aducă o stout și un Gold Label. Băiatul nu înțelese. Sebastian, lovind din picior, urlând.

— Fă ce-ți spun.

Băiatul, cu mâneci scurte, bălmăjind.

— Nu cred că ar trebui să-mi vorbiți așa, domnule.

— Scuze, sunt supărat. Adu-mi și niște țigări.

Ce zi tristă și amărâtă. Vreau să-mi țină cineva de urât. O mocirlă de paltoane negre, tuse și flegme. Ieși de aici.

Traversă strada. Aveau un tonomat muzical acolo. Puse That Old Black Magic și Jim Never Brings Me Any Pretty Flowers. Ca-n Chicago. Un bărbat din Chicago m-a acuzat că am accent de la Harvard. Ce, ești din Evanston? Nu vorbi cu tipi ca mine. Cei loviți și proști, cei mucoși, care-și trag nasul. Țâțele ei împuțite și păroase. N-o învinovățesc pentru părul din jurul sfârcurilor. Nu mă deranjează. Dar nu-mi plac britanicii, o nație stearpă, fără coaie. Numai animalele lor sunt interesante. Slavă cerului că au câini. Vrea să ducă o viață tihnită în India, unde să-i ia la bice pe băștinași. Vrea Bond Street. Ceaiul de după-amiază la Claridges. Lady Gawk gâdilându-se la păsărică cu un evantai chinezesc. O să-i sparg ceva în cap femeii ăleia. E groaznic cum îmi pierd demnitatea. Mă frământ pentru niște neînțelegeri idioate. Poate să plece. O să-i spun să plece. Și să n-o mai prind pe aici.

Sfârșitul cântecului. Afară, în fața cinematografului, așteptând tramvaiul vuind. E așa de zgomotos când coboară din noapte dealul, bălăbănindu-se, vehicul smintit. Parcă ar fi o râșniță de cafea. Dar îmi plac culoarea și scaunele, verzi și calde, portocalii, roz, pătimașe. Îmi place să fug sus pe scările în spirală și să privesc școlarii stând pe platforma de afară. Îmi place, pentru că pot să văd în toate grădinile și dincolo de unele ferestre pe înserat. Am fost impresionat de tramvaie când am pus prima oară piciorul în țara asta. De la etaj poți să vezi pe fereastra unor case particulare. Femei numai în furou. Deseori am văzut crom din belșug în dormitoare și radiatoare electrice arzând lângă perete. De asemenea, paturile erau acoperite cu plăpumi de satin, mari, groase și roșu-brune.

Coborî la College Street. Roiuri de oameni. O trupă de fete care cânta la cimpoi defila prin fața Colegiului Trinity, complet în verde, cu ciucuri și tobe. La, la, la, la, la, la, la. Urmată de mocofani. Un parc de distracție englezesc. Trebuie să intru într-un pub. Unde? La toate am datorii. Asta e treaba cu mine, pot să iau pe datorie din puburi și asta spune multe. Mă duc pe Grafton Street, mă va înveseli cu belșugul ei. Dar unde sunt bogații?

Doar bieți amărâți ca mine, care n-au unde să se ducă. Invitați niciunde. De ce nu mă invită nimeni și pe mine? Haideți, invitați-mă. Vă e teamă tuturor.

Pe Duke Street. Gata să traversez. Piciorul aproape jos de pe bordură. Stai așa.

Pe partea cealaltă, uitându-se în vitrinele magazinelor de încălțăminte. Nu trebuie să intru în panică. Să nu mă fac de pomină. Să ajung la ea până să pornească iar. Stă. Stai nemișcat. Respins. Nu accept să fiu respins. He-hei. Mă vede. E nedumerită. Momentul propice. Afișez o ușoară uimire. Sunt mirat. Nu trebuie s-o arăt. Comportă-te natural. Curajos și nobil. Și, desigur, un gentleman. Salut scurt.

— Bună seara.

— Bună.

— Te uiți în vitrine?

— Da, trece timpul mai ușor.

Mat dintr-o mișcare.

— Hai să bei ceva cu mine.

— Hm.

— Haide.

— Nu mă împiedică nimic. Bine.

— Unde locuiești?

— South Circular Road.

— Nu ești irlandeză.

— De unde ți-ai dat seama? După voce?

— Nu, după dinți. Toți irlandezii au dinții stricați. Tu ai dinți frumoși.

— Ha, ha.

Merseră până la capătul străzii Grafton.

— Hai să mergem în pubul ăla. Sus au scaune frumoase și comode.

— Bine.

Așteaptă pe bordură. Trec două broscuțe americane. O boare. Cer răcoros. Luând-o de mână o clipă, nodurile calde ale degetelor lungi. Te ajut doar să traversezi în siguranță. Ea urcă treptele înaintea lui, curioasă. Jupă albă. Labele puțin spre interior. Glasuri de după colț și pe ușă. O ușoară tăcere când intră ei, și iau loc. Ea se așază picior peste picior și-și netezește fusta pe genunchii frumoși.

— Mă numesc Christine.

— Eu…

— Știu cum te numești.

— De unde?

— Una din fetele de la spălătorie. Are o prietenă care lucrează la băcănia de unde face soția ta cumpărăturile.

— Fantastic.

— Sunt de acord.

— Probabil știi și ce mănânc.

— Da.

— Ce?

— Căpățână de oaie.

— Așa e.

Ce fată frumoasă ești. Albă. Probabil că ai un corp foarte alb. Lasă-mă să mănânc floarea de lotus. În seara asta când am ieșit mă simțeam groaznic. Ce inimi slabe avem. Pentru că acum îmi vine să sar în sus de bucurie. Lumea se supune unei legi. Mari și căprui spre negru. Ochii.

— Îți place să lucrezi la spălătorie?

— Nu pot să sufăr.

— De ce?

— Căldura, aburul, zgomotul.

— Și cum e unde locuiești?

— Ah, nu știu. Nu știu cum l-aș putea descrie. În orice caz, sunt copaci de-a lungul străzii. E mereu câte ceva. Una din casele alea înșiruite de pe South Circular Road. Locuiesc în subsol. Dar e destul de drăguț, ar putea fi mult mai rău.

— Singură?

— Singură. Nu suport să împart.

— Ce-ai vrea?

— O stout, te rog.

— De cât timp lucrezi la spălătorie?

— Câteva luni.

— Bani?

— Nu cine știe ce. Patru lire și zece.

— Christine, cred că ești o fată foarte plăcută.

— Ce studiezi?

— Dreptul. E foarte frumos. Eram disperat. Ca vai de lume. Înfrânt. Uneori o plimbare pe Grafton Street mă alină. Dar toată lumea părea înfrântă ca mine.

— N-ai ales bine momentul. Doar oameni care caută un loc în care să piardă vremea.

— Și tu?

— Mă uitam. E tot ce fac deseori, mă uit. Îmi place să simt că e ceva ce-mi doresc în magazine. Cobor din autobuz la capăt în Stephen's Green și mă plimb prin parc. Asta-mi place cel mai mult, mă uit la rațe de pe pod și cobor pe Grafton Street. Uneori beau o cafea într-o gelaterie. Apoi mă duc acasă. La asta se reduce viața mea.

— Cultură, nu?

— Cinematograf și uneori pe un șiling stau la Gate în spate.

Stând acolo și apoi aprinzându-și țigări. De obicei nu sunt de acord cu fumatul. Acum mi se pare că lucrurile sunt încurajatoare. Că deodată, din beznă, lumina. E o treabă foarte creștinească. Lumina care îți arată calea. Când m-am gândit la asta, am intrat în biserica de pe Clarendon Street să mă rog și uneori să văd dacă e mai cald și după ce stăteam o vreme, să mă eliberez de tensiune. Simt tensiuni groaznice și în întristarea aceea catolică și de la gaelica de acolo, m-a cuprins nițel tristețea și înduioșarea gândindu-mă la ce-a fost și ce va fi și deseori acolo am avut sentimentul că sigur o să fac rost de bani. Nu știu de ce banii alungă tristețea. Dar asta fac. O, Christine. Cum ești pe dedesubt?

Mai luară câte un rând de stout și ea se întoarse, zâmbi și-i spuse că trebuie să plece acasă. Și pot să te conduc? Nu e nevoie. Insist. Serios, nu e nevoie. Atunci doar de plăcere. Bine.

Porniră pe Suffolk Street, o luară pe Wicklow Street și apoi pe Great George. Și acolo s-a născut Thomas Morus. Hai înăuntru să vezi, e un pub

foarte frumos. Dar trebuie să merg acasă să mă spăl pe cap. Doar un păhărel.

Intrară. Siluetele jenate privindu-i și șoapte. Bărbatul îi conduse într-un separeu, dar domnul Dangerfield spuse că beau un păhărel și pleacă.

Sigur, domnule, și ce seară frumoasă. Așa este.

Și trecând pe lângă Bleeding Horse, încercă s-o convingă să intre. Dar ea spuse că poate să meargă mai departe singură, e foarte aproape. Dar trebuie să vin și eu.

Casa în care locuia era la capătul unui șir lung. Intrară pe o poartă de fier, doar un petic de grădină cu o tufă și cu zăbrele la geamuri. Și ușa ei la capătul a trei trepte cu o țeavă să se scurgă apa, altfel ar trece cu siguranță pe sub ușă. Te-aș invita să intri, dar trebuie să mă spăl pe cap. Nu-i nimic. Și mulțumesc că m-ai condus acasă. Pentru puțin, putem să ne mai vedem? Da.

Ea coborî treptele. Se opri, se întoarse, zâmbi. Cheie. Ușă verde. Câteva secunde. Se aprinde o lumină. Umbra trece pe la fereastră. A ei. Ce lucru dulce, mai dulce decât toți trandafirii. Pogoară-te, Doamne, și cuibărește-te în inima mea în această vineri triunghiulară!

8

Iulie. Se sfârșește peste o săptămână. Văd tendele întinse pe Grafton Street pe sub care trec o mulțime de oameni sănătoși. Totul pare frumos dacă e soare. Chiar și afacerile mele.

Dar diminețile în pat cu cearșaful tras mult peste ochi, când îi auzi jos, în timp ce Marion e la cumpărături, bătând tare la ușă. Și care nu rezistă la un asemenea tratament. Și ei nu se mai opresc din bătut, la naiba, iar unii încearcă chiar s-o forțeze. Of, mi-e frică să nu urce și să mă găsească dezbrăcat, demnitatea îmi pălește și e deja o armă prea boantă să mă poată apăra de datorii. Și strigă în sus pe scări, dorindu-și să nu fie nimeni acasă, rușinați că au ajuns așa de departe în casă.

Marion nefăcând prea bine față la toate. Grijă. Nu se mai putea controla, tremurând și plângând, sătulă de toate. Părul șaten atârnându-i pe cap ca șuvițele de varză murată. Liniștea i-a venit de hac. Dacă i se sparge un vas de sânge, doctorii și cheltuiala vor fi inimaginabile.

Și mă strecor din pat și vâr tălpile calde în pantofii de golf. Trag păturile în jurul meu, mă chircesc și-mi târșâi picioarele spre chiuveta crăpată. Calc pe tubul de pastă de dinți, mai prind un strop și mă spăl energic. Durerea matinală. Mă aplec deasupra aragazului, tăcut și înfometat. Nu e cafea, doar un ceai de culoarea pișatului. N-am ce altceva să fac și cânt:

Vino, Duhule Sfânt

Și umple-mi

Burta credincioasă.

Și mergând cu tramvaiul acesta până la capătul străzii Dawson, îmi tresaltă inima când mă gândesc că astă-seară o văd pe Chris în salonul de la Jury.

Strângând din buze, alung sentimentul de vină. Mă uit în vitrina acestui elegant magazin de haine bărbătești. Un melon, cred, la următorul cec. Pur și simplu trebuie. Să-mi păstrez demnitatea. Dator, dar demn, asta e deviza mea. De fapt, blazonul. Melon traversat de un baston.

La poarta din față de la Trinity. Măcar arată nițel profesional cu toate anunțurile acelea prinse pe panou. Trebuie să recunosc că mă cuprinde o frică copleșitoare când mă gândesc la examene. Îi aud pe studenții aceștia spunând că n-au învățat o boabă, dar au ochii injectați. Dar eu? Văd doar o panoramă nemărginită a totalei mele ignoranțe. Săptămânile rămase până la mica hârtie albă. Un om ca mine trebuie să răzbată. Nu-mi permit să dau greș. Trebuie să am cabinetul meu de avocatură, unde vin la zece și-mi atârn pălăria în cui. Iar când intră să mă consulte, le zâmbesc liniștitor. Important aspect al justiției.

Sebastian Dangerfield traversând caldarâmul. Privind în sus la fereastra pătată de ploaie a lui O'Keefe. Mica lui temniță prăfoasă. Urc treptele spre sala de lectură. Ciudată clădire, într-adevăr. Oamenii aceștia care stau pe trepte și fumează. Ei zic că e o pauză de la studiu. Înăuntru sunt numele gloriosilor trecuți la cele sfinte cu ghirlande aurii și roșii pe marmura albă. Și apoi cobor treptele și trec prin ușile batante, iar fețele se ridică din cărți. Înapoi la treabă, golani afurisiți. Pentru că mă speriați de moarte. Mai ales cei câțiva pe care îi văd din clasa mea afundați între coperte. Cât despre mine, cred că o să citesc puțin din enciclopedie. Mă destinde. Sus, în jurul balconului, sunt fete de măritat care se uită la ușă și speră să se pricopsească cu un bărbat. Nici scânteie de bucurie pe nicăieri, mai puțin la câțiva destrăbălați pe care-i cunosc personal. În rest, o galerie calvinistă de haimanale.

Un ceas al înserării așa de albastru. Vânt domol, sud-sud-est. Nu sunt de fapt decât o mică stație meteorologică. Frumoasă priveliște spre Dame Street în acest moment al zilei. Și grupuri de oameni care cotesc pe după colțurile cotite. Și în această mică fundătură din spatele băncii, cu toate frunzele acelea frumoase și verzi care dau culoare granitului. Nu e nimic mai plăcut de atât într-o seară de vară.

Pe ușa laterală în Jury. Uite-o, cu părul negru, cu pielea albă, buzele și gura sulemenite cu o culoare închisă, inimă și muzică. Stând netulburată. Și-n

apropiere, un afacerist cu ochi șireți se linge pe buze privind-o. Îi cunosc eu pe alde ăștia. Pe toți cei de teapa lui. În oaza asta de respectabilitate. Dar un salon frumos cu frunze de palmier și scaune din nuiele de răchită. Îndoaie picioarele, și le petrece iar. Unghii albicioase, degete lungi, delicate și ochi umezi. Ce ai pe dedesubt, draga mea Chris? Spune-mi.

Și băură cafea, ea spuse că e mult mai bună decât spirtoasele și poate și un sendviș cu șuncă. Totul despre examene. Totul despre locul ăsta. Și despre gaelică.

Merseră pe jos acasă. Ținând-o de mâna veselă. Și el se opri la treapta de sus, gata să plece. Dar ea îi spuse: Intră. Covor verde pe podea, spălăcit și zdrențuit. Chiuvetă pătrată în colț și un paravan roșu. Soba acoperită frumos cu un exemplar din Evening Mail. O ușă blocată spre grădina din spate. Ea spuse că pe ploaie torențială, apa intra și-i uda podeaua. Și încă o ușă spre hol. Acolo fac baie și stau până mă apucă noaptea să mă relaxez. Te spăl eu pe spate. Mi-ar plăcea. Mă pricep la conversații îndrăznețe. Un dulap dărăpănat de haine, pe jumătate deschis, o haină verde și trei perechi de pantofi. Pe pervazul ferestrei lângă ușa de la intrare, o mașină de gătit cu gaz și câteva cratițe atârnate pe perete.

Sunt îndrăgostit până peste cap de camera asta. Pentru că este o oază în care mă pot ascunde, aici nimeni nu-mi bate la ușă. Iar clădirea pare solidă. Vrei ceva solid de care să-ți lipești spatele. Când ești la colț, e înțelept să te asiguri că peretele are temelia trainică și nu se poate prăbuși.

Sebastian întins pe patul ei, în timp ce ea îi povestea. Despre anul petrecut la London University. Nu mi-a plăcut acolo și după un an, psihologia mi s-a părut monotonă și fără rost, dar a trebuit oricum să renunț, pentru că eram lefteră. Tata primise bani în Irlanda și de aceea am venit aici. Tata era irlandez și mama, rusoaică. Ciudată combinație, nu? Amândoi uciși la începutul războiului și așa am ajuns eu în Anglia. Dar nu mai e cazul să-ți spun că am primit mai puțin de jumătate din banii lăsați lui tata. Evident, a trebuit să-mi caut de lucru. Așa că, vezi. Rezultatul? Spălătoria. O urăsc și urăsc și Irlanda. Sunt singură și plictisită. Treizeci și cinci de șilingi pentru asta. O cameră înghesuită și îngrozitoare, de fapt.

Draga mea Chris, nu-ți face griji. Sunt aici. Eu cred că e o cameră frumoasă, sigură, un cuib al iubirii. Și nu vei mai fi singură. Ascultă la mine, ne așteaptă lucruri frumoase, bere bună și ananas și câmpuri și tărie și poftă trupească, pământ și taur. Sebastian, tu chiar gândești așa? Da. Dar eu sunt femeie și nu se poate. Îi urăsc pe irlandezii ăștia. Trupuri jerpelite, rânjete cherchelite. Îi urăsc. Să le asculți remarcile batjocoritoare și glumițele mizerabile. Urăsc țara asta.

Draga mea Chris, nu-ți face griji.

Se ridică pe picioarele ei adorabile și turnă laptele în cratiță. Să bem cu Ovaltine și biscuiți.

La ora unu, chiar înainte să plece, îi spuse că o place foarte mult. Fată blândă. Și draga mea Chris, am și eu problemele mele. Cred că mă sufocă hârtia. Facturi înainte de micul dejun, iar eu îmi doresc așa de mult să iau micul dejun mai întâi. Și Sebastian, cum de-ai intrat în asemenea necazuri? Dintr-o eroare de calcul, draga mea Chris și neînțelegeri.

Îi sărută mâna când plecă. Și merse prin noapte pe lângă canal, numărând ecluzele și umflatele căderi de apă.

Povestea era așa: Marion, am pierdut ultimul tramvai. Coborând năvalnic pe Nassau Street. Mi-a fost imposibil să-l prind. Nu sunt în stare să alerg, așa că m-am întors la facultate în camera lui Whitington. Băiat deștept, mi-a fost de mare ajutor la dreptul contractual. Minți, îmi dau seama când minți.

Marion, ce vrei să mai zic?

În alte seri, el și Chris făceau plimbări lungi, iar într-o vineri în care ea lua salariul, merseră la Grafton Cinema Cafe, unde la etajul de sus cinară la lumina lămpilor cu abajur și lângă ferestre medievale deschise. Era așa de tihnit, odihnitor și liniștit, mai bine decât acasă. Chris a insistat să plătească ea. Dar nu voiam să las o impresie proastă părând nepăsător. Și după aceea, am mers de-a lungul cheiurilor și am traversat ecluzele canalului spre Ringsend, gura de golire a Dublinului. Neagră.

Luase tramvaiul spre casă la unsprezece. Chris se despărți de el în stație. Marion pe fotoliul aspru. Ridicând privirea dintr-un exemplar din Woman's Home Companion pe care i-l dăduse lui un frizer. Era o urmă de bucurie în ea. Dar din partea mea doar vorbe vlăguite. Iar ea îl întrebă dacă vrea niște lapte cald îndulcit cu zahăr. Bine. Vorbiră despre America și conace.

Când urcau la etaj, el observă niște flori pe noptieră. Marion dezbrăcându-se în fața oglinzii mici. Pieptănându-se. Numele lui cu glas văicăreț.

— Sebastian.

— Ce e?

— Sebastian.

Se opri, privind comoda, cutând pânza cu peria.

— Sebastian, tu ce crezi că ni se întâmplă?

Un frison îi străbătu corpul, împietrit o clipă și-și ridică genunchii la piept în pat. Cearșaful ușor ridicat.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Ce ni se întâmplă. Nu vorbim. Abia dacă te văd.

— Abia dacă mă vezi? Cum să nu mă vezi?

— Știi ce vreau să spun.

— Ce?

— Să fii cu mine, la asta mă refer. Mă simt izolată.

— Numai până la examen.

— Știu, dar vii așa de târziu acasă.

Marion împungând țesătura și făcând mici coline. El respiră mai ușor.

— Poate că trebuie să înveți, dar nu-mi răspunzi când ne vedem.

— Ce vrei să spui?

— Nu-mi răspunzi – e de parcă nu m-ai iubi.

— Absurd.

— Nu mă lua peste picior, te rog, Sebastian, am și eu sentimente, la fel ca tine. Nu pot să nu fiu englezoaică. Și nici nu pot să nu fiu disperată când mă lași singură, și la fel și noaptea. Nu mai vreau să ne certăm. Ce-o să se aleagă de noi și de Felicity? Nu ne ajută tatăl tău?

— Nu pot să-i cer nimic până nu suntem în ultimul hal de disperare.

— Dar el e bogat.

— Nu pot.

— Trebuie. Nu mă deranjează dacă din când în când ieși și chiar bei un păhărel. Dar aș prefera să înveți acasă. Ai fiecare seară după șase. Așa făceai pe vremuri. Și de-am putea fi puțin mai fericiți când suntem împreună. E tot ce-ți cer. Atât.

— Presiunea e mare.

— Dar cine trebuie s-o suporte? Eu stau în casa asta tristă zi de zi, nu văd decât pereții ăștia groaznici și umezi. Dacă am putea merge la țară câteva zile, să vedem câmpuri înverzite și să ne simțim liberi, în loc să ne ascundem în dosul ușii de la bucătărie morți de frica teribilului domn Skully. A venit azi-noapte.

— Ce i-ai spus?

— Să vorbească cu tine.

— Hm.

— Cum pot să scap de el? Cred că mai și băuse. A avut chiar curajul să spună că am putea lustrui ciocanul de bătut la ușă. Are un motiv să intre aici când vrea el. E un sentiment înfiorător. Nu-mi place cum mă privește. E lipsit de caracter. I-am scris chiar și tatei. Dar știi ce greu le merge și lor acum.

— Sigur.

— Serios. Știu că tu nu înțelegi. Ne-ar ajuta dacă ar putea.

Sebastian se rostogoli pe partea lui de pat și-și afundă capul în pernă. Marion stinse lumina. Mâna ei trăgând de cearșaf. Un geamăt de arcuri ruginite. O întunecime ca a mării îl împresoară. Un pat al suferinței. Cerându-i valului negru să mă ia. Și m-am dus cu marea, am îngenuncheat în adâncuri și m-am rugat.

Se trezi brusc. Asudat și speriat. Marion agățându-se de el, suspinând. Aude bubuitul inimii și plânsetul ei. Sunt lovit de remușcări și-mi fac socoteala. Dublinul țesând un șvaițer de străzi și le străbate țipând, în lacrimi. Copii ghemuiți în pragul ușii. Rigole prin care curge sânge de porc. Frig și iarnă.

Dimineața, liniște între ei. Sebastian încălzind supa gelatinoasă, înmuind pâine în ea și bând o ceașcă de ceai. Cât urăsc frica asta. Îmi urăsc ura. Să scap de toate astea fugind și ucigând. Biata Marion. N-am mai fost niciodată așa de trist, îndurerat. Pentru că simt că totul pare inutil și imposibil. Vreau să am ceva al meu. Vreau să scăpăm de situația asta. Să scăpăm de țara asta blestemată pe care o urăsc din toți rărunchii și care m-a distrus. Să-i strivesc capul lui Skully cu un vătrai. Un Isus verde în jurul gâtului și tavanul ăsta nenorocit prin care picură apă, linoleumul ăsta groaznic, Marion și pantofii ei scâlciați, ciorapii ei, chiloții, țâțele, spatele ei nenorocit și slăbănog și cutiile de portocale. Și mirosul negru de unsoare, microbii și prosoapele murdare de spermă. Toată putreziciunea aia din spatele pereților. Doi ani în Irlanda, țâța zbârcită de pe pieptul înghețatului Atlantic. Țară a mizeriei. Cu bețivi care cad urlând noaptea în șanțuri, șuiere stridente pe câmpuri și mlaștini maronii. Acolo se uită printre urzici, numără firele de iarbă, se așteaptă unul pe altul să moară, cu ochi de vițel și creier de șarpe. Monștri care mârâie pe lanț și urlă în șanțuri întunecate noaptea. Și eu. Cred că eu sunt părintele lor. Colindând aleile, oferind

mângâiere, spunându-le să ducă o viață mai vrednică și să nu lase copiii să vadă taurul împerechindu-se cu vaca. Le miruiesc râurile de argint, le cânt elegii de pe turnurile circulare. Aduc semințe din Iowa și sânge proaspăt pe pășunile lor. Eu sunt. Sunt Custodele Cărții din Kells. Clopotarul Marelui Clopot. Regele Tarei, „Prințul Occidentului și Moștenitorul Insulei Arran". Ascultați la mine, adunătură de imbecili, sunt părintele care dă dulceață fânului, care pune pământ jilav și potasă la rădăcini și povestitorul tuturor gurilor. Sunt coborât din bărcile vikingilor. Sunt îngrășământul regalității de pretutindeni. Și Regele Cazangiu care execută dansul caprei pe Sugar Loaf și foxtrot pe străzile din Chirciveen. Sebastian Dangerfield, eternul călător.

Timp de două zile stătu în mica încăpere. Ieși de două ori să cumpere o conservă de spaghete și picioare de porc. În a treia zi, trândăvia îi accentuează remușcările. Citind scrisorile celor cu probleme la sfârșitul revistelor pentru femei și câteva pilde din Biblie, pentru creștinismul din ele. Și deodată, zgomote, semn că a sosit corespondența. Pe podeaua din hol, o scrisoare de la O'Keefe.

Dragă Fățarnice,

Sunt sătul până peste cap. Sunt un biet hămesit, aș fi în stare să mănânc și-un câine. Mi-am cumpărat o conservă de mazăre și mă limitez la douăsprezece boabe după fiecare masă. E cel mai plictisitor loc în care am fost vreodată. Am pus un anunț în ziarul local să le predau engleză fetelor care vor să lucreze la familii din Anglia. Au apărut două. Una urâtă ca moartea, și-a dat seama ce urmăream și nu a deranjat-o deloc, dar fiind așa de amărât, n-am reușit să-mi fac curajul necesar s-o seduc, nici măcar în scopuri academice. Soarta mea este să iubesc femei frumoase și să le inspir dorința de a se culca cu alții. Dar lucrurile sunt mai complicate de atât. Fata cealaltă i s-a plâns directorului și mi-a fost teamă că mă execută. Dar directorul este un ins de treabă, a râs și m-a înțeles, dar mi-a spus să mă potolesc, pentru că școala nu stă pe roze. Asta s-a ales de viața mea de heterosexual, din care m-am retras în mod oficial.

Personalitatea mea homosexuală este desăvârșită. Am citit André Gide în franceză, Marchizul de Sade și Casanova. E exact cum spun ei, când te îndrăgostești de un băiat. Mă tem să nu fiu prins sau că m-ar putea

reclama. Vine în camera mea noaptea și mă tachinează stingând lumina și apoi hârjonindu-se cu mine pe întuneric. Dumnezeule, cred că o să înnebunesc. Sigur știe, puștii ăștia francezi știu totul, dar mă tachinează, exact cum făcea Constance în camera mea de la Harvard. Dacă eram în America, clasa m-ar fi reclamat de mult. Observă că mereu îi pun întrebări, că nu-l cert niciodată când vine la catedră și mă port cu el cu mănuși. Toată lumea ar trebui să se îndrăgostească de un băiat, dar mă omoară, însă trebuie să spun că pentru mine este mai captivant decât să alerg după femei, care nu m-au băgat niciodată în seamă. Toată lumea face așa. Mi-e dor de mor de glia străbună. Am Irlanda în sânge, în vine, în minte. Mă gândesc să lupt alături de evrei împotriva arabilor sau alături de arabi împotriva evreilor. La naiba. M-am săturat de toate. Printre altele, îmi las barbă. Am terminat-o cu femeile – am descoperit că sunt impotent, ejaculatio praecox.

Ce-ai făcut cu banii? M-ai dezamăgit crunt. Trebuie să-ți dai seama că sunt la ananghie. Depind de tine. Un singur lucru, sper să ajung curând la Paris. Pun deoparte o sută de franci din salariu în fiecare săptămână și o să-mi pierd virginitatea o dată pentru totdeauna cu un profesionist. Toate cele bune lui Marion.

Fii binecuvântat,

Kenneth O'Keefe,

Duce de Serutan[6]

Oare o să apuc vreodată vremuri de prosperitate? Cu majordom la dispoziție. Cu O'Keefe la ușa de la intrare dând buzna, cu un accent ales. O avea Kenneth probleme cu banii, dar o să se descurce. Frumoasă slujbă. Plăcută viață. El nu-și dă seama c-o duce bine acum. Dar cred că amicul Kenneth are nevoie de o menopauză.

Este luna august. Sezonul fotbalului, o însorită după-amiază din Noua Anglie. Un nepăsător aer estival adie dulce, blând peste iarbă. Există cuvântul ăsta, entuziasm. Și mă uit la bărbații aceștia ieșind iute din vestiare

plini de energie și vigoare și, desigur, entuziasm. Să vezi o minge rostogolindu-se leneș pe teren, afundându-se în brațele grosolane ale unui biet idiot care năvălește prin această stranie și indiferentă vară. M-aș putea lăsa în genunchi în cămăruța asta amărâtă și să plâng pentru asemenea lucruri. Dar eu nu joc fotbal, însă mi se rupe inima după aerul acela uscat și melancolic. Ah, ce chin. Și fetele mustind de sănătate. Ca pâinea, numai bune de mâncat. Înfruptați-vă din mine. Și coniac, covoare și mașini. Ce am eu acum? Indemnizația de veteran. Și Drepturile Omului. Iar când ajungi la vârsta mea, nu poți să simți decât că ai nevoie de tratament preferențial. Ca pentru un veteran. Am visat că veteranii ăștia mă căutau. Soseau în Battery Park. Mii de veterani care coborau de pe feribotul din Staten Island. Și mai mulți din metroul din Brooklyn. Lovind în tobe mari cu pumnii înfășurați în curele de piele, ținând în aer făcliile libertății. Veneau după mine. Și ce sentiment cumplit. Să pună mâna pe mine pentru destrăbălarea și înșelătoria mea. Pentru că nu eram pe front. Ascultați-mă, țopârlanilor, eram cu burta pe carte. Omul cu cartea. Aveau o statuie cu Fecioara Binecuvântată. Dar vă implor, sunt doar un tip obișnuit. Auzi, măi țâcă, ești o lepră morală și un degenerat. Noi suntem veteranii de război catolici și o să scăpăm lumea de ticăloși afurisiți ca tine prin spânzurare. Dar ascultați-mă, sunt bogat. Nu ești bogat, țâcă. Mărșăluiau pe Wall Street, străbăteau orașul să mă înhațe. Dormind în camera mea cu pete de băutură cu sora înlăcrimată a cuiva. Găsindu-mi camera, recunoscându-mi ușa maro ignifugă dintr-un milion de altele asemenea. Am fost în Washington Heights pentru anonimatul pe care ți-l oferă. Ei erau pe 125 Street, un bubuit de tobe. Vă rog, îndurare. Nici vorbă. Faceți din mine un exemplu. La o milă distanță cu pancarte: „Jos cu degenerații“. Dar ascultați-mă, nu degenerez. Doamne, au și câini. Sora asta a cuiva, hohotind. Domnilor, ascultați la mine, sunt protestant și mai presus de toate aiurelile astea. Țâcă, știm ce ești. Dar, domnilor, sunt irlandez catolic. Țâcă, pentru chestia asta te spânzurăm sigur. Îndurare. Niște picioare urcă zgomotos scările. Trebuie să spun că a fost foarte dezagreabil. Ușa era la pământ. Un fotbalist intrând cu un salt în cameră. Țâcă, sunt din Fordham și le facem de petrecanie perverșilor ca tine. Țâcă, tu ai înnebunit? Nu mai e cazul să spun că m-am făcut mic de frică, au băgat pe fereastră un catarg de steag și m-au smuls din colțul meu, lovindu-mă în coaste, strivindu-mi coaiele și m-au spânzurat. M-am trezit cu cearșaful fâșii. Marion a crezut că am avut o rătăcire psihică sau un atac de papafobie.

În cămăruța asta. Nu pot decât să zâmbesc. Un tramvai trece hodorogind. Și răsucesc din degetele mari. Și iau câteva ziare din astea, le mototolesc și le zvârl în sobă. Un chibrit. Camera mea este oranj. Trebuie s-o văd pe Chris a mea mâine, poate noaptea. Nu mă gândesc decât că stau în Glen of the Downs adulmecând usturoiul sau pe malurile râului Barrow, o seară de vară cu aerul presărat cu ciocârlii și cântecele din urmă și somoni săltăreți. Degetele nopții atingând-mă. Tristețe de caprifoi. Fredonând. Trebuie să plâng.

---

[6] Medicament cu efect laxativ produs în America

9

Ora opt. Străzile erau ude, bălțoace de apă pe blocurile de granit. Nori dinspre apus roind tăcuți, până la care ajunge mirosul de turbă de la coșurile fumegânde în această răcoroasă noapte de sâmbătă. Picioare de pasăre plimbându-i sufletul prin acest oraș danez. Glasurile răgușite ale băieților care vând ziare punctând colțul străzilor din spate. Aici pe White Friar Street, îi aud rostind rozariul. Și la fereastra spitalului, se aprinde lumina și o asistentă trage jaluzeaua. Morga spitalului unde se uitau la morții străini de loc cu dragoste și frumusețea albă a acelor tinere cadavre. Lumânările licărind în lămpi pe aleile pompelor funebre. Simți o mână pe braț, ținându-l pe loc, o bătrână îi cerea un bănuț, ca să-i facă o mare bucurie și spunându-i blând că nu se mai întâmplase de când cu mama. Iar ea râse de domnul englez, colți în ceață. Îi făcu cinste cu un pahar într-un pub. Îi avea mici și era mândră de tovărășia acestui domn protestant, spunându-i că moșul ei își vărsase apă opărită pe picior și că zăcea de la începutul anului. El îi turnă o groază de minciuni și plecă din pub înlăcrimat când cântă O Danny Boy.

Orașul acesta cu toate străzile bântuite, ferestre vechi, inimi sângerânde și ceainice negre cu ceai în clocot. Cămăruța ei caldă și lucrurile ei frumoase, plapuma din petice și oameni care se vânzolesc pe hol. Și picăturile blânde de ploaie. Se întorc acasă cu franzele și unt, poate și cu nițică brânză, și copiii înfrigurați pălăvrăgind treji pretutindeni.

În jurul ferestrei, lumina galbenă era despicată în fâșii. Coborând treptele de ciment. Bătu la ușa verde litera D în alfabetul Morse. Un zâmbet de întâmpinare.

— Intră. Am avut un sentiment ciudat că o să vii în seara asta.

— Lumină. Ai mai aprins una?

— Da.

— Bine. Și prăjești ceva.

— Vrei să mănânci niște bacon cu mine? E tot ce am. O să-ți mai dau și o felie de pâine prăjită. Vrei?

— Cred că pâinea prăjită e cel mai delicios lucru din lume. Draga mea Chris, pot să stau aici?

— Da. Am rămas acasă joi noaptea, mă gândeam că poate treci să mă duci să văd Christ Church.

— Marion puțin cam supărată. Mici nelămuriri.

— Care a fost problema?

— O neînțelegere generalizată. Lipsă de demnitate în viața noastră. Cred că blestemata aia de casă o să se prăbușească. Știi, într-o zi cred că o să se prăvălească pe stradă, cu mine sub dărâmături. Maghernița aia dârdâie când mă spăl pe dinți. Cred că tramvaiele au șubrezit fundația, dacă are așa ceva.

— Și ce-o supără pe nevastă-ta?

— Banii. Și nu o învinovățesc deloc. Doamne. Îmi place de tine, Chris. Cred că ești foarte de treabă. Ce soi de bărbați ai cunoscut?

— Genul inofensiv, în general. Și din cei atașați de mamă. Chiar și din cei dubioși care te urmăresc prin Londra. Când vrei să te plimbi prin parc, se pare că nici unul dintre ei nu te crede că vrei să fii singură, să stai de vorbă sau să fii dusă undeva, doar să fii lăsată în pace. Și un student la medicină și mulți alți studenți. Mulți studenți.

— În Irlanda?

— Nici unul pe care să fi vrut să-l cunosc.

— Eu?

— Prostuțule. Pe tine voiam să te cunosc. Știam că o să te întâlnesc într-un fel sau altul. Mă rog, aproape că e meritul meu. Nu? Trebuie să recunosc că

eram teribil de curioasă. Așa că atunci când te-am văzut cu copilul pe bancă. Ce neobrăzare din partea mea.

— Ești o fată îndrăzneață.

— Mă bucur.

— Bine.

— Și baconul.

Chris cu degete lungi. O farfurie cu bacon aurit. Îmi place mâna ta, puloverul. Doamne, cum ești pe dedesubt? Sfârcuri acoperite cu modelul delicat și umflătura verde a sânului. Cameră liniștită din oraș. Fată frumoasă și brunetă. Afară e cea mai mare fabrică de bere din lume, care răstoarnă halbele înspumate pe Watling Street și Stephen's Lane și drăguțele camionete albastre care o distribuie prin oraș așa că, oricând, oriunde, nu sunt niciodată la mai mult de douăzeci de pași de o halbă. Sunt sigur că berea stout e o mare fericire, întinerește sângele din vene, hrănește creierul și un foc dogoritor când umbli pe vreme udă. Oamenii ăștia au lanțuri în jurul capului. Celții ăștia. Dar m-am furișat în biserici, i-am văzut la altar, cu muzică în glasuri, aur în inimi și se auzea des clinchetul bănuților în cutia milei ca să construiască mai mari, mai bune și mai multe. Draga mea Chris, comoara mea, cum să fac să-mi scot inima din piept și să ți-o așez în palmă?

Înțepând pâinea prăjită cu furculița, rupând-o. Băgând o bucățică în gură și uitând-se la el. Copilul lui îi semăna la păr și la ochi. Copilul lui, un copil adorabil. Plăcut să nu fii singur. Și sâmbăta și duminica să stai în pat.

Domnul Dangerfield desprinse coaja feliei lui și șterse grăsimea. O băgă în gură.

— Foarte bună. Chris, baconul e minunat în țara asta.

— Da.

— Și acum, pot să fac o sugestie?

— Da.

— Mergem să bem ceva?

— Da.

— Știu un loc nemaipomenit.

— Mă duc să-mi pun ciorapii de nailon. Minunați. Să scap de ciorapii ăștia triști.

— Înțelept.

— Triști. Dar dacă vorbim de tristețe, cei mai puțin triști.

Derulează ciorapii diafani. Cu fața la mine. Bine alcătuită.

— Draga mea Chris, ai niște picioare superbe. Puternice. Le ascunzi.

— Dragul meu Sebastian, îți mulțumesc din suflet. Nu le ascund. De-aia urmăresc bărbații femeile?

— Părul e de vină.

— Nu picioarele?

— Părul și ochii.

— Deci tu ești bărbatul din căsuța aia dărăpănată.

— Eu sunt.

— Te superi dacă zic ceva?

— Deloc.

— Semeni cu un funcționar bancar sau poate cu un cărbunar. Dacă nu pui la socoteală cravata aia ciudată.

— Am furat-o de la un prieten american.

— Trebuie să spun că ești cel mai bizar american pe care l-am cunoscut vreodată. De regulă nu-mi plac americanii.

— Sunt o nație frumoasă, senzuală.

— Și tu stai în casa aia cu jaluzele maro rupte. Știi, pereții și acoperișul sunt într-o stare jalnică.

— Proprietarului meu nu i se pare așa.

— Nici unuia nu i se pare. Sunt gata. Mă bucur că m-ai invitat să bem ceva.

Chris sugeră o sticlă de gin. Domnul Dangerfield se ridică plin de importanță să se ocupe de tranzacție.

— Hai să nu rămânem aici. Mă deprimă. Uite-i cum se îmbată și mereu am senzația că unul din ăștia o să vină împleticind-se până aici să intre în vorbă cu noi. Hai să facem o plimbare. Îmi place mai mult.

— Îmi placi, Chris.

— Vorbești serios?

— Da.

— Sincer, nu prea știu cum stau lucrurile între noi.

Și pe strada acelei nopți de sâmbătă cu bătrânele care intră să-i caute pe cei care toacă banii și beau o bere ascunsă în mână, zburdălniciile fetelor cu fuste scurte care ciugulesc trotuarele în drumul lor prin sărăcia aceasta lucie. Merseră de-a lungul canalului. Se ivi luna și umbre săltând pe apă. Strâns îl ținea de mână. Meditând la fericire. Ferestrele joase sub grilaj. Oameni adunați în pivnițe în jurul petelor roșii de foc, capete cenușii pe piepturi cenușii. Mare parte din Dublin, mort. O boare de aer proaspăt și umed dinspre vest. Cotind pe Clanbrassil Street. Canalul acela traversează Irlanda spre Atlantic. Magazinele evreiești. Îi trase brațul spre sâni. Câțiva pistrui pe buza de sus.

— Mă întreb dacă e posibil, Sebastian.

— Ce?

— Dacă e posibil ceva între noi.

— Da.

— Știi despre ce vorbesc?

— Cred că da.

Vestul a sorbit ploaia de pe cer. Merseră încet. El reținându-și nervozitatea din picioare. Glasul ei blând vorbind, împungând noaptea.

— Și soția ta?

— Marion?

— Da.

— Ce-i cu ea?

— Păi e soția ta. Și ai un copil.

— Așa e.

— Știi, nu mă ajuți deloc.

— Nu pot, nu știu nici eu.

— Ții la ei, la Marion?

— Mi-e dragă Marion, uneori foarte tare, și ea, și fetița, dar le-am adus amândurora multă nefericire.

— Și cu noi cum rămâne?

— Cu noi?

— Da.

— Cred că ne e bine împreună.

— Da?

— Da.

— Cât timp ne e bine împreună?

— Greu de spus. Am sentimente foarte puternice pentru tine.

Ea se opri și se întoarse spre el.

— Îmi placi. E mult mai greu pentru o femeie, dacă dragostea înseamnă ceva, și pentru toate femeile înseamnă, iar eu vreau să însemne ceva și pentru mine.

— Și tu îmi placi, foarte mult.

— Hai înapoi în cameră.

O trase ușor de mână.

Se întoarseră pe trei străduțe înguste. Picioare șovăielnice pe trepte. Cheie răsucită în broască. În cămăruța cu lumina mai puternică. Chris trase perdelele. Sebastian turnând gin, cu spatele la sobă. Ea stătu pe covorul verde, desfăcându-și nasturii la jachetă. Privind-o, pe fata cu părul lung și negru. Bându-mi ginul cu o mână tremurătoare. Chris stătu tăcută în mijlocul încăperii, cu fața la el. Sebastian se așeză. Încrucișându-și încheieturile subțiri pe marginea puloverului de lână, și-l trase pe cap și-și scoase mâinile de pe mâneci. Împăturindu-l ușor pe pat. Mâinile invers la spate, părul ei, aluzia ei. Știu cum ești pe dedesubt. Mergând până la scaunul pe care stătea el, se aplecă deasupra capului lui. Mi-ai împins sânii în față. Și vârful ferm pe gura mea, între dinții mei. Ochii îți lăcrimează și lacrimile ți se adună pe bărbie. Îi împinge capul deasupra scaunului și-i atinge ochii cu degetele. Spunându-i blând.

— O să aprind două lumânări. Sunt italienești și parfumate. Știam că asta o să se întâmple. Până astă-seară, am fost ca un animal în cușcă. Numai la asta m-am gândit toată săptămâna și la tine. Pot să te privesc?

— Da.

Încălzit de lumina lumânării. Ochii ei negri, mari.

— Și acum întoarce-te. Credeam că ești mai slab. Burtă de afacerist. Nu faci mișcare.

— Mâinile mele refuză să muncească.

— Ajută-mă să pun salteaua pe podea. Pe hârtii. Ce caraghios arăți. Amândoi. Ce ciudat e bărbatul. Mă simt absentă și goală.

— Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat?

— M-am înțepat în deget. M-am tăiat.

— Ți-l oblojesc eu. Hai să ți-l spălăm.

Apă în lighean, până la buză și îi bagă picioarele înăuntru.

— Mai bine?

— Mult mai bine.

— Acum ți le ștergem și dăm cu talc. E bine? E așa de ciudat și de curios, bărbații și femeile și toate, probabil are de-a face cu noțiunea de pozitiv și negativ. Ce albastre sunt venele. Am citit undeva că este partea cea mai fină a corpului, nu există o parte mai fină pe corpul femeii.

Degetele ei freacă piciorul printre firele de păr. Lasă ligheanul. Așteptând secret și timid, desfăcându-și fusta.

— Acum ciorapii de nailon. Mi-e rușine. Am niște portjartiere înfiorătoare.

Își cuprinse fiecare sân cu mâna, aglomerând sângele, venele pline, buza întunecoasă un cilindru lung, ochii un sirop de un alb răcoros și cenușiu cald. Apropiindu-se de el. Spunându-i că asta e expresia ei, lacrimi de fericire tăcută și vreau să dansez pentru tine. Stătu în picioare și-și lipi sânii unul de altul, apoi mâinile deasupra capului și-și legănă pieptul și corpul. Și se atinse iar de pielea lui. Își strecură corpul într-al lui și spuse că este pregătită și cumva știa, ascultă la mine, că în fiecare zi stătea și aștepta tramvaiul înfrigurată, insuportabil, singură, de săptămâni bune înfometată de iubire, cu trupul jilav și Sebastian și în noaptea asta tot aburul de la spălătorie mi s-a revărsat din inimă, sunt pregătită, sucuri îmi izvorăsc dintre picioare. Draga mea Chris, ești plină de iubire blândă ce ți se prelinge pe buzele întunecate. Afară pe șoseaua aceea de lângă catedrala St Patrick aud cântece gregoriene. Nu e departe. Ea își ascuți limba și-i suflă aer cald și umed în ureche. Simt că aerul cald pe care mi-l sufli în ureche este ca aerul netulburat, dogoritor al verii din după-amiaza unei zile din Westchester din America, pe Pondfield Road, iar eu am stat întins pe spate și am ascultat muzica ce intra pe fereastră dintr-o grădină din spate. Eram tânăr și singur. Ți-e frig Sebastian, îmi place mai încet, ne potrivim așa de bine, în felul acesta nu ieși atât de mult ca un soare ce se ascunde, așa de tare corpul meu pulsatil de femeie secretă aur. Văd măslinii și râurile, o mie, o, Sebastian, o mie, simt, hrănesc, împing și inimă și zvâcnesc. Pentru că, dragă Chris, gâtul tău mi se odihnește pe braț. Aud clopotele lui Cristos. O, Sebastian, acum, mărite Doamne, acum, o, acum, strânge-mă tare, gustă-mă, o, Doamne, îmi place. Capul îi atârnă pe spate, cuvintele îi duc bărbia în golul umărului, ai avut orgasm, n-am ce face, dar ești așa de amuzant, îmi dai și mie o țigară? Transpirația uscându-li-se pe piele și suflând fum să-l privească cum se încolăcește spre tavan.

— Bărbat caraghios.

— Eu?

— Da. Și acum ce simți?

— Lucruri bune.

— De exemplu?

— Bucurie. Ușurare.

— Unii bărbați sunt dezgustați.

— Păcat.

— Da. Și mă simt mai bine. Simțeam nevoia. Ea cum este?

— Marion?

— Da.

— O enigmă, nu primește ce așteaptă.

— Și ce așteaptă?

— Amândouă lucrurile. Și pe mine, și demnitatea. S-a ales cu mine. Unul din două, înțelegi? Dar nu pot s-o condamn.

— Cum e când…?

— Facem dragoste?

— Da.

— Îi place. Nu e la fel de inventivă ca tine. Are multă senzualitate latentă.

— Și tu nu profiți de ea?

— Iese la iveală. Grijile nu ajută.

— Mă întreb dacă există viața sexuală perfectă la oamenii căsătoriți.

— Una caldă, una rece.

— Da. E un lucru așa de complicat. Mereu m-a înspăimântat. E ceva ciudat acolo. Te gâdilă. Mă pune pe gânduri și e așa de fin. Cred că instinctul ne îndeamnă să sărutăm lucrurile fine. Când aveam cincisprezece ani, credeam că sfârcurile sunt ca pielea buzelor și le sărutam, iar când bătea mama la ușa

de la baie, eram îngrozită că mă întreabă ce-au pățit. Am rămas cu ceva din povestea asta. Viața sexuală a părinților este cu totul altceva. La șaptesprezece ani am fost foarte șocată să-i văd pe mama și pe tata făcând dragoste.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Aveam gripă și mă duceam la baie, și i-am văzut de pe scări. Abia începeam să învăț atunci și nu știam că femeia poate să stea peste bărbat. I-am povestit prietenei mele și după aceea n-a mai vorbit cu mine o lună.

— Ascultă la mine, Chris, de asta nu scăpăm niciodată. Ești o fată inteligentă.

— Și probabil ești și tu inteligent dacă-mi spui asta.

— Exact. Mă simt bine aici. Mici consolări, mici bucurii.

— Nu vrei prea multe.

— Nu. Dar tu?

— Să mă mărit, cred. Asta vor majoritatea femeilor.

— Și apoi?

— Copii. Nu vreau gărduț alb în jurul casei și un soț iubitor care să se spetească muncind la banca din oraș. Vreau să fiu mulțumită. De ce râzi?

— Mă gândeam la mine.

Răsucindu-se pe umăr, cu fața la el.

— Spune-mi, știai că o să mă culc cu tine?

— Nu m-am gândit niciodată.

— Voiai?

— Imediat, de când te-am văzut prima oară.

— Eu știam. Și acum că am făcut-o cum te simți?

— Nu știu. Simt că te cunosc.

— Ține-mă de mână.

— O să-ți poți alăpta copiii. Lasă-mă să mă uit la subrațul tău.

— Nu mă rad pentru nimeni.

— Parfum de Rusia.

— Cum îndrăznești?

— Delicios. Și buricul.

— Anglia?

— Nu, dar interesant. Dacă va trebui să-mi câștig pâinea, am să le ghicesc oamenilor în buric.

— O femeie vrea să-l vezi doar pe al ei. Ciudat e că înainte de seara asta eram pregătită să mai vin în camera asta tristă. Să dau drumul la aparatul de radio și să-i ascult pe niște proști vorbind. Să-mi gătesc mâncare tristă. Altceva e să ai pentru cine găti. Ce ciudat și brusc e totul. Te aștepți să se întâmple. Se întâmplă. Acum știu cum arăți dezbrăcat. N-o să mă pot uita la tine de la spălătorie. O să te dezbrac în mintea mea. E ridicol când te gândești la organele genitale ale unui bărbat și la felul în care se îmbracă. Ar trebui să poarte kilturi sau săculețe pentru părțile intime.

— Eu mi le-aș face pe ale mele pe Savile Row.

— Preoții ar trebui să poarte negre. Lasă-mă să te mușc. Vreau să te mușc. Ah, ai ceva în buric. Puf.

— Mda.

— Buricul meu este asexuat, plat și nu se strânge nimic în el. E drăguț să le săruți. Îți place?

— Mai vreau. Ascultă la mine, cu cât mai mult, cu atât mai bine.

— Și în buric.

— Da, pentru numele lui Dumnezeu.

— Și acolo? Miroase ciudat. E mic.

Este o noapte așa de lungă și de plăcută. Sper să-mi pot aminti de ea când sufăr. Degetele ei delicate. Ambrozie de fată, singură și umedă și care mă iubește pe mine, se așază pe mine, peste mine și peste, învelit cu inima ei și la adăpostul coapselor celuilalt, mintea mi-a amorțit, gâdilături provocatoare, păr cârlionțat și o glugă de mirosuri, carne și gust de sare, de parcă aș înota. Locuiesc într-o casă din beton crăpată. Merg în oraș cu un tramvai nebun la Trinity alături de ceilalți și acum îmi afund capul în cleștele alb și rotund al coapselor unei străine. Mâinile ei îmi coboară pe picioare. Smulg insulele de cartilaje de la genunchi și apoi am să șchiopătez veșnic pe străzi. Capul ei brunet saltă în lumina galbenă a lumânării. Bocet în craniul meu stacojiu. Fetele de la spălătorie stau deasupra cazanelor aburinde cu haine, lovindu-le cu gleznele groase celte și făcând striptease. Le văd pe toate acolo și râdem, hi, ho, ho, ce ritm și fetele de la țară, goale pentru prima oară în viața lor, picând în căzi și clăbuci, alunecă, dau din mâini, își lovesc corpurile obeze. E sărbătoare. O larmă infernală. Iar el, eu, ridică mâna sfântă și le spuse să-ți țină gura o clipă, ca să le așeze pe rânduri și să-i dea fiecăreia o jartieră verde de trifoi să-și pună pe coapsa stângă, să nu le ocărască episcopul pentru goliciunea lor. Afară, toată lumea. Pe stradă, frumosul oraș Dublin unde nudul e așa de arătos. Semănați cu niște oblați, la fel și dosurile voastre. Să cânte orchestra. Le conduse pe străzi. La Butt Bridge se opriră și domnul acela drăguț le dădu tonul să cânte I Left My Heart in an English Garden. Se duse repede vorba prin oraș că era rost de goliciune pe stradă. Puburile se goliră. Și fiii milioanelor de fermieri și la fel și alții, pe biciclete să vadă aceste trupuri frumoase de fete, așa de bine clădite.

Degetele mlădioase ale lui Chris se înfipseră în coapsele lui, iar ale ei i se închiseră peste urechi și el nu mai auzi clocotul ca de supă al gurii ei și simți pentru scurt timp durere când dinții îi mușcară prepuțul întins și zvâcnetul sexului, în timp ce pompa lichidul abundent în gâtul ei, curmându-i vocea delicată și picurând de pe coardele care cântau muzica inimii ei singuratice. Părul îi zăcea de-a curmezișul în șuvițe curate pe corpul lui și în următorul minut de liniște, se simți cel mai sănătos om de pe pământ, scurs de sămânță, eliberat de minte.

10

Cu două volume la subraț, ieșind pe poarta din spate a Colegiului Trinity. Seară caldă și luminoasă să prindă trenul. Oamenii aceștia de afaceri se duc în grădinile lor de vară și poate să înoate lângă Booterstown. În seri ca aceasta, Dublinul este un oraș așa de pustiu. Dar nu în jurul parcurilor și puburilor. N-ar fi o idee rea să mă duc pe Peace Street și să cumpăr puțină carne. Abia aștept să iau o cină delicioasă, să beau o sticlă de stout, apoi ies și o iau pe Strand să văd niște forme frumoase. Pentru o țară puritană ca asta, ai parte de multă goliciune dacă ești atent și te uiți când unele dintre ele se schimbă pe plajă.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara.

— Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

— Să vă spun drept, cred că aș vrea o bucată frumoasă de ficat de vițel.

— Domnule, cred că pot să vă fac rost de o bucată frumoasă, proaspătă și aburindă. Lipsesc o clipă.

— Excelent. Minunat.

— Poftiți, domnule. Frumoasă bucată. Sunteți în vacanță, domnule? Ce plăcut să mănânci o bucată de carne proaspătă.

— Da, în vacanță.

— Anglia e o țară strașnică, nu credeți, domnule?

— Da, frumoasă țară aveți.

— Le are pe ale ei. Bune și rele. Dar așa e cu toate. Gata, domnule, vacanță plăcută. Ce seară frumoasă!

— O seară extraordinară.

— Văd că sunteți om cu carte și ce cărți groase aveți!

— Așa este. La revedere.

— O seară minunată. Noroc, domnule.

Doamne, ce conversație. Doctor în platitudini. Vacanță pe dracu'. Dar frumoasă bucată de ficat.

În întunericul din Westland Row Station. Cumpără ziarele, le rulă și urcă scările. Stând pe banca de fier, vedea oamenii intrând în număr mare pe poartă. De ce nu aveți gleznele fine, femeilor? Nici una dintre voi. Picioare de pian. Ia să vedem ce scrie la ziar. Tristețe. Aventurile lui Felix Motanul. Lasă-l deoparte. Trebuie la toaletă. Ce loc mare. Picură apă. Doamne, trenul.

Huruind, bubuind, o jucărie neagră și murdară. Șuierând în trecerea lui și toată ceata asta de fețe vesperale aruncând ocheade și privind îmbufnate pe fereastră. Trebuie să găsesc un compartiment de clasa întâi. Doamne, e ticsit tot afurisitul ăsta de tren. La naiba, încearcă la a treia. Urcând. Împingând carnea pe suportul de bagaje, vârându-se să-și facă loc, așezându-se.

Vizavi de el, oamenii care locuiau în duplexurile din Glenageary și Sandycove, absorbiți cu toții de ziar, citind cu foc. De ce nu se uită careva pe fereastră la peisajele astea frumoase? Să vedeți canalul, grădinile și florile. E gratis, să știți. Nu are rost să mă supăr din cauza mizerabililor ăstora. Hei, amărâtule, la ce caști ochii! Pipernicitul ăla se uită la mine. Pleacă, te rog!

Ciu, ciu, ciu,

Cea, cea, cea,

U, u, u.

Am plecat. Nu trebuie să-i bag în seamă pe blestemații ăștia. Mă supără. Nu trebuie să mă supăr. Încă se zgâiește la mine. Dacă o ține tot așa, jur pe ce-am mai sfânt că-l scot cu capul prin fereastră. Să te aștepți la o asemenea grosolănie la clasa a treia.

Fata care stă vizavi de el icni speriată. Ce-i asta? Pesemne m-am urcat în trenul spre Grangegorman. Ce-a pățit? Probabil că amărâtul ăla pune ceva la cale, o pipăie pe coapsă. Destrăbălatul. Poate că se cuvine să iau măsuri împotriva netrebnicului. Dar mai bine să-mi văd de ale mele. Destul de rău așa cum e. Ia te uită la ei. Toată banca forfotește, se zvârcolește. La ce cască ochii? S-a terminat. Abia aștept să mănânc diseară o bucată de ficat și să fac o plimbare, și de ce-și lipește fata aia cartea de față. E oarbă? Pune-ți ochelari, târfă proastă. Poate o face să se rușineze ticălosul ăla, roșește. Câtă secetă sexuală în orașul ăsta. Asta e. Sursa tuturor problemelor. Altceva. Trebuie să mă gândesc la altceva. Să citesc necrologurile.

Donoghue – (a doua comemorare) – Cu tristețe în suflet, toată dragostea pentru iubitul nostru tată, Alex (Rexy) Donoghue, dus dintre noi pe 25 iulie 1946, din Fitzwilliam Square (hamal la abatorul din Dublin), Doamne, îndură-te de sufletul lui.

Se va ține o slujbă de pomenire. Odihnească-se în pace.

Dus de-acum zâmbetu-ndrăgit,

Sufletul bun și cald

Peste ani așa de iubit…

Nu te vom uita niciodat'.

Prelingându-i-se pe urechi ca niște cupe cu plumb topit.

— Hei, hei! Sunt femei de față.

Liniște deplină în compartiment, în timp ce micul tren trecu huruind pe lângă Grand Canal și grădinile neîngrijite din spate din Ringsend. Sebastian lipit de cuvinte, cu ziarul ridicat până la ochi. Din nou, ca o vorbă deșucheată rostită într-o biserică.

— Hei! Sunt doamne în compartiment.

Cine o să sară primul pe el? Trebuie să las pe altcineva să facă prima mișcare, eu îl apuc de picioare când începe necazul. Ce mă neliniștește. Urăsc situațiile astea. De ce Dumnezeului a trebuit să intru în compartimentul ăsta nenorocit? O să fiu vreodată izbăvit? Nu încape îndoială, omul era un obsedat sexual. Din clipă în clipă o să înceapă să vorbească spurcat. Până aici! E ca și când bătrâna aia ar rosti rozariul și, după fiecare decadă, ar urla spurcăciuni groaznice. Iar eu nu suport spurcăciunile. Ia uită-te la ei, se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Ar fi mai bine să țin privirea în sus, să nu mă doboare cu o lovitură surpriză. Omul ăla din colț cu nasul roșu.

Râde, se ține de burtă. La naiba, izbăvește-mă. Nu mai merg în viața mea la clasa a treia.

— Hei! Trebuie să repet? Sunt doamne de față.

Sebastian ridică ochii spre el, buzele îi retează cuvintele rostite.

— Poftim?

— N-ați uitat ceva?

— Poftim?

— Repet, sunt doamne de față. Verificați-vă ținuta.

— Cu mine vorbiți?

— Da.

Discuția asta e ridicolă. Ar fi trebuit să-l ignor pe neghiob. E rușinos. Ar trebui să-i ard una dobitocului din colț care se distrează așa de copios. Ce-o să-i mai placă dacă-i rup falca. De ce nu-i țin pe ăștia sub cheie în Irlanda? E plin orașul de ei. Dacă mă atacă, pe legea mea, dau compania în judecată că i-a vândut bilet nebunului. Fetele alea două sunt foarte tulburate. Trenul ăsta nenorocit e expres, o ține așa până la Rock. Dumnezeule! Stai la locul tău și îndură. Stăpânește-te. Stăpânire totală, cu orice preț.

— Domnule, aveți un comportament abominabil. Trebuie să vă avertizez. E o chestiune foarte serioasă. Un comportament șocant în transportul în comun. Vi se vede o parte din anatomie, domnule.

— Mă iertați, dar vedeți-vă de treabă, că dacă nu, vă rup falca.

— E de datoria mea să descurajez acest gen de comportament când sunt doamne de față. Rușine! Mai sunt și alți oameni în vagon.

Nici o speranță. Să nu-l las să mă atragă într-o asemenea discuție. Trebuie să-mi folosesc mintea. Ajungem în Booterstown. Ies într-un minut. La vedere? Da. Am degetele la vedere. Sfântă Irlandă Catolică, trebuie să port mănuși. Nu vreau să fiu indecent, cu degetele la vedere. Și cu fața. Fără nici o îndoială, este ultima oară când îmi fac apariția fără să port mască. Vine un moment în care cedezi. Dar n-am să cedez în fața nici unuia dintre ei, și cu siguranță nu în fața nebunului ăstuia.

Evitând fața roșie, suptă, insistentă, de nebun. Să mă uit pe fereastră. Uite parcul și locul în care draga mea Chris mi-a vorbit prima oară. O, izbavă! Monstrul ăla care râde în colț, o să-l târăsc afară din compartiment și o să-l lovesc cu cureaua de la un capăt al gării la celălalt. Ce face? Arată spre poala lui. Spre mine? Poală? Dumnezeule! A ieșit. Toată.

Țâșnind spre ușă. Afară. Iute. În spatele lui, o voce.

— N-ai mai uitat nimic?

Răsucire, smulgând pachetul murdar de sânge de pe suport.

În spatele lui.

— Azi nu prea ești atent la carne.

11

Răsucind paharul, sorbind cu poftă, înghițind, iar. La subraț, pachetul cu ficat de nădejde, maro și sânge. Peste acoperișurile caselor de vizavi, soarele la asfințit. Este târziu și Marion o să fie furioasă. Am încercat să-i explic omenește. Nu e o chestiune de curaj, de durere sau cine știe ce altceva, dar mi-este imposibil să accept situația asta groaznic de rușinoasă. Of, dacă mă încheiam și eu la șliț!… Dacă mă încheiam…

— Dragă domnule, vreți să-mi mai umpleți o dată paharul?

— Sigur, domnule Dangerfield.

De ce nu pot să fiu cruțat de nenorocirea asta? Credeam că am depășit asemenea lucruri. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că n-am mers prin Rock cu ea pe afară. Simt nevoia să discut cu cineva. N-am cu cine discuta. Singura soluție e să mă întorc. Să cumpăr o căpățână pe drum.

Intră pe ușa verde spartă și se aruncă obosit pe fotoliul zdrențuit. Marion în bucătărie, privind-o în tăcere. Pe peretele din spatele ei este contorul de gaz. Aș vrea să subliniez că este verde, fanta pentru monede e din alamă și contorul ăsta măsoară gazul cu care-mi gătesc jalnica mâncare. Pur și simplu nu mai suport.

Marion spuse de lângă ușă cu glas tremurat.

— Nu mai pot continua așa, Sebastian.

Sebastian ridicând privirea cu interes.

— Vorbesc serios. Depășești orice limită. Ai băut.

— Draga mea Marion. Vorbesc serios. Depășești orice limită. Ai băut.

— Te părăsesc.

— Mă părăsești.

— Vorbesc serios.

— Ah, vorbești serios.

— Da.

— Marion. Sunt supărat. Știi și tu ce înseamnă supărat? Înseamnă că sunt în stare de orice. Te omor cu mâna mea dacă nu mă lași în pace. Vreau liniște. Și acum, Marion, știi ce vreau. Liniște, la naiba.

— Nu striga la mine. Nu mi-e frică de tine.

— Ba ți-e frică de mine, Marion. E mai bine așa. Astfel te ferești de mâinile mele.

— Nu mă sperii câtuși de puțin. Ești un mizerabil.

— Draga mea Marion, ești supărată. Ești foarte supărată. Clipind din ochi. Întinde-te și-ți aduc niște acid prusic să te calmezi.

— O să-ți pară foarte rău. Cum îndrăznești să spui așa ceva? Stai toată noaptea plecat, bei, hoinărești. E ultima oară când mai vii beat în casa asta. Cât de mult poți să decazi? Cât de josnic poți să fii? Spune-mi, cât de josnic?

— Era un om din Calcutta, care a trăit toată viața în șanț.

— Numele copilului meu este târât în noroi. La ea te gândești? Tu învățai, nu? Ai avut chiar obrăznicia să-mi iei banii pe care îi păstram în spatele ceasului și acum stai cu rânjetul ăla groaznic pe față și-mi spui că mă omori. Hai, încearcă. Atâta spun, încearcă. Și vreau să mai știi un lucru. I-am scris tatălui tău și i-am spus totul. Fiecare grozăvie pe care ai făcut-o.

Pe fotoliul slinos, Sebastian, tăcut, nemișcat, cu mâinile crispându-i-se pe brațe. Privind-o, privind-o, o față albă de frică.

Sebastian vorbind încet, rar.

— Ai făcut o mare greșeală, Marion. O foarte mare greșeală.

— Nu.

— O mare greșeală, Marion. Mă obligi să iau hotărâri.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu asta. Nu mai suport.

— Nu aveai nici un drept. Mă înțelegi? Nici un drept.

— Termină.

— Ce i-ai spus?

Marion, cu mâinile la față, plângând.

— Repet, ce i-ai spus? Răspunde.

— Ești groaznic. Groaznic și grețos.

— Ce i-ai spus, la naiba?

— Totul.

— Ce?

— I-am spus totul.

— Ce i-ai spus, drace?

— Adevărul. Că murim de foame. Că fetița are rahitism. Și asta pentru că bei toți banii pe care îi avem. Și despre casa asta și că m-ai plesnit și m-ai lovit cu pumnul când eram gravidă, m-ai dat jos din pat și m-ai împins pe scări. Că suntem datori, datorăm sute de lire, tot adevărul ăsta mizerabil.

— N-ar fi trebuit să faci așa ceva, Marion. Auzi?

Marion cu vocea pierită pe alocuri.

— Cum poți să spui așa ceva? Ce vrei să fac? Să trăiesc așa mereu? Până nu mai e nici o speranță? Trăiești cu iluzia că vei deveni un mare avocat, când tu nu înveți niciodată și copiezi la examene. Și niciodată n-ai de gând să înveți. Știu că e așa și-ți faci veacul prin mahala. Ești plecat toată noaptea. Urăsc casa asta. Urăsc totul, Irlanda, totul din ea. Mă lași pe mine să mă ocup de maghernița asta nenorocită.

— Închide gura aia afurisită.

— Ba nu.

— Închide-o.

— Ba nu.

Întinse ușor mâna și scoase abajurul veiozei. Îl puse pe măsuța mică.

— Nu taci?

— Nu.

Apucă veioza de picior și o izbi de perete.

— Acum taci.

Marion tăcută, privire sălbatică, înlăcrimată, privindu-l pe bărbatul de pe fotoliul părăginit care ținea capătul veiozei sparte cu degetele rozalii, răsfirate. Sinistru om. Privind-o, iar ea nu-și putu urni picioarele să iasă din cameră, ascultându-i glasul care o sfâșia.

— Ești putredă. Blestemat de sânge britanic. Prostia naibii. Mă auzi? Plângi. Plângi. Ai făcut lucrul pentru care aș fi în stare să ucid. Ești o târfă hoață. Ai auzit ce-am spus? Am spus că ești o târfă hoață.

— Te rog, nu-mi spune așa.

— Scrisoarea aia te-a costat o grămadă de bani. Mă auzi? Bani. Dacă îi mai scrii o dată lui tata, te strâng de gât.

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează.

— Sunt nebun de supărare. Doamne, ia uite ce găsesc când vin acasă. Pe lângă toate celelalte. Îmi vine să dărâm casa asta. Tot ce e în ea. O să distrug fiecare lucru din ea, la dracu'. Atunci n-o să mai ai casă. O să trăiești în șanț. Acolo ți-e locul. Ordinarul de taică-tău, vulgara de maică-ta și unchiu-tău ăla nobil, laș și plângăcios. Ai auzit cum sunt? Gunoaie umane, nu merită să trăiască.

— Te rog, te implor să încetezi.

— Ieși.

— Te rog, Sebastian.

— Ieși, la naiba. Fă ce-ți spun. Ieși, că dacă nu, te strâng de gât.

— De ce ai ajuns așa?

— Din cauza ta. De-aia am ajuns așa. Din cauza ta.

— Nu e adevărat. Nu poți da vina pe mine. Îmi pare rău că i-am scris lui taică-tău. Îmi pare rău.

— Ieși.

— Nu vezi că-mi pare rău. Tu nu vezi nimic?

— Nu văd nimic, la naiba. Sunt supărat și nu mai văd nimic. Sunt supărat.

— Te rog, termină. Te implor, Sebastian, termină.

Marion merse până în mijlocul camerei spre bărbatul care se zvârcolea pe fotoliu, arătându-și colții, agitându-și pumnii în jurul capului.

— Să nu te apropii. Piei de lângă mine. Dumnezeule, de ce am venit eu în țara asta blestemată? Sunt terminat. Sunt terminat. Terminat. Nu mai e nici o speranță. Nici măcar un șarpe nu poate să trăiască aici. Nimic nu poate trăi aici. Toate nenorocirile se abat asupra mea. Din toate părțile. În fiecare

clipă. Ce vrei să-mi faci? Să mă termini definitiv? Chiar trebuie să îndur asta acum? Chiar trebuie? Mai termină cu munca, cu învățatul, cu munca. Nu mă duc la muncă. Niciodată. Scrisoarea aia te-a costat mii. Lua-te-ar naiba.

— Chiar nu vezi că-mi pare rău? N-am vrut. Nu vezi că am fost forțată?

— Douăzeci de mii de lire. Dumnezeule!

— M-ai lăsat zi de zi în mizeria asta. Fără gaz, fără apă caldă, iar din toaletă și din tavan curge apă. Eu ar trebui să fiu supărat și să mă înfurii. Dar m-am supărat eu?

— Măicuță sfântă, gata. Nu vreau să mai aud. Termină imediat. Nu vreau să aud. M-a dezmoștenit din cauza ta.

— Mai sunt mulți ani până atunci.

— Gura, eu știu mai bine.

— Ba așa e. O să aștepți ani de zile.

— Și ce? Trăiești. N-ai murit. Nu ești bolnavă. Nu mai poți să aștepți un an?

— Nici mie nu mi-e bine. Poate până atunci suntem morți. Și Felicity. Și ea e a ta. Gândește-te la ea.

— Nu mai vreau să aud de așa ceva. Lasă-mă în pace. Lasă-mă. Sunt așa de sătul, că jur pe tot ce am mai scump că dărâm casa. Sparg geamurile. O fac una cu pământul. Dispari din calea mea. Unde e căpățâna aia afurisită? Unde e?

— Acolo pe podea.

— Până aici. Nu mai vreau. Nimic. Of, Dumnezeule! Sincer, îmi trebuie ceva să mă distragă. Nu mai suport. Las-o moartă și dă-mi pace în seara asta, pentru că dacă n-am liniște, gata.

— Oala e sub masă.

— Mersi.

— Sunt două cepe și un morcov dacă vrei să le pui și pe astea.

— Mersi.

— Am băgat cinci penny în contorul de gaz.

— Bine.

— Te ajut dacă vrei.

— Mă descurc… A mai rămas usturoi?

— Am văzut un cățel în sertarul mesei.

Marion stând în picioare, ținându-se de mâini. Emoționată, disperată. Pleacă, se duce la fotoliu, pune mâinile pe brațe și se uită pe fereastră la cerul care se întunecă de la nori și picături de ploaie lovind ochiurile de geam. Zgomote când el umblă cu oalele prin bucătărie. Cuțitul lovind tăblia mesei și căpățâna scufundându-se în apă. Văd atâtea legume vechi, zbârcite și uscate pe fundul atâtor sertare. Puțină liniște. Doar puțină. Mi-ar plăcea mult să petrecem câteva zile la țară, să privim vacile păscând iarbă.

— Ies puțin, Marion. Vrei ceva? Nu plânge. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge. De ce plângi? Te rog. Mă întorc imediat, nu plânge. Nu vrei nimic?

— Nu.

Dumnezeu să vă aibă în pază, oameni buni. E doar o chestiune de timp. Iar plouă. Și e frig. Încă o halbă. Îmi trebuie ceva care să-mi liniștească nervii. Ar trebui să fiu farmacist – Calmant pentru nervi, un nou produs de la Dangerfield, cea mai mare farmacie din lume. Reclame mari prin toată Irlanda. Calmant pentru nervi. Ar fi lipsit de demnitate. Păstrează-ți demnitatea, la naiba cu banii.

Coborî iute pe stradă. Și stă la bar, dând pe gât o halbă de porter cu spumă. Mai comandă una și se duce cu ea să se așeze lângă foc. Încrucișându-și

picioarele, studiind gaura din călcâi. Talpa piciorului încălzindu-se delicios, iar licoarea brună, după cum i se spune, îi înălța spiritul. Biata Marion. Nu e fată rea. Dar ce idee năstrușnică i-a venit. Mai era dragoste? Cred că cel mai bine în situația asta ar fi să bag capul la cutie și să aștept să se liniștească lucrurile. Ah, la ce arme trebuie să recurgem noi, cei cu inima bună. Tata o să se repeadă la mine ca un vultur.

Dar acum să mă întorc la căpățâna de oaie. Ochii. Mor după ochi. O să-i dau o supă limpede lui Marion. Ar trebui să-mi cârpească șosetele și să-mi spele cămășile. Lucrurile s-ar putea schimba. Trebuie să mă controlez de acum înainte. Poate îmi plesnește un vas de sânge la cap și mor în spasme. Toată lumea le vrea pe amândouă. Bani și iubire. Una și am încurcat-o. Două uncii de unt. Intrând pe ușa unui magazin micuț.

— Bună seara, domnule.

— Bună seara.

— Frumoasă seară. Și nu pare că s-ar strica prea curând.

— Da.

— S-a potolit ploaia. E tot ce putem spera.

— Tot ce putem spera. Puteți să-mi dați două uncii de unt?

— Ați zis două uncii, domnule?

— Da.

— Păi, nu știu ce să zic. De obicei vindem unt la jumătate de livră sau la o livră.

— Dați și la sfert de livră?

— Păi, cred că da.

— Îmi dați o jumătate de sfert de livră?

— Da.

— Atunci o jumătate de sfert de livră.

Sebastian privindu-l. Cămătar șiret. Dosul magazinelor ăstora, cel mai murdar loc din lume. Acolo, alături de nevasta lui pieptoasă, două butii izbindu-se. Mocofan prost și insuportabil.

Bărbatul înmânându-i pachețelul, legat cu grijă, cu o buclă pentru deget.

În aer liber. Contrast. Miros slab de turbă. Nu prea rău. Stai să vezi ce se întâmplă. Trebuie să iei lucrurile așa cum sunt. Cu bune și cu rele. Adevăr în proverbele astea vechi. Cum poți să torni minciuni în momente de criză. Doamne, e groaznic. Adaptează-te la lume. Dar lumea a fost creată pentru mine. Era aici cu mult înainte să ajung eu și le-a luat mulți ani s-o pregătească. Ceva n-a mers bine când au lucrat la calitățile mele.

Împinse ușa verde cu degetul mare de la picior și o închise cu călcâiul. Marion stând pe fotoliu. N-o să-i spun să se dea jos de pe el în seara asta. Îndur puțin disconfort de dragul armoniei. Am băgat groaza în ea și astfel vreau să rămână. Așa-și ține gura. Hm, simt mirosul. Vai! Sunt bucătar. Iuhuu. O'Keefe o să moară de ciudă. Trebuie să-i scriu. Mă pricep la gătit. Da, da. Acum un bol cu supă limpede pentru Marion. Pun puțin unt să plutească maiestuos prin ea, puțină aromă. Fii calm, folosește Calmantul pentru nervi.

— Marion.

Ridică ochii, șovăielnică. Întinde amândouă mâinile și prinde bolul alb. Bucățile de sticlă au fost strânse, cioburile mâniei mele.

— Mulțumesc.

— Uite pâine și puțin unt.

— Mersi.

— Gustă.

— Bună. Mersi.

— Destulă sare? Acum nu mai plânge. Nimic grav. Problema e că în seara asta am venit acasă cu trenul cu penisul pe afară.

— Cum adică?

— Am uitat să mă închei la șliț.

— Și te-a văzut lumea?

— Da.

— Nu se poate.

— Ba se poate. Cel mai exasperant lucru care mi s-a întâmplat în viața mea. A fost pe afară între Dublin și Rock.

— Bietul de tine. Îmi pare rău pentru toate.

Viața e mult mai bună așa. Ne împăcăm. Un reînnoit sentiment de siguranță. De-am putea scăpa de casa asta. Skully ne strânge cu ușa. Chiria e un șireang. O'Keefe avea dreptate, să nu stai niciodată cu chirie. Înghesuit între pereții ăștia igrasioși. Copilul mă zgârie pe creier. Trebuie să găsesc o casă mai mare. Să plecăm naibii de aici. Să-i explic lui tata. Dar e imposibil să repar stricăciunile cu alte noi minciuni.

Umplând bolul. Scoțând ochii cu lingura, vârându-i în gură. Plimbându-i de colo-colo. Să stau jos și să mă odihnesc. Foarte plăcut.

— Unde te duci, Sebastian?

— Tocmai mi-a venit o idee. Nițel foc pentru o atmosferă mai veselă.

Pe hol o clipă. Înapoi și îl pune în mijlocul podelei, piciorul ridicat strivește, țăndări, crăpat. O piesă autentică de la antichități, Ludovic ca'n orz.

— Sebastian, nu se poate.

— Ba eu cred că da, pentru căldura pe care-o poate face. Dragul meu Egbert, vezi tu, eram la cinematograf, ne lăsaserăm dragul nostru copil cu o mătușă și un derbedeu sau mai mulți derbedei. Ușa de la intrare spartă. Răspunderea lui. Un caz de furt în această măreață țară catolică.

— N-o să te creadă.

— N-are încotro. Dacă mă acuză de ceva, o să-i aduc la cunoștință că mă defăimează. În definitiv, sunt student la drept. Trebuie să înțeleagă că mă pricep la legi.

Sebastian stătu în picioare pe canapea, ridică iar piciorul deasupra scaunului, înfigându-l prin mijloc.

— Asta e o chestiune de inginerie. Astfel toată structura se șubrezește.

Întoarse scaunul cu picioarele în sus și i le rupse unul câte unul.

— Puțină hârtie în sobă, Marion. Mă întorc într-o clipă.

Ieși din casă, cu un săculeț în mână. Marion puse bucățile de scaun pe foc. Sebastian înapoi, deschizând mândru săculețul și scoțând șapte cărbuni.

— Sebastian, ce-ai făcut, pentru numele lui Dumnezeu? De unde ai făcut rost de cărbunele ăsta?

— Hei, hei, niciodată să nu pui la îndoială aceste lucruri bune.

— De fapt se cheamă hoție.

— Hoția e numai în suflet.

— Of, Doamne.

— Marion, tărâm al speranței și gloriei, maică a celor liberi.

— Ești drăguț așa.

Stând în cămăruță, ușile și ferestrele închise. Lumină, cărbune și binefacerile căsniciei. Plin de ochi de oaie. Sucul căpățânii. Iau stiloul.

Dragul meu Kenneth,

Există un cuvânt pentru toate astea; mutut. Dacă rostești cuvântul ăsta când te trezești dimineața și înainte de fiecare masă, o să vezi că lucrurile se vor schimba. Ca să profiți din plin de el, trebuie să pui incisivii pe buze și să sufli până scoți un șuierat, urmat de cuvântul cu pricina. De asemenea, face bine la fertilitate. Și trebuie să adaug că eu cred cu tărie în fertilitate. Aici situația e puțin cam disperată. Există chestiuni precum chiria. Să-ți explic, un om îți dă o cheie, tu intri în casa asta și începi să-ți duci zilele, iar la sfârșitul săptămânii îi dai omului cu pricina trei foi de hârtie pe care scrie rambursabile la Londra și așa omul te lasă să stai acolo. Dacă nu-i dai sus-amintitului aceste foi de hârtie, o să descoperi că pândește la fereastră, se uită cum te scarpini la ouă și, după cum e simplu de înțeles, este extrem de stânjenitor să ai priviri reci ațintite asupra ta când te confrunți cu mâncărimile testiculare. Așa că mă îndrept către tine, Sfinte Duce, să-mi îngădui să întârzii cu plata celor zece foi disperate rambursabile la Londra. Că veni vorba, Londra este un oraș pe cinste, cel mai mare din lume. Ceva mă face să cred că în zilele următoare o să ajung acolo.

Apropo de băiat. Șocantă poveste. Nu sunt puritan, dragul meu Kenneth. Nici vorbă de așa ceva. Dar serios, crezi că e înțelept să renunți la bucuriile lumii heterosexuale, fără să iei în calcul mai întâi toate posibilitățile acesteia? Recunosc, nu încape îndoială că poate fi chinuitor și chiar nimicitor să înduri celibatul, dar odată ce ai avut succes, abracadabra, micuți O'Keefi, exact ca tine. Dar dacă ai ajuns la disperare, dacă te bântuie heterofantoma, atunci nu mai ai ce face și trebuie să te lași pradă ei. Dar cu băiatul ăsta. Lasă-i timp să te cunoască mai bine. Arată-te interesat și de alții. Din nefericire, mi-este greu să-ți dau sfaturi în aceste chestiuni și nu mă pot bizui decât pe cunoștințe care, în cel mai bun caz, sunt generale. Dar e nevoie de timp, Kenneth, de timp pentru toate aceste lucruri pe care ni le dorim atât de mult. Trebuie să fim pregătiți să le așteptăm. Dar vor veni, într-o însorită dimineață. Apropo de ejaculatio praecox; asta se va rezolva în timp, odată cu experiența. Presupun că

metoda actuală de satisfacere este mâna. De aceea, îți sugerez să o iei mai ușurel. Este o chestiune de grade, grade de nefericire, poate, dar știi, mi se pare că, cu cât se complică lucrurile, cu atât devin mai imun, probabil mi s-a dezvoltat un sistem de apărare, știi la ce mă refer, fiecărei acțiuni îi corespunde o reacțiune egală și de sens opus. Presupun că așa stau lucrurile.

Nu m-am mai întâlnit cu nimeni de când ai plecat tu, de câteva luni bune, pentru că trebuie să evit străzile principale, dar prind curaj și cred că se poate să am parte de nițel trai bun cu unii dintre oamenii aceștia pe care nu i-am mai văzut de ceva timp. Dublinul este un oraș ciudat. E un oraș plin de minunăţii, dar uneori ești prea preocupat de lucruri precum pâinea, ceaiul, liniștea și un acoperiș deasupra capului prin care să nu picure apă și să te simți ca pe Titanic. Mult timp mă plimb pe canal, beau cafea, când îmi permit, în Jury. Când o să te întorci în glia străbună, o să te duc acolo cu mare drag. Stai la umbra palmierilor picior peste picior, vorbești și ajungi la tot felul de concluzii, dintre care unele sunt valoroase, altele doar interesante. Dar te aștepți la așa ceva. Încă îi duc la Grange în fiecare dimineață. Mi se pare foarte stimulant, dar cu atât mai mult de când mi-am cumpărat o bicicletă la mâna a doua, am vopsit-o în negru, am pus un steguleț negru pe ghidon și urmez alaiul la toate înmormântările din Grange. Am aflat că unii râd de mine din cauza asta și cred că poate omul ăsta e puțin nebun, dar eu îi las cu ale lor și-mi văd de chinul meu. Am descoperit unul din marile beteșuguri ale Irlandei, 67% din populație nu a fost niciodată complet dezbrăcată în viața ei. Ție, un om cu o vastă educație clasică, nu ți se pare puțin ciudat și poate chiar nițel neigienic? Cred cu tărie că este și una, și alta. Trebuie să spun că probabil asta cauzează mare parte din suferința pasivă pe care o vezi pe străzi. Mai sunt și alte lucruri care nu merg bine în țara asta, dar le las la dospit, pentru că acum mi se înfiripă în minte. Dar trebuie să încerci să nu-ți iei prea în serios problemele. Vezi tu, oamenii fac sex ca să dea naștere unor descendenți noi și mai reușiți. Dacă ești în stare să faci un copil, e bine. Mi se pare că trăim într-o lume egoistă, care caută acest fior ieftin de care ai parte dacă faci un copil. Las-o moartă.

În seara asta m-am cuibărit în salonaș. Am avut o zi grea. Unii spun că întotdeauna îmi va fi așa de greu, dar majoritatea sunt niște netrebnici. Am

comis o obscenitate în tren când mergeam în Rock, despre care am să-ți vorbesc când te vei întoarce în glia străbună. Mai sunt și altele, pe care de asemenea le rezerv pentru întoarcerea ta. Înțeleg că ești puțin cam disperat și ai vrea să te întorci acasă. De ce să nu te întorci? Ar trebui să poți găsi ceva de făcut aici fără prea mari bătăi de cap, mai ales dacă vorbești franceză. Ți-aș oferi cu dragă inimă un acoperiș deasupra capului și mâncare din puținul nostru și, în încheiere, dragul meu Kenneth, sper că le vei găsi o întrebuințare celor de mai jos în una din operele tale. Poate refrenul de după fiecare act.

În Dingle, în Dingle

Unde lumea se plimbă

Drăcușoru-n dulap,

Cucuvaia-n pat,

Anticristu-i supărat

Și cămătaru-a crăpat,

În Dingle, în Dingle.

Prietenul tău,

S.D.

12

Ploaie afară. Dimineață rece. Felicity în cărucior în bucătărie, amestecă într-un borcan de dulceață cu o periuță de dinți. Marion stând sprijinită de poliță în fața grătarului negru și gol al sobei. Încălțată cu papuci, înfășurată într-o pătură, cu fluierele picioarelor la vedere. Tocmai a terminat de citit scrisoarea, împăturind-o cu grijă și vârând-o înapoi în plic.

Îmi dădeam seama că e de rău. Am coborât scările cu inocența și durerea-mi caracteristice și am dat piept cu tăcerea ei, semn că are o armă. Stătu pur și simplu de parcă ar fi privit rândașul înșeuându-i calul. Era mânjită de ruj la colțul gurii, ai fi zis că zâmbește strâmb. O clipă mi-a trecut prin cap că seamănă cu o incașă. Fu destul de politicoasă când am întrebat-o de la cine era scrisoarea. Spuse simplu că, de la taică-tău.

— Mă duc să-mi iau ochelarii.

— Mă tem că scrisoarea mi-e adresată mie.

— Cum adică, te temi?

— Exact ce-am spus. N-o s-o citești.

— Stai o clipă, scrisoarea aia e de la tata și intenționez să aflu ce scrie în ea.

— Și eu intenționez să nu citești.

— Mai ușor cu obrăznicia.

— Ba o să fiu cât de obraznică poftesc. Nu sunt obligată să-ți mai înghit mizeriile.

— Ce aiureli îndrugi acolo? Vorbești de parcă ai avea un dosar secret cu toate faptele mele.

— Te asigur că nu sunt aiureli. Plec.

— Uite cum stă treaba, Marion, sunt indispus. N-am chef de asemenea prostii la ora asta matinală. Ce naiba vrei să spui cu plecatul?

— Plec.

— Stăm cu chirie.

— Știu că stăm cu chirie.

— Pentru trei ani.

— Știu că pentru trei ani.

Sprâncenele lui Marion se ridicară. Tot ducea mâna la umăr, ridicând pătura. Sebastian stătea în cadrul ușii cu o pereche de pijamale mov, papuci roșu aprins și un pulover gri pe gât, deșirat, cu firul atârnat la spate și dispărând în sus pe scări.

— Pentru numele lui Dumnezeu, hai să nu începem. Vreau doar să știu ce spui acolo. Știi, doar ca să lămurim lucrurile, n-o să iau niciodată nenorocitul ăla de examen dacă mai am pe cap și alte neînțelegeri. Zi, ce e? Ți-a oferit cumva bani tata?

— Nu citești scrisoarea.

— Bine, nu citesc scrisoarea. Zi, ce naiba se întâmplă?

— Taică-tău e de partea mea.

— Uite ce e, Marion, bine. Acum știm că a ieșit totul în avantajul tău. Știu ce aiureli ți-a turnat în scrisoarea aia. Probabil că ți-a trimis și-un cec.

— Să știi că ai dreptate.

— Ți-a spus că mereu am fost un ticălos.

— Cam așa ceva.

— Am fost exmatriculat de la mai multe școli.

— Da.

— Bine. Ce-ai de gând să faci?

— Să mă mut imediat de aici.

— Unde?

— O să mă întâlnesc cu un agent în dimineața asta.

— Și chiria?

— E treaba ta.

— Târfă proastă.

— Haide. Spune ce vrei. Mi-e indiferent. Apropo, mi-ai lăsat jumătate de pulover pe trepte.

— Marion, haide să ne înțelegem. Nu cred că o să rezolvăm ceva cu cearta asta.

— Tu sigur n-o să rezolvi nimic.

— Bun, zi-mi ce sumă e trecută pe cec.

— E treaba mea.

— Trebuie să-mi recuperez mașina de scris de la amanet. Îmi trebuie pentru notițe.

— Mă faci să râd.

Marion dă batjocoritoare capul pe spate, închizând disprețuitor ochii. Vena albastră, frumoasă și mare pe gâtul blond. Furou roz și gambele îi mișcă papucii, strivind praful de cărbune pe podea.

— Dacă recunosc că am fost nechibzuit?

— Nechibzuit? Să știi că ai haz.

— Acum că avem ocazia să o luăm de la capăt.

— Serios? Noi. Acum suntem „noi“.

— Mă gândesc la contractul de închiriere.

— Tu l-ai semnat.

Sebastian se întoarse și urcă tăcut scările. Tiptil, tiptil. Trăgând după el firul de lână. În dormitor. Dând jos movuliile, trăgând pe el pantalonii. Făcu nod la pulover. Vârî picioarele fără șosete în pantofi. O jachetă pentru respectul pe care îl impunea. Și dragii mei pantofi de golf. Păcat, dar la amanet cu ei. Zece șilingi și șase penny, sigur. Și acum, draga mea Marion, o să te bag la idei.

În toaletă, Sebastian smulse o scândură din podea. Bătu un cui prin țeava de plumb cu călcâiul pantofului de golf. Coborî în liniște scările. Marion îl văzu trecând pe hol. Ușa se închise cu scârțâit.

Atât zic. Urciorul nu merge de multe ori la apă. Până aici. Dacă asta vrea, asta o să primească.

În amărăciunea și în ura asta confuză. Nu există drum fără hârtoape spre ugerul belșugului. Este miezul nopții tuturor lucrurilor. Pentru că atunci când trăiam în America, aveam multe lucruri bune. Nu a trebuit să mă gândesc niciodată la apa caldă. Mă duceam la clubul unde era din belșug. Stăteam în duș și o lăsam să mă biciuiască. Mă liniștea. Lene, tihnă și liniște e tot ce-mi doresc. Și cu tramvaiul ăsta afurisit ajung direct în brațele datoriilor și ale altor lucruri. Sunt un student care stă pe treptele capelei cu hârtia albă pe care scrie că știu dreptul contractual și pot fi plătit cu un salariu de mizerie timp de un an. Diploma mea că nu voi fura din casa de bani deschisă, dar eu sunt un domn și închid casa după ce scotocesc prin ea.

Ora patru în această zi de marți lunguiață. Sebastian intrând pe ușa unui pub secret, se duse precaut la un loc gol de la bar. Barmanul apropiindu-se bănuitor de el.

— Vreau un whisky irlandez triplu, Gold Label. Repede, vă rog.

— Domnule, mă tem că nu vă pot servi.

— Poftim?

— Nu vă pot servi, domnule, astea-s regulile casei, ați băut destul.

— Am băut destul? Ce Dumnezeului vreți să spuneți?

— Domnule, cred că nu duceți mai mult de atât. Cred că ați băut destul.

— E ridicol.

— Ușor, domnule. Ușor. Când veți fi treaz, domnule, o să vă servesc cu mare plăcere. Un pui de somn. O să vă reveniți.

— Este jignitor. Ești sigur că nu ești beat?

— Domnule, toate au timpul și locul lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu.

Sebastian se întoarse dinspre bar, ieși pe ușă și o porni pe stradă. Buimac. Pe trotuar, pe lângă vitrinele magazinelor cu stilouri și creioane, și trepte de piatră spre uși georgiene și scânduri negre din garduri și pe lângă o ceainărie cu femei cărunte adunate ciorchine la mese. Deci sunt beat. Doamne sfinte! Beat. N-am ce face, trebuie să îndur insulta asta, cum am mai îndurat multe altele. O să treacă în câțiva ani, să nu-mi fac griji. Merg cu tramvaiul. Dalkey. Orășelul ăla drăguț de pe stânci cu castele frumoase și altele. Acolo o să mă mut când o să mă scald în bani. Urăsc țara asta. Cred că urăsc țara asta mai mult decât orice altceva. Beat. Nemernicul ăla, să-l fi luat de urechi din spatele barului și să dau cu el de tavan. Dar trebuie să uit de toate. Sunt într-o stare jalnică. Recunosc că sunt într-o asemenea stare, încât abia pot să gândesc. Dar nu accept să fiu insultat. Incredibilă jignire.

Trecu prin fața Kildare Street Club, traversă strada și așteptă tramvaiul, rezemându-se de balustrada Colegiului Trinity.

Ce loc frumos! În pofida tuturor respingerilor și refuzurilor. Dar îmi amintesc că și acolo am avut un moment groaznic. În prima săptămână în sala de mese. Octombrie, toamnă și mi-era frig, pentru că în anul ăla era vreme urâtă. Dar era plăcut înăuntru, pentru că e o țeavă groasă care face înconjurul camerei și e plină cu apă fierbinte. Și e o cameră așa de mare, cu portrete enorme atârnate sus pe perete, care mă făceau să stau în mijlocul încăperii, nu cumva să-mi cadă vreunul în cap. Dar e foarte plăcut să intri în sala asta de mese într-o zi rece din Dublin și să-i spui ce mai faceți femeii aceleia drăguțe de la ușă care îți ia roba și să te duci la coada studenților cu tava de tablă. În zilele magice, cu o jumătate de coroană poți să iei o delicioasă chiflă Chelsea și o farfurioară albă. Mai în fața rândului pe mesele de sus sunt biluțe de unt. Toate biluțele sunt clopoței. Și mai e și femeia cu părul alb care servește cartofi. Ce mai faceți? Și în zilele de acest fel, cu o jumătate de coroană mereu la îndemână puteam să iau o plăcintă cu iepure de la încântătoarea doamnă roșcată care părea tot mai tânără cu fiecare zi și apoi spuneam, încet, pentru că erau cuvinte magice – și niște varză de Bruxelles, vă rog. Nu ultimele. Nu. Mai departe. Tăvi pline cu trifle[7]. Trebuia să ajung devreme să iau trifle, pentru că era așa de bun, încât dispărea repede. Pe următoarea masă, un borcan cu zahăr, pentru că aveam de gând să iau niște frișcă să pun pe o banană, felii în bol și apoi în sfârșit la casă. Fatidicii doi șilingi și șase penny. Și în ziua aceea îmi era așa de foame. Am parcurs tot traseul luând toată mâncarea, aranjând-o cu grijă. Aveam capul greu de atâta gândit și ochii obosiți. Tava mi-a alunecat dintre degete și a căzut pe podea. Jeleul meu de portocale amestecat cu cioburi în ziua când am cumpărat un pahar cu lapte să-l beau cu chifla Chelsea. Mi-au spus că sunt neîndemânatic și m-au întrebat de ce-am făcut una ca asta. Și uneori în inima mea îmi cântă o muzică. Un bocet disonant. M-au făcut în fel și chip. Mi-era așa de frică de ei. Și nu puteau privi niciodată în adâncul meu să vadă o întreagă lume a tandreții sau să mă lase în pace, pentru că eram așa de trist și de suferind. De ce ai făcut una ca asta? Și inimi. Și de ce era iubirea așa de rotundă?

Tramvaiul legănându-se pe strada netedă. Scârțâind și oprindu-se. Stând tot drumul și visând. Trecând chiar pe lângă Mohammed, nr. 1. Poate am fost

un ticălos că am spart iar țevile. Să-și dea seama că are nevoie de mine. Și am nevoie de bani. În Dalkey o să fiu singur. Fără teama de a întâlni pe cineva.

Ajunse la strada principală. Viermuind de oameni. Într-un pub. Două fete adorabile, surâzătoare în spatele barului.

— Bună ziua, domnule.

— Un Gold Label dublu, vă rog.

Duse mâna sub bar. Mereu îl ține ascuns. Fată afurisită cu brățările ei aurii, ieftine, cercei, blestemată pereche de țâțe de aur, aruncând cu bani.

— Și douăzeci de Woodbine.

Iar sub bar. Le scoate zâmbind și plimbându-și privirea. Șiruri de sticle de vin și apă minerală, porto și vin de Jerez de ani de zile acolo. Ca decor pentru consumul de stout. O mulțime de bogați trăiesc aici în Dalkey. Case mari pe malul mării. Îmi place. Fac o plimbare pe Vico Road și văd peste Killiney Bay în Bray. O schimbare de peisaj face bine la minte. Și teribila rușine că am fost tratat ca un bețiv e groaznică în starea de trezie în care mă aflu.

— Îmi puteți da o halbă de porter, vă rog?

— Sigur, domnule.

Mult de muncă să scoată. Îmi place fata asta drăguță. Am făcut o pasiune pentru ea. Știu că sunt pasional. Prin fereastra aia intră soarele galben. Bărbații de acolo vorbesc despre mine. Nu mă înțeleg bine cu bărbații.

— Și încă unul mic.

— Gold Label?

— Vă rog.

Eram un băiețel ciudat. Trimis în locuri cum se cuvine. Și mă duceam în cele mai nepotrivite. Secrete, păcătoase și o dată chiar am muncit. Cred că e un lucru destul de obișnuit, să începi de jos. Hi, ha, ho, chiar. Dar când ai atâtea probleme, nu e simplu să fii distras de trecut. Presupun că am fost un copil alintat. Mințeam cu lejeritate. Și le spuneam neadevăruri grosolane profesorilor, cred că de cele mai multe ori de frică. Dar ce m-aș fi făcut eu acum fără câte o minciunică? Îmi amintesc că un profesor mi-a spus că sunt urât când mă îmbufnez. Nimic mai fals. Eram un copil foarte frumos și ciudat. Profesorii sunt insensibili la adevărata frumusețe.

— Cum te cheamă?

— Gertrude.

— Pot să-ți zic Gertrude?

— Da.

— Gertrude, îmi mai dai un Gold Label și o halbă de porter?

— Da.

Am fost la o școală pregătitoare cum trebuie, ca să mă pregătesc pentru facultate. Nu am crezut niciodată că școlile astea sunt destul de bune pentru mine. Eram în lumea mea. Nu căutam niciodată să leg prietenii. Dar liniștea mi-a fost observată de profesori și mă considerau un șmecher, iar o dată i-am auzit spunându-le băieților foarte bogați să se ferească de mine, pentru că sunt o influență proastă. Apoi m-am făcut mai mare și mai îndrăzneț. O fată nebunatică cu semne de vărsat pe față și fire de păr pe picioare, când eu credeam că picioarele fetelor sunt mereu frumoase și fine, m-a luat din suburbiile în care locuiam, m-a dus în oraș și am băut prin baruri. Când a început să devină prietenoasă și posesivă, și simțindu-mi reținerea și teama, a zis că n-ar trebui să port cravată în dungi la cămașă în dungi, iar eu mi-am tot repetat, ascunzându-mi jignirea, că luasem cămașa și cravata în grabă. Și când am mers acasă împreună cu metroul, a dormit cu capul pe umărul meu. Mi-a fost rușine, pentru că părea mare și dură. O fată care fugise, fusese exmatriculată de prin școli și fumase la doisprezece ani. Iar eu nu știu cum se face că mereu cunoșteam genul ăsta de fete, nu din cauza sexului sau a

păcatului, ci pentru că sucul trist și dansul le exaltau spiritul, mă vedeau pe mine, cu ochi mari, lipsiți de șiretenie, veneau și mă invitau să tragem o țigară sau să bem un păhărel pe furiș.

— Gertrude, ești o chelneriță foarte bună. Vreau un pahar zdravăn de Gold Label.

Gertrude îi zâmbi lui Kathleen.

Aveam nouăsprezece ani și mai mult, cu un costum de marinar, înapoi în Virginia, în Norfolk. În permisie mă duceam la biblioteci, pentru că în dosul teancurilor de cărți puteam să evadez. Zilele însorite mă lăsau rece. Și am făcut o călătorie în Baltimore. Într-o pensiune ciudată, într-o zi rece și uscată de Revelion. Vântul bătea. Camera mea nu avea ferestre. Doar un oberliht deschis. Tot timpul cât am stat în partea aceea a Americii, am simțit apropierea Marii Mlaștini Triste, scândurile rupte, indicatoarele decojite și casele de la drum izolate de lăcomie și liniște, băutură și șerpi. M-am plimbat prin oraș, pierdut și încercând să-l înțeleg. Să-l pun într-un loc, să-l privesc și să stau cu tot orașul Baltimore în jurul meu acolo unde puteam să-l culeg și să-l iau cu mine. Dar mergeam mai departe, sus, jos și coteam pe fiecare stradă și mi se părea searbăd, neînsemnat fără restul. M-am dus într-un bar, aglomerat și întunecos, împiedicându-mă de picioarele oamenilor. Glasuri, oftaturi, râsete, minciuni, buze, dinți, albul ochilor. Secretul subsuorilor rase și puful fin și mic de pe buza de sus a femeilor, care se vedea prin pudră. Toți acești sâni prinși în cuiburi de mătase artificială. Am trecut printre coate până la bar și m-am așezat pe un scaun roșu și cromat. Lângă mine, o fată cu o rochie neagră care nu-i ședea prea bine. Pe picior am văzut ciorapi din plasă. Fată ciudată cu ochi mari căprui pe fața rotundă cu piele aspră și buze subțiri. Aici în Baltimore. Stând, încercând să agațe. A fost o bătaie groaznică. Și ce vorbe grele. Zgârcitule, faci pe deșteptul. Și dobitocule. Sunt fetițe pe aici, amice. Hai să te văd, cine pe cine împinge, hai afară, vezi cum vorbești, nu, zgârcit nenorocit, arde-i una, pentru numele lui Dumnezeu, arde-l. În plină scenă obositoare, se întoarse spre mine și spuse bună, zâmbi ușor, slab și spuse tu pari mult mai liniștit. I-am zis să bea ceva și a acceptat, dar nu avea nevoie de multe pahare să se simtă bine sau să bea toată seara, pentru că sunt aici pentru că voiam să fac ceva diferit și serios, nu te deranjează că te abordez. Părul

negru pieptănat drept, lipit de cap și i-am ascultat vocea catifelată, plăcută și blândă. Tocmai am intrat singură aici și iată-mă că stau de vorbă cu un marinar – da, mi-ar plăcea să bem împreună o sticlă de șampanie, mi-ar face plăcere – n-am mai băut niciodată – e bună? Și de ce ai venit aici? Sper să-mi ierți purtarea, dar eram curioasă. Era o fată blândă și curată. Și a spus sunt obraznică și directă. Nu așa am vrut să par – sunt puțin ametită, mi-am luat trei whisky-uri. Mi-am promis ca într-o bună zi să intru într-un bar singură, să iau loc și să beau cu alți oameni, dar doar de Revelion mi-am făcut curaj – nimeni nu se poartă ca de obicei de Revelion, nu? Sau nu-ți pasă? I-am spus că e foarte plăcută. Și am văzut că i se luminează ochii. De-asta cumperi o sticlă de șampanie, pentru că sunt plăcută? Sper. Mă simt destul de bine – chicotesc, mă port ridicol, iar tu ești tăcut și rezervat, nu? Și stau aici, discut cu tine, un necunoscut și o țin una și bună – uite, o să-ți povestesc despre mine. Sunt studentă, dar nu prea-mi place, pentru că nu am timp să mă distrez, pentru că trebuie să învăț și nu am ieșit niciodată cu nimeni, n-am fost niciodată într-un club de noapte – sunt curioasă, firește, dar e împotriva principiilor mele, mă refer la viața frivolă, sofisticată a oamenilor de lume. Nu mi se par importante lucrurile astea – și am să-ți spun adevărul – că de fapt am venit aici pentru că nu aveam cu cine să petrec noaptea asta importantă și mi-am spus că oricum îmi iau eu ceva de băut, și dacă intră cineva în vorbă cu mine, vorbesc și eu cu el, dar tu ai fost primul cu care am vorbit, pentru că îmi dai impresia că pot vorbi cu tine și ai fi drăguț și ești și tu singur, nu? Și nu sunt curajoasă, cât dezamăgită. Tocmai am intrat într-un bar și eram moartă de frică să nu-mi spună barmanul că femeile neînsoțite nu pot să intre. Acum că am intrat, totul a părut simplu și mă bucur că am făcut-o. Și încep să înțeleg că așa trebuie să procedezi cu multe lucruri în viață – să le faci pur și simplu. Te-am văzut intrând și mi-am zis că pari de treabă și apoi te-ai așezat lângă mine și am avut poftă să vorbesc cu tine – și am făcut-o – unde rămăseserăm? Îmi spuse că are o singură condiție – că nu vrea să-i știu numele, pentru că s-ar putea să regrete și să nu cheltuiesc așa de mulți bani cu ea, o necunoscută, că probabil oricum nu aveau să se mai vadă niciodată. Era caldă. Mi-am băgat nasul prin părul ei drept și negru și buzele în spatele urechii ei, șoptindu-i că-mi place de ea și te rog, stai cu mine. Veni cu fața aproape de a mea și spuse clar, dacă asta înseamnă că vrei să te culci cu mine sau dacă vrei să mă culc eu cu tine, o să-ți răspund fără ocolișuri, sunt de acord. Fără rețineri. Direct. Și nu vreau să par târfă. Dar presupun că sunt. Sunt? Sau

cum? Ce aștepți de la o fată ca mine? Și presupun că după remarca aia n-ai crede că habar n-am cum să mă culc cu un bărbat. Dar unde, cum și când? Sunt multe de luat în calcul, nu?

Sebastian se ridică, se duse cu paharul la barul ăsta din Dalkey, așteptând în spatele siluetelor.

— Un Gold Label dublu.

Întorcându-se la locul lui. Așezându-se ușor și întinzând picioarele, încrucișându-și genunchii, mișcând din talpă și așezând paharul în mijlocul cercului trasat cu brațul. Pubul se umplea de fețele celor de la ora șapte, ieșiți de la serviciu, la un păhărel după cină.

Am dus-o într-o cameră dintr-un hotel mare, important din Baltimore și am trecut pe lângă străzile aglomerate și o fată dansând pe acoperișul unui taxi, marinari și soldați prinzând-o de glezne. Trăgându-i de haine, până când i le smulseră de pe corp. Mâini care o desfăceau. În cameră spuse că-i e puțin frică. Am mai băut șampanie. Pe un pat individual, m-am așezat, nerăbdător. Am vorbit cu ea. Ce escroc eram. Inimă de șarlatan. Blufând ca să ajung în brațele ei. Trăgând-o după mine. Am auzit-o la ureche. Mi-e frică. Mi-e teamă. Nu mă obliga să fac nimic, te rog. Dar cred că ești bun. Iar eu sunt doar un pic plictisită și nepăsătoare, dar de fapt mă tem de ceea ce o să mi se întâmple. Dar după o vreme ajungi să urăști pe toată lumea și te cuprinde amărăciunea, pentru că nu ai bani, haine, iubiți bogați care să te scoată în oraș în locuri elegante și, deși știi că de fapt toate sunt o poleială, cumva reușește să se strecoare în tine și te trezești că ți-e ciudă că tot ce ai tu e un cap isteț și ești mai deșteaptă decât ele, dar ai vrea o pereche de sâni falși, pentru că tu nu prea ai, dar simți că-i o minciună atât de gogonată și totuși ele așa fac și nu le prinde nimeni și apoi, până la urmă, te confrunți cu adevărul gol-goluț că ele se vor mărita și tu nu și că or să-și deteste căsnicia, dar ele vor merge la ceaiuri dansante și cocktailuri și la partide de bridge, în timp ce soții lor se culcă cu bărbați. Era o fată pierdută. Și am băgat degetul în gaura ei tristă, strânsă și mică, cu sentimentul că sunt pierdut, plângând, rătăcind prin ploaie și printre copaci, o lume prea mare, pierdut și capul ei brunet era așa de întunecos și ochii ei închiși.

Își duse paharul înapoi la bar și ieși. În tramvai. În tramvai, pentru că toți mergem la East Geenga. Sunt genul de om care merge până la capăt de linie. Am îndurat mai mult decât pot duce. Luați-mă cu vaporul de aici. În Florida. Am mers cu mașina mea mare chiar prin Everglades. Puțin cam ud. Pe vremuri mergeam beat prin Fort Lauderdale, săream în canale noaptea și omoram aligatori. Și mergeam cu mașina prin Miami Beach virând cu degetele de la picioare. Ce vrei să fac? Să stau pe scena asta mohorâtă de deznădejde apăsătoare? Țara asta îmi e străină. Vreau să mă întorc în Baltimore. N-am avut ocazia să văd totul, să merg cu trenul sau să văd toate orășelele. Să agăț fete în parcuri de distracție. Sau să le simt mirosul odată cu al alunelor din Suffolk, Virginia. Vreau să mă duc înapoi.

Pași grăbiți în sus pe stradă. Nimic de o parte și de alta. Nici case, nici scări, nici gratiile de fier ale gardurilor. Aproape alergând, împiedicându-mă, bubuind, străpungând aerul.

Încetinind. Nonșalant și atent, în timp ce intră, stăpânit de rezervă și alte lucruri și mai vedem noi.

Barul era plin de bătrâni. Își scuipau secrete la ureche unul altuia. Fum pe deasupra tuturor separeurilor. Fețe întorcându-se când intră Dangerfield. Zgomot de dopuri scoase. Funduri de sticlă lovindu-se de bar. Spumă ca algele ridicându-se în paharele acoperite de broboane. Impolitețea trebuie pedepsită. Rapid. Să-i pun la locul lor, nu al altora, ci al lor, și fără menajamente.

Sebastian se duse la bar, rămase acolo cu un aer demn, tăcut. Barmanul luând sticlele goale. Vine la el. Ochii lui îi întâlnesc pe cei roșii și dă din cap spre clientul acesta înalt.

— Da?

— Un Gold Label dublu.

Barmanul se întoarce, face câțiva pași și vine înapoi cu sticla, crispat, toarnă.

— Apă?

— Gazoasă.

Barmanul se duce, ia sticla de apă gazoasă. Țâș, țâș. Un jet puternic. O. Whisky-ul sări peste buza paharului, împroșcând barul.

— Mă scuzați, domnule.

— Da.

— E o sticlă abia începută.

— Cam așa.

Barmanul pune sticla la loc și se întoarce să încaseze. Stă jenat în fața lui Dangerfield. Lingându-se pe buze, gata să vorbească, dar așteaptă și nu spune nimic. Dangerfield privindu-l. Bătrânii adulmecând necazul, întorcându-și scaunele să se uite.

— Doi șilingi.

— Am mai venit în pubul ăsta după-amiază pe la patru. Mai ții minte?

— Da.

— Și n-ai vrut să mă servești.

— Da.

— Pe motiv că sunt beat. Așa e?

— Așa e.

— Acum crezi că sunt beat?

— Nu eu decid asta.

— În după-amiaza asta ai decis. Repet. Acum crezi că sunt beat?

— Nu vreau necazuri.

— Jumătate din whisky-ul meu e pe bar.

— Nu vreau necazuri.

— Adu-mi te rog sticla să pui la loc ce mi-ai vărsat în față.

Barmanul cu cămașă albă și cu mânecile suflecate aduce sticla înapoi. Sebastian scoțând dopul și umplând paharul până la buză.

— N-aveți voie. N-avem prea mult din ăsta.

— Repet. Crezi că acum sunt beat?

— Ușurel, fără necazuri, fără necazuri, nu vrem necazuri. Nu, nu cred că sunteți beat. Nu sunteți beat. Puțin agitat. Nu.

— Sunt un om sensibil. Nu-mi place să fiu insultat. Să audă cu toții.

— Ușurel, calm.

— Ține-ți gura cât vorbesc eu!

Toate siluetele se răsucesc pe scaune și pe picioarele plate.

— Nu vreau necazuri, nu vreau necazuri.

— Gura. Sunt beat? Sunt beat?

— Nu.

— Imbecil celt. Sunt. Sunt beat. Ascultă la mine, sunt beat și o să vă distrug coșmelia, v-o fac una cu pământul și cine nu vrea să-i rup gâtul, să iasă.

Sticla cu whisky trecu șuierând pe lângă capul barmanului, împrăștiindu-se într-o ploaie de cioburi și gin. Dangerfield își bău whisky-ul dintr-o înghițitură, iar un bărbat în spatele lui, cu o sticlă de stout pe care i-o sparse lui Dangerfield în cap, berea curgându-i pe urechi și pe față, lingându-și-o gânditor din jurul gurii. Bărbatul îngrozit fugi din clădire. Barmanul coborî la subsol prin trapă. Sebastian pe bar în picioare. Alegând o sticlă de coniac

să aibă mai târziu. Trei viteji la ușă privind haosul și spunând potoliți-l, în timp ce acest Pericol[8] pornea spre ușă și mâna unui bărbat se întinse să-l înșface, dar i-o răsuci iute, până când i se rupseră degetele, cu schelălăitul lui agonizant, iar ceilalți doi se dădură înapoi să-l atace pe la spate, iar el sări țop în cârca lui Dangerfield și fu trântit imediat în cur cinci metri mai jos pe stradă. Ceilalți se duseseră la uși sau se prefăceau că ieșiseră doar să-și plimbe câinii.

Dangerfield fugea ca un nebun prin mijlocul drumului, iar strigătele să vină poliția îi sprinteneau pasul. Pe o alee, cu sticla vârâtă la subraț. Și mai multe strigăte când îl zăriră în timp ce cotea și cobora pe o altă stradă. Pentru numele lui Dumnezeu, trebuie să mă ascund. Sus pe scări și trebuie să intru pe ușa asta cum, necum și iute să mă scape din ochi.

Inima bubuind, sprijinit de zid să-și tragă sufletul. O bicicletă rezemată de zid. Neagră și rapidă sigur. Speranță. Stai până ajung lângă casă. Picioare. Aud picioarele grele ale unui copoi. Roagă-te pentru mine. Dacă mă prind, o să ajung de ocară. Trebuie să scap de dragul publicității nedorite de care o să am parte. Sau s-ar putea să mă cotonogească. Căcat.

Ușa se deschide încet. Lumina intră și sfâșie întunericul. Dangerfield trece grijuliu în spatele ușii în timp ce se întredeschide spre el. Un căpșor se vâră înăuntru, ezită. Trebuie să-l înhață ca să nu pățesc ceva. Sebastian înfipse umărul în ușă, trăgând silueta de gât în casă.

— Dacă respiri măcar, te fac arșice.

— Nu, pe toți sfinții, nu suflu o vorbă.

— Gura. Dă-mi pălăria. Și haina.

— Nu, sunt om de treabă. Mergi prea departe.

— Aș merge așa de departe, că ți-aș lua gâtul dacă nu taci și nu-mi dai haina.

— Bine, domnule. Fac orice vreți, domnule, orice, dar nu-i faceți rău unui om bătrân, domnule. Sunt schilod din naștere, domnule și vă ajut să scăpați.

Fac tot ce pot.

— Urcă scările.

— Ce-mi faceți. N-am decât o vineri din primele nouă în care să ies.

— N-o să ai nici un minut dacă nu urci scările. Până în capăt și rămâi acolo. Dacă scoți un sunet, vin după tine și te spintec.

Omulețul cu ochi albaștri urcă treptele cu spatele, oprindu-se la primul palier și pe restul le urcă împiedicându-se. Sebastian luând haina pe el. Bagă umerii, mânecile până la cot. Se apleacă să ia coniacul. Haina se crapă la spate prin mijloc. Se uită afară pe ușă. Nu se zărește nimeni. Mare grijă, cu atenție. Cum de m-am vârât eu în necazul ăsta cumplit? Regretabil.

Coboară cele trei trepte de granit. Încotro? De după colț, o uniformă albastră și o caschetă. Dumnezeule mare! Polițistul se oprește, se uită, pornește în sus pe stradă. Dangerfield își așază bine vehiculul în rigolă, îl încalecă și pornește pedalând frenetic, urmat de vocea omulețului de la fereastra de sus a clădirii.

— El e. Mi-a luat haina și pălăria. El e.

Bicicleta se deplasează în viteză pe drumul îngust, pe după colț într-o mare de claxoane și sticla alunecă, îl lovește în genunchi și se sparge cu un pocnet ud pe stradă. Polițist în jumătatea drumului dirijând circulația. Ridicând mâna să oprească. Nu are de unde să știe că am fost eu. Nu pot să risc, înainte, nebun soldat creștin, pedalând spre pieire.

— Hei, stai pe loc. Stai. M-ai auzit, stai. Hei.

Buzna spre St Stephen’s Green. Bicicleta clătinându-se pe caldarâm, alunecând pe șinele de tramvai. Dangerfield aplecat peste ghidon. Lingându-și buzele. Ochii umezi de la vânt, clipind și orbit. Or să trimită mașina de patrulă, dacă au, după mine, poate motociclete sau toată unitatea de patinatori pe rotile. În față semaforul. Ah. E roșu.

Bicicleta trasând un cerc amplu în fața mașinilor care vin. Iar claxoane și scârțâit de frâne. Și în josul străzii ticsite de copii, până când un băiețel făcând dreapta-stânga în fața bicicletei zgâlțâindu-se pe roți se trezi sub un Dangerfield răsuflând greu.

— Ai pățit ceva?

— Nu.

— Sigur?

— Nu, n-am pățit nimic.

— Îmi pare rău, băiețelule. Trebuie s-o șterg. Uite, îți fac cadou bicicleta asta nenorocită, până nu-mi găsesc sfârșitul pe ea.

Copilul rămase în mijlocul străzii, privind în urma bărbatului care își scoase pălăria, o aruncă peste balustradă, mototoli haina și o aruncă și pe ea, deschizându-se, fluturând până jos.

Pe Cuffe Street. În sus pe Aungier. Neted. O să mențin ritmul. Pe aleea asta, prin toate grădinile din spate. Mergând printre zidurile albe și mirosuri de pișat. Nici nu vreau să mă prindă în capcană.

Dangerfield merse repede prin labirintul de alei și intră într-o mică piață cu un felinar și alți copii. Se apropie de o ușă și așteptă. Nimeni înapoi. O fetiță târând un băiat de păr în șanț. Puștiul urlând și dând din picioare. Tălpi goale umflate și zgâriate. Un alt băiat iese din casă cu un braț de ziare, strigând la ea să-l lase în pace, îi dă un pumn în braț, ea îi arde un șut în genunchi, el o apucă și o trântește la pământ. Fata înfige ghearele și-l zgârie pe ochi, băiatul îi îndoaie mâinile la spate, iar ea îl scuipă în față.

Sebastian pleacă de lângă ușa lui și pornește agale pe alee. O ia pe ocolite, prin spate și pe după și iese de-a lungul caselor acestora înșiruite din cărămidă roșie, fiecare cu un ciocan de bătut la ușă bine lustruit și cu perdele și bibelouri la fereastra de la parter. La capătul străzii văd munții Dublin[9] scăldați în soarele serii și mi-aș dori să fiu acolo, înconjurat de un zid masiv. Pe strada mărginită de copaci. Traversând energic. Trântind

poarta mică. Cobor treptele. Cioc-cioc. Așteptare. Liniște, cioc-cioc. Doamne, draga mea Chris, nu mă lăsa aici să mă înhațe ăștia.

— Bună.

Voce în spatele lui.

— Dumnezeule!

— Ce-ai pățit?

Chris cu pachete în brațe, fața schimonosită de îngrijorare, în timp ce coboară treptele din spatele lui.

— Lasă-mă să intru.

— Ține astea. Ai sânge pe ceafă.

— O mică neînțelegere.

— Doamne. Te-ai bătut cu cineva?

— Puțin supărat.

— Spune-mi. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Bine. Plec.

— Nu fi prost. Intră, stai jos. Sigur, nu pleci. Dar nu te aștepta să stau liniștită când apari din senin plin de sânge. Cum s-a întâmplat?

— Uite că s-a întâmplat.

— Nu vorbi prostii. Stai nemișcat. Va trebui să fierb un ibric cu apă și să te spăl. Ai băut prea mult. Te doare?

— Nu.

Chris la sertar. Ia flacoanele. Iod. Apă în ibric.

— Chris, vreau să-mi spui cum pot să scap de răul din lumea asta. Cum să-i pedepsesc pe păcătoși și să-i răsplătesc pe făcătorii de bine. Am avut o seară de groază. Da, suferința mi-a fost mare și mai mult de atât. Mai mult decât păcatul, răul sau orice altceva. Am ajuns la concluzia că oamenii de pe insula asta sunt niște închipuiți.

— Te-ai bătut, așa e?

— Cel mai josnic incident de care am avut vreodată parte.

— Într-un bar?

— Într-un bar. Grosolănia de pe insula asta e copleșitoare.

— Păi? Cum așa? De ce?

— Am intrat într-un pub să beau ceva în liniște. Treaz-luminat. Un ins mă apucă de mână și mi-o sucește – zice ieși – ești beat. Zic, poftim?, n-am pus picătură-n gură. Sigur, purtarea lui urâtă m-a făcut să plec. Nu sunt un om rău și nici nu încurajez vreodată necazurile. Însă, m-am întors în barul ăsta mai târziu, am mai comandat un pahar și m-au luat la bătaie. Un comportament rușinos. Toți pe mine ca o haită de lupi. Încercând să mă doboare la pământ și să sară pe mine. Numai recurgând la cele mai șirete tactici am reușit să scap cu viață. N-am îndoieli că acum mă caută prin oraș să mă mai supună și la alte chinuri.

— Așa deci.

— Stai lângă mine, Chris.

— Nu.

— Stai lângă mine. Sunt foarte supărat.

— Îți curăț rana de la cap.

— Pot să stau aici în noaptea asta?

— Da. Cred că ar trebui să faci o baie.

— Trebuie să scap de țara asta afurisită. Jur pe tot ce am mai scump.

— Ai vreun ban?

— Nici un sfanț.

— Va trebui să faci o baie de trei penny.

Ajutându-l să-și scoată hainele. Intrând în baia asta umedă, cu cada cu picioare ca labele de leu și pe podeaua rece și lipicioasă. În apă, bâldâbâc, pleosc, plici. Față albă plină de spumă să nu mă recunoască nimeni. Să merg veșnic cu spatele pe stradă. Lumina galbenă și tavanul verde crăpat. Tot anul trecut tu stăteai aici în cadă, în timp ce eu eram chinuit și trist în Howth.

— Hai cu mine, Chris.

— Ai băut prea mult. Să-mi spui asta când o să fii mai puțin confuz.

— Poftim? Confuz?

— Întoarce-te și lasă-mă să te șterg pe spate.

— Chiar vreau.

— Nu pot să hotărăsc așa ceva pe nepusă masă.

— Vrei?

— Unde? Și soția și copilul tău?

— Ne descurcăm cu toții.

— Și facultatea?

— Trebuie să aștept să-mi vin în fire. Sunt într-o situație dificilă.

— E drept.

— Te porți urât cu mine. Nu merit așa ceva.

— Aprinde lumina. Îți prepar o ciocolată.

Nu poți să ieși din scenă decât în stil mare. Mi-am vârât gâtul în laț. Sper să nu mă prindă și să mă bage la pușcărie. Am fost văzut gonind mâncând pământul pe toate străzile din Dublin. Vă rog, nu mă băgați în închisoarea Mountjoy, doar dacă mă lăsați la bibliotecă. Să mă însor cu tine, draga mea Chris. Dar sângele m-a pus în încurcătură. Credeam cu atâta tărie în sânge, dinastia Dangerfield, onorabili regi peste regate, iar eu n-am ajuns decât pe șoseaua Mohammed, nr. 1, unde cade rahat din tavan la modul cel mai grețos, pâinea e veche de o săptămână și ceaiul are gust de pilitură de fier. Vreau să plec într-o țară mai civilizată. Ce-o să se aleagă de mine când voi fi bătrân? Și gârbovit și distrus.

Chris aducând două cești albe la masă. E goală pe sub halat. Parcă nu mă mai doare capul. Și umple buiota. Nu pot să spun decât rulează covorul pământului și pune-l deoparte până vara viitoare, atunci lucrurile vor sta mai bine. Noi doi în pat împreună. Cred că e singurul moment de liniște din ultimii ani. Draga mea Chris, e așa o plăcere să-ți pun mâna pe fundul gol. Și să te ating și să te simt aproape, căci ne ocrotim unul pe altul. Împreună aici. Și așa e, nu? Să ne rugăm. Să-i cerem imposibilul sfântului Iuda sau, mai bine, ai voie să te rogi pentru un orgasm?

---

[7] Desert englezesc cu pișcoturi, fructe și frișcă

[8] Numele personajului, Dangerfield, cuprinde cuvântul „pericol“, danger

[9] Referire la munții Wicklow, numiți de localnici munții Dublin

13

Nu suport să mă gândesc că aș putea ieși în aerul răcoros cu picioarele înțepenite și cu capul greu de la unele lucruri care m-au muncit toată noaptea.

Zgomote: Chris se îmbracă. Puse o tavă lângă patul lui înainte să plece. Cu pâine prăjită și o felie scufundată în grăsime, o bucată de bacon și o ceașcă de cafea. Îl sărută pe cap, îl înveli mai bine, îi șopti că i-a adus micul dejun și plecă.

După-amiază dedicată lecturii și grijilor. O privire, din când în când, aruncată pe fereastră să vadă ce era de văzut. Poliție sau informatori. Dar numai oameni obișnuiți. Cei mai mulți încovoiați și cărând ceva. Dar aș fi îngrozit dacă aș vedea mașinile de patrulă afară. Singura mea speranță e să mă dau la fund și poate să-mi las mustață.

E plăcut în pat. Cu capul odihnindu-mi-se. De-aș avea lucrurile din camera asta. Pasiunea ne-a apropiat. Dar ce cuvânt cumplit. Cred că dragostea. Dar ce ne desparte noaptea în pat. Eu mă întorc pe o parte, departe de ea și de spatele ei și mă culc, încercând să fiu singur. Nici măcar nu-mi mai amintesc ce fac cu Marion. Fiind plămădit așa, îi fac viața frumoasă oricui. Nu sunt un om dificil. Nu-mi miroase gura, n-am porniri grosolane neștiute. Draga mea Chris, îți aud pașii.

— Bună, Chris.

— Ești un mare mincinos.

— Poftim?

— Uite ziarul.

Chris îi dă ziarul. În mijloc, cu litere groase, negre și mari, scrie:

UN BĂRBAT FACE DEZASTRU ÎNTR-UN PUB

Urmărire pe străzi

Un atac extrem de violent, potrivit declarațiilor date de un martor poliției, a avut loc în seara zilei de ieri în barul Kelly's Garden Paradise.

Din declarații, un bărbat descris drept „străin după aspect", cu accent englezesc, a intrat în local cu o atitudine amenințătoare și i-a atacat violent pe clienții acestuia.

Un martor al atacului a declarat poliției că bea liniștit un pahar cu niște prieteni, când s-au auzit strigăte și zarvă. Când s-a întors, a văzut un bărbat aruncând cu o sticlă de whisky în capul barmanului, care s-a ferit și a coborât printr-o trapă din podea. Apoi bărbatul a sărit peste bar și a distrus tot ce era la vedere. După aceea a atacat clienții, care nu au avut de ales și au trebuit să se refugieze pe stradă.

Apoi acuzatul a fugit și a fost urmărit de martor, care a alertat poliția. L-a găsit pe bărbat ascuns pe un culoar, dar acesta l-a amenințat și i-a cerut să-i dea pălăria și haina. După aceea, acuzatul a fugit cu o bicicletă. Mai mulți polițiști și cetățeni l-au urmărit până sus în Stephen's Green, dar i-au pierdut urma pe Cuffe Street, unde se crede că ar putea fi ascuns încă.

Agentul de poliție Ball, care s-a întors la locul atacului în căutare de probe, a afirmat că starea generală a localului indica fără nici o îndoială că fusese un adevărat câmp de bătălie.

Martorul, căruia i-au fost rupte patru degete în timpul atacului, a primit îngrijiri la St Patrick Dunn's Hospital și a fost externat. Căutarea vinovatului, descris de poliție drept un bărbat înalt, cu tenul deschis la culoare, cu pantaloni bej și sacou, este în desfășurare, deoarece se crede că acesta ar putea avea probleme psihice. S-a afirmat că ar avea o privire sălbatică.

— Calomnie.

— Se pare că ai fost atacat.

— Așa este, și încă groaznic.

Chris tăcută, aplecată deasupra aragazului. Dangerfield stă încordat și vrednic de milă pe marginea patului. Evening Mail îi atârnă deschis între genunchi, iar ochii lui văd printre lacrimi literele mari. Un bărbat a făcut dezastru.

Sebastian se ridică și se duce lângă Chris. Îi pune mâna pe fund, prinzându-i carnea cu degetele. Capul ei se ferește de gura lui și-i împinge o mână de pe sân.

— Dacă așa vrei, Chris.

— Așa vreau.

— Bine.

Se duce la ușă, o deschide repede, o închide fără zgomot, iese în burniță și strada, mohorâtă și neagră.

Dragă Preafericite Oliver, martirizat, tranșat și în general făcut bucăți, îți spun un lucru, ai grijă de mine să ajung la Rock fără să mă vâneze gloata și o să-mi arăt recunoștința în Evening Mail.

În autobuzul gol de seară coborând dealul șerpuit și intrând în Rock. Lumina neoanelor. Un șir mic de siluete care așteaptă în fața cinematografului. Un locșor încântător.

Coborând din autobuz, mergând iute spre ușa verde de pe șoseaua Mohammed, nr. 1. Bătaie în ușă. Nimic. Ciocănit de câteva ori la fereastră. Nici un sunet, nici o lumină înăuntru. Se duse iar la ușă. O împinse și trase. Încuiată, neclintită. Se dădu un pas înapoi și se lansă. Ușa cedă. Iute pe hol, o ridică și o puse la loc. Strigă. Nimic. Sus pe scări, dormitorul gol. Nimeni acasă.

Iar vremea era așa de umedă și de posomorâtă. Deja toată noaptea. Ploaia nu face decât să spele praful și pe mine să mă dărâme. Marion, sânge

albastru din Geek, soție și spălătorească, sclava tuturor dorințelor mele mizerabile, ce-ai făcut și unde te-ai dus?

Coborî la parter în camera de zi și bucătăria goale. O foaie albă de hârtie pe sobă prinsă cu o conservă de fasole.

După cum vezi, m-am mutat.

Golden Vale Park, nr. 11

The Geary

Comitatul Dublin

Nu știu ce să fac, dar pare o casă cu apă curentă și nu mi-ar prinde rău o baie. Poate e frumos. Să plec naibii de aici până nu vine Skully să ceară chiria sau alte aiureli dezgustătoare. The Geary. Presupun că e o zonă destul de șic. Golden Vale Park. Drăguț. Așa mai zic și eu. Golden Vale Park.

Mai era o casă pe șoseaua cu case scunde, duplexuri și case separate, cu blocuri de beton care separau grădinile din față, cu peluze micuțe și straturi de flori. Trecând de numerele șapte și nouă, case ale precauției și economiei și porți de fier să ferească de mizeria câinilor. Oamenii care locuiau aici aveau mașini. Doamne, dacă a închiriat doar o cameră și poate nu are loc și pentru mine?

Se opri în fața micii porți verzi să se uite la zăvorul destul de complicat. În grădină erau rododendroni îngrijiți și câte un dafin. Într-o parte, un garaj în continuarea casei. De ce naiba ai făcut una ca asta sau de ce și nu mi-ai spus? Nu accept. Ploaia alunecând de pe frunze și adunată în bălțoace. O să merg pe aleea asta din beton și o să mă prefac că am greșit casa. Pare să fie o grădină în spate, o potecă printr-o margine. Se impune să fiu indignat. Nu accept, pur și simplu nu tolerez așa ceva.

Auzi soneria înăuntru. Și pași apropiindu-se. Nu văd nimic prin geamul ăsta jivrat.

Ușa se întredeschide.

— Marion, pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să intru.

Ușa se trântește.

— Marion, ești singură? Serios, e ridicol. Nu poți să faci așa ceva.

Dând ocol casei cu mare grijă, în căutare de breșe. Fereastra de la baie deschisă. Sebastian se cățără pe zid, genunchii lovindu-i-se de stucul fațadei și căzu cu capul înainte în chiuvetă. Marion era în cadrul ușii.

— De ce nu mă lași în pace? Ticălos disperat.

— Nu mă face ticălos când eu îmi rup gâtul încercând să intru în casă. Pentru numele lui Dumnezeu, ajută-mă să cobor. De ce nu m-ai lăsat să intru pe ușă?

— Pentru că nu vreau să pui piciorul în casa asta. E casa mea și pot să sun la poliție să te dea afară.

— Doamne sfinte, Marion, tu n-ai milă? Uită-te și tu la mine, sunt ud până la piele.

— Și n-ai venit acasă azi-noapte.

— Am fost reținut.

— Ce-ai pățit la cap?

— Un tip foarte bine mi-a propus o partidă de squash și m-am lovit cu capul de zid. Un jucător al naibii de bun, dar am reușit la mustață să-l bat.

— Ce-ar fi să pleci?

— Doar pentru că am jucat squash? Am zis, hai să jucăm. Un tip foarte influent. Tatăl lui are…

— Ieși. Toată ziua am stat să împachetez și n-am de gând să-ți ascult ție minciunile.

— Iartă-mă. E o casă așa de frumoasă. Lasă-mă numai să arunc o privire. Ești singură aici? În toată casa asta?

— Da.

— Cât?

— Treaba mea.

— Și Skully?

— Poți să stai acolo în continuare.

— Dumnezeule! Serios. Uite, doar cinci minute de liniște. Are hol. E foarte frumoasă, Marion. Pot să mă uit aici?

Sebastian plimbându-se prin casă urmat de o Marion scrâșnind din dinți și tăcută. O cameră de zi cu divane, unul dintre ele de-a lungul peretelui și fără îndoială un radio de dinainte de război. Trei scaune și un covor, și niște fotografii cu cai și câini de vânătoare fugărindu-se pe perete.

— Incredibil.

— Nu te las să-mi strici treburile.

— Nici vorbă. Plec. Lasă-mă doar să fac o baie scurtă. Mor dacă nu.

— N-ai decât să mori, dar asta e casa mea.

Împins de curiozitate, Sebastian se uită prin camere. O cameră de zi cu un birou, o masă și șemineu. Pe poliță o statuie frumoasă de lemn cu o cruce pe burtă. O fereastră spre curtea din spate cu brazde de bunătăți. Trebuie să-mi fac intrarea cu orice preț.

— Tu unde dormi?

— Acolo.

Marion arătă spre ușă.

— Lasă-mă să rămân aici, Marion. Te rog. Promit să fac tot ce-mi zici, am și eu nevoie de puțină siguranță…

— Ha, ha, ha.

— E adevărat. Doar pentru că sunt mare și puternic… Uită-te la mușchiul ăsta. Dar asta nu înseamnă că nu mă poate afecta nesiguranța vieții. Te rog.

— Dacă simt măcar miros de băutură, te dau afară.

— Ești o comoară, Marion. Ești teribil de drăguță…

— Gata.

— Cum zici tu, Marion.

— Și fă liniște, Felicity doarme lângă baie.

— Nu scot un sunet.

Mormane de clăbuci. Și după, un ibric cu ceai. Marion cu brațele încrucișate, ascunzându-și sânii de ochii lui de fiară și privind cum dispar o franzelă și un pachet de margarină. O cuprinse cu brațul pe după umeri, o mână pe încheietură. Gol într-o pătură, arătă spre grădină, un val ciudat și cenușiu de frunze.

— Marion, acolo sigur e de mâncare.

Pe pământ

O plantă.

Pe plantă

O frunză.

Omul acesta

A mâncat

Frunza.

14

Grație farmecului său amăgitor, Sebastian se instală în Golden Vale Park la numărul 11. Mai multe nopți la rând, după 10.30, se duse pe căi ocolite pe șoseaua Mohammed la numărul 1 să șterpelească neștiut de nimeni diferite articole. Le duse în pungi gri de bere. Schimbă o oglindă mare pe un melon la amanet, vicleșug menit să evite recunoașterea sa pe stradă. Și aranjamente cu Evening Mail pentru publicarea unei mulțumiri adresate Preafericitului Oliver.

Proprietăresele invitate la ceai. Două protestante în vârstă, surori, din clasa care trăiește din investiții. Sperau că Sebastian și Marion vor îngriji grădina, deoarece aveau mai multe plante rare din Himalaya primite de la un văr, membru al Societății Horticole Regale. Și-și lăsau porțelanurile Wedgwood, deoarece li se părea un cuplu încântător, domnul Dangerfield student la Trinity, ei bine, asta le făcea să se simtă în siguranță din capul locului. Și la început ne era așa de frică să dăm spre închiriere, la ce chiriași găsești în vremurile astea, Dublinul nu mai e ce-a fost, desigur, cu oameni care fac bani din prăvălii și la ce conducere are țara asta.

Sebastian cu priviri pline de făgăduință, cuvinte monarhiste, un dulce balsam. Sunt încântat să am de-a face cu oameni de sorginte protestantă. Ochii lor de fete bătrâne lucind de onestitate. Da, poarta din față, o rupseseră niște bădărani când își căraseră lucrurile, cu adevărat niște mitocani neglijenți, o să se ocupe imediat de ea un om de încredere, ce plăcere să vă avem invitați pe amândoi. Mai poftiți. Și o să aduc niște bălegar pentru grădină. La revedere.

Casa asta era într-o fundătură. Era și secretă și captivă. Nu le poți avea pe toate. Și prefer să țin afară coșul cu cărbuni. Nu se face să-ți atârni costumele deasupra cărbunelui. Pot să respir din nou ușor, să cresc flori și să mănânc gratis. Aproape.

Marion spuse că ar trebui să închirieze camera de zi și așa ar plăti jumătate din chirie. Nu avea de gând să trăiască iar în sărăcie și să fie vânată în fiecare zi de un hrăpăreț dezmățat. Sebastian se oferi să dea anunțul, cu condiția să ia un chiriaș catolic.

— Nu accept să trăiască un catolic în casa mea. Nu sunt de încredere. Și sunt nespălați.

— Marion. E revoltător ce spui. Hai să procedăm democratic.

— Urăsc catolicii.

— Trebuie să ierți puțină dezordine spirituală.

Marion cedă. Sebastian se așeză la birou în camera de zi și pe o foaie curată de hârtie compuse următoarele:

„Cameră de zi cu pat. The Geary. Liniștit și select. Tot confortul. Preferabil tânără angajată, nedansatoare, catolică, împotriva alcoolului.“

Simplitate. „Nedansatoare“ le elimină pe cele cochete și neserioase. „Împotriva alcoolului“ dă întotdeauna impresia de respectabilitate. Totuși, trebuie înțeles că există libertate în casa aceasta.

Sâmbătă seara apărură amândouă anunțurile. La rubrica „Mulțumiri“:

„Multe mulțumiri Preafericitului Oliver pentru că m-a salvat. Promisiuni de publicare.“

Luni după-amiază, Sebastian se duse să ia răspunsurile. Erau interesante. Trei cu fotografii incluse, una destul de îndrăzneață. Dar nu voi tolera indecența. Iartă-i, Doamne, pe catolici.

Trebuia să aleagă un nume bun. Era o anume domnișoară Frost. Lilly Frost. O întrebare directă. Trimite o scrisoare și cere-i să vină să vadă camera.

Domnișoara Frost sosi, îmbrăcată cu o haină și o pălărie de tweed. Botanistă la o fabrică de semințe. Talie mijlocie, de vreo treizeci de ani. Sebastian îi spuse domnișoarei Frost că, dacă este interesată, poate lucra

grădina din spate. Perdelele de la camera de zi trase în lături și domnișoara Frost spuse că terenul pare a fi în stare bună.

Parcă o și văd acolo după program, cu cazmaua. Nu m-ar deranja să fie gratis o parte din mâncare. Se spune că grădinăritul îți face bine.

Domnișoara Frost acceptă să închirieze camera și spuse că ar vrea să se mute imediat, pentru că s-ar bucura mult să plece de unde stă acum. Domnișoara Frost părea o persoană interesantă. Primele semne ale vârstei, se ghicea bărbia dublă, un zâmbet crispat, buzele subțiri și nițel strânse, trăindu-și ultimii ani de fertilitate. Și respectabilitate.

După plecarea ei, Sebastian se așeză pe un fotoliu cu speteaza reglabilă pe care și-l însușise. Putea sta întins pe el să se uite în tavan. După un timp, se mișcă. Era momentul să mediteze. Să privească retrospectiv lucrurile. Ajunsese departe. Din Rock în Geary, de la nivelul de jos la unul de mijloc, de la cărbune în dulap la cărbune în coș, de la robinet afară la robinet în casă, de la frig la cald. Departe erau ușile și pereții sparți, acum avea covoare și porțelanuri Wedgwood. Cămătarul meu va fi uimit. Nu-mi lipsesc decât tramvaiele, adorabilele tramvaie care mă duceau pe șinele rigide până în Dublin și înapoi. Domnul Skully va fi fără îndoială puțin supărat când va vedea că am plecat din cauza, poate, a chiriei și posibil a unei restanțe de vreo liră. Doamne, ce lume egoistă. Dar Skully o să aibă de furcă până să mă găsească. E așa de plăcut aici. Și cred că o să-mi facă plăcere să discut cu domnișoara Frost despre grădină.

Miercuri seara, domnișoara Frost sosi cu lucrurile cu un taxi. Sebastian veni zâmbind la ușă. Camera era pregătită. O veioză instalată lângă pat pentru citit. Era impresionant. Mobila ștearsă de praf și lustruită cu ceară cu miros de levănțică. Glisor fixat pe perdea. Era o cameră frumoasă. O bogăție de tufe la fereastră, făcând umbră. Camera mea preferată. Întunericul îți dă un sentiment de siguranță, dar orice numai să se simtă chiriașul bine.

Eu și Marion avem paturi individuale. E mai bine așa. Vrem să evităm lascivitatea și împreunările. M-am dus la farmacie să caut din acelea când am venit în Irlanda. Am cerut o duzină. Bărbatul îmi zise, cum îndrăznești să-mi ceri așa ceva și se ascunse în spatele tejghelei până am plecat. Firește, mi-am zis că e nebun. Am mers mai departe pe aceeași stradă. Bărbat cu un

zâmbet minunat, ce mai faceți și așa mai departe. Mi-am scos dinții la iveală o clipă. Am observat că ai lui erau puțin cam negri. Mi-am spus vesel păsul, cerând modelul american, dacă era posibil. Am văzut cum i se lungește fața, îi cade falca, mâinile îi zvâcnesc și o sticlă se sparge pe podea. Femeia care aștepta în spatele meu ieși indignată din prăvălie. Bărbatul șopti aspru că nu ține asemenea drăcovenii. De asemenea, mă roagă să plec, că-i închid preoții prăvălia. M-am gândit că domnul în cauză avea ceva probabil cu modelul american pe care îl prefer eu. Am intrat într-un alt magazin și am cumpărat un săpun Imperial Leather să fac impresie. I-am cerut ușor o jumătate de duzină din modelul englezesc. L-am auzit pe bărbat mormăind o rugăciune, Maică sfântă, scapă-ne de depravați. Apoi își făcu cruce și mă dădu pe ușă afară. Am plecat gândind că Irlanda e o țară foarte ciudată.

Mi-am reluat studiul și am descoperit că e o plăcere să bei băutura aceea splendidă din boabe de cacao în compania domnișoarei Frost. Marion spunea că trebuie să se culce, așa că stăteam o oră de vorbă cu domnișoara Frost seara.

— Domnișoară Frost, iertați-mă că vă întreb, dar sunt foarte interesat de pensiunile de familie irlandeze. În una din acestea ați stat, nu?

— Da, domnule Dangerfield. Nu merită să repeți experiența, dar te obișnuiești.

— Cum așa, domnișoară Frost?

— Păi, domnule Dangerfield, unii sunt oameni destul de drăguți, dar era greu să te odihnești bine noaptea din cauza celor petrecute acolo.

— Ce se petrecea acolo, domnișoară Frost?

— Mi-ar fi rușine să vă spun, domnule Dangerfield.

Domnișoara Frost cu zâmbetul ei slab, timid și cu pleoapele palide acoperindu-i ochii. Cred că avea genele cenușii. Fusese în Women's Land Army[10] în Anglia. Pusese bani deoparte. Voise să-și deschidă o afacere. Zicea că era pusă pe treabă.

Domnișoara Frost stătea vizavi de el la masa din bucătărie. La început băuseră în camera de zi, dar pe măsură ce se împrieteneau, atmosfera se relaxă și începură să stea la masa din bucătărie. Într-o seară spuse că speră că pe doamna Dangerfield n-o deranjează că stă singură de vorbă cu soțul ei, cum făceau.

Așa trecură câteva săptămâni. Săptămâni de o însorită siguranță. Până într-o dimineață. Singur acasă. Răcoare și cer plin de nori, din care se presăra ploaia. Se auzi o bătaie suspectă la ușa de la intrare. Atențiune. Sebastian iute în camera domnișoarei Frost să arunce o privire grabnică la trepte. Doamne, am feștelit-o. Privind posomorât, cu mâinile prinse într-un gest pios, cu ploaia picurându-i de pe pălăria neagră, stătea nemulțumitul și ingratul Egbert Skully. Îmi țin răsuflarea să nu scot vreun sunet. Merg pe vârfuri. Sper cu disperare că este încuiată nenorocita aia de ușă de la intrare. Risc și mă duc repede în spate.

Sebastian răsuci cheia în broasca ușii de la bucătărie. Trase perdelele din camera de zi. Se mai auzi o bătaie în ușa de la intrare, apoi pași coborând și ocolind prin marginea casei. Sebastian se duse la ușa de la intrare. Încuiată. Întorcându-se în camera domnișoarei Frost, trăgând bine perdelele, lăsând doar câțiva centimetri să vadă afară și așteptare. Bătaie la ușa din spate. Ticălos băgăcios. Mi-a dat de urmă. M-a descoperit. Mergi numai noaptea, deghizat din belșug cu tinichele, prostii, infirm, handicapat. Păcat.

Sebastian scoase un chiot.

— Iiiiiii!

Skully bătând la geam chiar dincolo de acele perdele, care fluturau de la groaznica izbitură. Ce prost sunt. Am tras perdelele. Skully a observat. Ticălos mizerabil. Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt încuiate ușile. Trebuie să fiu calm. Poate frica e o stare și o boală a minții. Teoretic sunt aici, dar practic sunt plecat. Apelează la telepatie, o soluție la fel de bună ca oricare alta într-o asemenea situație. Domnule Skully. Domnule Egbert Everad Skully. Ascultați-mă. Domnul Dangerfield, domnul Sebastian Balfe Dangerfield a plecat în Grecia. Ascultați-mă, este în Atena, bate toba. A plecat acum o lună cu vaporul din Holyhead, pentru că nu a vrut să pornească în obositoarea călătorie la Liverpool. Nu stă ascuns în spatele

perdelei acesteia verzi cu flori roșii cum credeți dumneavoastră, îngrozit și gata să scuipe câteva lire să scape de dumneavoastră. Plecați din casa aceasta și uitați de el. Ce mare lucru înseamnă, în definitiv, cincizeci de lire. O nimica toată. Bine c-ați scăpat de pușlamaua de Dangerfield. Domnule Skully, nu mă auziți? Ascultați la mine, sunt în Grecia.

Bătăi la fereastră. Telepatia nu dă roade. Cred că animalul ăsta irlandez n-are creier care să-i recepționeze mesajul. Cât poate s-o mai țină așa porcul ăsta? Mocofanule! Filistin odios! Acum mi-ar plăcea să devin un anume Percival Buttermere, posesor al Ordinului Imperiului Britanic și să mă duc la ușă echipat cu un baston și pijamale, să mă uit afară, să-l văd pe Skully, să mă dau înapoi și, cu o pronunție britanică nazală, să-i spun: Omule, ai înnebunit? Ce vrei să faci? Fii bun, nu mai bate la fereastră și dispari de pe veranda mea. Ești cărbunarul? Atunci du-te în spate, se ocupă bucătarul de dumneata, dacă nu, vrei să dispari, pentru că ai un aer dubios.

Deodată, Skully se întoarse. Umblă la poarta din față. O închise cu grijă în urmă. De parcă n-ar fi fost deschisă niciodată.

Cuprins de tremur, Sebastian se duse să se odihnească pe fotoliu. Te rog, Doamne, fă să nu se întâlnească Skully cu Marion, altfel am sfeclit-o definitiv. Stau aici, descoperit. Singura soluție e să-i trimit câteva lire. Să i le trimit din East Jake. Pacostea asta o să vină dimineața, la prânz și seara și în restul timpului. Ce lume plină de suferință și neînțelegeri. Ia banii de chirie de la domnișoara Frost și trimite-i ceva mărunțiș. Acum trebuie să-mi iau măsuri de precauție și să organizez asediul.

Și frica. Urcă din degetele de la picioare și-mi dă un sentiment de pustiu și greață. Simt că în fața mea se întinde bezna. Trebuie să sar peste ea și n-o să ajung pe marginea cealaltă. Preafericite Oliver, mă rog iar ție, fă să trec peste examenele astea. Poate mă consideri doar un protestant înfumurat, dar sunt mai mult de atât. Și mă judecă. Doar cu o hârtie și întrebările alea. Și parcă mă văd apropiindu-mă de panoul de afișaj. O, cumplită zi. Privind hârtia cu numele scrise frumos pe ea. Firește, încep cu notele de zece și nouă, apoi opt și șapte și ultimele nume cu șase și cinci. Sebastian Dangerfield nu e pe nicăieri. Și nota mică osânditoare în josul foii albe. Un candidat picat. Ce știu eu despre Drept? Nu poți să parchezi în mijlocul străzii sau să faci prea multă gălăgie sau să ai o ținută indecentă pe stradă.

Și știu că nici un bărbat nu trebuie să necinstească o fată minoră, nici cu consimțământul, nici fără consimțământul ei, nici o femeie măritată sau fată majoră și nici o altă femeie, împotriva voinței ei, riscând amendă sau închisoarea la cererea unei părți sau a regelui.

O, știu câteva ceva. Mai inventăm câte una, alta, nu verificăm niciodată. Cutărică contra cutare. De ce mă persecuți așa, Skully?

Marion intră prin garaj cu brațele pline de cumpărături.

— Sebastian.

— Da.

— Parcă spălai tu vasele?

— N-am putut.

— De ce?

— Skully.

— Cum adică?

— A dat târcoale casei toată dimineața.

— Nu se poate.

— Ba da. Ți-am spus.

— Știam eu că nu durează mult.

— Nimic nu durează, draga mea Marion.

— Doamne!

— Mda.

— Vom fi vreodată liberi?

— Nu-ți face griji, ce era mai rău a trecut.

— Gura. Ne-am întors de unde am plecat.

— Deloc. La capăt, Marion.

— Să-mi spui și mie cum o să-i explicăm domnișoarei Frost că ne ascundem, nu răspundem la ușă și așa mai departe.

— Tu uiți că domnișoara Frost e catolică. Ei cum crezi că supraviețuiesc în Irlanda?

— Și când o să-și vâre nasul?

— Îi trimit un ordin de plată din nordul Dublinului. Îi adaug și un bilet în care îi spun că stau acolo la niște prieteni.

— N-o să se lase dus de nas.

— Dar trebuie să încercăm. Orice șiretlic posibil. Trebuie s-o avertizăm pe domnișoara Frost.

— Nu care cumva să faci așa ceva.

— Trebuie.

— De ce?

— Să presupunem că într-o seară vine Skully, zgâlțâie ușile și bate la ferestre. Nu putem sta cu mâinile în sân. O să-i explic domnișoarei Frost că m-am întâlnit cu unul din cei care ies la plimbare din Grangegorman, nebun de legat, i-am oferit ceva de băut și de atunci mă tot urmărește. O să înțeleagă. E plin orașul de asemenea exemplare.

— Groaznică poveste.

— Marion, nu te dezumfla. Curaj. O să se rezolve. Las' pe mine.

— Am mai făcut eu greșeala asta. De ce a trebuit să semnăm noi contractul ăla de închiriere. Va trebui să plătim chiria până expiră.

— Așa se obișnuiește aici. Calmează-te. Ne schimbăm obiceiurile. Îi spunem domnișoarei Frost despre nebunul ăsta – catolicii au mare respect față de nebuni – și-i spunem că trebuie să baricadăm toate intrările de pe fațada casei.

— Of, Doamne, nu putem sugera așa ceva.

— N-avem de ales. Dacă facem lucrul ăsta, o să construiesc o baricadă mobilă în marginea casei, pentru ca Skully să nu poată ajunge în spate și apoi putem aprinde lumina. Ba chiar o să mă ocup eu de domnișoara Frost. Suntem în relații bune.

— Am observat.

Marion se duse în bucătărie. Încordată și îndurerată. O aud cum pune alimentele la locul lor, plăcută muzică. Nu mă las doborât. Mai rezistăm câteva săptămâni și scăpăm de toate. O să-i pot da lui Skully banii ăia mizerabili. O să pornesc o asemenea campanie, încât să ducă la distrugerea necondiționată a lui Egbert cel sângeros. Iar ceilalți din Rock or să-și primească și ei răsplata. S-a terminat cu liniștea. Duse sunt ieșirile matinale la soare cu Irish Times, privind vegetația luxuriantă din grădiniță. Dar n-aveți decât să-mi luați soarele dacă așa poftiți, iar când vom trage perdelele umede peste sufletul zilei, fiți încredințați că vom vedea din nou lumina.

La un ceai cu pâine, un borcan cu dulceață de coacăze pline de vitamina C, cârnați și puțină margarină, Sebastian înfruntă fața cenușie a domnișoarei Frost. Puțin ruj pe buze și creion pe la ochi. Se întinse după pâine cu reținere. Am împins margarina spre ea, deoarece nu tolerez impolitețea la masă, deși în general tolerez multe lucruri.

— Domnișoară Frost. Trebuie să vă spun un lucru destul de ciudat. Ridicol, de fapt. Sper că n-o să vă supere. A fost un om aici. Inofensiv, dar nebun de legat. O prostie din partea mea, dar din întâmplare, într-o noapte i-am împrumutat acestui om o țigară într-un pub, fără să-mi dau seama de implicații. Mi s-a părut interesant. Totuși, m-au surprins ochii lui. Se pare că

avea o după-amiază liberă de la Grangegorman. De acolo, lucrurile au luat o întorsătură neobișnuită. Individului i-a intrat în cap că am închiriat o locuință de la el și că-i datorez bani.

— Nu e prea mult, domnule Dangerfield?

— Întocmai. Și acum a venit aici. N-am avut de ales, a trebuit să-l ignor. Am încuiat ușile și altele, și am tras perdelele. Dar mi s-a părut mai înțelept să vă spun. Nimic grav. Dar n-aș vrea să vă bată cineva la fereastră. E complet inofensiv. Altfel nu l-ar lăsa să iasă. Așa că ignorați-l pur și simplu.

— Nu ați putea anunța poliția, domnule Dangerfield?

— Mai bine nu, domnișoară Frost. Nu e drept să-l supui pe bietul nefericit la chinuri, și după aceea l-ar ține sub cheie. Cred că cel mai bine e să-l ignorăm și sunt sigur că o să înceteze. Dacă din întâmplare sunteți afară și începe s-o țină una și bună cu chiria și banii, spuneți-i pur și simplu că nu sunt acasă și să plece.

— Da, așa o să fac. Vă mulțumesc că mi-ați spus. Mă gândesc că m-ar speria puțin un om așa de ciudat, domnule Dangerfield.

— Desigur.

— Spăl eu vasele, domnule Dangerfield. Stați și terminați-vă ceaiul.

— Nu, domnișoară Frost.

— Termin numaidecât, domnule Dangerfield.

— Foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară Frost.

Sebastian se linse pe buze. Domnișoara Frost pornind apa. Sebastian ridică fața de masă. Se șterge iute la gură. Marion citind în dormitor. O seară plăcută. Cred că mă duc puțin până acolo să-i dau vestea cea bună lui Marion.

— Marion.

— Ce?

— S-a rezolvat. Ți-am spus eu că domnișoara Frost o să înțeleagă.

— Bine.

— Dă-te mai încolo.

— Stai în patul tău.

— E frig. Nu vrei o tăvăleală mică?

— Du-te și vorbește cu domnișoara Frost, gură spurcată.

— Vreau să te fac aici.

— Ia-ți mâinile.

— Iuhuuuu.

— Ești dezgustător.

— Asta da viață. Lumina. Pac. Să fie curent. Să fie gaz pentru apă caldă permanentă și bucătărie. Să fie o casă de nebuni pentru cei care au nevoie de așa ceva. Am ajuns departe, Marion. Departe.

— Dar nu ți se datorează ție.

— Apleacă-te.

— Valea.

Din camera domnișoarei Frost se auzi muzică. Și foșnetul dafinilor de afară. Aerul mirosind a verdeață, dintre crengi. Când eram mic, o slujnică de culoare m-a ciupit de penis. Se numea Matilda și o priveam prin gaura cheii, pudrându-și rușinea. Mi-a făcut o mulțime de lucruri. O preocupa anatomia mea. Băieții de culoare o au mai mare. Îți dau de mâncare pentru dinți și greutate, te curăță în urechi și-n alte locuri, îți taie unghiile, te

piaptănă, dar nici vorbă de orgie a organului. Cred că lui Marion i se pare că o am prea mică.

Dar eu știu

Că e mai mare

Decât majoritatea.

---

[10] Organizație înființată în timpul Primului Război Mondial, dar care a fost activă și în vremea celui de-al Doilea Război Mondial, care încuraja femeile să lucreze în agricultură, în absența bărbaților plecați la război

15

În ultima vreme pot să mă strecor în baie și să-mi fac toaleta cu demnitate.

Domnișoara Frost trebuie să treacă pe lângă ușa mea. Marion o uită deschisă când e prea agitată că trebuie să-i dea de mâncare copilului. Eu stau întins și mă uit la domnișoara Frost cum trece în diferite stadii de nuditate excitantă. Cu chimonoul roșu, cu gambele gri, frumos conturate, cu glezna subțire așa cum îmi place mie. Recunosc, domnișoara Frost e bine alcătuită. Și în dimineața asta m-a văzut. Am zâmbit cum se face. I s-a înroșit gâtul. N-are nimic dacă ți se îmbujorează fața, dar aveți grijă la femeile cărora li se înroșește gâtul.

M-am dus să-mi iau micul dejun. Dragă fiică, ține-ți clanța aia scârboasă. Închide-o. Că dacă nu, ți-o îndes cu ceva. Și nu cu coacăze.

— Ta-ta.

— Ce e?

— Ahhh, ta, ca, ca.

— Lasă-l pe ta-ta să ia micul dejun. Lui ta-ta îi e foame. Ciocu' mic.

— Las-o. Are dreptul să facă gălăgie.

— Încui-o în garaj – nu înțeleg de ce nu fac lanțuri pentru copii. Mă duc la Trinity.

— N-ai decât, nu te opresc eu.

— M-am gândit că ai vrea să știi.

— Ei bine, nu vreau.

— Bine, bine. Mă întorc imediat. Cred că ar fi bine să achităm o liră din factura la curent. Marion, asculți?

— Te-am auzit.

— E o idee bună să rezolvăm o parte din chestiunea asta.

Marion turnând lapte într-o cratiță.

— Marion, ești bolnavă? Pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu mai vorbi așa de față cu copilul. Și cu domnișoara Frost. Mi s-a luat. Pleacă odată.

— Marion, să fim rezonabili. Factura asta trebuie plătită mai devreme sau mai târziu, altfel ni-l taie. Ce-or să zică domnișoarele Smith? Eu zic că…

— Pentru numele Domnului, nu te mai văicări. De când îți faci tu griji ce-o să creadă lumea?

— Așa a fost mereu.

— Ce mizerie.

Sebastian se ridică de la masă, intră în bucătărie și o cuprinse pe Marion pe după umeri.

— Ia-ți mâinile de pe mine, te rog.

— Marion.

— Parcă te duceai la Trinity. Du-te odată.

— Nu vreau să irosesc banii până acolo.

— Ce mincinos ești.

— Ești cam dură, Marion.

— Și te întorci pe două cărări.

— Să mă ierți. Dar îți ard una peste bot.

— Bate-te cu un bărbat. Nu-ți dau un sfanț.

— Am o propunere…

— Nu mă răzgândesc.

— Bine, Marion. Dacă așa vrei tu. Fii protestantă și mizerabilă. Mă scuzi, dar eu plec.

Iese din bucătărie cu o față ostilă. Luă o geantă din camera de zi și intră în camera domnișoarei Frost. Două carafe. În geantă. Și melonul pus frumos pe cap. Iute pe ușa de la intrare, năpustindu-se pe trepte și ah. Se împiedică și intră cu capul într-un dafin frumos, cu nasul în frunzele putregăite. Carafele în sus să nu pățească nimic. Câteva vorbe grele. Trăgând de portița verde. Înțepenită. Un șut. Poarta se deschise în câș. Balamaua de jos atârnă în arc.

Ajunse în Dublin la etajul tramvaiului. Și se strecură prin mulțimea elegantă de pe Grafton Street. Merse pe sub cele trei globuri aurii spre tejghea. Trânti zgomotos cele două carafe. Un individ sinistru se aplecă șoptind deasupra lor.

— Bun, domnule Dangerfield.

— Moștenire. Frumoase piese Waterford.

— Bine, domnule Dangerfield. Nu există prea mare cerere în ultima vreme. Se pare că oamenii nu mai pun mare preț pe asemenea lucruri.

— Vinul începe să fie la modă.

— Ah, da, domnule Dangerfield. Ha.

— Americanii se înnebunesc după așa ceva.

— Zece șilingi.

— Hai să zicem o liră.

— Cincisprezece și batem palma.

Sebastian se întoarse cu banii. Se lovi de un bărbat care intra pe ușă. Un bărbat cu o țeastă rotundă și cu umerii strânși să se strecoare mai bine prin vremea rea.

— Fir-aș al naibii. Sebastian.

— Ce faci, Percy?

— Curăț de rahat toaletele din Iveagh House. Beau tot ce prind și mai trag o tăvăleală când pot.

— Frumos program.

— Și am venit să amanetez cinci livre de biftec.

— Nu se poate.

— Uite-le.

— Percy, incredibil.

— Hai să bem ceva. Stai puțin să las carnea și-ți povestesc tot.

Sebastian așteptă sub cele trei globuri. Zâmbind larg, Percy ieși și porniră pe stradă. Percy Clocklan, un bărbat scund, ca un taur. Așa de puternic, încât ar putea dărâma pereții unei case dacă ar răsufla mai tare. Dar făcea așa numai în casele celor pe care nu-i înghițea.

Stătură în colțul unui pub micuț. Câteva babe surde trăncănind. Spunând cele mai mizerabile lucruri imaginabile. Șocant. Percy Clocklan era tot numai un rânjet și un râs.

— Sebastian, aveam tot ce-mi trebuia. Tata era director de bancă. Soră-mea, membra Purgatorial Society, frate-meu, director într-o companie, iar eu stau în Iveagh House pe Bridge Street, un azil pentru săraci și muribunzi.

— Or veni și zile mai bune.

— Dar ascultă la mine. Am studiat la Clongowes alături de cei mai buni. În domeniul textil timp de nouă ani, în care am stat și-am îndurat câte și mai câte de la nerozii ăștia afurisiți și n-am primit nici măcar o mărire de salariu. I-am spus directorului să-și bage în cur șandramaua. Doamne, ar fi trebuit să mă abțin. Și acum, uită-te la mine. În fiecare dimineață trebuie să pun mâna pe furtun și să curăț după ticăloșii ăștia bătrâni, care vin noaptea după ce s-au umflat de cocârț și-și fac nevoile peste tot pe podea. Azi-noapte am prins un nenorocit pișându-se în cișmea. Dar mă costă doar un șiling o masă bună și doi șilingi și șase penny pe noapte o nișă. Sunt portar acolo. Cu asta mă scot. Îmi iau banii și intru în cârciuma de unde iau bere la opt penny.

— Ce ți-ai dori de la viață, Percy?

— Știi ce mi-aș dori? Uite. Poți să-i asculți pe nerozii ăștia care stau și trăncănesc ore în șir și nu ajung nicăieri. Îți zic eu ce-mi doresc și e tot ce-mi doresc. Vreau o femeie cu țâțe și un cur cât casa. Cele mai mari din câte există pe lumea asta. S-o încalec – Doamne, ce țâțe! Cine le-a inventat!… Bună treabă a făcut. Doar țâțe și un cur mare, să vin acasă seara, să bag o friptură la grătar, să-mi umplu burta și apoi s-o iau la călărit. Vreau copii. Ceva pentru care să muncesc. Un stimul, asta vreau eu. Stau într-un nenorocit de pub și tai frunză la câini. Fac acuș patruj' de ani și poate reușeam și eu să ajung vreun grangure cu mașini și servitoare, dar mă doare-n cot. S-a dus dracu' și n-are rost să mă mai agit. Dar dacă aș avea o femeie cu țâțe cât casa, nu m-ai mai prinde prin puburi. Aș fi fericit ca o vrăbiuță. Am fost odată însurat, dar nu mai fac eu greșeala asta a doua oară. Aveam poftă să beau în fiecare noapte și muream de frică să nu torn la plozi.

— Plozii sunt primii, Percy. Apoi bei ca să-ți revii din nesiguranța la care te expui.

— Știu, știu. Am fost un cretin. Dar ea nici n-a vrut să audă. A zis că e prea tânără să se bage slugă la copii. Acum nu mă mai prinde. N-a vrut să lase munca. N-aveam nici o putere asupra ei. Acum nu-mi mai pasă, merge orice curvă bătrână și o grămadă de cocârț să uit de mâncare și de chirie.

— Și de unde ai făcut rost de carnea aia?

— Sebastian, să nu sufli o vorbă. Îți zic, dar rămâne între noi. Aveam o fătuță care lucra la măcelărie. Îmi făcea rost de opt livre de carne din cea mai bună în fiecare seară. Vindeam trei–patru livre și-mi mai rămânea destul de cocârț și să mănânc restul. Mă ținea câteva zile. Îi dădeam câteva livre din când în când lui Tony Malarkey pentru copii. Am stat cu el o vreme, dar e ca o găină bătrână, cotcodăcea și murea de ciudă când veneam acasă de la cârciumă. Nu suportă să vadă pe careva că se simte bine. Mi-am luat catrafusele și-am plecat. Dar au prins-o pe femeia mea.

— De unde ai făcut rost de carnea de azi?

— Stai să-ți zic. Au prins-o furând marfa, la dracu', și au dat-o afară imediat. Voia să i-o trag seara pe gratis și i-am zis că ce-și închipuie, că eu sunt taur, să-mi irosesc sămânța pe o vechitură ca ea? Închipuie-ți, se aștepta s-o fac pe taurul pe gratis, să-i văd țâțele lăsate fără să primesc apoi carnea. Unii n-au pic de bun-simț. Ești singurul om cumsecade pe care-l cunosc, Sebastian. Îi faci cinste omului când ai bani și nu spui în stânga și-n dreapta ce-ai făcut tu. Ar fi trebuit să mă fac popă, mi-ar fi adus de la Morgan băutură în fiecare săptămână, aș fi avut o menajeră cu țâțe cât niște piramide. Apoi ai auzi câteva predici. Le-aș băga eu bunul-simț cu forța în cap ăstora. Dar când am terminat-o cu carnea de la curva aia bătrână, am căutat o altă fătuță de la măcelărie. M-am dus în fiecare zi timp de o săptămână să cumpăr oase și n-a mai durat mult și-mi aducea carne pe furiș.

— Ești un om groaznic.

— Și e o servitoare bătrână în Iveagh House care a prins drag de mine. Ea zice că să nu dai boașele din mână pe scula de pe gard.

— Percy, ai fi soțul perfect.

— Să nu exagerăm.

— E adevărat.

— Uită-te la mine. Îmi pică părul. Dorm noaptea lângă o gașcă de băieți care vând ziare și mă salută pe Grafton Street. Pe mine, care am studiat la Clongowes Wood College.

— Uită-te la mine, Percy.

— Uită-te la tine. Ești mai bogat ca președintele cu indemnizația ta de veteran.

— Percy, cheltuielile sunt groaznice. Și trebuie să-mi păstrez demnitatea.

— Demnitate de curvă bătrână. Vrei să vii la un chef?

— Nu pot în seara asta.

— Sebastian, tu ai înnebunit? E acasă la Tony, în Catacombe. Tony vrea să vorbească cu tine. Am auzit că O'Keefe s-a dus la Paris și s-a făcut și el pidosnic.

— Așa e. E într-un orășel, cu ochii după tot ce mișcă.

— Dumnezeule, vino la chef.

— Nu pot.

— Atunci bea ceva.

— Percy, am suferit mult de când nu ne-am mai văzut. Un anume domn Skully, un fost proprietar al meu, mă hăituiește să-i dau bani. Și mai sunt și câteva magazine.

— Ar trebui să pariezi, Sebastian. Ăsta e necazul cu tine. Pariurile îmi schimbă toată ziua. Dumnezeule, hai să băgăm niște cocârț.

Cocârțul este dulce și gros, ca sângele uscat. Alergând pe străzi. Nu pot decât să-mi imaginez că mi-ar plăcea să stau între două coapse de femeie. Am cunoscut o fată care purta un pulover oranj. I-am pus mâinile pe talia goală, fără burtă. Era lăptăreasă. Eu eram un domn. Ne-am strâns într-o îmbrățișare erotică.

O luară în josul străzii printre copii și rigole de granit, discutând despre banii pe care îi faci din creșterea oilor.

— Sebastian, tu ai încălecat vreodată o oaie?

— Percy, serios, acum!

În

Algeria

E un oraș

Pe nume

Țâță.

16

Sebastian stătea ghemuit pe burtă, pătruns de fericire. O noapte de chef. Stăteau în Scotch House între două butoaie mari. Afară, vapoarele cu Guinness făceau uuu-uuu. Clocklan râzând în hohote.

Cred că va fi o noapte minunată. Tot soiul de oameni invitați. Bolnavi și infirmi, prefăcuți și țâfnoși. Necurați și dezonorați. Credincioșii practicanți și membrii statutari ai Legiunii Mariei. Cei decăzuți și cei pe cale să decadă. Dublinul este locul ideal pentru angajații mărunți și funcționari. La ora nouă la birou până la ora șase acasă. Trupurile distruse și sugrumate. Soția nu vrea să pună mâna pe ea sau să tragă o tăvăleală chinuită. O petrecere a îndureraților și slugilor. Domnul Dangerfield, zis și Danger, Bullion, Balfe, Bum și Bestie, îți spune cum să scapi de aici. Dar să ții minte, e greu, dar e corect. Aceste mici porcării le arătau oamenilor că poți s-o duci. Și durerea, și plăcerea.

Și cred că ar trebui să fie o masă în mijlocul podelei pentru o demonstrație a animalului. Caiete de însemnări ieftine să notez, vă rog. Vă spun tot ce vreți să știți. Poate că acum nu e mare lucru de capul meu, dar peste cinci ani. Măiculiță! Și nu uitați că studiez la Trinity. Nimic nu mă poate opri. În încheierea serii, o să execut un dans spaniol și o să prind măsline în gură și încă vreo câteva lucruri. Și cântece, desigur, în frunte cu domnul Dangerfield și ceaiul și prăjiturile servite de târfe autentice din nordul Dublinului pentru cei reprimați.

— Clocklan, sufăr de o depresie severă.

— Ia o stout și dă-o-ncolo de depresie. O să fie un chef pe cinste.

— Ar trebui să mă duc acasă, Percy.

— Las-o naibii. Nu poți să pierzi cheful ăsta.

Mergeau pe Grafton Street cu pachete gri de stout. Dangerfield cântând:

Inima mi-e

Ca un strugure stors.

Numai sâmburele

A mai rămas.

Numai sâmburele.

— O să mă dea afară din casă.

— Dumnezeule, ce cap de familie ești tu? Dă-i femeii un șut în cur. Te dă afară? Prostii. Trăim în Irlanda.

Intrară pe o poartă de fier și coborâră treptele negre, abrupte. Tony Malarkey, gazda, zâmbăreață, un taur încântat care adulmecă dosul fierbinte al unei vaci în călduri, numărând pachetele cu stout. Ochii la dopuri. Printr-un spălător se ajungea la bucătăria uriașă. Pe masă era așezată băutură. Clocklan o duse pe a lui într-un colț al camerei, ascunzând sticlele sub niște cârpe. Malarkey privindu-l.

— Unde te duci cu băutura aia, Clocklan, ștoarfă zgârcită ce ești?

— Nu vreau să stric orzul pe gâște.

Pocnet de dopuri. Miros de ziduri și găuri umede. Sentimentul unor coridoare lungi și camere ascunse, tuneluri în pământ, găuri întunecoase și crame pline de saltele mucegăite. Un bec aprins în mijlocul bucătăriei. Podeaua, pătată, gresie roșie. Pereți văruiți în alb și grinzi pe tavan acoperite cu o crustă. Și oameni care dădeau buzna pe ușă, încărcați cu pungi cu stout.

Sebastian băgându-și sticle în buzunar. Înarmându-se. Traversă camera. O fată scundă și îndesată singură. Ochi verzi mocniți și păr lung și negru. Poate tatăl ei face sicrie. Sau e servitoare.

Sebastian lângă ea. Fata ridică dintr-o sprânceană. Hm, nu e nici servitoare, nici sclavă. Ce ochi verzi de bestie. Luă sticla, ținând-o între genunchi, o răsucire iute a dopului. Apoi corpul drept. Gâl-gâl. Spuma cafenie i se prelinse pe la colțurile gurii. Îi zâmbi fetei.

— Cum te cheamă?

— Ce ciudat că-mi pui întrebarea asta așa tam-nisam.

— Ce-ai vrea să te întreb?

— Nu știu. Dar e ciudat că mă întrebi asta așa de repede.

— Eu mă numesc Sebastian.

— Eu mă numesc Mary.

— Pari italiancă, Mary.

— Ești nerușinat?

— Buuuubebo. Danggigigigi. Așa se spune în africană sigur că nu, frumoasă domniță.

— Mă iei peste picior. Nu-mi place. Ești ciudat.

— Bea o sticlă de stout, Mary. Vreau să-ți spun câteva lucruri. Mai întâi câte ceva despre păcat.

— Ce știi tu despre păcat?

— Pot să iert păcatul.

— E păcat să spui asta. Nu vorbesc cu tine dacă zici așa ceva.

Luându-și rolul gentlemanului, Sebastian îi oferi lui Mary un pahar cu stout. O duse unde puteau sta de vorbă pe o bancă. Ea spuse că ea avea grijă de casă. Tatăl ei nu-și putea goli mațele de trei săptămâni și trebuiseră să cheme doctorul, dar doctorul nu avusese ce să-i facă și credeau că o să

moară de la toată otrava aia din el. Spuse că zăcea în pat și nu se ducea la muncă. Stătea acolo de luni de zile, mirosul era deja insuportabil și ea trebuia să se ocupe de casă și de cei doi frați mai mici.

Clocklan în partea cealaltă a camerei, curtând o blondă cu piele fină. Petrecăreții răspândind vapori de plictis și nemulțumire. Brusc, o sticlă de stout traversă șuierând încăperea, spărgându-se în capul unui fătălău. Se auzi tremurul unui cuvânt de reproș și un cor de încurajări. Un scaun se rupse, o fată zbătându-se și strigând că nu acceptă să fie pipăită. Sebastian retrăgându-se la capătul băncii cu Mary, povestindu-i ce se întâmplă. Se pregătea ceva în partea cealaltă a camerei. Clocklan se întorsese cu spatele la blonda lui și vorbea cu un omuleț despre care cineva spuse că e bijutier de meserie și înclinație. Deodată, Clocklan ridică pumnul și i-l înfipse omulețului în față. Acesta căzu pe podea, târându-se disperat la adăpost sub o bancă și departe de zbieretele lui Clocklan, primind un șut în față de la o fată care crezu că încearcă să se uite pe sub fusta ei.

Beciul osândiților, fără doar și poate. Nu-i suport pe cei schilodiți economic și nu-mi plac cei care au fost bogați pe vremuri. Te scufunzi ca să scapi de toate. Poate nu suport să nu mai am ce aștepta. Cei câțiva rămași în mijlocul încăperii. Ceilalți, căzuți în luptă, se retrăseseră în colțurile camerei și nu aveau nici o părere, cu ochi sticloși, beți.

Mary ridicând ochii verzi.

— Ce lucruri se întâmplă aici…

— Groaznică adunătură, Mary.

— De unde ești din Anglia?

— Nu sunt englezoi, Mary.

— Și ce ești?

— Sunt american.

— Serios?

— Și tu ești irlandeză.

— Da.

— Și-ți place Irlanda?

— Îmi place. N-aș trăi nicăieri altundeva.

— Ai trăit altundeva?

— Nu.

— Și-ți place de tatăl tău?

— Ciudată întrebare. De ce-mi pui asemenea întrebări ciudate?

— Îmi placi. Vreau să știu dacă-ți place de tatăl tău.

— Nu. Nu-mi place.

— De ce?

— Pentru că nici lui nu-i place de mine.

— De ce nu-i place de tine?

— Nu știu, dar nu i-a plăcut niciodată.

— De unde știi că nu-i place de tine?

— Pentru că mă lovește cu pumnul, mă bate.

— Dumnezeule, Mary. Te bate?

— Da, mă bate.

— De ce?

— Degeaba.

— Trebuie să existe un motiv.

— Nu. Dacă vin acasă târziu, mă întreabă de ce am întârziat și indiferent ce spun, găsește o scuză să mă ia la pumni, mă prinde pe hol să nu pot să scap, și mă ia la pumni. Mă urăște.

— Da?

— Da. Și fără nici un motiv. Imediat ce intru în casă, stă și ascultă la aparatul de radio, eu mă duc să-mi pun bine haina și mă cheamă în camera de zi, apoi mă întreabă pe unde am umblat și mă acuză că mă întâlnesc cu bărbați în parc și că mă duc cu ei. Iar eu nu m-am întâlnit cu nici un bărbat. Apoi îmi zice că sunt o mincinoasă și mă face în fel și chip, apoi dacă îi spun că e adevărat, vine după mine.

— Și mama ta?

— A murit.

— Și tu ai grijă de tatăl și frații tăi?

— Da.

— De ce nu pleci? Du-te în Anglia și ia-ți o slujbă.

— Nu vreau să-mi las frățiorii. Sunt mici.

— Acum nu mai poate să te bată.

— Uneori încearcă, dar acum eu sunt mai puternică decât el.

Pot să mă uit la Mary. Ce-i asta? E plăcut s-o privești. E plăcut s-o și pipăi? Mânecile puloverului suflecate în jurul coatelor, încheieturi fine și netede și o pereche de umeri frumoși. Vrei să ai de-a face cu ei numa' pe tărâmul pasiunii.

Deodată se auzi un bubuit în ușă, panourile din mijloc cedând și un cap uriaș pătrunzând prin ele, zbierând.

Mary Maloney are cur frumos

Măr dulce ca un păcat.

Vreau curu' frumos al lui Mary

Și-o sticlă de coniac.

Un bărbat, cu părul întărit de la bere și unsoare de om, cu un piept roșu ce i se zărea din haina neagră, pumni bonți rotindu-i-se împrejurul țestei tari, se năpusti în încăperea sufletelor osândite cu o revărsare de note muzicale.

Isus o plămădi pe mă-ta

Cu-n păr alb de necrezut

Și-a mai tare pereche de țâțe

Cum nicicând n-ai mai văzut.

Mary îl trase pe Sebastian de mânecă.

— Cine e ăla? Ce cântec vulgar!

— E băiatul respectabilului primar din Dublin. Iar unchiul lui a scris imnul național.

Mary zâmbi apreciativ.

Bărbatul merse pe gresia roșie, salutând frenetic în stânga și-n dreapta, spunându-le celor prezenți.

— Mi-au plăcut la nebunie închisorile britanice. Și voi, femei adorabile. Așa de bine legate. Aș vrea să vă fac pe toate și pe frații voștri mai mici.

Îl văzu pe Sebastian.

— Pentru numele sfântului nostru părinte, papa, ajută-l Doamne să-și mai ia o mașină de scris de aur. Dă-mi mâna, Sebastian, până nu te altoiesc cu niscai numere din Catholic Herald. Ce mai faci, pentru numele lui Dumnezeu?

— Barney, ți-o prezint pe Mary. Mary, el este Barney Berry.

— Mă bucur să te cunosc, Barney.

— Mary, femeie adorabilă. Ce faci? Mi-ar plăcea să te am. Nu lăsa cutra asta să te atingă sau să te defloreze. Ce zici că mai faci, Mary?

— Bine.

Barney țâșni de lângă ei, sări pe masă și execută scurt un dans al caprei.

Mary se întoarse spre Sebastian.

— E încântător.

— Un bărbat frumos, Mary.

— Unchiul lui a compus cântecul?

— Mary, eu când zic ceva, așa e. Eu nu spun decât adevărul. Și, ia zi-mi, Mary, ce-ai de gând să faci?

— Cum adică?

— În viață.

— Adică ce mă fac? Nu știu. Nu știu ce vreau să mă fac. Când eram mică, voiam să fiu dansatoare. Nu m-ar deranja să fac o școală de arte. Îmi place să desenez.

— Ce desenezi?

— Tot felul de lucruri. Îmi place să desenez femei.

— De ce nu bărbați?

— Îmi plac mai mult femeile. Da-mi plac și bărbații.

— Dar cel mai mult femeile?

— Da. Nu mi-a mai pus nimeni asemenea întrebări. N-am mai cunoscut niciodată un bărbat de treabă.

— Nici unul?

— Nu mă refer la tine. Pe tine nu te cunosc. Poate că ești de treabă. Femeile sunt bune.

— Îți plac corpurile femeilor?

— Ciudate întrebări. În orice caz, de ce vrei să știi așa ceva?

— Pentru că ești bine făcută.

— De unde știi?

— După dinți.

— Cum așa?

— Dacă ai dinți frumoși, ai corp frumos. Dinții lui Dumnezeu sunt dinți frumoși. Mary, trebuie să mergi cu mine să bem un păhărel.

— E închis peste tot.

— Se mai găsește câte ceva.

Camera ticsită de fum. Țeste clătinându-se. Cei reduși la tăcere, lipiți de pereții albi decojiți și cei care i-au redus la tăcere, în număr mare. Barney cântând, legănându-se pe gresie. Asudând. Clocklan o părăsise pe blondă ca să-l târască pe micul bijutier în spatele întunecos al catacombelor să-și continue corecția. Lovindu-l în cap cu pumnul. Ascultă la mine, locul ăsta colcăie, pur și simplu colcăie. Malarkey urlând că este un blestemat de rege

și că dacă nu-i vede veseli, le sparge fețele. Femeia lui Clocklan urcă pe masă să danseze. Scuturatul din fofoloancă, așa îi zicea ea. Și Percy se întoarse cu un zâmbet larg, care i se șterse de pe față când își văzu femeia pe masă, îi spuse că e o știoarfă mizerabilă și nu are și ea deloc mândrie de dansează așa de față cu atâta lume?

Cred că tatăl lui Mary e un bădăran constipat. Ceea ce se întâmplă în nordul Dublinului nu îi recomandă. Dar cred că Mary este plină de farmec și sensibilitate. S-o iau cu mine în grădina mea însorită pe care, din motive evidente, n-o numesc grădina Edenului. Doamnă, pot să vă ating sfârcurile cu ochii? Cred că cei de aici nu se au bine în general. Nu-i deranjează să trăiască între cearșafuri mizerabile și s-o țină tot așa, la întâmplare. Fără să se gândească o clipă la consecințele pe care li le rezervă Dumnezeu.

Malarkey îl apucă pe Dangerfield de braț.

— Sebastian, vrei să vezi cel mai minunat lucru din viața ta?

— Da.

— Vino înapoi în cramă.

Sebastian și Mary urmându-l pe Tony.

— Pe tot ce aveți mai scump, nu scoateți un sunet, că altfel îl apucă năbădăile pe bătrânul Clocklan. Aruncați o privire înăuntru.

La capătul holului lung și întunecat, se opriră în fața unei ferestre întredeschise. Aplecându-se peste pervaz, uitându-se în gaura neagră. În mijlocul încăperii, două siluete pe un pat de campanie îngust, din pânză, clătinându-se pe patru picioare răsucite. Contorsionându-se. Se auzi un scârțâit puternic. Și apoi un schelălăit. Patul de campanie căzând, fundurile goale plesnind piatră. Clocklan dezbrăcat agățându-se disperat de nudul fin. Ea făcu Dumnezeule, ce s-a întâmplat și gemu. Clocklan mormăind, ignorând râsetele din hol, lipit de blonda plângăreață.

— Ai mai văzut în viața ta așa ceva, Sebastian?

— Tony, trebuie să mărturisesc, Clocklan e un tip plin de viață.

— Curvă mizerabilă. Ăsta ar încăleca-o și pe maică-sa în coșciug.

Mary fugise înapoi în bucătărie. Înghesuială. Podea plină cu sticle sparte. O fată în colț, beată, cu pișatul scurgându-i-se pe picioarele îmbrăcate în ciorapi de nailon. O băltoacă de toată frumusețea. Un glas declarând.

— Poți să zici ce vrei despre mine, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu-mi insulta regele.

— Să i-o trag boșorogului ăluia de rege.

— Cine-a zis?

— Să i-o trag boșorogului ăluia de rege.

— Hai, să te vedem. Cine-a zis?

— Regele e un căcat cu ochi.

— Uite ce e, nu accept așa ceva.

— Trăiască Irlanda.

— Dumnezeu să-l ocrotească pe rege.

— Regele curului.

— Dumnezeu să ne salveze pe toți de aici. Și pe ceilalți.

Ah, să mă scufund din nou în sângele ăsta catolic. Și se anunță măcel. Pumni prin perdeaua de fum și miros. Ce scenă obositoare. Un decibel este de ajuns. Decădere morală. Și o agreabilă lipsă de tărie de caracter. Dar decență, nici o urmă de așa ceva pe nicăieri. Trebuie să pun punct.

Luând un scaun și urcând pe masă, Dangerfield apucă becul și-l smulse din tavan. Un muget albastru de foc. Straturi de tencuială căzând cu zgomot pe podea. Țipetele cuprinseră camera cufundată în beznă.

— Marie și Iosife, ăștia ne omoară.

— Ia-ți mâinile jegoase de pe mine.

— Care-ai fost, mă?

— M-a prădat careva.

— M-a ciupit cineva de cur. Măicuță!

În întuneric, Sebastian o luă pe Mary și împreună urcară vijelios treptele de fier, ieșind pe stradă. Trecea o trăsură trasă de cai.

— Om bun.

Trăsura se opri.

— Poți să-mi spui unde putem bea ceva doamna și cu mine?

— Sigur, domnule, sigur.

Urcară în interiorul mucegăit. Așezându-se pe tapițeria ruptă și pe preșurile umede.

— Nu e extraordinar, Mary?

— De ce-ai smuls becul din tavan? Puteai să omori pe cineva.

— M-a îngrozit depravarea și degradarea morală. Tatăl tău te lovește vreodată în piept, Mary?

— Mă lovește peste tot. Dar pot să mă apăr.

— Te duc la The Head, Mary. Acolo puteam bea în companie unor oameni mai de soi.

— Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă.

— De ce?

— Trebuie. Tu ești student la Trinity.

— De unde știi?

— Mi-a spus una dintre fete. Toți studenții ăștia de la Trinity sunt o apă și-un pământ. Singurii de treabă sunt cei negri. Ei sunt niște gentlemeni. Nu sunt nici indiscreți, nici obraznici.

— Mary, poate că nu sunt eu negru, dar nu-s băiat rău.

— Tocmai ai râs de oamenii ăia în pielea goală din camera din spate.

— Fornicau.

— Astea-s cuvinte fistichii.

Pe sub podul de cale ferată trecu trăsura trasă de cal. Pe lângă constructorii de monumente. Și un magazin de unde mă aprovizionam mai demult. Un miros lăptos, rece. Deseori cumpăram două ouă și o felie de bacon. De la o fată cu sânii ca niște boluri. Se uită la mine. Și odată am cumpărat fulgi de ovăz, am ieșit și m-am îmbătat rău de tot pe partea cealaltă a drumului. I-am invitat și pe pensionari la o halbă. Au venit cu toții cu eșarfe legate bine, tușind delicat. Mi-au spus cu toții povești. Despre bărbați și fiicele lor. I-am mai auzit, dar o dată nu e de ajuns – trebuie să-i aud mai des. Mai târziu, am vărsat peste tot punga cu fulgi de ovăz.

Sebastian o sărută pe Mary. Ea își puse coatele pe sâni. Dar deschide gura. Și are un fund mic și tare, și coapse groase, dar nu ajung cu mâna la sânii ei. Nu pot s-o strecor pe dedesubt. Nici un centimetru. Mary, zic, ce-ar fi să mergem unde cresc măslinii? Sau măcar undeva unde nu e atâta umezeală. Doamne, ce buze subțiri ai.

Acum că mergem pe cheiuri, mă gândesc cât mi-ar plăcea să am parte de puțină dărnicie. Pipăiala asta e puțin jenantă, pentru că Mary e tare ca o stâncă și aproape că încearcă să se împotrivească. Așa am senzația. M-a apucat de mână și apoi, fără să ezite, mi-a sucit-o. O s-o răsucesc eu la loc și o iau de tot.

— Mary, vreau să-ți arăt ceva.

Sebastian scoase o cutie cu chibrituri din buzunar. O deschise și-i arătă lui Mary o reproducere a Preafericitului Oliver Plunket.

— Ești catolic? Nu cred.

— Mary, sunt de toate. Mai ales catolic.

— Nu poți fi în același timp și catolic, și altceva.

— Mary, sunt o vijelie din pustiu, un monstru din Galia.

— Tu mă iei peste picior. Trebuie să mă duc acasă. Stau dincolo de Capel Street Bridge.

— Mary, vreau să vezi hanul ăsta frumos și vechi. Cel mai frumos de felul ăsta din Europa. Și-ți cânt și-un cântec.

Winetavern Street e cea mai proastă

Dintre străzile turbate

O, cea mai strașnică

Pentru vaca din Missouri.

— Îți place?

— Ești un tip grozav.

— Când toată lumea asta e mututǎ, Mary. Ăsta e momentul.

— Ești nebun.

Sebastian scoase fulgerător capul pe fereastră și avu un schimb de cuvinte politicos cu vizitiul.

— Mary, mergem într-o cameră frumoasă și călduroasă unde arde focul în sobă. Și o să-ți fac cinste cu câteva păhărele și putem să stăm de vorbă. Aș vrea să discut cu tine câteva chestiuni catolice. Nu ne-am înțelege niciodată fără ajutorul papei. El mai aduce puțină decență pe lumea asta. Dacă am avea încă vreo câțiva ca el, n-ar mai fi atâta destrăbălare și viclenie. Mary, sunt mulți oameni răi pe lumea asta.

Mary răsuci capul pe umărul lui și-i șopti:

— Vreau să mă săruți iar.

Sebastian sări, cu sprâncenele ridicate.

— Mary, fii serioasă!

— Nu mă face să mă simt prost.

Văd Curtea de Justiție pe partea cealaltă a râului. O, procesele în cazul unei infracțiuni violente și cu utilizarea de arme care tulbură liniștea regelui în regatul Angliei nu ar trebui intentate, după legea și obiceiurile țării, fără mandat regal. Ah, mărunțișurile astea legale. Le cunosc pe toate. Iar râul este un curs natural de apă cu un volum mai mare decât pârâul sau râulețul. Și Liffey este un râu. Iar domul celor patru tribunale e ca un țânc întins pe burtă. Dar nu contează. Mary asta, cu curul ca o lopățică, răsucindu-se pe corpul dur, tare. Stai la mine în poală, acum, cât eu învăț legile cloacei. Ți se întâmplă tot felul de lucruri ciudate, de natură stranie. Poate dacă aveam un pește, mort și mâlos și țineam deschisă fereastra domnișoarei Frost și perdelele trase, și-l așteptam pe băgăciosul de Skully să vâre capul înăuntru și-l plesneam zdravăn peste față. Plici. Fix între ochi. Trosc. Să mă ții minte, mârșavule.

Trăsura se clătină când mușcă din trotuar să cotească pe Winetavern Street. Trăsura murdară opri în fața unei porți închise de fier. Calul fornăind nervos. Purici. Sebastian coborî sprinten și omul îi ceru o liră.

Cei doi așteptând în liniște. Se anunța o mică neînțelegere. Momentul să-ți măsori cuvintele. Sebastian începu ușor:

— Tataie, vrei cumva să faci Crăciunul la Joy și să-ți scuipi dinții pe curul ăla catolic?

— Noaptea face o liră.

Bărbatul privind cu ochii apatici plini de șilingi. Uitându-se în ochii sălbatici, congestionați, cenușii în jurul globurilor roșii.

— Poate vrei să-ți fac bucăți cursa asta de șoareci pe roți și să-ți servesc un botez celt în Liffey, golan ordinar.

— Chem poliția.

— Poftim?

— Chem poliția.

— Poftim? La naiba.

Mâna lui Sebastian țâșni și-l prinse pe bărbat de haină, până când fața i se apropie de asfalt și acesta rămase cu picioarele prinse în capră.

— Drace, o dată dacă mai ești obraznic, îți bag în cur calul și coșciugul ăsta pe roți. Mă-nțelegi?

— Chem poliția.

— N-o să mai poți s-o chemi nici pe maică-ta când scapi din mâinile mele. Mocofanule. M-ai auzit? Mocofanule. O liră, auzi ce zice nenorocitul. Secătură mizerabilă. N-ai pic de decență. Nici urmă de iubire față de aproape. Tu știi ce e aia iubire? Cum îți arăți tu iubirea, nemernicule? Te sugrum dacă nu văd puțină iubire. Arată-mi iubire, că altfel te strâng de gât.

Un zâmbet palid se desenă pe buzele bărbatului. Ochii, două găvane îngrozite. O mică scenă pe Winetavern Street. Mary ieși, desprinzându-i degetele de pe gâtul omului.

— Lasă-l în pace. Ce ți-a făcut? Dă-i omului banii și lasă-l în pace.

— Pliscu’.

— Ești un mizerabil.

— Pliscu’. Mergem cu toții să bem ceva.

O scânteie de speranță în ochii omului și vină. Sebastian, ținându-l încă de gât.

— Vrei să intri să bei ceva?

— Bine, vin să beau ceva.

— Eu vreau să mă duc acasă.

— Gata, Mary. Domnul o să vină cu noi să bem ceva. Și vii și tu.

— Vreau să mă duc acasă. Ești o canalie.

— Deloc. Domnul ăsta știe că profita de mine. Știu eu cât face până pe Winetavern Street.

Privirea piezișă a omului.

Sebastian intră pe poartă de fier, se întinse și apăsă pe o sonerie din dosul peretelui. Așteptare. Sebastian zgâlțâind poarta. De pe aleea întunecoasă se auzi o șoaptă suspectă.

— Cine e acolo? Terminați cu zarva. Duceți-vă la culcare – n-aveți ce căuta aici.

Sebastian vârî fața printre bare.

— Călători din vest. Numai zece minute. Suntem prieteni cu bărbosul.

— Plecați. Duceți-vă. Ce credeți că-i aici?

— Ne-a trimis bărbosul. Prieten cu mortul.

Vocea se auzi de mai aproape.

— Stați să mă uit la voi la lumină, dar terminați cu gălăgia. Voi treziți omul din morți. Să vă văd fețele. Cine e femeia? Femeile n-au voie. Ce credeți că e aici?

— Hei, hei – e Domnița Zorilor.

— Domnița Zorilor, pe dracu'. Nu se poate așa ceva – tu ai mai fost pe aici – ce e cu scandalul ăsta? – ar trebui să știi că nu merge așa. Nu faceți gălăgie când intrați și ieșiți repede.

— O, ești de treabă, și ai corp de femeie de treizeci de ani.

— Fugi d-aici. Unde e bărbosul?

— E în Maynooth. A zis că aici băutura e revoltător de scumpă și pentru câteva rugăciuni, ar putea primi gratis.

— Termină cu înjurăturile și atenție la butoaiele alea. Ești un scandalagiu – am mai fumat eu d-ăștia ca tine.

— Hei, cucoană…

— Nu-mi zice mie „cucoană" – știu eu ce hram porți.

Grupul pornind ușor. Pe alee. Pe o ușă. Străbate culoarul întunecos. Și intră în lumina galbenă a camerei cu aspect medieval. Este ochiul pineal al lumii.

— Unde e fata, Catherine? Trimite-o cu două whisky-uri tari și nițel gin pentru doamna, iar pentru tine, ce vrei. Și n-aș zice nu la o partidă cu matale.

— Hei, las-o moale și termină cu scandalul.

În acest semicerc al așteptării. Canapele umflate, răsucite. Nu prea multă frăție britanică, în ciuda atmosferei sportive create de scenele de vânătoare de peste tot din încăpere. Catherine e o frumusețe, la fel și Mary la nas și ochi. Dar asta e o canapea din păr de cal. Repetă după mine, Mary.

Sebastian

Ești binecuvântat

Și Sebastian,

Și adevăratul cântec.

O noapte de iască împreună

O pivniță de ocazie

Plină cu sărutări.

Călărește-mă.

Atinge-mă, ah, tandru

Eu

Marele copac al iubirii.

Catherine, barmanița, intră pe ușă cu o tavă cu băuturi. Privindu-l pe Sebastian cu un zâmbet larg, șiret, timid. Ochi albaștri și glezne celte, ușor bovine. Vizitiul ștergându-se la gură cu mâneca și buza paharului cu mâna, pentru puritate. Mary stând nemișcată, netezindu-și fusta și uitându-se la Sebastian.

— Nu-i așa că-i frumos, Mary?

— Nu e rău.

— Bună bere, domnule.

— Destul de bună.

— A fost vreme ploioasă.

— Sigur.

Nu cred că ajung prea departe cu discuția asta sau cu Mary. Să-i stârnesc mila pentru că trăiesc în afara bisericii și văduvit de grație. Asta ar putea fi chichița prin care să ajung la chichița ei. Am o viziune cloacală asupra vieții. Mulți au spus asta. Și nici n-am de gând să renunț. Dacă există iluzie, trăiește-o din plin. O să pun eu mâna pe tine, Mary. Exact ca pe Marion. În vremurile bune, o aveam pe Marion. La degetul mic. Se ridica să facă ceai. Și pâine prăjită. Asta era dragoste. Dar am ucis-o. Lucrurile pur și simplu nu durează. Se schimbă. Și uneori se înmulțesc, precum copiii.

Își făcu apariția stăpâna stabilimentului.

— Ăsta a fost ultimul rând. Trebuie să mă duc la culcare.

— Încă un pahar și unul pentru tine. Suntem niște bieți călători obosiți.

— Vrei să mă aresteze ăștia?

— Ne e teamă să nu ne omoare careva la drumul mare.

— Termină cu poveștile astea. Ești culmea. Odată ce intri, nu mai scapă omul de tine. Încă un rând. Catherine, două whisky-uri și un gin, hai, fuguța. În zilele noastre nu le mai prinzi la muncă, n-au în cap decât haine fistichii și baluri. Mai demult i-aș fi spetit pe una de-astea și pe amicii ei. Acum nu mai vor să muncească.

— Nu-și cunosc lungul nasului.

— Știu prea bine. Sunt de la țară, dar zici că-s din înalta societate. O să le scot eu gărgăunii din cap.

— Le-am văzut la clasa întâi.

— Cele de teapa lor ar trebui să meargă pe jos, nici vorbă de clasa întâi.

— Disciplină. Mai multă disciplină.

— Ies cu negri în fiecare noapte. Le pun eu cu botul pe labe.

— O să vină o zi când vor fi judecate pentru lenea lor. Pun pariu.

— Parcă nu mai vine odată ziua aia.

— Eu cred cu tărie în corectitudine.

— Firesc.

— Să mă scuzați puțin, trebuie să mă ușurez.

— Face treișpe șilingi și șase penny.

— Plătește vizitiul meu.

Sebastian străbătu orbecăind holul și ieși pe o ușă sub cerul liber. Urină la voia întâmplării. O întâlni pe Catherine, care se întorcea în beznă. Se înlănțuiră. Și ea îi băgă mâna între picioare. Și scăpă tava cu un zăngănit. Brusc, pe hol se aprinse lumina.

— Ce se întâmplă? Nu accept să-mi văd fetele așa. Termină. Catherine, nu-l mai strânge în brațe pe domnul ăla, târfuliță mizerabilă.

— Gata, gata, nu s-a întâmplat nimic. Catherine și cu mine ne-am rătăcit pe hol.

— M-am săturat de purtarea ta nerușinată, Romeo. Iar tu, treci înapoi în bucătărie, nesimțito! Târfă!

Sebastian o ciupi pe doamnă de fund în timp ce trecea făcând pe niznaiul, iar ea îl lovi peste mână. Ce bine! O să mergem cu toții să stăm sub arborele shittah. Ce nu știe nimeni e că am amanetat o oglindă dintr-un veceu public. Una din alea moderne, prinse doar cu șuruburi. Le-am desfăcut cu coada unei furculițe și m-am dus la cămătar. Apoi m-am dus la Grafton Cinema să iau cina în interiorul chipurile în stil Tudor. Stând lângă fereastră de unde vedeam Dawson Lounge scris pe un perete înalt. Fericirea poate fi stânjenitoare. Și mi-a plăcut foarte mult să aștept mâncarea, dar mi-am trezit câteva frici ca să temperez fierbințeala blândeții conservatoare.

Chelnerița, o brunetă cu un corp adorabil, cu buze pline, dinți albi și sâni sănătoși plini de unduiri îmbelșugate în timp ce venea cu farfurii cu mâncăruri. Ce foame!

Doamna stătea la ușă, pieptul uriaș i se revărsa de pe hol.

— Gata, afară cu toții, până nu vine poliția să dărâme ușa.

— Vă mulțumesc pentru această seară minunată.

— Afară!

— Acum eu sunt copoiul?

Stăpâna casei râse. Le făcu semn s-o ia pe holul lung și întunecos și pe aleea cu butoaie. Bețivi dând târcoale pe la uși, clătinându-se și pișându-se. Sebastian îi spuse vizitiului să-i lase lângă Metal Bridge și că într-o zi o să-l răsplătească pentru bunătatea lui fără margini.

Urcară treptele plate. Se opriră, uitându-se la pescărușii și lebede. Mary îl luă pe Sebastian de braț.

— E o priveliște minunată.

— Așa-i.

— Toți pescărușii.

— Da.

— Îmi place să fac lucruri de felul ăsta.

— Da?

— Da. Mă simt bine.

— Adevărat.

— De parcă aș pluti, sau cam așa ceva.

— Da, de parcă ai pluti.

— Ce e? Nu-ți place?

— Îmi place la nebunie, Mary.

— Nu-ți mai tace gura, apoi îți vine o idee ciudată și nu mai sufli o vorbă.

Mă gândeam la masa de la Grafton Cinema. Deoarece chelnerița era așa de drăguță. O farfurie plină cu cârnați buni și grași, felii de bacon și un munte cu cartofi prăjiți aurii. Am auzit-o pe chelneriță spunând prin ferestruica dinspre bucătărie să se grăbească odată, pentru că domnul ăsta cumsecade moare de foame. Iar ceaiul era așa de bun, încât, de atâta fericire, nu mă puteam opri din râs. Și o adiere delicată pe Grafton Street, ispitindu-mă să trăiesc veșnic. Dar știu eu când să fac să crească ciupercile, aromate și din belșug. Și exact când mă pregăteam să înfig cuțitul în cârnat, se auzi un țipăt. Perdeaua de la cămară se dădu vijelios în lături. Chelnerița ieșind iute, o farfurie albă spărgându-i-se în cap și în urma ei o fată cu fața asudată, cu șuvițe slinoase de păr răspândite în jurul capului. Striga că face moarte de om și că nu mai suportă maghernița asta încinsă. Plângând și spunându-le tuturor s-o lase în pace. Sparse mai departe farfurii. În egoismul meu, mi-a fost teamă să nu-mi distrugă plăcerea. Deja simțeam că-mi stricase cina din cauza purtării ei infame. Dar se calmă și-i dădură cinci minute libere să-și înfrâneze pornirile rebele. Datorită mâncării mele, mi-era milă de pielea ei muncită și de petele roșii de pe picioare. Dar trebuie să existe disciplină. Totuși, sunt pentru o clipă de reverie în asemenea momente tensionate.

Sebastian se lăsă pe umărul rotund al lui Mary, sărutându-i colțul gurii, dar ea se feri.

— Nu aici, că ne vede lumea. Hai să ne uităm la vitrina merceriei ăleia.

Traversară podul, ținându-se de mână. Se uitară la bucățile de material. Mary spuse că strânge bani ca să-și facă un costum de primăvară. Spuse că tatăl ei n-o lăsa niciodată să-și ia haine noi și o acuza că vrea să le poarte la baluri.

Îi spuse lui Sebastian că are prieteni care colorează fotografii, dar unele dintre poze nu erau prea frumoase. Poate avea să reușească și ea în curând, pentru că poate îi ia unchiul pe frații ei și atunci ea ar fi liberă. Singurul lucru care nu-i plăcea în Phibsboro era închisoarea Mountjoy. Trecând pe acolo într-o zi, văzuse un bărbat atârnat de bare, cu o barbă ciudată și mi-a zis să-i aduc niște șampanie și somon afumat. Am luat-o la sănătoasa și nici Grangegorman nu e mai breaz, aleargă toți smintiții de colo colo.

Merseră pe lângă casele vechi și părăginite de pe Dominick Street. Mary îi arătă o casă, unde locuise înainte să se mute pe Cabra Road. Spunând că era o stradă îngrozitoare cu bețivi și că se luau la bătaie cu lanțul de la bicicletă. Îi era groaznic de frică să iasă noaptea. Dar în Cabra mergea prin Grădina Botanică și-i plăcea să citească toate numele alea ciudate în latină de pe plante și pe Tolka, frumos râu.

— Aici stau.

Se opriră în fața unei case roșii din cărămidă.

— Când ne mai vedem, Mary?

— Nu știu. Dacă vorbești încet, putem să intrăm pe hol. Noi stăm la etaj.

— Ești o fată drăguță, Mary.

— Așa le spui la toate.

— Lasă-mă să-ți sărut mâna.

— Bine, dacă vrei.

— Ochi verzi frumoși și păr negru.

— Ți se pare că sunt prea grasă?

— Deloc. Ai înnebunit, Mary?

— Sunt la dietă.

— Lasă-mă să văd. Nici vorbă, numai bună. Exact cum trebuie.

— Ești chiar îndrăzneț.

Ea cu spatele lipit de perete, stând în fața ei, cu brațele ridicate, ținând-o de coate în haina ei de culoarea prunei. O sărută, iar ea lăsă capul pe spate.

— Îți place, Mary?

— N-ar trebui să-ți spun.

— Ba poți să-mi spui.

— Tu nu săruți ca ceilalți.

— Ceilalți?

— Da.

— Mary, eu sunt un bărbat rafinat.

— Ei nu fac așa.

— Pentru că ei nu sunt rafinați.

— Nu e asta.

— Îți mai dau unul.

Ea îi cuprinse corpul cu brațele, strângându-l tare.

— Ei nu fac așa.

— Îți place?

— De ce vrei să știi?

— Vreau să fug cu tine.

Se auzi un zgomot prin tavan. Mary se crispă, ținând capul pe spate, ascultând. Șopti.

— Dă-mi mâna.

Îl duse în fundul holului și coborâră două trepte în spatele scărilor. Așteptară, apoi ea îi duse mâna în păr și-l scărpină. Face bine la mătreață. Freamătul senzației pe acest hol. Siguranța. Mary, gura ta și sosul de roșii.

— Sebastian e un nume ciudat.

— Venerabil.

— Poftim?

— Asta înseamnă. Demn de onoare și respect.

— Ești ciudat.

— Hiii și hoooo!

— Ești hazliu.

— Și tu ești o fată arătoasă.

— Zici și tu așa.

— Ba nu. Aici. Adorabilă. Și acolo. Ești minunată de jur împrejur.

— Nu e sigur aici.

— Unde?

— Am putea merge în spate. Trebuie să facem liniște.

Lumină la capătul culoarului. Pe lângă un șir de cărucioare de copil stricate, numai bune să duci lucruri la amanet în ele. Poți să treci pe sub nasul proprietarului. Trebuie să fii ingenios în zilele noastre. Mi-e poftă de dragoste. Nu de dragoste obișnuită, ci de dragoste adevărată. De dragostea

ca o muzică. Mary e o fată zdravănă, ține la munci grele. Freacă podele și altele. S-o am pe Mary și o casă ca o casetă pentru suflet. M-am săturat de cele din carton. Dacă aș avea-o pe Mary ca servitoare, pe Chris drept chiriașă, pe domnișoara Frost ca secretară, iar Marion să se ocupe de toate, am fi o echipă pe cinste. Apoi să-mi ocup locul cuvenit în societate, costumație revizuită și așa mai departe. O, vor fi schimbări. Nici nu accept mizerii și nici nu tolerez indolența. Eu cel puțin am reguli. Și știu că societatea respectă un om dacă este disciplinat.

Ea îl ținea de mână, arătându-i drumul. La ora asta târzie din noapte. Trebuie să ajung acasă. Să scap de mirosul ăsta de căcat. Mary deschise ușa dărăpănată a unei magazii.

— Atenție la biciclete. Aici.

— Ce e asta?

— Cărbune.

— Pentru numele lui Dumnezeu.

— Ce e?

— Ce-i aici, Mary?

— O saltea.

Zgomot de mătură căzută. Mary șoptind speriată:

— Isuse, Marie și Iosife.

Și Sebastian, să-i sară în ajutor.

— Roagă-te pentru noi, Preafericite Oliver.

— Nu-i nimic. Vrei o sticlă de stout?

— Mary, o să te iubesc până o să ți se împlinească sorocul. Unde e?

Mary caută în spatele unor cutii și al unui morman de turbă.

— E a proprietarului. O ascunde aici pentru când se închid puburile. Nevastă-sa face moarte de om dacă o aduce în casă.

— Drăguț din partea ta, Mary.

— Spui multe lucruri pe care nu le crezi?

— Poftim?

— Ce-ai zis.

— Ce-am zis?

— Când am zis că am stout.

— Vino să stai lângă mine cât deschid sticla asta.

Ea veni și se așeză pe saltea lângă el, rezemându-se de perete, privindu-l cum scoate dopul cu un gest bombastic. Am stat în bucățele rămase de cărbuni. Și pe un morman de turbă. Din întâmplare știu că pisicile și câinii preferă cărbunii și turba. Și nu-mi face plăcere să stau pe el.

— Ce liniște e, Mary.

— Da, e liniște aici.

— Am nevoie de așa ceva, Mary.

— De ce?

— Dintr-o mulțime de motive. Mici necazuri ici-colo. În general, neînțelegeri. O fată ca tine este o adevărată mană cerească.

— Nu e prea curat și nici prea frumos aici.

— Vino mai aproape.

— Nu știu ce să-ți spun.

— Sunt însurat.

— Știu.

— Bunule Doamne, Iudă, Iosife și o droaie de alți preafericiți și sfinți.

— Dar nu-mi pasă. Eu nu cred că o să mă mărit vreodată.

— Să n-o faci.

— De ce?

— Ai putea să nimerești un irlandez.

— Și ce-au irlandezii?

— Vin beți acasă și te snopesc în bătaie. Te călăresc în fiecare sâmbătă noaptea până îți dai obștescul sfârșit. Și-n alte nopți. Niște porci. Nu-ți trebuie așa ceva, Mary.

— Poate că-mi trebuie.

— Atunci nici nu mă gândesc să-ți mai dau vreun sfat. Mai dă-mi o sticlă de stout.

— Bei repede.

— Trebuie, la ce nesimțire domnește împrejur, Mary.

— Cu ce te ocupi?

— Studiez Dreptul.

— Și-n afară de asta?

— Cu grădinăritul. Colecționez timbre, podoabe pentru cai. Îmi place foarte mult să observ păsările. Refuz să pariez. Refuz categoric să pariez pe cai.

Privirea lui Mary melancolică. Sebastian se aplecă și-i lipi buzele pe ureche. Mary se întinse pe el. Și i-am băgat mâinile pe sub pulover. Munții ăia doi ieșiți din mare.

— Mary, ai vrea să vii cu mine în Anglia?

— Da. Merg unde vrei.

— O să avem nevoie de ceva bani.

— Am treizeci de lire în bancă.

— E de ajuns.

— Dar nu știu sigur dacă pot să-i scot.

— Sunt pe numele tău?

— Da.

— Atunci e rezolvată.

Dangerfield gemând, pentru că ea nu era de categorie ușoară. Dar era o fată bună și puternică, care nu se temea de muncă, cred. Dornică să pună umărul. Ăsta e necazul cu lumea, nu sunt destui oameni de felul ăsta gata să pună umărul, îi lasă pe alții să se spetească. Îți vine să le scoți lenea din cap cu ciomagul când îi vezi duminica la țară plimbându-se prostește. E jenant când îi vezi cum caută ceva de făcut în zilele libere. Trebuie s-o rostogolesc pe Mary pe spate, pentru că mă înghiontesc cărbuni în șiră prin saltea. Uiii! Parcă aș fi întors o țestoasă. Rostogolește-te. Nu cred că sunt pregătit pentru efortul ăsta. Circ, clovni, puloverul ei în sus. Ce ușuratică, geme tare. Cel mai profund gândesc când dezmierd corpul unei femei, profund până în plăsele. Câte alte lucruri interesante poți face cu treizeci de lire decât să le ții în bancă? Are sânii revărsați pe tot pieptul. N-am mai văzut asemenea sfârcuri. Bune pentru alăptat, bag mâna-n foc. E un restaurant pe Grafton Street pe nume La ugere, unde servesc fătuțe vânjoase de la țară. „Prânzul țâței“ e una din specialități. Gata cu privarea de sâni. Pentru că eu unul nu

mă mai satur de ei și, deși sunt puțin obosit în seara asta, îmi face plăcere să mă joc cu perechea asta ciudată.

— Nu m-am mai simțit niciodată așa, Sebastian. Îmbujorată pe dinăuntru. Fă-mi de toate, de toate. Vreau să-mi faci de toate.

— Ușurel, Mary. Nu vrei să torni un plod, nu?

— Nu-mi pasă. Vreau tot, până la capăt.

— O să-ți distrugi viața.

— Vreau oricum.

— În altă noapte, când o să fiu pregătit.

— Oricum, nu vreau să folosești din alea. Vreau natural. Haide!

— Pentru numele lui Dumnezeu, ușurel, Mary. Nu strica totul. Nu fi nesăbuită.

— Nu sunt nesăbuită, știu ce vreau.

— Ne distrugi amândurora viața. Țâncii ăștia cer de mâncare. Nu te las, Mary. Nu se poate în noaptea asta.

— Te rog, ia-mă. Vreau să-mi faci de toate. Nu m-am mai simțit niciodată așa.

— O să te mai simți și altă dată.

Mary îi strivi gura cu buzele. Încleștându-și coapsele pe genunchiul lui, trântindu-l pe spate și răsturnând o sticlă de stout. Dumnezeule, Mary, nu pot să mă bag. Nu-mi face una ca asta. Am destule neînțelegeri în viața mea, nu mai vreau să am de-a face și cu un copil din flori. Încearcă să mă convingă să mă supun. Refuz categoric să fiu posedat cu forța. Ce insultă. E nebună de legat. Și fără rețineri. Nu se dă în lături de la nimic.

— Sigur o să ne audă cineva, Mary.

— Toată lumea e la culcare. Îmi place.

— Mary!

— Îmi place.

— Mary, serios.

— Ești dulce.

— Mary, o să ne prindă cineva.

— Ești așa de dulce.

— Mary, termină.

— Îmi place senzația. N-am mai simțit-o până acum. E otravă?

— Vindecă durerile de gât.

— Scrotul.

— Așa e.

— M-am atins cu el.

— Mary, mă doare rău spatele. Dă-te la o parte.

— Gata. E mai bine?

— Mary, mi s-a împrăștiat sticla de stout pe podea.

— L-am sărutat.

— Berea mea.

— Sigur nu e otravă?

— Ușurel, Mary. Poate să doară.

— Ești dulce. Îmi place de tine. Fug cu tine dacă vrei.

— N-ar fi rău, o călătorie scurtă. Poți să strângi bani? Banii sunt importanți, Mary.

— N-am decât cele treizeci de lire. Nu pot să strâng.

— Cu puțină grijă. Economia e cheia în toate, Mary.

— Sărută-mă, te rog.

Apucând disperat o sticlă de stout, sărută gura febrilă a lui Mary, iar ea îl desfăcu la cămașă și-l sărută pe piept. Trupurile rostogolindu-se. Problemele mă urmăresc oriunde mă duc, chiar și pe căi ocolite. Măcar eu și Mary am avea destui bani cât să trăim în Londra. O vacanță pentru mine. O slujbă pentru ea. Să mai scap de lanțurile astea irlandeze. Cât timp reușesc să mă feresc de Țara Galilor și de pușcărie. Pentru că acolo aș fi la adăpost. Printre cei opt milioane. Din pivnița asta amărâtă cu fundul gol al lui Mary împingându-se în mine. Momentul să iau decizii. Să întind o sfoară pentru Skully cu un sac de știți voi ce, care abia așteaptă să-i cadă în cap. Și în secret, mai în liniște și noaptea. Cu Mary cea dornică să experimenteze. Imaginea asta e aproape prea mult. O burtă de fericire. Oricum, tu, Mary, ia ce vrei de la mine, așa nu trebuie să mai ceri. Un festin sexual dacă e nevoie, orice pot să-ți ofer, pentru că eu am plecat de aici. Lasă-mă să le ating. Cu limba mea cea nouă. O să devin o realitate.

— Te iubesc, Sebastian.

— Ochișorii tăi frumoși, Mary.

— Vreau să fug cu tine.

— Avem nevoie de bani pentru amândoi.

— Mai am patru lire puse deoparte pentru costum.

— N-ar fi rău să le aduci.

— Când ne mai vedem?

— O vreme, nu, Mary.

— De ce?

— Trebuie să pun totul la cale.

— Dar de ce nu pot să te văd?

— Nevastă-mea.

— Ea nu trebuie să afle.

— Trebuie să fiu precaut, Mary.

— Dar vreau să stau cu tine.

— Bine, dar trebuie să fim cu băgare de seamă și să nu ne pripim. Pot să mă duc eu primul la Londra și apoi poți să vii și tu. O să am nevoie de ceva bani.

— Îți dau câțiva.

— Se poate să am nevoie de mai mulți.

— Pot să-ți dau jumătate.

— N-o să-mi trebuiască atâta, dar vedem.

— Vreau să merg cu tine.

— O să-ți scriu. La post-restant.

— Bine. O să-mi scrii?

— Ai încredere în mine, Mary. Nu cred că vrei să afle tatăl tău. E bine să evităm neplăcerile.

— E un nemernic.

— Nu trebuie să spui așa ceva, Mary. E un bărbat puțin tulburat. Sunt mulți ca el. Dar tu să nu fii înverșunată. Nu uita, e greu, dar e drept. Așa trebuie să fie. Și nu vreau să faci o greșeală, Mary. Îți las o săptămână sau două să te gândești și, dacă după aceea încă mai vrei să vii, trimite-mi zece lire. La început s-ar putea să fie greu.

— Nu-mi pasă, cât timp mă lași să stau cu tine.

— Mary, vezi dacă mai e vreo sticlă de stout înainte să plec. Doar nițel să am pe drumul lung ce mă așteaptă. Vezi dacă nu cumva pot să iau vreo două cu mine. Așa gândesc mai limpede.

— Îți place mult stout-ul.

— „Îmi place“ nu e exprimarea cea mai corectă, Mary. Îl am în sânge, și mai sunt și alte lucruri. Să-mi scrii la oficiul poștal din The Geary. Dar să nu treci numele meu. Folosește numele Percivil Buttermere. Ortografierea e importantă. P-e-r-c-i-v-i-l B-u-t-t-e-r-m-e-r-e.

— Ce distractiv e.

— Mary, e ca și când ne-am juca de-a cine trăiește mai mult.

— Ești dulce. Și o să avem o cameră și tu o să faci totul? Da?

— Da.

— Nu-mi pasă dacă murim.

— Nu spune așa ceva. Îi dai idei lui Dumnezeu. Trebuie să descurajăm o asemenea atitudine. Înfășoară sticlele astea în hârtie.

— Mai sărută-mă o dată.

— Și nu uita, Percivil Buttermere. E foarte important. Îți spun eu când să trimiți banii. Și să nu sufli o vorbă nimănui.

— N-o să suflu o vorbă nimănui. Oricum, n-am cui să-i spun.

— Trebuie să plec.

— Încă o dată cu limba.

Se auziră strigăte în casa lui Mary, dar nu țipa ea. Am ieșit repede pe stradă. Am trecut pe lângă oborul de vite. Și bărbați mustruluind boii. Care e boul, care e omul. Împungeau să iasă pe porți vaci care gemeau și or să le împuște în cap sau le urcă pe vapor. S-a sfârșit noaptea. Asta înseamnă că acum aștept o alta.

O dimineață nou-nouță. Câteva suflete pe stradă. Se duse într-un pub unde stăteau niște bătrâni, cu mâna pe halbe cu cidru, scuipând cu grijă în rumeguș. Discuțiile încetară când intră Dangerfield. Fiecare se întoarse să arunce o privire.

Era un om

Care făcu o barcă

Cu care să plece

Și se scufundă.

17

Ochii îmi sunt lipiți. Tălpile bășicate. Ce-am făcut?

Cel puțin nu sunt în închisoare. Stau puțin să mă dumiresc unde sunt. N-am să mai fac în viața mea așa ceva. Se pare că am avut de-a face cu niște vite. Și cu băutura. Și cu mai multe petreceri. Și halbe de cidru. Parcă îmi crapă creierul. Nu-mi place când nici măcar nu știu în ce lună suntem. Cine a umblat la comodă și a scos sertarele? Și nu am decât un cearșaf și o haină pe mine. Marion? Doar o saltea pe arcuri.

Se ridică în capul oaselor. Se frecă la ochi ca să scape de coji. Soneria de la ușă sunând. Închideți compartimentele etanșe. Zăvorâți trapele. Etanșați totul, ne scufundăm, scrântiților. Ușa din spate.

Sebastian se târî gol prin camera de zi și intră în bucătărie. Răsuci cheia și se întoarse precipitat în camera de zi, așteptând sub masă. În oglinda de pe peretele opus, văzu trecând șapca poștașului. Trebuie să vorbesc cu poștașul. Să iau o pătură de pe patul domnișoarei Frost. Poștașul venind pe după colțul casei. Dangerfield deschizând ușa.

— Hei.

— Am fost în spate. M-am gândit că nu auziți soneria. Am o scrisoare recomandată pentru dumneavoastră, domnule. Ieri nu era nimeni acasă.

— Am fost plecați. Mă pregăteam să fac baie.

— Vreți să semnați aici, vă rog? Îmi pare rău că v-am deranjat, domnule. Azi o să fie puțin mai cald.

— Sincer, așa sper. Vă mulțumesc mult. Dacă nu mă găsiți vreodată, strecurați-o pe sub ușă.

— Și mai e una.

— Bun.

— Vă mulțumesc, domnule.

— Bună ziua.

Bun poștaș. Să-i scriu ministrului poștei și telegrafului să-l promoveze pe omul ăsta. Să iau un cuțit să le desfac.

Dragă domnule Dangerfield,

Am încercat, fără sorți de izbândă, să iau legătura cu dumneavoastră la adresa actuală. Trimit această scrisoare recomandată în speranța că voi lua în sfârșit legătura cu dumneavoastră. Am o mulțime de lucruri de făcut și nu pot să-mi răpesc din timp încercând să vă găsesc.

Din câte știți, aveați o restanță la chirie de cincizeci și patru de lire și ați încălcat contractul de închiriere, care expiră abia în noiembrie anul viitor, rămânând astfel paisprezece luni, o săptămână și patru zile. Aș fi gata să renunț la o săptămână și patru zile dacă ați avea amabilitatea de a-mi trimite toată suma sau o parte din ea săptămâna aceasta. Soția mea nu se simte prea bine de când avem așa de multe probleme cu această proprietate. Iar când am mers să vedem casa, am descoperit cu regret că se află într-o asemenea stare, încât soției mele i s-a făcut greață.

Vă informez, domnule Dangerfield, că nu am umblat și nici nu m-am uitat la ceea ce pare a fi proprietatea dumneavoastră. Dar vreau să vă anunț că lipsesc o tigaie mare și o oală din bucătărie. Mai sunt o ceașcă, din cele patru pe care vi le-am dat, și două farfurii, una crăpată rău și care trebuie lipită, din cele patru oferite. Canapeaua trebuie reparată, iar scaunul cu picioare curbate, piesă de antichitate, a dispărut de tot din salon. Covorul Axminster este plin de pete de supă și de alte pete pe care soția mea, gândindu-se la soția dumneavoastră, nu vrea să le dezvălui. Am făcut cheltuieli considerabile cu un instalator care să verifice toaleta și el susține că țeava de plumb a fost tăiată cu un obiect care se poate să fi fost un topor și a mai găsit și alte găuri dubioase.

Nu vreau să vă dau eu sfaturi în privința stilului de viață, domnule Dangerfield, dar pe soția mea o mâhnește profund că un domn american ca dumneavoastră nu respectă poate standardele pe care le cunoaștem și unii și alții, fiind americani, dar eu și soția mea încă suntem mândri de cetățenia pe care am obținut-o peste ocean.

Înainte să închei, vreau să precizez că tavanul din dormitor a căzut în mare măsură, ceea ce ar fi o lovitură grea pentru soția mea, așa că nu am lăsat-o să urce la etajul casei. Cele două oglinzi au dispărut, una dintre ele, piesă de antichitate și rară, o perdea din dantelă din camera din față și nouă tacâmuri din serviciu. Aș fi dispus să trec cu vederea lucruri minore precum petele de pe covor și de grăsime de pe aragaz dacă aș primi satisfacție săptămâna aceasta sub forma unei plăți. Soția mea a fost de mai multe ori la medic de când încălcarea contractului de închiriere i-a cauzat neplăceri și am avut cheltuieli considerabile. Știu, domnule Dangerfield, că veți proceda corect și v-aș fi recunoscător dacă m-ați anunța când sunteți acasă, pentru că drumul este prea lung să îl fac degeaba. Încă nu vreau să iau legătura cu avocatul meu, căci poate ați fost doar puțin ocupat cu copilașul și din greșeală ați scăpat din vedere mica datorie pe care o aveți față de mine. Respectele mele soției și sper, și eu, și soția mea, că este bine, sănătoasă.

Cu stimă,

Egbert Skully

Dragă domnule Skully,

Mi-am prins gâtul într-un calandru și sunt indispus pentru eternitate.

Vă salută de pe lumea cealaltă,

S.D.

De ce nu putem fi prieteni cu toții. Prieteni ai lui Isus. Nici un zgomot în casa asta. Pesemne e din cauciuc.

Porni gazul, umplând ceainicul. Domnișoara Frost avea mereu bunătatea de a băga un șiling în contor. Ce mi-a trimis O'Keefe? Kenneth, ce vești ai? Ce vești groaznice ai? Nu-mi spune ceva neplăcut, te rog, nimic neplăcut. Numai lucruri frumoase. Cred că-mi pierd mințile. Singur cuc în casa asta. Și înfricoșat să nu mă cuprindă fiorul el din urmă, cel care trebuie evitat cu orice chip. Lumea asta care mi-a pricinuit așa de multe neplăceri și ofense. Am inima frântă și sunt îngrozit. Dar înainte să mă prăbușesc, să-mi fac bagajul, să dispar sau să mă risipesc, sunt câțiva care or să afle povestea asta. Kenneth, nu fi hain.

Dragă Fățarnice,

Bani ioc. După cum mă așteptam. Mda. Știu că nu-ți merg treburile. Nu pot să mai stau mult aici – după cum zici tu, mutut. Aș vrea să fac o înțelegere cu tine. Nu-mi trimite bani aici, pentru că mă întorc în glia străbună, sosesc lunea viitoare. Acum trei săptămâni am scris la Irish Times să le trimit un articol. Și am primit de lucru. Ai auzit vreodată de Lady Eclair, din Roundwood, comitatul Wicklow? Evident, Lady Eclair vrea să facă lucrurile ca la carte și caută un bucătar francez. Restul îl deduci și singur. Prin urmare, de acum sunt franțuz.

Cred că aș putea avea șanse importante de amor în bucătăriile lui Lady Eclair cu ajutoarele de bucătărie, aflate în lasciva mea subordine. Nu știu sigur dacă am primit postul, dar Lady Eclair spune că-mi va plăti drumul până în Irlanda și acolo intervii tu. Vreau să-mi faci rost de șapte (7) lire cu care să mă aștepți ca să nu mor de foame în țara aia agricolă.

Cred că foamea îmi creează un dezavantaj când am de-a face cu oameni care mănâncă de trei ori pe zi. Depind de tine.

Am renunțat la homosexualitate, pentru că mi-a complicat și mai mult viața. M-am satisfăcut singur cu mâna ca de obicei, dar mi se pare foarte plictisitor. Totuși, mă apucasem să scriu o lucrare cu titlul „Ghidul onanistului începător" în greacă, ca să-i adaug o notă de rafinament, dar

am abandonat disperat proiectul. Atunci am decis să mă întorc în glia străbună. Dacă tot e să fiu abstinent, măcar să trăiesc acolo unde abstinența e o virtute. Vorbesc destul de bine franceza cât să iau ochii. I-am spus lui Lady Eclair că am studiat în Anglia și că am călătorit mult prin America.

Pregătește cele șapte lire. Altminteri sunt terminat și la mila lui Lady Eclair, pe care vreau s-o impresionez la întrevederea noastră cu cunoștințele mele de limba engleză și de asemenea cu lucrurile interesante pe care le-aș putea zări prin casă. În același timp, vreau să-i par capricios, căci acest lucru o să-mi ofere un anume spațiu de manevră, și poate și întâlnesc câțiva dintre oaspeții ei bogați după ce se desfată cu bucatele pregătite în bucătăria mea bine administrată. Dacă nu merge cum trebuie, pot să-i sugerez lui Lady Eclair să-și bage undeva sosiera. Nu mă lăsa baltă.

Dumnezeu să te binecuvânteze,

Kenneth O'Keefe

Duce interimar de Serutan

Kenneth, cu toții vrem gologani. Și din câte știi, dacă aș avea ceva, ți-aș da și ție cu dragă inimă. Dar n-am decât un teanc de reviste de afaceri, cu care o să fac focul.

Ziua este înnorată, marea sus și cenușie, și cai albi. Agitată și furioasă pe toată coasta. O zi ca asta când mă uitam la bărbații curajoși de pe apa sumbră. Și focile ieșind la iveală. Dacă se leagănă o lumină galbenă la capătul uscatului, nu e de bine. În larg, moarte și dezastru.

Sebastian se duse să caute aspirină. Casa pare neobișnuit de goală. Dulapul. Hainele lui Marion nu mai sunt. Doar galoșii mei rupți pe podea. Camera copilului. Pustie. Golașă. Luați mâna albă și rece care-mi strânge inima.

Scotocește iar febril prin casă. Scoțând sertarele, răscolind dulapurile. Trusa de cusut și ghemele de ață ia-le de unde nu-s. Nici un mesaj, nici un semn. În birou. Încuiat. Luă vătraiul și lovi cu el placajul neted. Prinse marginea cu degetele și smulse capacul. Înăuntru, aranjat, curat și gol. Doar câteva cărți de vizită ale mele. Prin bucătărie. Privind în garaj. Băltoacă de apă cenușie intrând pe sub ușă. Căruciorul nu e. O carcasă goală din bolțari.

Înapoi la ibricul care clocotește pe aragaz. Ceai și aspirină. Castaniu este ceaiul. Și numai ceai e. E ziua în care aruncă bulgări de pământ pe sicriul din pin. Dumnezeule, unde sunt vântul cald și umed dinspre Atlantic și plantele tropicale din belșug? O să mor de frig. Fă ceva. Bărbierește-te. E adevărat că femeile sunt frigide pentru că bărbații n-au barbă? Marion, ți-ai luat țâțele păroase și ai plecat. Pentru numele lui Cristos cel măcelărit, sunt terminat. Nu sunt lame. Mă bărbieresc cu marginea căzii. Domnișoară Frost, trebuie să iau un prosop cu împrumut de la dumneavoastră, e o crimă, dar sunt vremuri disperate. O să arunc acid azotic pe covorul Axminster al domnului Skully.

Pe poliță e unul din lucrurile dragi mie, statuia mea stoică cu o cruce pe burtă. Acum trebuie să mă întind, să stau nemișcat, cu ochii încremeniți în cap. Zero absolut. Deci Marion m-a lăsat cu două contracte de închiriere pe cap. Există un sport pe nume crichet. Iar la portiță e udătură.

Sebastian se duse să se culce pe fotoliu. La șase fără un sfert, intră domnișoara Frost. În visul meu tocmai dădusem ordine să fie coborâte bărcile de salvare, să înceapă cântecul și alte câteva lucruri, și m-am dus la prova să cobor într-o barcă de cauciuc insubmersibilă. Era 14 aprilie 1912. Și era gheață pe mare. Lumina aprinsă. Domnișoara Frost în prag. Uitându-se. Rușinată.

— Domnule Dangerfield.

— Scuzați-mă, domnișoară Frost, cred că m-a luat somnul.

— O.

Dangerfield trage covorul pe el, acoperindu-și părțile intime descoperite.

— Scuzați deranjul, domnișoară Frost.

— Nu-i nimic, domnule Dangerfield.

— Îmi pare rău că trebuie să vă cer așa ceva, domnișoară Frost, dar n-aveți cumva o țigară?

— Sigur, domnule Dangerfield, cu plăcere, poftiți.

— Vă sunt recunoscător – foarte recunoscător.

— Nu știu cum să vă spun, domnule Dangerfield, dar doamna Dangerfield mi-a zis să vă transmit că nu se mai întoarce.

— Puteți să-mi spuneți unde s-a dus?

— Era foarte supărată și a plecat fără să spună exact, deși am înțeles că voia să ia un vapor spre Liverpool și avea un bilet de tren spre Edinburgh.

— Ce nesăbuință.

— Era supărată.

— Nu se poate să fi primit telegrama.

— Nu cred că a primit vreo telegramă.

— Nu. Mare păcat. Am fi evitat neînțelegerea asta. Ce nesăbuință.

— O să fac puțină curățenie aici, domnule Dangerfield.

— Nu vă deranjați, domnișoară Frost. Lăsați pe mine. Mă ocup eu. Era puțin înțepenit biroul.

— Nu, domnule Dangerfield, păreți așa de obosit. Mă ocup eu. Nu durează mult. Am cumpărat niște pâine și niște cârnați. Cred că sunt câteva roșii în dulap. Vreți să mâncați cu mine, domnule Dangerfield? Cred că sunteți mort de foame.

— Nu se poate, domnișoară Frost, nu e corect.

— Vă rog, domnule Dangerfield.

— Sunteți foarte amabilă, domnișoară Frost.

— Nu-i mare lucru, serios.

— Drace, pizda mă-tii, futu-ți.

— S-a întâmplat ceva, domnule Dangerfield?

— Nu, domnișoară Frost – mă mănâncă un pic piciorul. Mă scuzați, mă duc să mă îmbrac pentru cină.

— Sigur, domnule Dangerfield.

Înfășurat cu covorul, Sebastian se furișă din cameră. Parcă aș fi irochez.

Se îmbrăcă cu pantalonii de catifea reiată, ascunși și umezi într-un sertar. Și complicații cu închisul șlițului. Să nu scoată capul vreun penis rozaliu, altfel domnișoara Frost o să creadă sigur că-i fac avansuri. Și n-aș mai suporta încă un coșmar din cauza expunerii organului sau organelor genitale. Trebuie să am grijă cum mă port cu domnișoara Frost. E de treabă. Drăguță. Și n-am avut parte de prea mulți asemenea în ultima vreme. Toți sunt cu ochii numai după mizerabilii ăia de bani. Ce s-a ales de demnitate? Familiile de viță veche și moșiile? Trăsurile și valeții? Vulgaritatea atotstăpânitoare. Arată-le iar care le e lungul nasului. Lungul nasului. Și la fel și lui Marion. Șterge-o, hai. Pleacă și nu te mai întoarce. N-ai vrut să-mi dai nici o șansă. Într-o bună zi o să vii când îmi recapăt locul pe care îl merit în lume. Când voi primi ce ar trebui. Ce mi se cuvine. Iar atunci, paznicii terenurilor mele de vânătoare or să te pună pe fugă. Afară. Dispari. Afară.

Țipa.

— S-a întâmplat ceva, domnule Dangerfield?

— E în ordine. E totul în ordine.

— Când sunteți gata, domnule Dangerfield…

— Vă mulțumesc, domnișoară Frost.

Termin de prins sârma asta de cupru în jurul taliei. Și o bucată din perdeaua asta pe post de eșarfă. Tai-o. Taie. Taie. Taie. Îndoaie-o. Așa. Ascunde marginile zdrențuite. Puțin cu pieptănul prin păr. Să văd cum se prezintă dinții. Trag de buze. Par galbeni. Dar nările nasului meu drept și frumos sunt frumoase și umflate. Tot aristocrat rămân, oriunde m-aș duce. Și am ochi mari, cercetători. Toată lumea spune că am ochi foarte frumoși.

Sebastian intrând în camera de zi. Ocheadă vinovată la biroul distrus. Domnișoara Frost punând un platou mare cu cârnați pe masa cu mahon pe margine. Era o față de masă, felii de bacon. Bol cu lapte și o grămăjoară de pâine tăiată frumos. Zahăr. Farfurii curate și strălucitoare, un cuțit într-o parte, furculița în cealaltă.

Domnișoara Frost se așeză, își duse mâna și trase de marginea fustei, rușinoasă și ușor senzuală. Dangerfield ezitant. Întotdeauna trebuie să-l lași pe chiriaș să facă prima mișcare spre mâncare.

— Este foarte amabil din partea dumneavoastră, deși nu cred că e cinstit să accept, domnișoară Frost.

— Nu e mare lucru, domnule Dangerfield. Îmi place să am ceva de făcut, de exemplu să gătesc.

— Dar după o zi grea. Cred că e prea mult.

— Deloc.

Domnișoara Frost zâmbi, dezvelind dinți destul de mari și cu o formă frumoasă. Cam ca ai mei. Nerujată. O gură plăcută privirii. Stând calmă vizavi, dându-mi mâncarea. Platoul de acolo.

Sebastian luă patru cârnați, lăsând cinci. Voiam să iau doar trei, dar un instinct incontrolabil m-a făcut să iau patru. Și îi dau pâinea domnișoarei Frost. Trebuie să arăt că nu sunt complet absorbit de cârnați. Probabil că

Marion a prelucrat-o, turnându-i o mulțime de minciuni despre mine. Domnișoara Frost o să descopere singură că sunt de treabă. De-ar fi mai mulți oameni ca domnișoara Frost, oameni buni și prevenitori. Îi șade foarte bine cu părul cenușiu.

— Cârnații ăștia sunt delicioși. Nu cred că am mai mâncat, domnișoară Frost.

— Îi iau de pe Pembroke Road. Un magazin imediat cum treci podul. Făcuți în casă.

— Asta demonstrează, nu-i așa, domnișoară Frost, că nimic nu e mai bun decât mâncarea făcută în casă.

— Sunt întru totul de acord, domnule Dangerfield.

— Cum a fost la serviciu, domnișoară Frost?

— Din nefericire, e mereu la fel. Când trebuie să lucrez în magazin, îmi place, pentru că văd mulți oameni diferiți.

— Și cum merge afacerea?

— Merge slab în perioada aceasta. Acum comandăm cartofi noi și cred că e momentul potrivit să plantezi pomi fructiferi.

— Serios? Fascinant.

— Cred, domnule Dangerfield, că dacă ați face lucrul acesta o vreme, cred că v-ați plictisi foarte tare.

— Foarte interesant.

— Pe mine mă plictisește.

— Vă plictisește?

— Puțin. M-am săturat să muncesc pentru alții. Aș vrea să lucrez pe cont propriu, domnule Dangerfield. Dar e așa de greu să pornești.

— Da, domnișoară Frost, e un pic mai dificil acum. Desigur, nu mai e ce-a fost.

— E foarte adevărat, domnule Dangerfield. Acum multă lume are grădină proprie. Ieri a venit un omuleț să-mi ceară semințe de petunie. Genul modest. Am presupus că e grădinarul cuiva. Apoi am descoperit că este un om foarte bogat și cumpără mult de la noi. În zilele noastre, e greu de spus.

— Extraordinar. Cu adevărat extraordinar.

Sebastian îi umplu ceașca cu ceai domnișoarei Frost și se întinse după o bucată de pâine. Domnișoara Frost luase trei cârnați. Trebuie să-i arăt că nu mă interesează cei doi rămași. Trebuie să aștept. S-o las pe ea să facă prima mișcare. Răbdarea e totul. Să-mi reprim dorințele acestea animalice.

— Luați cârnații ăia doi, domnule Dangerfield, până nu se răcesc.

— Nu se poate, domnișoară Frost, am luat mai mult decât mi se cuvenea. Serios. De ce nu-i luați dumneavoastră?

— Am mâncat destul.

— Insist să mai luați măcar unul dintre ei, domnișoară Frost.

— Nu, serios. Uitați, vă servesc eu.

— Bine. Trebuie să mărturisesc că mi-e un pic cam foame. De obicei am mare grijă ce mănânc. Spuneți-mi, domnișoară Frost, vă place Irlanda?

Domnișoara Frost chicoti ușor. Un sunet așa de delicat și de dulce. Este foarte drăguță.

— Domnule Dangerfield, este țara mea, dar nu pot spune cu mâna pe inimă că nu m-am gândit să locuiesc în altă parte. Îmi place destul de mult. Oamenii sunt de treabă.

— Aș spune că irlandezii sunt un popor pe cinste. Sunteți din Wexford. Vi se pare că în Wexford sunt oameni mai de soi?

Domnișoara Frost scoase un hohot mic, ca un clipocit.

— Nu știu, domnule Dangerfield, dar sunt harnici.

— Importantă trăsătură.

— Munca?

— Un lucru foarte necesar pentru cei mai mulți oameni, domnișoară Frost. Domnișoară Frost, nu vreau să fiu indiscret, dar dacă ați avea de ales, cu ce v-ați ocupa?

— Cred că mi-aș deschide o afacere. Dumneavoastră ce v-ar plăcea, domnule Dangerfield?

— Să fiu sincer, domnișoară Frost, nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu asigurator la Lloyd's sau să moștenesc o avere mare.

— Ha, ha, cu toții am vrea asta, domnule Dangerfield.

— Ha, ha, așa este.

— Dar nu e simplu, ha, ha, ha.

— He, he. Nu, cred că nu, domnișoară Frost. Cu siguranță. Ha, ha.

— Ha, ha.

— Domnișoară Frost, vreți să mergeți să bem ceva?

— Păi…

— Haideți, ați avut o zi grea. Și cred că meritați să beți ceva după masa asta așa de plăcută. Nu v-ar prinde rău o mică plimbare. Știu un local foarte interesant, The Three Eyes.

— Nu vreau să las o impresie greșită, domnule Dangerfield – știți cum vorbește lumea. Știu că nu facem nimic rău. Of, mă înfurie așa de tare.

— O să fie bine. E întuneric și vreme ploioasă, n-o să ne întâlnim cu nimeni.

— Bine, atunci.

— Ah, să nu uit. Domnișoară Frost, mi-ați putea face o mică favoare? Mi-ați putea da chiria pe săptămâna asta? Stau cam prost cu banii.

— I-am plătit deja doamnei Dangerfield.

— Înțeleg, dar vedeți dumneavoastră, e un pic cam complicat. Nu vreau să vă creez probleme, domnișoară Frost. E la alegerea dumneavoastră și nu vreau să vă simțiți nicicum obligată. Ați putea să-mi dați o liră în avans din chiria pe săptămâna viitoare? Să nu vă simțiți deloc obligată. N-aș îndrăzni niciodată să mă gândesc să cer așa ceva dacă n-ar sta așa lucrurile. Înțelegeți dumneavoastră.

— Nu, înțeleg, dar doamna Dangerfield a luat toată chiria pe luna viitoare. În avans.

— Târfă împuțită. Mă iertați, domnișoară Frost. Vă rog să mă iertați. Uneori mă mai zăpăcesc.

— Nu-i nimic, domnule Dangerfield.

Domnișoara Frost se duse la geanta ei de pe pervazul ferestrei. Scoase o liră din geantă. Sebastian se distrase aplecându-se, mormăind și legându-și șiretul.

— Domnișoară Frost, sunteți foarte amabilă.

— Nu e nici o problemă.

— Nu-mi place deloc să vă cer asemenea lucruri, domnișoară Frost, dar aveți să-mi dați și mie o eșarfă cu împrumut? Mă tem că cea pe care o am e nepotrivită.

— Sigur, mergeți și alegeți. Sunt în sertarul de sus din stânga al comodei.

Sebastian în camera ei. Era una galbenă. O culoare aprinsă, moale.

— Pot s-o iau pe aceasta, domnișoară Frost?

— Sigur.

— Frumoasă. Îmi place să văd un pic de culoare. Cred că o să vă placă foarte mult la The Three Eyes. Domnișoară Frost. Ah, ce revigorat mă simt. Ba chiar în formă. Vreau să văd fapte, domnișoară Frost, și la naiba cu ficțiunea. Vreau fapte.

— Ha, ha.

Coborâră de pe mica verandă. Sebastian oferindu-i brațul. Un milion de picături delicate. Îl ținu ușor de braț. Și pe străzile burgheze și în vitrinele acestea erau plăcerile vieții. Scaune uscate. Sebastian fredona un cântec.

Pe o stradă lăturalnică, pe terenuri virane, ulițele săracilor și pereți văruiți în alb, tende pliante, plăci de ardezie lucind pretutindeni pe aceste străzi întunecoase și întortocheate. Găini cotcodăcind.

The Three Eyes era mic și călduros. Intrară în separeu, se așezară pe banca tare și îngustă. Sonerie. Un cap. Bună seara, domnule. Și băuturile. Domnișoara Frost ceru un pahar de porto.

— Ce v-a făcut să veniți în Dublin?

— Voiam să fiu asistentă medicală.

— Să batjocoriți bieții nefericiți.

— Am renunțat.

— De ce?

— Nu-mi plăcea prea mult și nu mă înțelegeam cu celelalte fete. Și se plătea prost.

— Și atunci ce-ați făcut?

— Am lucrat la Dublin Assurance Company, dar nici acolo nu mi-a plăcut. Apoi m-am dus în Anglia. La birou era un bărbat care nu prea îmi plăcea. Nu ne înțelegeam bine.

— De ce?

— Avea o părere mult prea bună despre sine. Era șeful meu.

— Înțeleg.

— Și nu aveam de gând să-i dau satisfacția asta.

— Ați procedat corect, domnișoară Frost. Spuneți-mi, domnișoară Frost, câți ani aveți?

— Domnule Dangerfield, nu vă pot spune.

— Ba puteți, domnișoară Frost.

— N-aș putea. Pur și simplu n-aș putea.

— Domnișoară Frost. Sunt prietenul dumneavoastră. Nu uitați asta. Prieten. Puteți să-mi spuneți orice, absolut orice. Vârsta e cel mai mărunt lucru. Spuneți-mi, câți ani aveți?

Sebastian se apropie și o prinse pe domnișoara Frost de mâna din poală. Alinare în momente delicate.

— Of, domnule Dangerfield, am treizeci și patru de ani.

— Minunată vârstă. Cea mai frumoasă.

— De unde știți?

— Domnișoară Frost, uneori mă simt de cincizeci și trei de ani. Rareori, dar totuși din când în când, mă simt de douăzeci. Așa e și cu zilele. V-ați simțit vreodată ca sâmbăta într-o zi de marți? Sau o săptămână de parcă ar fi fost vineri în fiecare zi? De curând am avut șaptezeci de ani. Dar îmi amintesc

că vârsta de treizeci și patru de ani era frumoasă. Vă deranjează, domnișoară Frost, dacă mai beau iute unul?

— Ah, nu. Vă rog.

— Și acum, domnișoară Frost, haideți să trecem la lucruri serioase. Ce vă doriți? Mă rog, ce vă doriți de la viață?

— Doamne sfinte, ce întrebare.

— Răspundeți-mi. Sincer, domnișoară Frost.

— Întrebarea dumneavoastră acoperă o arie largă. Îmi doresc foarte multe lucruri de la viață. Desigur, după cum am spus, să am magazinul meu.

— Ah, vreți bani, domnișoară Frost. Bani vă doriți.

— Eu n-aș spune așa.

— Dar asta ați vrea, nu?

— Nu-i așa că oamenii luptă, de asemenea, să se izbăvească, domnule Dangerfield?

— Oamenii se dau bine pe lângă Dumnezeu. Cred că poate face ceva pentru ei. Bun, domnișoară Frost, la ce vă gândiți prima oară când vă treziți dimineața?

Domnișoara Frost răsucea paharul și se uita la el.

— Doar că trebuie să mă pregătesc pentru serviciu.

Domnișoara Frost scoase un chicot, ascuțit, din gât. Și spuse că ar fi bine să se întoarcă, pentru că trebuia să se trezească devreme. Sebastian cumpără o sticlă de Baby Powers. Și-o băgă repede în buzunar. Lovi în ușă să-i mai aducă barmanul una mică. Îi puse mâna domnișoarei Frost pe șale, călăuzind-o, draga mea barcă, pe ușă. Nu strâmba cârma, dragă.

Înapoi acasă.

— Domnule Dangerfield, vreți să vă fac niște cafea? Am cumpărat astăzi.

— Domnișoară Frost, știți, într-o bună zi o să fiți o soție minunată.

— O, domnule Dangerfield.

— Vorbesc serios.

— O, ha, ha. O.

Domnișoara Frost în bucătărie. Sebastian pe fotoliu, ridicându-l încă puțin. Își puse ceva de băut. Cruzime nu e cuvântul potrivit, Marion. Am făcut toate eforturile posibile să avem o familie. Lucrurile nu mergeau ca unse, dar eram dornic să o scot cât mai bine la capăt. Vreau și eu să ies și să mă bucur de viață. Sunt și eu om. Dar domnișoara Frost a fost foarte bună cu mine. Cum se mișcă ea în jurul aragazului. Arcuirea feselor nu e rea deloc și din cizma maro iese un picior musculos. Mână mare, dar nu-i nimic. Mâinile mari aduc tristețe. Domnișoara Frost are un corp destul de frumos. Zdravăn și tineresc. Uite toate rotunjimile, adânciturile și golurile, degetele. Să-ți lingi degetele, nu alta. Mda, apucă, prinde, pipăie. Dă-i drumul. Îți face bine. Am nevoie de ajutor și de o perioadă cuviincioasă de odihnă, de somn, de liniște, să mă țină câteva săptămâni, până ajung putred de bogat.

— Domnișoară Frost, dați-mi voie să vă torn un păhărel.

— Numai puțin.

— Știți, domnișoară Frost, mă simt foarte ușurat că sunteți aici.

Sângele îi năvăli în cap. Domnișoara Frost se întoarse.

— Vorbesc serios, domnișoară Frost.

— Îmi place aici.

— Trebuie să-mi cer iertare pentru toate necazurile pe care vi le-am pricinuit.

— Nu mă deranjează.

— N-aș vrea să fiți nefericită în casa asta.

— Ba sunt foarte fericită. Sincer, domnule Dangerfield. Cred că e cea mai plăcută casă în care am stat până acum. Este totul așa de liber și de relaxat.

— Exact așa este, domnișoară Frost – exact așa este.

— Îmi plac libertatea și relaxarea.

— De acord, așa e bine. Liber și relaxat. Relaxat și liber – aș ar trebui să fie totul, mie așa îmi place, domnișoară Frost. Fără constrângeri.

— Da, sunt de aceeași părere.

Domnișoara Frost aduse ibricul cu cafea și o farfuriuță cu biscuiți. Își zâmbiră peste masă.

— Tot timpul intervine câte ceva, nu-i așa, domnișoară Frost? Neplăceri. Dar vor veni și vremuri mai bune. Știți cum se zice, după ploaie… Îmi place de dumneavoastră, domnișoară Frost.

— Și mie de dumneavoastră.

Biscuiții ajunseră la Sebastian. Luă patru. Domnișoara Frost amestecând să topească zahărul. Le dădeau de lucru ochilor. Ah, ochii.

Ochii da.

Ochii nu.

Ce lucruri

Văd.

Unii spun fericire

Alții

Tristețe.

Of, ochii.

Da,

Ochii.

— Domnișoară Frost?

— Da.

— O să fiu foarte sincer, cum știu că pot fi cu dumneavoastră, fără să mă înțelegeți greșit.

— Spuneți, domnule Dangerfield.

— Domnișoară Frost, pot să dorm în dormitorul dumneavoastră?

Se lăsă liniștea. Pe fața domnișoarei Frost se răspândi o ușoară roșeață. Ochii îi coborâră spre ceașca de cafea. Sebastian vorbind mai departe cu un glas camaraderesc și hotărât.

— Nu vreau să mă înțelegeți greșit, domnișoară Frost. O să pun salteaua pe podea. Am o ciudățenie. După câte neplăceri am îndurat, nu cred că aș suporta să dorm singur. V-ar deranja foarte tare? Știu că poate părea nepotrivit, dar drace!, mai bine să fiu sincer.

— Nu, domnule Dangerfield, nu e deloc nepotrivit. Îmi dau seama cum vă simțiți. Nu mă deranjează. Înțeleg ce spuneți.

— Sunteți foarte amabilă, domnișoară Frost. Că reacționați așa.

— Dar sigur n-o să vă jeneze? Pe mine nu mă deranjează să dorm pe podea, sunt obișnuită. Am dormit mult pe jos când eram în Women's Land Army.

— He, he, nici vorbă. Salteaua e perfectă. Sper doar că nu vă forțez mâna.

— Nu-mi forțați mâna, domnule Dangerfield.

— Îmi place cafeaua dumneavoastră. Foarte bună.

— Mă bucur. O fac în ulcică.

— Exact cum trebuie.

— Da.

— A fost seară foarte plăcută, domnișoară Frost.

— Și mie mi-a plăcut.

— Mă bucur.

— Foarte mulți oameni disprețuiesc femeile care intră în puburi.

— De modă veche, domnișoară Frost.

— Sunt de acord.

Domnișoara Frost strânse. Porni apa. Zgomote pe când curăța. Cea mai mare plăcere să nu găsești farfurii pline de grăsime dimineața. Sunt aici, îmi iau salteaua. E gri, cu dungi și udă. Ușurel, pe podea. Îmi trebuie o pătură. Nu vreau să vadă domnișoara Frost cearșafurile murdare – așa ceva nu se face. Hai, pe ușă, dau scaunul din drum să n-o pățească. Să nu-i aplic tratamentul. Ca scaunul lui Skully, autentică piesă de antichitate. Să pun la loc eșarfa domnișoarei Frost. Să-mi împăturesc pantalonii. Trebuie să fie totul ordonat. Am lenjeria un pic zdrențuită. Să dorm dezbrăcat sau să fiu decent și să dorm în lenjeria asta ruptă? Decența mai presus de toate. Asta aduce fericirea în căsnicie. Masa la timp, zahărul, untul și sarea pe masă. Șosetele cârpite, să te duci la raft și să găsești o cămașă curată. Domnișoara Frost a procedat bine cu vasele. Fără tevatură. Fără scuze. Femeie de treabă. Miros? Adulmec un subraț. Miroase puțin a stătut. Nu le poți avea pe toate.

Să mă acopăr cu pătura, să ascund orice urmă de jeg. Camera domnișoarei Frost are suflet. Personalitate. Locuită, să zicem. Poate ar trebui să mă

prefac că m-a luat somnul? Nu. Fără ipocrizie. O să stau întins, fără ocolișuri, onest și treaz.

Domnișoara Frost intră în cameră.

— Sigur stați comod acolo, domnule Dangerfield?

— Foarte sigur. Surprinzător de comod.

— Îmi iau câteva lucruri.

Domnișoara Frost își luă halatul din spatele ușii și o geantă verde de celofan din comodă. Se duse în baie. Apă curgând. Ușa se închide. Mă așteaptă o săptămână fatidică. O săptămână de zile de luni neîntrerupte. Cred că o să mă îmbarc într-o vineri. Și trebuie să joc perfect jocul ăsta de-a v-ați ascunselea.

Domnișoara Frost se întoarce.

— Sting lumina, domnule Dangerfield. Sper că e totul în ordine.

— Ca-n sânul lui Avram. Știu că e un mare deranj pentru dumneavoastră, domnișoară Frost. Vreau să știți că vă sunt profund recunoscător. Până acum îmi puteam număra prietenii pe degetele de la o mână amputată.

— O, domnule Dangerfield.

Lumina se stinse. Ea stătu la capătul patului, scoțându-și halatul. N-ar trebui să mă chinui așa de tare să văd cât de mult. N-aș vrea să observe. Are pijamale verzi. Din câte văd, i se potrivesc. Urcă pe la picioarele patului. Patima asta trupească. Pleacă. Poftă carnală sau deschiderea orificiului. Să mă cațăr în mintea ei. S-a așezat în pat. Mădularele mișcându-i-se printre cearșafuri. Am grijă să ascult lucrurile acelea. Ah, nu scap din vedere multe lucruri. Și domnișoară Frost, cum stai întinsă în pătuțul dumitale, iar eu aici pe podea, culcat pe burtă, pentru că totul este așa de mic pe lumea asta. Dincolo de margine, prin beznă și altele, îți văd cele două degete mari ieșind de sub așternuturi. Și dacă ridic puțin capul, îți văd și restul corpului.

Sunt așa de singur și dumneata la fel. Inimi păcănind. Nu uita. De atâtea ori și pac, plecăm în lumea asta descoperită.

— Domnișoară Frost.

— Da.

— Pot să vă țin de mână?

Domnișoara Frost mișcă brațul spre voce și-și îndoi încheietura peste marginea patului. Și degetele lui se strânseră pe mâna ei. Eram mic și udam patul, pentru că eu credeam că sunt afară cu o mulțime de copii, ne jucam într-o mlaștină și puteam să mă ușurez oriunde. Atingerea domnișoarei Frost pare sigură și tristă. Pentru că presupun c-o trag în abisul meu. De dragul tovărășiei sau al oaselor mâinii ei. Unghii și noduri. Dar îmi dau seama că strânge mai tare. Mușchii ei îmi trag de oase. Acum sunt în genunchi. Și coatele pe patul ei. Îi tremură capul. Părul răspândit cenușiu și întunecat. Oftaturile gurii ei. Simt cum mâinile ei triste îmi cuprind spatele. Lasă-mă să intru în așternuturi. Limba ei îmi atinge urechea. Suc. Desfac nasturii, îmi încălzesc pieptul rece cu al ei. Domnișoară Frost. O, domnișoară Frost.

Își arcui spatele. Și eu o să-ți dau jos pijamaua. Gâtul zguduit de plânsetele primordiale. Șterg lacrimile cu un sărut. Duse au fost. Erai singură în întuneric.

Stătură întinși unul lângă altul. Domnișoara Frost își duse mâna la frunte. Strecurându-se din nou în pijama. Se duce la baie.

— Domnișoară Frost, aduceți-mă și mie un pahar cu apă.

Sorbea când ea începu să plângă. Dădu să o prindă de mână, dar ea și-o duse la cap. Acoperindu-și ochii.

— Haideți, nu vă purtați așa.

Domnișoara Frost, ferindu-se.

— N-ar fi trebuit s-o fac.

— E în ordine.

— Nu este. Of, Doamne, n-ar fi trebuit să vă las să veniți în cameră.

— Din milă.

— Nu din milă. A fost o greșeală. Of, iartă-mă Doamne.

— Nu o luați în tragic.

— E un păcat de moarte. Și dumneavoastră m-ați împins, domnule Dangerfield.

— V-ați împins singură, domnișoară Frost.

— O, Doamne, nu e adevărat. N-a fost vina mea. N-aș putea mărturisi niciodată așa ceva. De ce ați făcut una ca asta?

— Dumneavoastră de ce ați făcut una ca asta? Împreunarea se face în doi.

— Vă rog să nu înrăutățiți și mai mult lucrurile.

— Nu înrăutățesc nimic, domnișoară Frost. Vă purtați ca un copil.

— Vă implor.

— Vă mântuiți dacă spuneți actul de căință.

— Trebuie să-l spun.

— Dumnezeu e cu noi în cameră. Spuneți-l.

— Nu ziceți așa – ar putea să ne lovească de moarte.

— Calmați-vă, domnișoară Frost.

— N-am vrut. Eu știu că n-am vrut.

— Ba ați vrut.

— N-am vrut, vă rog, n-am vrut.

Domnișoara Frost se întoarse pe o parte, înecându-se de plâns.

— Domnișoară Frost, Dumnezeu le iartă pe toate.

— Dar trebuie să-i mărturisesc preotului un păcat de moarte și am mai și preacurvit.

— Serios, domnișoară Frost. Stăpâniți-vă. Nu vă face bine.

— Am preacurvit.

— Ce mi-e un păcat de moarte, ce mi-e altul?

— Sunt osândită la chinurile iadului. Nu e așa.

— Vreți să plec?

— Nu mă lăsați singură.

— Nu plângeți. Dumnezeu n-o să vă osândească. Sunteți un om bun. Dumnezeu îi pândește numai pe marii ticăloși, pe păcătoșii împătimiți. Fiți rezonabilă.

— Va trebui să vă spun numele.

— Poftim?

— Numele dumneavoastră. Va trebui să i-l spun preotului.

— De ce credeți asta? Aiureli.

— O să mă întrebe.

— Nici vorbă.

— Ba da. Și o să-l trimită pe preot la mama.

— Prostii. Preotul există numai ca să-ți ierte păcatele.

— Nu.

— Domnișoară Frost, ați mai trecut prin asta.

— Da.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Și l-au trimit pe preot la mama dumneavoastră?

— Da.

— Și au întrebat cum se numește bărbatul?

— Da.

— Nu pot să spun decât că e incredibil. Și când s-a întâmplat asta?

— Când aveam douăzeci de ani.

— Cum s-a întâmplat?

— Un bărbat care lucra la noi. M-au trimis la o mănăstire din Dublin să-mi ispășesc păcatul. Preotul a zis că nu mă dezleagă de păcat până nu-i spun numele. Iar dumneavoastră sunteți însurat.

— Vă e frică de preot?

— Da.

— E o biserică specială pe cheiuri unde se pot mărturisi asemenea lucruri. O să mă interesez.

— Doamne ferește. Nu vreau să mă vadă cineva acolo. Nu e respectabil.

— Domnișoară Frost, păcatul nu e niciodată respectabil. Acum calmați-vă nițel și or să se rezolve toate.

— Nu știu ce să fac.

— Nu toate confesionalele sunt la fel. Căutați unul unde preotul e înțelegător.

— Îi cunosc, n-aș putea întreba niciodată așa ceva. S-ar duce vorba.

— Culcați-vă, noaptea e un sfetnic bun.

Sebastian întinse mâna spre ea. Câteva bătăi amicale pe umăr. Ea își șterse lacrimile și își suflă nasul. Am luat o gură de apă și am înghițit-o, pentru că ea stinge toate relele. Domnișoara Frost închisese ochii. O s-o ia somnul. Avea salariu bun, nici o grijă. Ar putea să preacurvească din plin și apoi să mărturisească totul odată. O, Doamne, în pofida cusururilor Tale, încă Te iubesc. Și-o să te întrebe, ai dat? Din buci. Probabil că sunt multe trepte până în rai. Iar Irlanda este cel mai aproape. Dar atâta publicitate o să-l distrugă pe Isus.

18

Luni dimineață la ora șase, Sebastian trecu peste corpul domnișoarei Frost și orbecăi spre baie. Folosindu-se de săpunul parfumat al acesteia să se spele pe față, în urechi și pe ceafă. Apoi udându-și capul cu apă rece din belșug să și-l revigoreze. Bun obicei dimineața. Și pastă de dinți, periază și acolo, pe după măsele.

Tiptil înapoi în cameră și în comoda domnișoarei Frost. Trăgând ușor de sertar. Domnișoara Frost dormind buștean. Să duc sertarul pe hol și să iau cu împrumut o bluză din astea. Ah. Sertarul a ieșit prea mult. L-am scăpat din mână pe întuneric. Ce zgomot infernal.

Domnișoara Frost se trezi și spuse cu o frică teribilă în voce.

— Cine e?

— Eu.

— O, Isuse, Marie și Iosife. Ce s-a întâmplat?

— Un mic accident.

— O.

Cred că e prima discuție atât de matinală pe care am purtat-o vreodată cu domnișoara Frost.

Vorbind prin întuneric.

— Domnișoară Frost, mi-ați putea da cu împrumut o bluză de la dumneavoastră?

Liniște. Dangerfield în picioare, dezbrăcat în întuneric. Așteptă. Vocea ei puțin ascuțită, o undă de nesiguranță.

— Sigur.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă țină veșnic.

Sebastian bâjbâind pe podea după sertar, târându-l odată cu un scaun din cameră. Dacă ar fi fost aprinsă lumina, m-aș fi rușinat cumplit. Cei goi sunt fără apărare. Cred că noaptea îmi este cel mai bun tovarăș. Și moartea, un obstacol ce trebuie depășit în anii maturi de desfrâu, lăcomie și lene. Am stat în bârlogul meu cu pături la ferestrele strategice. Domnișoara Frost a fost bună cu mine. Îmi lasă micul dejun pregătit. Dar m-a trecut pe biscuiți de ovăz. Ultima soluție insipidă. Nu mi-a mai rămas decât accentul.

Se supără tare. O cuprind remușcările. Unirea cloacală nu mai e ce-a fost. Am liniștit-o citindu-i din Aquino, pentru că el zice că face bine. Iar eu i-am spus, delicat la ureche, cu capul pe pernă, că din bălegar cresc crini. Ca să recunoști bunătatea adevărată trebuie să fii rău și păcătos. În ce fel îl mulțumește pe Dumnezeu, dragă domnișoară Frost, dacă un copil se naște pur, dacă trăiește în puritate și moare în puritate? Unde mai e loc de milostenie în sterilitatea asta superficială și fără pată? Nu vă trebuie așa ceva. Nu. Afundați-vă, afundați-vă. Albeața cea mai pură are un dram de negreală. Cei virtuoși sunt oricum o adunătură de ipocriți. Iar pe ea o liniști asta. Goală și lângă mine, spunând, dacă află vreodată mama, o să moară de inimă rea. Chiar și dacă m-aș spovedi pe cheiuri, domnule Dangerfield, m-aș trezi cu episcopul la ușă și m-ar trimite la mănăstire. Dragă domnișoară Frost, dacă vine episcopul aici, cred că mă fac eu însumi preot.

Găsi o bluză galbenă. Fiindcă e o culoare veselă. Și domnișoara Frost n-ar simți niciodată lipsa uneia din veste. Îmi trebuie căldură. Rece ca ouăle unui eunuc pe cheiuri.

Se îmbrăcă, se duse în camera de zi și băgă câțiva biscuiți de ovăz în impermeabil, luă o galerie de la perdea și ieși în dimineața rece și întunecoasă. Ieșind pe poarta șchioapă, pornind cu pas agale pe stradă, trăgând aer în piept.

Trece galeria pe barele acestea ale porților. Totul este ud și tăcut. Nori albi și joși. O lumină pâlpâind în case. Uite un lăptar, vine fluierând. Și aud tramvaiul huruind. Dimineața este minunată.

Pornind pe Custom House Quay, strada pietruită umplându-se de hodorogeala trăsurilor și tropotul cailor uriași. Mă dau înapoi să-i privesc trecând. Taxiuri și birje care-și iau pasagerii la ieșirea de pe vapor.

Dangerfield sprijinindu-se de zidul depozitului vizavi de ușa de la clasa a treia. Aranjându-și pentru ultima oară hainele, trage un pic de cravată și de gulerul înalt și destul de elegant de la bluza domnișoarei Frost. Mă bucur să-l revăd pe O'Keefe.

Pasagerii ieșind. Sebastian lovind cu galeria în peretele clădirii. Scoase un biscuit cu ovăz, îl rontăi și mestecă. Grăsime râncedă. Uscat și cleios.

Deodată, încadrat de ușă, jumătate om, jumătate animal, cu falca roșcovană, aceeași cămașă verde și aceiași pantaloni ca la plecare. Sacul în bandulieră pe piept, aceeași față nezâmbitoare, tristă. Se opri, se uită bănuitor la un băiat care vindea ziare și cumpără un ziar. Îl deschise repede, îl închise la fel de repede, vârându-și-l la subraț. Își urcă mai mult pe umăr breteaua sacului cu un gest stângaci și, aplecându-se ușor înainte, lăsând capul în jos, porni în susul cheiului și se opri. Întorcând ușor capul. Ochii lui îi întâlniră pe cei ai tăcutei și gravei năluci a lui Sebastian Dangerfield, ale cărui buze cadaverice, lăbărțându-se, dezveliră dinții proaspăt spălați, pe când se rezema cu grijă de peretele din cărămidă.

Dangerfield traversă strada plină cu bălegar. Își vârî mâna în buzunar și o întinse spre O'Keefe care aștepta.

— Kenneth, vrei un biscuit de ovăz?

— Mă gândeam eu.

— La ce, Kenneth?

— Biscuiți de ovăz.

Râse răutăcios.

— Kenneth, nu te bucuri să mă vezi? Că am venit să te întâmpin în această grădină verde din mijlocul mării?

— Depinde.

— Serios, dragul meu Kenneth, lasă precauția asta animalică. Uită-te. Comerțul, butoaie peste butoaie, grinzile astea de oțel și uite ce animale frumoase, gata să fie tranșate. O țară minunată și prosperă.

— Vom vedea.

Merseră pe lângă cutiile uriașe și se opriră să lase să treacă drumul prin lumina firavă a dimineții o cireadă de boi. Ochii sălbatici, speriați ai acestor animale. Un șir lung de biciclete ca o pânză de păianjen, rulând pe marginea trotuarului și taxiurile și trăsurile trase de cai venind dinspre vapor. Erau siluete reci care traversau acest străvechi oraș danez.

19

Veniseră la Woolworth's Café să ia micul dejun. Răsărise soarele. Stând așezați, față în față la masa albă. Bacon, ouă, ceai, pâine și unt. Să te lingi pe degete și mai multe nu.

— Kenneth, povestește-mi despre călătoriile tale.

— Plictisitoare.

— Te-ai dus la o profesionistă în Paris?

— Nu. Mi-a pierit curajul în ultimul moment.

— Atunci să înțeleg…

— Că încă n-am văzut-o la culoare.

— Așa deci. Păcat, Kenneth. Va trebui să luăm măsuri. Să aranjăm ceva. Te ducem în Congo sau pe undeva. Ai vrea o pigmee?

— Unde sunt cele șapte lire?

— Stai liniștit. Nu-ți face griji. S-a rezolvat. Dar spune-mi, ce s-a mai întâmplat?

— Nimic. Nu m-am ales cu nimic. Zero. Trântă pe întuneric cu elevul ăsta, dar m-am lăsat păgubaș, pentru că nu rezolvam nimic și mă scotea din minți. Singurul lucru care m-a împiedicat să mă smintesc definitiv a fost corespondența cu Lady Eclair.

O'Keefe crestând repede albușul moale, ca o țesătură al oului. Ștergând grăsimea cu o bucată de pâine. Vedeau de la fereastra aceasta agitația matinală a Dublinului.

— A fost extraordinar. Ți-am zis de anunțul pentru un post de bucătar. Scriu și primesc răspunsul ăsta la persoana a treia, Lady Eclair vrea să știe dacă Kenneth O'Keefe este protestant sau catolic. I-am răspuns că Kenneth O'Keefe nu este nici una, nici alta și nu va cere voie să se ducă la biserică duminica. Îmi scrie iar, Lady Eclair e de părere că O'Keefe ar trebui să aibă o religie, pentru că toată lumea are nevoie de o biserică pentru plenitudinea sufletului său nemuritor. Așa că i-am spus că sufletul nemuritor al lui Kenneth O'Keefe a atins deja plenitudinea, de aceea bisericile nu i se par utile. În următoarea scrisoare spune că Lady Eclair ar vrea să citeze din Pildele lui Solomon: „De sărăcie și de rușine are parte cel ce nesocotește certarea, iar cel ce primește mustrarea va fi cinstit.[11]“ I-am răspuns că O'Keefe a îndurat deja destulă sărăcie și rușine cât a aparținut de Biserica Romano-Catolică și că: „Omul simplu crede toate vorbele; omul înțelept veghează pașii săi.[12]“

— Și te-a angajat?

— Până acum, da. Chestiunea asta religioasă o să-mi pună probleme. N-am încredere în oamenii care vor să mântuiască sufletul altuia. Unde sunt banii?

— Te implor. Ai răbdare. Kenneth.

— Cum e casa asta. Are toaletă?

— Toate cele trebuincioase. Loc pentru săpun. Patru ochiuri. Podele de lemn. Nițică umiditate și singurătate.

— Bucătărie proprie?

— Tot, Kenneth.

— Și ești singur?

— Nu.

— Nu ești singur?

— Exact.

— Cine locuiește cu tine?

— Nu cu mine, Kenneth. În casă. O anume domnișoară Frost. O tânără fermecătoare din Wexford. O să ți-o prezint.

— Marion. Unde s-a dus?

— A plecat. În Scoția. Nu se simțea bine.

— Ce e? Însărcinată?

— Sper că nu. Acum cred că pot să mă achit de datorie. Hai cu mine în Geary.

— Pe Marion n-o deranjează că stai singur în casă cu domnișoara Frost?

— Nu prea cred. Domnișoara Frost e o foarte bună catolică. Foarte onestă. Nu te teme, nu se va isca nici un scandal, Kenneth. O persoană foarte interesantă.

— Ai bani acolo?

— Vino.

— La naiba. N-ai nimic la tine?

— Sunt cam strâmtorat.

— Drace. Știam c-o să fie așa. Bine, plătesc eu nota. Sunt un dobitoc de care își bate joc toată lumea.

Dangerfield lăsându-se pe spate. Ștergându-se la gură. Chelnerițele uitându-se la ei. O'Keefe coborând primul treptele. Barba lui roșcată proeminentă. Vârî mâinile în buzunare. Dangerfield în spatele lui, cu un mers ciudat.

— Ce-ai pățit?

— Kenneth, ăsta e mersul păianjenului. Încerc să-l perfecționez de ceva timp. Uite, la fiecare doi pași, aduci piciorul drept din spate și sari. Îți dă

posibilitatea să te întorci fără să te oprești și să mergi în direcția opusă.

— De ce?

— În ultima vreme mi-e cam rușine să mă întorc. Mie îmi place mobilitatea, Kenneth.

Se apropiau de capătul străzii Grafton.

— Mi-e sete, Kenneth.

— Mda.

— Un pahar cu apă.

— Intră într-un magazin. O să-ți dea cineva un pahar.

— E foarte complicat.

O'Keefe bănuitor. Fălcile strânse. Zorind pasul.

— Kenneth, are ceva dacă vreau un pahar cu apă?

O'Keefe se opri. Agită mâinile prin aer. Ochii căscați. Urlând.

— Bețiv nenorocit. Afurisită de țară blestemată. Băutura e blestemul țării ăsteia. Lua-o-ar naiba.

Mulțimile se dădură înapoi să-i facă loc urlătorului. Renunțând la mersul păianjenului, Dangerfield traversă iute strada spre O'Donoghue's Public House. Nu nimeri ușa. Se lovi zdravăn de perete. Rămase pe loc, buimăcit. Râcâind cărămizile.

Uitându-se la el, O'Keefe izbucni într-un hohot nestăpânit. Mulțimea se dădu și mai mult înapoi. Când urlătorii râd, urmează gesturi violente.

O'Keefe vorbind mulțimii.

— Nu vedeți că sunt nebun? Băutura e blestemul țării ăsteia blestemate.

Îl urmă pe Dangerfield, care stătea, un pic neliniștit, în ușa pubului.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kenneth, ce-ai pățit? Vrei să mă observe lumea?

— Ticălosule, oricum m-ai făcut să intru într-un pub. Doamne, ce ridicol ai fost când te-ai lovit de zid.

— Eu cred că bați câmpii.

— M-am întors aici după ce-am îndurat o jumătate de an de singurătate, foame, secetă sexuală, nimic și uite cu ce trebuie să mă confrunt. Nu mă așteaptă nici un ban și n-am de gând să-ți cumpăr de băut. Pur și simplu nu suport. Nu vreau să mai am de-a face cu o asemenea viață.

— Kenneth, ești supărat. Nu te supăra. Știu că nu ți-a fost ușor și vreau să văd că te bucuri de întoarcere.

— Gura. Ia-ți de băut. Uite. Ia. Ia, dar ține-ți gura. Bea, bea – haide.

Îndurerat, Dangerfield luă jumătatea de coroană. Îi șopti ceva bărbatului din spatele barului. Veni la O'Keefe cu o halbă cu cidru și cu o stout pentru el. Privirea lui O'Keefe, puțin încețoșată. Dangerfield puse restul pe masă. O'Keefe îl dădu la o parte. Sebastian și-l băgă în buzunar.

— Ascultă, Dangerfield. La mine acasă când se bășea cineva, se simțea mirosul în fiecare cameră. La fiecare masă, erau șapte perechi de mâini care se întindeau după un morman de spaghete. Încăierări și țipete. Nu mai conteneau. Sunt aici pentru că vreau să scap de asta odată pentru totdeauna și un singur lucru mă va ajuta să scap, banii. Nu-mi pasă câtuși de puțin ce faci, dacă bei până crăpi, dacă o omori pe Marion, eu unul sunt sătul. Cu ce mă pot lăuda după doi ani petrecuți aici? Sacul ăsta e toată averea mea.

— Încerc doar să te ajut, Kenneth.

— Ei bine, nu mă ajuți. Mă tragi în jos. Nu vreau să mă pricopsesc cu tine.

— Nu cred că vorbești serios, Kenneth.

— Ba vorbesc serios. Nu-mi pasă dacă nu te mai văd câte zile oi avea. N-ai decât să putrezești într-un șanț, mi-e indiferent. Vreau doar să-mi recuperez banii și apoi n-ai decât să bei până plesnești.

— Grele vorbe, Kenneth.

— Cu ce naiba mă pot lăuda eu după cât timp am petrecut aici? Cu nimic. Și e din cauza celor ca tine. Irlandezii sunt o apă și-un pământ, oriunde s-ar duce. Fețe reduse la o mască a suferinței. Văicăreli și scuze. Și gâjâielile, ciorovăielile și gâlcevile irlandezilor. M-auzi? Sunt sătul de ele. Le urăsc. Credeam că ajungi departe când înveți meseria de electrician. O meserie bună, la mare căutare. Salariu bun. Faci copii. Eu nu vreau copii. Nu vreau să fiu tras în jos. Și să ascult un popă irlandez spunând că asta e a doua duminică după Rusalii, duminica viitoare e praznic și vreau să puneți cu toții un dolar în coș. Și ori de câte ori am ocazia să scap de aici, cineva mi-o trage.

— O, ești agitat, Kenneth. Liniștește-te. Și nu uita, sărăcia e sfântă. Dar nu te forța să scapi. Vor veni și celelalte. Hai să-ți cânt un cântecel.

Departe

În ținutul

Lui Kerry

E un om

Ridicat din morți

Vesel.

Omul acesta

Stătu pe stradă

Și lovi din picior,

Dar nu-l auzi nimeni.

---

[11] Pildele lui Solomon, 13:18

[12] Pildele lui Solomon, 14:15

20

Ajunseră în Geary. Marea este chiar sub străzile acelea, biciuind și clipocind. Și trebuie să mă aplec să trec pe sub norii aceștia. O, doamnă, aplecați-vă, vreau să vă spun ceva. Acolo e ca pâinea proaspătă și vietățile mării își fac adăpost și se ascund. Mai demult urcam pe aici. Luam micile făpturi prizoniere în leagănele de cristal din stâncă. Ca mine. Până iau soarele ăsta sperios de aici și-mi sapă un refugiu adânc.

La poștă. În Geary. Dangerfield se apropie brusc de ghișeu. Lovi din călcâie.

— Dragă domnule, vreți să vedeți dacă este o scrisoare pentru Percivil Buttermere?

Lucrătorul întorcându-se spre șirul de cutii. Dangerfield răsucindu-se pe glezne. O'Keefe stând posomorât într-o parte. Un apostat. Bărbatul mormăind și uitându-se. Nu da lira din buzunar pe cele douăzeci de la poștă. Zâmbete vinovate.

— Ai încredere, Kenneth. Se spune că multe lucruri se bazează pe ea. O, de-ar avea lumea mai multă încredere…

— Nu-mi pasă că te necăjește.

Lucrătorul căutând printre Butteri. Scoate o scrisoare să se uite mai bine. O pune la loc. Ajunge la capăt. Se aude un bombănit, mormăit.

— Îmi pare rău, domnule, nu e nici un Buttermere.

— Ding-dong, trebuie să fie o greșeală. O greșeală, zic. Sau am zis.

O'Keefe ridică din umeri. Și-i lăsă să coboare ușor. Mută sacul și porni spre ușă. Își scoase ființa istovită pe stradă.

— Mă mai uit o dată, domnule.

— Vă rog. Este o chestiune foarte urgentă.

Lucrătorul, miop și șoptind.

— Avem Butcher, Buttimer – și Buttermede.

— Ding-dong, ar putea să fie asta.

— S-a șters.

— Dați-mi să văd.

Zgomot de hârtie ruptă.

— Asta e. Ding-dong. Ieșiți din cală, adunătură de ticăloși și închideți tambuchiurile sau cam așa ceva.

— Ce-ați spus, domnule?

— Ziceam și eu.

— O.

O pisică, cu ochii înflăcărați. Erau trei bancnote de cinci lire și ceva mărunțiș. Și o scrisoare. Un moment de ezitare și o clipă animalică. Citind dulcile vorbe irlandeze.

Ta guig puint sterling inioctha as an nota so le n-a shealbhoir ar n-a eileamh san so i Lundain.[13]

Pe stradă. Singur. Am spus că încrederea este năvalnică? Sau că este precum tamalele fierbinți. Verificați-mă, vă rog. Da, băgați-mi chestia asta maro în buzunar. Dacă pot să ajung până la capătul străzii. O'Keefe a dispărut.

Sebastian se duse iute spre o clădire cu un vultur deasupra ușii, unde se servea alcool.

— Bună ziua, domnule.

— Bună ziua. Puneți o sticlă de coniac pe tejghea.

— Toată, domnule?

— Toată.

Apăru o siluetă. Lângă Dangerfield. Și o mână întinsă. Palmă înfometată.

— Bun.

— Kenneth, nu bei cu mine?

— Dă-mi banii. M-ai fi lăsat fără un sfanț.

— Îmi trebuia mărunt.

— Ești un netrebnic; de unde sunt banii ăia?

— N-ai deloc încredere. O să fie o noapte nemaipomenită. Ai râșnița de cafea?

— Dă-mi banii mei.

— Bine, Kenneth, dacă așa vrei. Dar nu pot să-ți dau decât patru.

— La naiba. Atunci dă-mi patru.

— Te invit la mine. O să luăm cina cu domnișoara Frost. Fii drăguț. Cred că e dispusă, Kenneth. Merită să încerci. N-ai vrea să ai parte de treaba aia care se face pe întuneric?

— Ești o secătură. M-ai lăsa să mă întorc în Dublin fără o lețcaie. Mâine mă întâlnesc cu Lady Eclair și nu vreau să-mi stric ploile. Trebuie să iau autobuzul de 11.30 spre Roundwood. Plec.

— Nu pleca, pe tot ce am mai scump, Kenneth.

— Te cunosc eu pe tine. Nu vreau să-mi trăiesc viața ca prin ceață. O să stai la taclale toată noaptea cu vreun țărănoi.

— Kenneth, tu vorbești fluent greacă și latină, ești un om cu vaste cunoștințe bune de aruncat la gunoi, cunoscător al culturii, care știe ce le-a spus Platon băieților lui, trăgându-le-o pe la spate în tufe. Unde crezi că o să ajungi cu rigurozitatea asta? O să te pârăsc la Legiunea Mariei.

— Plec.

— Dumnezeule, stai. Te implor, Kenneth. Nu mă lăsa la greu. Sau când am mălai. Bea ceva. Deviza mea. Bea ceva. Haide, Kenneth. Revino-ți. E o lume nemaipomenită.

— De unde ai făcut rost de bani?

— De peste mări.

— Da?

— Sută-n sută.

— Nu-mi miroase a bine.

— Numele Dangerfield nu a fost și nu va fi niciodată pătat.

— Pui la cale treburi necurate.

— Sunt vremuri ciudate, Kenneth. Foarte ciudate. E o lume plină de oameni cu ochi și guri. Ochii văd aceste lucruri, iar gurile vor lucrurile pe care le văd ochii. Ah, dar nu le pot avea. Așa sunt rânduite treburile. Inegalitatea este necesară, altfel nu s-ar întâmpla nimic. Bărbați ca tine dornici de cunoștințe carnale despre bucile și țâțele femeilor și despre chestia aia dintre picioare la care nu ajungem așa de ușor, fără ca mai întâi să dăm la o parte jartierele și balenele. E acolo, dar nu poți pune mâna pe ea.

— Ba o să pun.

— Sper că da. Dar dacă nu reușești, nu fi amărât, Kenneth. Lucrurile astea se întâmplă dintr-un motiv. Sfinți și altele. Ești pregătit pentru bătrânețe. Nu-ți irosi vremea cu apetitul sexual. Cred că noi suntem aristocrații înnăscuți ai rasei noastre. Prea avansați pentru vremea noastră. Născuți să fim striviți de cei cu ochi și guri. Dar cei ca mine, Kenneth, o iau pe la spate de la tot soiul de oameni. Clasa de mijloc face excepție și în rândul acestei clase mi-aș lua eu locul, dar ei vor să mă batjocorească și să mă alunge, să-mi smulgă bijuteriile și să mi le înfigă într-un par cu mesajul Dangerfield a crăpat. Asta vor ei să audă. Dar eu nu am nici urmă de amărăciune în mine. Doar iubire. Vreau să le arăt calea și nu mă aștept decât la batjocură și zeflemea. Dar mai sunt și câțiva care ascultă. Merită. Ascultă la mine, Kenneth. Întoarce-te. Întoarce-te la biserica ta. Renunță la visul de a face bani și de a trăi într-o casă mare și frumoasă cu scaune frumoase și comode și cu o servitoare irlandeză care să bage butuci pe foc și să aducă ceaiul. Scoate-ți din minte costumele de tweed și pantalonii cu căptușeală din satin, înăbușă-ți dorința carnală, nebunia asta cu sfârcurile, nevoia de buci, interesul față de țâțe. Ce-ți trebuie ție o M.G.[14], un servitor, ușurătate și înșelătorie, peluze până la lac și scaune de grădină pe care stai și te gândești la și mai mulți bani? Tot ce vreau eu de la viața asta, Kenneth, este locul care mi se cuvine și ca ceilalți să și-l păstreze și ei pe al lor. Gloata să stea unde-i e locul. Și, dacă nu cer prea mult, Kenneth, cum iau eu examenele astea?

— Învață.

— Am mintea goală.

— Ce naiba ți se întâmplă?

— Kenneth, sunt distrus. N-o să trec niciodată. Trebuie să iau cina cu îndrumătorul meu, dar nu pot să mă duc cu zdrențele astea groaznice și cu foamea întipărită pe față.

— La naiba, în ciuda a toate, iubesc țara asta.

— Kenneth, tu ai înnebunit de tot?

— O iubesc.

Fața lui Dangerfield, aurie, ochii, focuri dogoritoare. O'Keefe se urcă pe un taburet, cu sacul atârnat între picioare. Sebastian turnând coniac.

— E bine să ai un tovarăș de discuție, Kenneth. Am fost cam singur în ultima vreme.

— Țara asta poate fi exasperantă, dar simplul fapt că sunt în Dublin mă umple de entuziasm. Simt un freamăt în oase. Și doar patru penny să bei o ceașcă de cafea în Bewley's. Stăteam treaz noaptea, memoram cuvinte noi franțuzești și visam să mă întorc. De-aș putea deschide un restaurant cu banii pe care-i pun deoparte de la slujba asta, aș rezolva-o.

— Nu ți-ar trebui decât niște scaune, mese, furculițe și o grămadă de grăsime râncedă.

— Mda.

— Ar fi un restaurant foarte la modă.

Dangerfield arătând spre est cu un deget neliniștit.

— Mă duc acolo, Kenneth. Dincolo de Marea Irlandei și o să am parte de nițică viață bună. Am planuri. Dacă stai prea mult în țara celor sărăntoci, începe să te strângă nițel pe la diferite organe. Soare și dans. Și poate cântec.

— Atunci bucură-te de cântec și dans, eu trebuie să plec. Cu bine!

— Nu.

— Cu bine!

O'Keefe se întoarse și ieși pe ușă. Dangerfield numărând legănarea balamalelor.

Sunt prietenul tuturor speciilor. Și al animalelor, cât timp nu devin violente. Unele dintre ele trebuie ținute în cuști, dar au meritat-o. Oricum, totul este întotdeauna drept. Așa spun regulile. Mary cea cu sânii mari și mizerabilul tău tată. Care te aleargă prin casă, tu în cămașă de noapte, el cu mătura. Nici

nu bănuiești ce se întâmplă în casele astea din suburbii. Trebuie să fii atent la incestuoșii ăștia. Am un prieten în domnișoara Frost și Mary are încredere. Trebuie să citesc biletul ăsta.

Dragă Sebastian,

Sper că ești bine, sănătos. Te rog să-mi scrii să-mi spui. Te rog, fă cumva și vino să mă vezi, pentru că mă simt foarte singură și îmi fac griji, pentru că tata e bănuitor și amenință că o să scrie la bancă. Spune-mi în ce zi ar trebui să plec la Londra și unde ar trebui mă întâlnesc cu tine. Băieții s-au dus la Cavan să stea la ferma unchiului meu.

Te rog să te gândești la mine și să-mi scrii. Vreau așa de tare să te văd și să fiu în pat cu tine. Scrie-mi, te rog.

Cu drag,

Mary

Ieși cu sticla. Pe sub vultur. În aer liber. Noaptea și Irlanda. Parcă ai linge roua de pe frunze. Și ai mânca verdeață. În sus pe Geary Road. N-am încredere în bucuria asta acută. Nefericirea e punctul meu forte. Pe O'Keefe o să-l înhațe Lady Eclair. Va pune mâna pe o servitoare. Și Eclair o să-l bată la fund cu Biblia. Bietul bucătar. Aș pune pariu că mai sunt doar câteva zile până o să vină sfârșitul.

Intră pe poarta din față. Puțin răsucită. O lumină pătrunzând pe fereastra de la garaj dinspre bucătărie. Trebuie să fiu atent. O să mă prefac că sunt Egbert și că verific. Câteva ferestre au nevoie de atenție. Ușa din spate încuiată. Bine, domnișoară Frost. Așa îmi place să văd lucrurile, toată lumea vigilentă.

Sebastian bătu. Umbra domnișoarei Frost răsucind cheia. Zâmbi. Puțin timidă în jurul ochilor, puțin rușinată în jurul dinților, fața radioasă.

— Bună seara, domnișoară Frost. Blândă vreme.

— Bună seara, domnule Dangerfield, v-ați udat rău?

— Nu. Plăcut afară. Miros frumos.

— O prietenă mi-a făcut rost de niște carne de cârnați din Bray.

— Nemaipomenit. Ce faceți, domnișoară Frost – spuneți-mi, ce faceți?

— Ah, sunt bine. Puțin obosită. Azi am fost în magazin.

— În picioare?

— Da.

— Domnișoară Frost, dați-mi un sărut.

— O, domnule Dangerfield.

Sebastian apropiindu-se în lumina tăioasă a bucătăriei. Puse coniacul pe masă și o prinse de încheietură. Strângându-i osul cu degetele, ea lăsă tigaia din mână și aceasta căzu pe podea. Domnișoara Frost cu puloverul ei gri și cu gura puțin necontrolată. Omul acesta rău de pe Marte, cu mâna pe șalele ei. Apăsând cu demnitate. Și orice altceva s-ar întâmpla, dacă o avem pe asta, stăm bine. Șoptind la urechea domnișoarei Frost.

— Domnișoară Frost, aveți o ceafă adorabilă. V-aș ronțăi urechile. Ați ronțăit vreodată vreo ureche? O, domnișoară Frost, e cel mai plăcut lucru să ronțăi urechi, lobii. Mai ales lobii. Să apuci cărnița aia așa de moale.

— O, domnule Dangerfield, o să mi-i retezați.

— Fragezi.

— Așa vă plac?

— Amestecați cu ochi.

— Hi, hi.

— Ochi.

— Nu vă opriți.

— Domnișoară Frost, punem cârnatul în tigaia aia drăguță? Cu puțin unt. Să sfârâie. O, cred că o să ne placă cu băutură. N-ați spune, domnișoară Frost, că merge un păhărel la ei?

— Hi, hi. Vă rog. Doamne, apără-mă.

— Un pic de guriță pe umeri. O să dați asta jos mai târziu ca o fată cuminte, domnișoară Frost. Mai târziu? Da? Mirosiți-i. Cum sfârâie. Cum sfârâie prostește, domnișoară Frost. Și știți, domnișoară Frost, sunteți o femeie cumsecade.

— Ați băut puțin.

— Cinci înainte de plecare. Să nu fiu vreodată acuzat că am pornit la drum sau chiar pe uliță fără combustibil pentru inimioară. Ascultați-o. Haideți, puneți mâna. Uitați. Puțin cam slab până nu-mi înfig colții în carne. Carne.

— Doamne apără-mă.

Sebastian își luă brațele din jurul domnișoarei Frost. Puloverul tău gri și forma lor acolo. Iar șoldurile tale au o rotunjire plăcută. Vreau să-mi înfig vârful nasului cald în urechea ta albă și rece. Și să miros pâinea asta proaspătă. Dinții se scaldă în salivă. Cred, Isuse, că suntem doar doi mici mâncători. Eu vreau o franzelă mare. Destul de mare cât să pot intra. Siguranță. Domnișoară Frost, dezbrăcați-mă și băgați-mă într-o franzelă mare. Coaja nițel aurie. Doar cu urechile și ochii la suprafață. Haideți, băgați-mă acolo și salvați-mă. Trupușor gol, chircit de frică de lume și penis cu care îmi croiesc drum spre sărăcie și bucile mele micuțe și proptite, faceți-mă ghem ca pe nomazii tăcuți și băgați-mă în pâine. Nu-mi ardeți ouăle, puțin răscoapte și apetisante, umflate, cu o coajă frumoasă. Și scoateți-mă dimineața frumos copt și puneți-o pe masă. Iar eu o să fiu acolo, înăuntru. Ființa mea mititică cu adorabilii mei ochi ciudați, mai arătoasă ca oricând. Apoi, domnișoară Frost. Mâncați-mă.

Dangerfield tăind pâinea. O grămăjoară frumușică. Mă simt ca un vapor nebun pe apele britanice, strigând nemernicilor la babord, la tribord, peste tot. Ați înnebunit? Vreți să ne scufundăm? Sau să mă vărsați în mare? Sau să mă răsuciți în greement. Trageți cu toate armele. Suntem pe mare, adunături de porci mizerabili, iar când vă spun să trageți, trageți. Blocați toate tambuchiurile și, pentru numele lui Dumnezeu, o erecție cât de mică dacă văd, o așteaptă ghilotina.

— Domnișoară Frost, vreau să vă mărturisesc ceva. Vă iubesc.

— Atenție, să nu vă tăiați, domnule Dangerfield.

— Dar iubirea.

— Glumiți.

— Repet. Vă iubesc.

— Nu cred.

— Vorbesc serios, domnișoară Frost, și nu sunt prea multe cele cărora le pot spune acest lucru, ba chiar nici una. Dar cred că e mai bine să ai pe lumea asta câteva avuții politicoase decât nici una. Aduceți carnea. Se procedează într-un fel anume, așa spune O'Keefe, loviți tigaia aici și acum alunecă frumos. Îmi place uleiul de măsline. Și acum să bem un păhărel. Ați mai văzut vreodată o asemenea culoare? Adulmecați puțintel? Nu vi se pare că are o oarecare dulceață, domnișoară Frost, nu?

— E foarte bun.

Domnișoara Frost sprijinită de chiuvetă, privindu-l atentă pe Sebastian cu ochi scânteietori. Stătea pe acest scaun alb de bucătărie, așteptând prăjeala. Înfige degetul în carnea de cârnat și înghite ce s-a luat pe el.

— E foarte bun, domnișoară Frost. Mai e un magazin pe Pembroke Road unde se vinde o carne pentru care ai da zece ani din viață. Îi mai trebuie puțin usturoi.

— Nu, domnule Dangerfield. Usturoi?

— Ba da, domnișoară Frost, usturoi, bineînțeles, usturoi.

— Dar miroase.

— Dar asta ne dorim, domnișoară Frost. Mirosul acela. Mă așteaptă încă vremuri minunate. Mă gândesc serios să cumpăr o ceașcă mare pentru micul dejun. Mor după micul dejun. O să fac câteva schimbări. Multe schimbări. Unele importante. Unele mai mici. Domnișoară Frost, pot să mă bazez pe dumneavoastră că nu suflați o vorbă? Da? Chiar dacă vă atârnă în cârlig și recurg și la alte instrumente irlandeze, da?

— Da.

— Domnișoară Frost, e un secret de stat de o asemenea importanță încât, dacă s-ar afla vreodată, Irlanda s-ar duce de râpă, iar eu odată cu ea. Vineri mă duc la Londra.

— Nu se poate.

— Ba da.

— Ce faceți acolo?

— Am câteva treburi. Curățenie generală. Am nevoie de puțină odihnă. Sunt câteva chestiuni care trebuie rezolvate, mici grăunți de nisip în vaselină. Domnișoară Frost, îmi plăceți foarte mult. Știți?

— O, domnule Dangerfield. Dar nu știu ce să zic de cele întâmplate. Îmi place de dumneavoastră.

— Ce nu știți, domnișoară Frost?

— Între noi, toate acelea.

— Spuneți-mi.

— Nu știu. Uneori simt că procedez bine, dar apoi nu știu ce o să se aleagă de mine. În religia mea, e un păcat de moarte. Dumnezeu să mă ierte, mi-aș dori să nu fie adevărat și să fie o minciună sfruntată. Mă privesc iscoditor în

magazin. Dacă se află vreodată, cred că mor, iar pentru păcatul ăsta o să fiu osândită veșnic.

— Mai beți puțin, domnișoară Frost.

Umplându-i paharul cu coniac.

— Doar atât, vă rog.

— Și acum spuneți-mi.

— O țară ca asta nu are ce-i oferi unei fete ca mine. N-o să mă pot mărita până nu sunt prea bătrână, iar ei umblă numai după bani, ferme și orice altceva pe care pot pune mâna. Numai după bani umblă. Sunteți unul dintre puținii oameni pe care i-am cunoscut vreodată pentru care banii nu înseamnă totul.

— Nu știu, sincer, n-aș zice că este pe deplin adevărat, domnișoară Frost.

— Nu e o țară prielnică femeilor.

— Asta cam așa e.

— Și am avut vise oribile. Mă sperie. Nu cred că ar trebui să mai facem așa ceva. Aș vrea să pot să plec. Știu că vorbesc despre mine la serviciu.

— Domnișoară Frost, nu lăsați mărunțișurile astea să vă necăjească. Nu le lăsați.

— Dar e mai mult de atât.

— Nimic nu e chiar așa de important.

— Dacă află cineva că stau singură cu dumneavoastră în casa asta fără doamna Dangerfield, sunt terminată. Și vor afla, ei nu ratează nimic. Se vor duce la preot, iar el va veni într-o clipită.

— Cât timp avem băutură, putem să-l primim, domnișoară Frost. Ascultați la mine.

— Am văzut oameni trăgând cu ochiul.

— Când?

— De mult, de pe partea cealaltă a străzii.

— Oameni ieșiți la plimbare.

— Sunt spioni, domnule Dangerfield. Știu sigur.

— Haide, haide, nițel cârnat. O să fie bine, domnișoară Frost. Nu aveți de ce să vă faceți griji, ne așteaptă vremuri bune. Bip, bip. Zile de prosperitate.

Sebastian se rezemă de speteaza scaunului și-i privi ochii domnișoarei Frost. Firișoare de păr crescute pe tâmple. Și în jurul nasului, carnea răsfrântă. Lucru pe care nu l-am mai observat până acum. Cred că sunteți o biată fetiță, domnișoară Frost. Asta sunteți. Vreți doar să fiți strânsă în brațe. Lăsați-mă să vă adăpostesc în păduricea mea, unde cârâitul ciorilor se revarsă din copaci. Și intrați pe ușile mari ale casei mele. O, sunt groase, să-i țină departe. Pentru că vrei să te ferești de oameni, nu ai încredere în nici unul dintre ei. Cred că vreau să fie de bronz, pentru că e grea și arată bine, cu balamale de calitate, din alamă. O văd. Dangerfield. Un S și un D mare pe ea. Să-i țină departe pe cei de teapa lui Skully. Și zic, Skully, fii bun și dă-te din drum să închidă omul meu preabuna ușă. Zdrang. Ce ușurare. N-o să știe nimeni niciodată ce ușurare te cuprinde când scapi de oamenii ăștia. Sau o grădină împrejmuită cu ziduri. Ziduri înalte de patruzeci de picioare și cred că o grosime de trei picioare, să fie trainice. O sută de acri. Labirinturi din cimișir să mă pierd în el. Pini chilieni. Magnolii și câte o tisă. Inima mi-e vindecată și splendidă la umbra tisei. Și vor fi multe clopote. Și clopotele sunt globuri. Și globurile clopote. Mari și mici, atârnate peste tot. Le bat. Le bat ca un nebun. Eu, smintitul mistic. Mi se umple grădinița înfloritoare cu muzica lor, iar copilul din mine merge de-a bușilea pe pământul din grădină, în timp ce clopotele îmi răsună, păsările cântă și tot tremurul din mine se domolește, copleșit de toate liniștile, iar eu o să stau să chibzuiesc în lumina slabă și partea asta din mine pot s-o atârn în copaci.

— Domnule Dangerfield, de ce nu credeți în iad și altele asemenea?

— Iadul e pentru săraci.

— Hi hi.

— Domnișoară Frost, cred că sunt un om cu un viitor strălucit. Ce părere aveți? Credeți că mă așteaptă un viitor strălucit?

— Desigur, cred că vă așteaptă un viitor minunat. O să fiți om al legii.

— Gigă, pușcărie și incognito. Toate astea.

— Cred că v-ați descurca la aproape orice, domnule Dangerfield. Cred că vi s-ar potrivi îndeosebi afacerile.

— Cred că e gata carnea, domnișoară Frost. Mi-e o foame de mă usuc pe picioare.

— O, domnule Dangerfield.

— Mulțumiți-i lui Dumnezeu că ne-a dăruit legile, domnișoară Frost. Acum îngenunchează și mulțumiți-i și pentru carne. În genunchi cu toții. Dar să nu lovești niciodată un om îngenunchiat. Stai să vezi dacă încearcă să se ridice și atunci, pe tot ce am mai scump, dă-i să te țină minte. Un baros între felinare. Credința mea fără margini mă omoară, domnișoară Frost. Îmi vine să fac fărâme casa asta.

— Nu cred o boabă.

— Puțin cam nefăcută. Tot ce e crud e exact pe sufletul meu.

Domnișoara Frost mișcând tigaia, în cercuri pe foc. Șuierul gazului. La ore de vârf. Disperarea presiunii care scade. Afurisiții ăia de la compania de gaz. Nimeni nu mai are chef de muncă.

— Sunteți un om ciudat, domnule Dangerfield.

— Nu cred că vorbiți serios, domnișoară Frost.

— Nu sunteți ca alți oameni.

— Hm, hâr, hâr și altele. Poate e ceva adevăr în spusele dumneavoastră.

— Domnule Dangerfield, dați-mi farfuria. De ce udați plăntuța aceea din față cu pipeta?

— Domnișoară Frost, m-ați spionat. M-ați spionat în momentele mele intime.

— Nu. Dar de ce faceți un lucru așa de ciudat?

— Otrăvesc planta.

— Dumnezeule mare.

— Uitați-vă la planta aceea de afară, domnișoară Frost. Credeți că mai avea multe zile?

— O, domnule Dangerfield, nu știu ce să zic. Biata plantă.

— Ceva mă împinge, domnișoară Frost. Mi-am zis, ce-ar fi să-i strecor ceva plantei ăsteia s-o omor?

— Nu vorbiți serios.

— Sunt un ucigaș.

În aer, miros de carne condimentată și coniac. Șuierul delicat al vântului sângerând pe sub uși. Și în inima mea, durere. Prima durere a sfârșitului. Din săptămâna asta cu întâmplări ciudate. Cu planuri și mișcări. În care am văzut bestia sălbatică, pe O'Keefe. Cu momente stranii, ca de la balamuc, pe stradă. Totul rodind într-o săptămână rece de iarnă. Luni în care am stat în pat cu așternuturile răsucite de neliniște. Nebuniile care îmi treceau prin cap ca o furtună, mă trezeam cu picioarele bălăbănindu-mi-se în aerul înghețat. Am nevoie de un trup lângă mine. Am încercat cu un prosop fierbinte pe ochi și mi-am făcut un balsam, dar trebuie să umbli cu grijă cu chimicalele astea înșelătoare. Am încercat cataplasme cu muștar pe tot corpul și n-o să uit niciodată în viața mea greșeala asta. Dar nu stau prea rău. Nu mă plâng, de fapt. Atât că nu m-ar deranja o schimbare radicală.

Domnișoara Frost și Sebastian Dangerfield stătură în sufrageria rece, mâncând carne de cârnați din Bray și bând ceai. Unul în fața celuilalt, ridicând ochii și coborându-i la mâncare, apoi privindu-se unul pe altul. Zâmbete.

Nu mai este acasă aici? Simt că toate casele mele s-au dus de mult. Doar o casă aici, pentru că eu cred că am amanetat tot ce era în ea, mai puțin pe domnișoara Frost. Cea din Rock s-a dus. Balscaddoon. Rock, Doon și Trinity. Și acea primă zi acolo, când am coborât pe ușa din spate din tramvaiul verde cu tapițerie. Și înaintea mea, universitatea prin ochii mei sperioși. Un vânt rece. Costumul meu cel nou, cămașă albă și cravată neagră. Mă simțeam îmbrăcat ca pentru eșec, dar mă simțeam important, pentru că se uitau la mine. Ghereta portarului, o parcare și în clădirea aceasta văd acrobațiile sticlei, oale clocotind și lucarne ieșind din acoperiș. Vreau atât de mult să învăț. Să aflu la ce servesc acizii și esterii, și să fac experimente care să bușească la momentul potrivit, ca oricare dintre voi. O să-mi amintesc de la primul cuvânt pe care mi-l spuneți. În drum spre îndrumător. Pe terenurile de sport, întinse, verzi, precum catifeaua. Ce drăguț cu bănci, pe care pot să mă așez să privesc, să citesc sau orice altceva, la umbra acestor copaci bătrâni. Cred că vara târzie încă plutește în aer. Și lângă straturile de flori care răspândesc încă miros, în piața drăguță, unde stau membrii bogați ai universității dincolo de granit și ferestrele mari. Aici e de mine. Văd un om care umple o găleată de la o pompă verde. Îmi face cu mâna. Cum să fac impresie, să-mi aranjez cravata, să zâmbesc, poate. Sper să vadă că sunt nerăbdător, dornic să ascult, gata să iau notițe toți cei patru ani. Clădirea de acolo trebuie să fie biblioteca, pentru că văd teancuri peste teancuri. O să împrumut și o să citesc. Promit. Ce noroc m-a adus aici, pentru că e așa de frumos. Mi s-a spus că studenții pot să joace bile pe treptele sălii de mese și să împuște păsări în parcul facultății. Au niște reguli extraordinare. Poate într-o bună zi o să mă vedeți la o partidă de vânătoare cu cei mai buni dintre ei. Sunt mici grupuri de studenți și, în timp ce trec, le aud glasurile frumoase. Și nu pot să nu mă uit de la un chip la altul, căutându-i pe cei care vor eșua și ei. Restul vieții mele fără studii superioare. Aproape că-mi doresc ca niște îngerași albi să coboare în zbor și să mă ia pe mine sau groaza mea. De partea cealaltă a pieței pietruite bate un clopot și intru în clădirea asta la numărul opt. Urc treptele tocite de picioare, unde văd o ușă deschisă. O să bat ușor, să nu fiu nepoliticos.

Mâinile scoase din buzunare. Să mă port cum se cuvine. Să aștept întotdeauna până sunt poftit. Intră. Din dosul ușii, îmi spune să intru. Cum să reușesc fără să fac zgomot cu tocurile? Am spus pe cât de bine m-am priceput că sunt Dangerfield și el a spus, ah, ce plăcere, intră. Teancuri de cărți și hârtii peste tot. Așa trebuie să fi fost de la începuturile lumii. Valuri impresionante de păr pe capul frumos al acestui bărbat, sigur e profesor de greacă și latină. Ah, Dangerfield, mă bucur foarte mult că ai venit și sper că a fost plăcută călătoria peste Atlantic. Dumnezeule, domnul acesta îmi spune că se bucură că am venit și eu ce pot să zic. Nu pot să zic nimic, nu pot să fac conversație, pentru că tremur. Sper că asta nu înseamnă că o să se întâmple ceva groaznic. E doar amabil și spune, și acum, Dangerfield, vreau să ți-l prezint pe Hartington, Hartington te numești, nu? Și bărbatul înalt care stătea în umbră ieși, spuse da și-mi întinse mâna. Veți merge împreună la aceleași cursuri. Am încercat să spun splendid, n-am putut și, pentru mai multă siguranță, am spus bună ziua. Îndrumătorul nostru își răsfoi hârtiile, scoase de acolo broșuri și spuse sper că veți fi foarte fericit aici, domnule Dangerfield. Și acum ce puteam să zic, prins în capcana acestei note prietenești și relaxate? Îmi doream așa de mult să știe că știu că voi fi fericit, dar era prea târziu, nu era momentul să mai spun că eram mut de bucurie. În acea dimineață rece de octombrie am ieșit din încăperea aceea veche ticsită cu cărți și hârtii, cu omul acesta ciudat și înalt care mergea alături de mine și care întrebă ușor și rar vrei să mergem să bem o cafea? Cu greu am reușit să spun mulțumesc, mi-ar plăcea, dar zâmbeam așa de frumos, dornic să fiu pe plac.

De-ar fi muzică tot timpul. Aud robinetul din baie. Domnișoara Frost spălându-se pe cap. Termin coniacul, legănându-mă, cred, pe marginea scaunului. Londra, un oraș mare. O să mă descurc. Doar să ajung acolo, atâta tot. Numai să aduceți pastă de dinți. Puneți-o bine într-o gentuță. La intersecția dintre Newton Avenue și Temple Road este ridicată o cruce ca să marcheze capătul teritoriului Pale[15]. Și acum sunt în afara lui în mai multe privințe. Îmi las capul în față, îmi ling buzele pentru că sunt așa de uscate și văd că marginea covorului a fost distrusă de picioare. Mâna la frunte și pe ochi. Am uitat așa de mult. Se întâmplă prea multe, prea multă confuzie. Mă simt amorțit pentru că am fecundat. Un moment de paternitate se petrece cu fiecare naștere. Malarkey mi-a spus cum stă treaba. Cred că ar vrea să

fecundez mai des, mi-a spus ce bucurie este să ai copii. Acum știu. Ce bucurie.

Apa din chiuvetă se scurge cu un gâlgâit. Probabil coboară pe Geary Road pe sub străzi și o să se verse în Scotsman's Bay. Probabil că domnișoara Frost își stoarce apa din păr. Știu că pune oțet în apa cu care se clătește. Dinspre baie, târșâitul picioarelor în papuci pe hol. Ușa lovindu-i-se de scaunul verde. Mobilă neagră în camera ei întunecoasă și umedă. Aveam obiceiul să merg acolo și să mă uit pur și simplu. Așa de ferită. Cameră izolată. Să ating țesăturile. Casa asta de la capătul străzii. Ce știți voi, cei care vă plimbați și spionii, poate, câtă disperare și strigăte de dragoste sălășluiesc în casa asta învelită.

Domnișoara Frost stând la ușă în halatul ei gros, de lână, cu pijamalele verzi, papucii roșii. Sebastian ridică ușor ochii.

— Sunteți așa de obosit, domnule Dangerfield. Păreți așa de obosit.

Sebastian zâmbi.

— Da, sunt obosit.

— Vă pregătesc o ciocolată înainte de culcare.

— Domnișoară Frost.

— Da.

— Domnișoară Frost, sunteți un om bun.

— Nu.

— Domnișoară Frost, sunt istovit. Ce-o să faceți după ce plec eu? Îmi fac griji din pricina dumneavoastră.

— Nu știu.

— O să vă mutați în altă parte?

— Presupun că da.

— O să plecați din Irlanda?

— Nu știu.

— Plecați.

— E o aventură.

— Veniți cu mine, domnișoară Frost.

— Nu mă vreți.

— Nu spuneți asta.

Sebastian căzu în față. Domnișoara Frost îl luă pe sub brațe și ridică oarecum în picioare corpul acesta ca un fulg. Îl conduse ușor și cu grijă în dormitorul ei. Lăsându-l pe marginea patului. El se așeză acolo cu coatele pe coapse, cu mâinile atârnându-i de la încheieturi.

Visând la acest apus. Țintuit pe o cruce și privind în jos. Un leagăn de suferință pasivă, misterioasă. Năpădit de lacrimi. Niciodată să nu fii prea înțelept să plângi. Sau să nu accepți lucrurile acestea. Acceptă-le. Pune-le la loc sigur. Din ele izvorăște dragostea.

Domnișoara Frost păși timid dinspre ușă. Capul puțin aplecat și roșeața răspândindu-se pe sub pielea tâmplelor. Avea o aluniță în jumătatea nasului. Genele negre și fluturate, pielea pribeagă din jurul ochilor. Linia părului și vârsta de treizeci și patru de ani. Baza fragilă și dreaptă a craniului ei. Niciodată să nu te întorci și să te uiți la spatele nostru sau când ne îndepărtăm. Dar picioarele ei călcând cu degete roșii. Arcele ei lăsate, gleznele legănate și îndoite care îi dădeau blândețe ochilor. Căci femeile sunt oameni singuri, mai singure cu femeile și cu bărbații, îngrădite de copii neînsoriți și micile lucruri efemere care pier în anii de așteptare. Și inimi. Și cum de era iubirea așa de rotundă.

Dacă

E un clopot

În Dingle

Și vrei să spui

Cât de rău îți pare

Am plecat

Bate clopotul

Să facă

Ding-dong.

---

[13] Cinci lire din această sumă trebuie plătite deținătorului la cererea sa la Londra. (în limba gaelică în original)

[14] Prescurtare de la franțuzescul main gauche, „mâna stângă“ (la pian) (n.red.)

[15] Zonă din Irlanda controlată de Anglia din Evul Mediu

21

Miercuri. În dimineața aceea, Dangerfield luă de pe holul din față unde erau împrăștiate facturi o ilustrată cu lacurile Killarney, cu o poezie inscripționată.

Inima-mi visează

La peisajul cunoscut

Al iubitelor lacuri albastre

În ținutul verde, de departe.

Pe verso.

Sunt terminat. Hai să ne întâlnim la Jury miercuri la șapte.

Ducele de Serutan (retras din activitate)

Dangerfield merse cu tramvaiul zgomotos în Dublin. La capătul străzii Dawson coborî cu băgare de seamă din scrâșnitoarea mașinărie. Mergând iute, cu fața ferită spre stânga să se uite în vitrinele magazinelor și să evite privirile. La Brown and Nolans văd că au cărți frumoase, ce bine că nu trebuie să le deschid niciodată. Așa ar trebui să fie, nu irosești timp. Am primit scrisori de la această firmă respectabilă. Politicoasă. Nu ca celelalte. Dragă domnule, poate că ați scăpat din vedere o sumă așa de mică sau poate doriți să vă emitem factură anual. Da, anual, le-am spus. Doamne, ce trece timpul.

Se simte un miros încântător în ușa acestui restaurant. Uite-i, oamenii prosperi și fericiți. Unii ieșind. Intrând în mașina asta frumoasă. Eleganța e balsam pentru inima mea. Știu ce-mi mai trebuie. Cu o foarte pricepută manevră din picioare, intru într-un local de pe aleea din spate. Fată adorabilă, dă-mi un pahar de bere, pentru că nu le pot face față celor învinși în bătălie fără ceva care să-mi liniștească propria disperare fără astâmpăr.

Traversă College Green. Se uită la ceasul de la Trinity. Șapte și cinci. Un băiat care vinde ziare în drumul meu. Domnule, dați-ne un penny. Îți dau inima mea, fiule. Și mama ta e irlandeză? Fiule, dă-mi Evening Mail, te rog. Și uite o jumătate de penny să ai și tu. Să vă dea Dumnezeu belșug, domnule.

Sebastian intră în Jury pe ușa laterală. Așezat într-un colț îndepărtat, pe jumătate umbrit de frunza unui palmier, stătea ducele retras din activitate. În fața lui pe masă, un pahar cu coniac.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Kenneth.

— Tu erai.

— Ah, Kenneth, da, văd.

— Vezi un om distrus. O să beau până nu mai știu de mine.

— Cele mai înțelepte vorbe pe care le-ai rostit vreodată.

— Sunt terminat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Dangerfield așezându-se comod pe scaunele acestea de răchită, împreunându-și mâinile să asculte, ca la spovedanie, povestea acestui bărbat cu barba roșcată.

— M-am predat.

— Poftim?

— M-am dus la consulat și le-am spus să mă trimită înapoi.

— Doar nu vorbești serios, Kenneth.

— Vaporul pleacă mâine noapte. Acum e în Alexander Basin. Omul e bolnav și eu îi iau locul. Povestea cu Lady Eclair a fost un eșec. Imediat ce am ajuns acolo, am știut că n-o să meargă. Simțeam în adâncul ființei mele. Prea frumos să fie adevărat. S-a uitat la mine și era să aibă o criză. Iar eu cât pe ce să mă pierd cu firea. I-am spus doar să-mi dea cei treizeci de șilingi și plec, pentru că mă scotea din pepeni.

— Calmează-te, Kenneth. Cum s-a întâmplat?

— Credea că sunt francez. Nu mi-a dat nici o șansă să încerc, iar accentul meu străin s-a dus de râpă, ziceai că tocmai am coborât de pe un vapor venit din America. Ce puteam să fac? Într-o asemenea situație, nu are rost să prelungești suferința. Nu rezolvam nici unul nimic și i-am spus doar dați-mi cei treizeci de șilingi pentru cheltuielile din Dublin și pentru plecare și am dispărut. Așa că mi-am luat tălpășița și cu asta, basta.

— Nu fi trist. Hai, zâmbește. După ploaie, știi tu…

— Sunt sătul de oameni. Cu cât am mai puțin de-a face cu ei tot restul vieții, cu atât mai bine. Nu-mi pasă dacă mor.

— Prostii. Unde ai stat?

— Asta e alta. Stau la Malarkey și, Dumnezeule, ce deprimant. Știi ce s-a întâmplat?

— Ce?

— S-a sinucis Clocklan.

— Dumnezeule!

— Când m-am despărțit de tine luni, m-am dus la Tony să stau la el. N-am dormit, pentru că tot auzeam bătăi la fereastră, apoi am auzit o încăierare pe trepte. Nu știam ce naiba se întâmplă. Voiam să mă odihnesc în noaptea aia,

să fiu în cea mai bună formă pentru interviu. Puteam la fel de bine să mă dau cu capul de pereți toată noaptea. Doamne, ce ciudat. Apoi, pe la zece fără un sfert, vedem un om în uniformă coborând scările. Deschidem ușa, un polițist care întreabă locuiește aici Tony Malarkey? Ne pregăteam cu toții să spunem că nu din principiu, când Tony strigă din tunelurile din spate că vrea ceai și polițistul zice ăsta e domnul Malarkey? Tony vine la ușă și polițistul îl întreabă dacă știe un om pe nume Percy Clocklan și Tony a zis că nu prea bine. Apoi polițistul a zis că are un mesaj pentru el la adresa asta, adresat unui anume domn Tony Malarkey, care a fost găsit de niște oameni în Portmarnock Strand. A zis că mesajul a fost găsit într-o sticlă de whisky Power's care a fost adusă pe plajă. Atunci polițistul își duce mâna la buzunarul de la piept – urmărim cu toții întreaga scenă din dosul ușii –, scoate o bucată mototolită de hârtie și i-o dă lui Tony. Cred că Tony s-a albit puțin la față. Apoi polițistul îl întreabă dacă știe ceva de povestea asta, iar Tony a spus că nu știe nimic, doar că Clocklan a plecat în Anglia cu vreo săptămână în urmă și că de atunci n-a mai auzit nimic de el. Polițistul întreabă dacă era deprimat înainte să plece și Tony a spus că nu putea să-și dea seama, pentru că era beat tot timpul și polițistul a zis că verifică doar și că dacă află ceva, îl anunță și pe Tony. Tony a intrat pe ușă, a rămas în prag și a spus că are legătură cu nemernicul ăla de Clocklan, că a sărit de pe nava poștală și dacă el își închipuie că o să-mi pierd timpul încercând să-i recuperez cadavrul, a înnebunit.

— Prefericite Oliver, ia-ne în paza ta!

— Lui Tony nu părea să-i pese prea mult, dar eu eram distrus. Apoi a spus că dacă Clocklan voia să se sinucidă, de ce a trebuit să-l cuprindă sentimentalismul și să-i trimită bilete. În bilet scria că e sătul, că nu mai suportă și se simte dărâmat, era singura soluție și că vrea să-l țină minte Terry și copiii. Doamne, cât m-a tulburat. Tony stând în picioare cu o ceașcă de ceai spunând că așa cum îl cunoaște el pe Clocklan, n-ar fi sărit niciodată de pe navă înainte să ajungă la Liverpool, pentru că ar simți că a irosit banii de drum. Sincer, m-a cuprins deprimarea. De aceea a fost un fiasco total povestea cu Lady Eclair. M-am gândit că dacă un tip vesel precum Clocklan își face seama, ce șansă mai am eu?

— Și ce e povestea asta cu plecatul?

— Am luat autobuzul spre Roundwood. Am așteptat lângă pubul local și m-a luat cineva. Apoi a urmat interviul. Nu știu ce m-a apucat. Acum câteva zile eram plin de entuziasm. Visam la mese cu tăblia din zinc, oale, farfurii, ajutoare în bucătărie. Și când să-mi fac numărul, s-a ales praful. Am fost groaznic de emoționat. Mă gândeam la Clocklan cum plutește în Marea Irlandei. Apoi mi-am dat seama că s-a dus totul de râpă. Imediat ce am coborât din autobuz pe cheiuri, m-am dus direct la consulat. Am intrat și le-am zis să mă deporteze. Viceconsulul era un tip de ispravă. A sunat, a găsit vaporul ăsta și cu asta, basta. Acum, mă întorc în America. Înfrânt și terminat. Lui Malarkey i s-a părut nemaipomenit. Pentru mine, e mai rău decât moartea.

— Dumnezeule, sărmanul Percy. Îmi plăcea.

— Mda.

— Kenneth, după atâtea vești proaste, poate luăm una mică.

— Mda.

Dangerfield trosnind din degete, O'Keefe răsucind întruna paharul pe masă.

— Nu te lăsa doborât de asta, Kenneth.

— În toată viața mea nu m-am mai simțit așa de terminat. Mi-am început ultimele douăzeci și patru de ore în glia străbună. Când m-am întors în Catacombe, toată lumea m-a felicitat. Îți închipui una ca asta?

— Cred că e posibil.

— Tony nu pare să înțeleagă.

— Poate se gândește la mâncarea pe care o s-o mănânci acolo.

— Un lucru e limpede. E darnic. Așa e în casa Malarkey. Nu știu ce să-ți mai ofere când te duci în vizită. Te duci în pivnița aia și n-au un sfanț, dar totul e aranjat și curat, iar când te invită să mănânci ceva, chiar și pârjoale din cartofi, grele ca plumbul, simți că mănânci. Oricât de grea ar fi viața în țara asta, nu-mi place că trebuie să plec, dar dacă mai stau, mor.

— Îmi pare rău de Percy. Putea să-ți facă intrarea în Iveagh House.

— Oricum ar fi, s-a terminat, și tu ce o să faci?

— Kenneth, nava poștală, vineri noaptea.

— Nu înțeleg. Îți merg așa de prost treburile, încât cred că nu știi ce faci. Cu ce-o să te îndeletnicești în Londra?

— Mai scap de ochi. Ai observat vreodată ochii de pe stradă? I-ai observat? Caută ceva. Și în orașul ăsta frumos și cultivat pe mine mă caută. Marion e în Scoția cu plodul. Se distrează, nemaipomenită fată Marion asta. Sigur, o să am ocazia să mă apuc de învățat și seara să mă dedau la puțină distracție.

— Cu ce?

— Kenneth, știi, eu cred că tu ai cur de slugă.

— Da? Povestea asta nu-mi miroase a bine. Discutam despre tine cu Malarkey și zice că umblă un zvon că o ștergi, că Marion te-a părăsit și că există ceva treburi necurate și explorare carnală în Geary. De asemenea, că te-ai încurcat cu o femeie din Rathmines care lucrează la spălătoria din Blackrock și cu o alta din Cabra. După cum spune Tony, sunt doar bârfe, dar nu se dovedesc mereu a fi adevărate?

— Din câte văd, ai atâta încredere în Malarkey, încât nu are rost să spun ceva. Dar aș vrea să subliniez că viața mea e o carte deschisă. Da, o carte deschisă.

— Dangerfield, pe mine nu mă păcălești. Părăsesc scena mâine, așa că nu contează câtuși de puțin în ce îți vâri grumazul, dar ascultă la mine. Femeile, băutura și haosul generalizat or să te distrugă pe tine și dănțuiala asta nebună de pe stradă. Cred că o să sfârșești în Gorman.

— Crezi ce vrei, Kenneth.

O chelneriță zâmbitoare așează două pahare pe masă.

— Coniacul dumneavoastră, domnule.

Dangerfield cu un zvâcnet.

— Ah.

O’Keefe cu un oftat.

— Cât, cât?

Chelnerița aplecându-se preocupată.

— Șapte șilingi, vă rog, domnule.

O’Keefe trist.

— Uite un șiling de la un om amărât, pentru că plec din Irlanda și n-o să mai am nevoie de el.

Zâmbind, o floare îmbujorată.

— Vă mulțumesc mult, domnule. Îmi pare rău că plecați din Irlanda.

O’Keefe privind-o.

— Cum adică îți pare rău? Nici măcar nu mă cunoști.

Chelnerița atentă.

— Ba da. Veneați des aici anul trecut. Toți ne amintim de dumneavoastră. Atunci nu aveați barbă. Cred că vă stă bine.

O’Keefe, uimit, se lăsă pe spate pe scaunul scârțâitor de răchită. Zâmbi.

— Să știi că mi-ai făcut o mare plăcere. Îți mulțumesc.

Chelnerița îmbujorată, plecând.

— La naiba, Dangerfield. Sunt un tip tare, dar știi, cred că m-aș așeza în patru labe și aș pupa un iezuit în cur dacă asta mi-ar garanta că pot să rămân.

— Dacă faci chestia asta, strâng eu banii.

— Dumnezeule, oamenii sunt interesați de tine aici.

— De străini.

— Cu toate astea, americanii se pișă pe ei. Azi-dimineață, m-am trezit devreme și am pornit pe Fitzwilliam Street. Era întuneric încă. Am auzit un tropot și lăptarul cântând. Era o plăcere. Doamne, nu vreau să mă duc înapoi.

— În patria bogătanilor. A bogătanilor monstruoși. Unde sunt lovelele.

— Eu cred că fiecare minut petrecut în America e o risipă.

— Hei, hei, un loc minunat plin de posibilități pentru tinerele spirite asemenea ție, Kenneth. Poate când încearcă nițică nefericire, oamenii sar pe fereastră. Dar mai e și câte un moment de bucurie. Poate îți rezolvă chiar problema.

— Dacă n-o pot rezolva aici, acolo n-o să pot niciodată.

— Cum o să reziști când ți se vor plimba prin fața ochilor? Nu cred că exagerez când spun că acolo corpurile sunt foarte frumoase.

— Pot să aștept.

— Și Tony ce face?

— Le face toată ziua jucării copiilor. Se trezește dimineața și strigă că vrea ceai. Apoi iese, se întâlnește cu agentul lui și pariază un șiling. Apoi stă cu sufletul la gură până pierde calul lui. După aceea, cum spune chiar el, când pierde calul, pot să mă duc acasă și să mă iau la harță cu Clocklan. Când eram acolo, am încercat să-l fac pe Tony să cucerească nordul. Și Tony mi-a povestit când au trecut ei granița. Toți se duceau să împuște un polițist, nu-i putea ține în frâu, se duceau să înfigă tricolorul în nord. Au trecut granița cu buzunarele pline de bombe artizanale, grenade de mână și gelinită. Apoi se întâlnesc cu un polițist. Ei sunt patruzeci și polițistul singur și zice: hei, hei, sunteți pe pământul regelui, purtați-vă cum se cuvine, altfel va trebui să vă

bag la zdup. Fac toți o față lungă, rulează tricolorul, lasă deoparte bombele, intră în primul pub și se fac pulbere, cu tot cu polițist. A fost extraordinar. Știi, eu nu cred că vor să cucerească nordul. Barney zice că sunt cei mai de treabă oameni din lume. Știi, poate că nordul ar trebui să cucerească sudul.

— Măcar atunci am avea contraceptive, Kenneth.

— Și ce se întâmplă cu femeile tale când pleci la Londra?

— Tu crezi că am un harem întreg, Kenneth? Duc o viață austeră și abstinentă. Domnișoara Frost e unul din cei mai minunați oameni pe care îi cunosc, o bună catolică și duce în toate privințele o viață respectabilă, închinată muncii.

— Malarkey zice că ați scandalizat tot cartierul cu povestea asta.

— Eu și domnișoara Frost nu ne-am coborî niciodată într-atât. Și nu ne-am apropia unul de altul mânați de intenții carnale. În limitele bunei-cuviințe și demnității. Mai mult de atât, aș vrea să subliniez că domnișoara Frost se duce la mănăstire.

— Ticălos afurisit.

— Știi tu că m-am implicat eu vreodată în ceva necinstit sau nu pe de-a-ntregul cinstit? Hai, spune, O'Keefe. Ciudatule. Îți dorești așa de mult, Kenneth, încât le inventezi chiar tu. Crezi că păcătuiesc. Nu ți-ai găsit omul.

— Sunteți precum banana cu coaja ei. Tony zice că o aduci într-o asemenea stare, încât dimineața abia se mai târăște până la muncă.

— E revoltător. Domnișoara Frost merge pe vârfuri printre lalele.

— Crezi că poți să scapi ieftin. E de la băutură.

— Numai sociabilitatea mă face să beau.

— Știi ce-aș vrea să fac când o să am bani? Să mă mut în Shelbourne Hotel. Să intru țanțoș pe ușă și să-i spun hamalului vrei să-mi parchezi Daimlerul, te rog?

— Nu, Kenneth. Vrei să-mi parchezi mașina.

— Dumnezeule, ai dreptate. Așa e. Mașina. Vrei să-mi parchezi mașina. Și să intru în saloanele de la Shelbourne. Se spune că are cel mai frumos bar din lume. Să mă întâlnesc cu Malarkey. Bună, Tony, ce mai e prin Catacombe?

— Da, Kenneth, ai cur de slugă.

— Adică pentru călărie. Croit pentru cal. Știi că, dacă nu erau britanicii, aici ar fi colcăit de sălbatici periculoși?

— Mă bucur că ai început să vezi așa lucrurile.

— Irlandezii cred că se pricopsesc cu copii pentru că l-au mâniat pe Dumnezeu cu hârjoneala lor. Îi auzi spunând întruna că dacă n-ar avea copii, viața ar fi roz și ne-am putea distra. Dar noi ne-am spetit și am muncit ca sclavii pe plantație să-ți oferim puțin mai mult decât am avut noi și acum tu nu aduci nici măcar un sfanț în casă. Nu ești bun de nimic, un trântor care-și pierde timpul cu cărțile, când sunt atâtea slujbe bune la căile ferate.

— Hm.

În zgomotele și mirosurile orei opt de la Jury, stătură cu picioarele întinse și zvâcnind din degete în pantofi, dezgheţându-și oasele umede în camera cu încălzire centrală. Preoți răspândiți prin cameră, roșii la față, cu ochi umezi și arzători. Gulere imaculate strângându-i de grumajii stacojii, clerici suferinzi. Chelnerițe tinere, negre și rotofeie. Palmieri în ghivece. Nu ce era pe dinăuntru, ci ce era pe-afară făcea ca ceea ce era pe dinăuntru să fie bun și dezirabil. Pentru că afară cenușiul și umezeala învăluie totul. Și se strecura prin pantofi, udând șosete și scârțâind între degetele de la picioare. În apropiere este Banca Irlandei. Așa de mare, de rotundă, din granit. Afară, o târfă și un cerșetor.

— Kenneth, se cuvine să ne bucurăm de tihna acestei minunate încăperi în ultima noastră zi.

— Ai observat dinții chelneriței? Erau albi.

— Avea și ochi frumoși.

— De ce nu cred că m-aș putea însura vreodată cu o fată din asta?

— Nimic nu e mai la modă în zilele noastre decât să te însori cu cineva dintr-o clasă inferioară, Kenneth.

— Necazul meu e că o să mă însor cu cineva din clasa mea.

— Îmi place sângele tău, dragă.

— Mda. Toată viața mea sexuală depinde de nuanțele bogăției. M-am întors dintr-un tur al proprietății, unde am vânat braconieri.

O'Keefe lăsându-se pe spate în această aură neașteptată de glorie, continuând cu același aplomb delicat.

— Trec pe lângă spălătorul din spate și strig, Tessie, ce avem la cină și Tessie dă fuga la bucătăreasă. Lady O'Keefe mi-a spus deja ce avem la cină, dar în stilul meu democratic, stau la taclale cu ajutoarele de bucătărie. Lady O'Keefe la un capăt al mesei, iar eu la celălalt și discutăm despre domeniu și cai. O întreb ce-a făcut la concursul de flori și dacă a luat vreun premiu vreuna din florile noastre. După cină, un espresso cu puțină lămâie în bibliotecă și o sticlă de Hennessy. Îmi citește o piesă de teatru până la zece. Se duce în camera ei. Aștept în bibliotecă vreo zece minute și mă duc și eu în camera mea. Observ că ușa dintre camerele noastre este puțin întredeschisă. Aștept vreo zece minute, mă duc la ea în vârfurile degetelor, bat ușor, pot să intru, dragă? Da, dragule, intră. Ha.

— Iiii! Kenneth, dacă o să fii vreodată bogat, o să fie o degringoladă groaznică.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Pe capul lui O'Keefe, o șapcă maro, murdară. Femeile din pub uitându-se la ei doi cum stau cu picioarele întinse ocupând tot spațiul. Și ciuleau urechile albe să-l audă pe bărbos vorbind despre asemenea lucruri fantastice cu accentul lui groaznic și cine e bărbatul acela cu atitudinea semeață și glasul

rafinat, cu gesturile distinse și care dădea capul pe spate să lanseze hohote de râs. Așa de siguri pe sine.

Și printre preoții și matroanele cu buzele țuguiate erau și oameni de afaceri din Manchester care făceau mobilă pe care să le-o vândă funcționarilor pentru camera de zi și erau puțin aprinși la față, cu o notă de mândrie în glasuri. Purtau cămăși albastre cu dungi cu gulere albe și bățoase, costume elegante de domn cu dungi fine albe și vestoane scurte, pe sub care purtau bretele, roșii, albastre, verzi și suprapuneri de lână și nasturi aici în spate și peste tot. Și bărbați din Bradford și Leeds privind pe la colțurile ochilor conservatori. Știu că sunteți bogați, cu lenjerie de mătase și tocmai v-ați înfruptat cu o bucată bună de carne cu o grămăjoară de ciuperci, morcovi, mazăre și altele.

Kenneth O'Keefe îi spuse chelneriței că vrea cafea. Se uită prin încăpere să vadă cine se uită sau ascultă. Lăsă capul în față, își scoase șapca și se scărpină pe ceafa șatenă. Dangerfield ușor lăsat pe spate, cu bărbia în piept, privindu-l gânditor pe O'Keefe.

— Asta e ultima noastră întrevedere nocturnă, Kenneth.

— Mda.

— După aceea, se lasă cortina.

Oamenii de afaceri din Bradford și Leeds care locuiesc între clădirile din gresie cafenie pe străzi neînsorite, pline de fum, pipăind și cântărind calitatea materialelor cu ochi fără astâmpăr, petrecând lungi după-amiezi la ceai și probe pentru costume, cu ceața iernii la porțile conacelor din piatră neagră. Acești bărbați stau rezemați pe speteaza scaunelor, scoțând din buzunare batiste de mătase ușoare ca un fulg, își scot ochelarii, trec cu gesturi senzuale materialul fin înainte și înapoi, în cerc, tare și apoi foarte delicat pe sticla fină, apoi ținându-i în lumină și cu degete lungi, răsfirate îi pun la loc la ochi. În chinurile cauzate de scăderea prețurilor, zâmbesc, firav dar zâmbesc, cei mai bogați oameni din lume.

— Kenneth, te conduc până pe cheiuri.

— Bine.

Kenneth O'Keefe îi oferi un ultim zâmbet fermecătoarei lui chelnerițe. Terminară cafeaua și se ridicară. Luminile din încăpere deveniră mai puternice. Toată lumea amuți. În liniștea aceea, cei doi traversară pubul. Chelnerițele cu hainele lor negre stătură de-a lungul zidului lângă ferestruica dinspre bucătărie. Una dintre ele băgă iute și energic capul prin deschizătură și spuse că pleacă. Mai apărură încă trei capete cu ochi scânteietori. Pe când se apropiau de ușă, toate fețele erau îndreptate spre ei. Toți în picioare, aplaudând. Strigând bravo. Luminile mai puternice și aplauzele roindu-le dintre palme mai viguros. Domnii din Bradford și Leeds ștergându-și lacrimile de la ochi cu un colț al batistei de mătase, răsucind arătătorul, apoi clipind și privind. Preoții ridicându-se și ei în sfârșit. Știu că ne consideră sublimi. Și tumultuoși. Ieșim cu spatele pe ușa batantă, ajungem pe stradă, strâmtori de depozite și agenții de curtaj, ziua clocotind de făcutul banilor, noaptea o străduță pustie.

— Când te întorci, Kenneth, o să merg gol, cu un melon verde pe cap să te întâmpin la vapor. Cu o trăsură trasă de un măgar cu panglici verzi în vânt și trifoi adus din Cehoslovacia, și cu o trupă de cimpoiere suflând ca lovite de streche. Știai că au adus vrăbiuțe în America din Anglia să mănânce balega de cal de pe stradă?

— Nu.

— Meditează la asta. Trebuie să lupți, Kenneth. Trebuie să reziști, altfel te vei prăbuși. Și poate că în curând, unul dintre noi se va căpătui. Iar când vei fi în largul mării, să nu uiți să te rogi. Pentru că eu voi fi în Londra și Londra geme de preacurvie. Ce zici de asta?

— Nimic. Nu-mi place orașul. O privire din Gara Victoria mi-a fost de ajuns. Mai știi, la naiba, poate că tu o să te descurci.

— Trebuie să lupți. Există cărți, Kenneth, care ne spun că trebuie. Și de asemenea, despre animalele care au dat ortul popii. Fără luptă. Pun un cuvințel în josul paginii. Dispărute. De evitat.

— Aici ne despărțim.

— Kenneth, ce ironie. Să mă despart de tine în nordul Dublinului. Nu credeam că o să ni se întâmple una ca asta vreodată.

— Transmite-le salutările mele lui Tony și celorlalți. Deși mi se pare puțin probabil, sper să te văd zăcând în Old Bailey.

— Fii încredințat, Kenneth.

— Noroc.

— Ai grijă.

O'Keefe porni cu pas măsurat și trist și se făcu nevăzut pe strada asta cenușie și întunecoasă pe nume Seville Place. Dangerfield traversă înapoi Butt Bridge, pe o ploaie fină. Corpul meu are articulații albastre. Cerul Irlandei este acoperit pe această vreme urâtă. Îmi frec încheieturile, deoarece clima asta e doar pentru minte. Macarale și catarge pe râu. În Aston Quay ultimele autobuze plecând în provincie. Și grupuri de bărbați zgribuliți în mantale negre, trăgând din țigări, scuipând, amărâți. Cu limbile de la pantofi atârnând precum gurile hămesite ale unor câini. Aș da orice acum pentru un pahar. Purtând zdreanța disperării și a suferinței. Plină de găuri și murdară. Pe umerii mei, udă și rece. Se spune că nimic nu durează. Totul e cenușiu. Cenușiu de la ce? Cenușiu de la ploaie. Și roz de la pudeli. Culori pentru toate. Se spune, verde de la muncă. Ce mai e? De la Lene. Cred că negrul. Hei, tu cel de sub punte, adu-mi emblema neagră. Ei bine? De la poftă trupească. Ce-or să spună? Roșu? Nu. Nu roșu. Cred că maro. Maro de la poftă trupească. Roșu e de la bani și albastru de la morți.

Luați morții

De aici.

Să cânte muzica

Vă rog.

22

Domnișoara Frost stătea întinsă pe spate, cu capul rezemat pe două perne frumoase, albe. Cenușiu pe sub ochi. Gata să izbucnească în lacrimi. Mâna deschisă pe coperta cărții, ținând-o cu paginile în jos pe așternuturi. Domnul Dangerfield, judecător al înțelepciunii, stătea drept la picioarele patului ei, îngrijorat și drăgăstos. Uitându-se la ochii ei din care se desprindea durerea și-i spuse să se ducă la ea. Și erau în cămăruța lor, împreună, izolați de restul casei și al lumii, gata să-i doboare. Cum să scapi din asta. Și Dangerfield. Și domnișoară Frost.

— O să-ți spun Lilly.

Un zâmbet timid îi crispă buzele, privirea i se feri, apoi i se întoarse, buze strânse pe marginea dinților ciupindu-i buza și fața ei lângă a lui.

— O.

— Cred că e momentul să-ți zic Lilly. Lilly.

— Bine.

— Lilly.

— Doamne.

— E de mâncare, Lilly?

— Numai niște bacon și ceai, dar luați bancnota asta de zece șilingi, domnule Dangerfield, și cumpărați niște ouă.

— Nu. N-aș putea.

— Ba da. Vă rog. Insist.

Dangerfield la comodă. Strecurând bancnota într-un buzunar.

— Imediat mă întorc.

Totuși mă cobor la treburi mărunte. Dar n-au fost destui bani. Totuși, se mai găsesc. Fii mereu pregătit, că nu se știe niciodată când sau ce s-ar putea ivi. Trăiește de pe urma naturii. Ia fructe din pomii mei. Cămăși frumoase de pe tejghele și trece-mi-le în cont. O tonă de turbă de la vânzătorul de combustibil și trimite-mi factura mai târziu. Ia un curcan mare, o cursă de șoareci și brânză rară, o livră din cea mai bună cafea Robert's și puțin salam, ah, și un sfert de varză acră și v-aș ruga să mi le treceți în cont. Desigur, domnule în sus, desigur, domnule în jos. O, ce bine a fost. Unt de calitate? Câte livre, domnule? Cred că trei. Bacon? O bucată frumoasă. O tonă, vă rog. Mă imaginez mergând pe Grafton Street. Trec pe lângă Mitchell's Café și ușa pe care m-am uitat mereu cu atenție să văd chipuri aristocratice răsărite din decolteurile rochiilor înflorate, parfumate și m-am uitat la nasurile lor și la nările adorabile, cu siguranță de cai de curse și cu ochii scânteind de vitamine, sperând mereu că una îmi va zâmbi. Și una vorbește. Sebastian, unde ai fost? Poftim? Nu prea. Vrei să spui că ți-e foame. Teribil. Glumești. Incredibil. Vino să bei un ceai cu mine. Sigur că plătesc eu. Cu ce ești îmbrăcat? Asta. Da, asta. Doamne, e o pătură. Elegant. Doar atât îmi vine în minte. Groaznic de I.A.F.[16] I.A.F. e un fel de R.A.F.[17]? Irish Air Force, desigur, prostuțule. Hai să bem un ceai. Ah, nu. Poți s-o porți. Îmi place. Îți vine bine. Teribil de captivant. Faci lucruri cam ciudate, așa spune toată lumea. Și iată-mă cu fata asta, lângă ferestrele de sus. Face ea cinste. Eu cu pătura mea maro. Maro de la poftă trupească. Mâncând prăjitura pe care mi-a cumpărat-o ea. Mănânc una. Fur două. Mănânc una. Mai fur una. După ceai. Mă duc la baie și arunc pătura în toaletă. Iau un indicator din carton și fac din el un guler rigid. Folosesc șiretul negru. Negru de la mijloace personale. Mă întorc purtând doar gulerul și nimic altceva. Ai putea spune că e un act vădit de indecență. Dar am burta plină.

Iar astă-seară mă duc și cumpăr ouă. Și domnișoară Frost, crinul[18] meu și Lilly a mea, unde vă duceți? N-am vrut să vă fac să suferiți, ci doar să înțeleg, să fiu cu dumneavoastră și să vă dau dragostea mea. Trupurile ni s-au amestecat în pat și într-o noapte v-am purtat pijamalele. Cred că-mi stă bine în verde.

— O duzină din cele mai bune, vă rog.

Cred că magazinul ăsta e pe drumul cel bun. Tejghea nouă și sticlă și observ câte o unghie curată ici-colo.

Sebastian merse grăbit pe Geary Road, coti strâns de două ori la stânga și intră în fundătura lui. Mergând spre perete. Bâjbâind pe poarta verde după zăvoare. Ce-au făcut vecinii ăștia? Lumina aprinsă în casa aceea. Ce făceau cu trupurile? Se prăjeau în fața ultimilor cărbuni aprinși. Mâine îmi iau tălpășița. O'Keefe în largul mării. Și domnișoară Frost, văd o geană de lumină pe după perdeaua dumneavoastră. Nu e prea sigur, dar e ultima zi. Mai sunt doar câteva ore. Intru în casă să vă țin de mână și să-mi petrec ultima noapte cu dumneavoastră. Vreau să vă iau cu mine, dar nu pot. Ați fi gata să puneți umărul la roata cea mare? Împingeți. Vă învăț eu cum să faceți. Ați fost bună cu mine ca nimeni altul și mi-ați ținut de urât în ultimele clipe de singurătate, puteam să înnebunesc dacă nu era trupul dumneavoastră, zâmbetele și sânii dulci. M-ați salvat. Chiar și slabele mirosuri tainice de la subsuorile dumneavoastră. Ca ursții în bârlogul lor iernatic. Dând cu botul prin blănița scurtă.

Ocoli pe după casă. Uitându-se la dafini. Întuneric. Aprinde lumina asta. Domnișoara Frost menține curățenia în bucătărie. În camera ei.

— Te rog, nu te ridica, Lilly, las' pe mine.

— Lăsați-mă pe mine. Sunteți obosit. Nu-i nici un deranj, domnule Dangerfield.

— În această ultimă noapte, Lilly, spune-mi Sebastian.

— Nu pot. Nu mă obligați, dar haideți să stați jos. Mă ocup eu. Pe dumneavoastră vă așteaptă o călătorie așa de lungă.

— Da. Ești foarte amabilă. Pot să arunc o privire în cartea ta, Lilly?

— E groaznică.

— Lilly, mi-e teribil de frig, cred că de la plimbarea aia îmi vine un pic să strănut, am nasul înfundat. Pot să mă bag în patul tău plăcut și cald?

— N-ar trebui.

— Numai până îmi înfig dinții în bacon și-n ouă.

— Sunteți groaznic, domnule Dangerfield.

— Buiota ta e de vină, nu pot fără ea.

Îl lăsă stând pe scaunul lui. Și el își scoase hainele. Pantofii frumos lângă pat. Afară vântul. Îmi tot spun că e blând, umed și cald. Mi-am petrecut viața aplecat deasupra hărții climei. Oaspete în patul comod al lui Lilly. Frumos nume. Oare de ce am făcut asta? Să-i zic albă și pură. Virgină. Zăpadă spulberată. Și mă strecor printre cearșafurile astea, adânc după buiotă, o apuc, o agăț, mi-o trag aproape de ouă și o aștept. Când o să ajung în Londra, cred că o să mă înscriu în Trinity College Dining Club. Am citit mângâietoarele cuvinte care spuneau că scopul acestui club este să promoveze relațiile strânse și frăția dintre membrii săi, să dea posibilitatea reînnoirii vechilor prietenii și ca cei de la Trinity să fie în contact cu viața universității. Îmi spun întruna că sunt de-ai voștri, pentru că nu vreau să-mi pierd încrederea. Ceva de care să mă agăț. Și o să vin seara și o să stau cu voi. O să fiu rezervat și o să ascult. Lucrurile dragi mie. Sper că plouă. Ies din trăsură, trag de câteva ori în piept ceața groasă. Cu cravata mea de la Trinity. Ce cravată frumoasă. Cea mai aleasă dintre toate. Trinity? Da. Tu? Da. Patruzeci și opt. Patruzeci și șase și orice alt an vrei să pomenești. Bună ziua, numele meu este Dangerfield. Frumoasă atmosferă. Foarte. De fapt, mda, teribil de iuhuu. Or să fie și candelabre? Pui? Varză? Foc? Și oare asta o să-mi doresc? Te rog.

Lilly veni cu ceaiul. Dungile lungi și roșii de pe farfurie și cele două gălbenușuri lucind. Și pâine unsă cu unt. Un șervețel verde deschis. Îl așază.

— Lilly.

— O să-l vărs.

— Unul mic. Pe buze. Gata.

— Vă opăresc dacă-l scap.

Exact pe sufletul meu. Tu.

— Lilly, ești foarte drăguță. Am nevoie de așa ceva, de căldura asta și de mâncare. Uneori mă întreb dacă există o insulă puțin mai mică decât asta, pe care să ne ducem.

— Ar fi frumos.

— Lilly, ți-ai făcut bagajele.

— Da.

— E o viață jalnică. Vreau să mă stabilesc undeva. Și să rămân acolo definitiv. M-am săturat să mă tot mut. Trebuie să avem un loc al nostru, Lilly. Cred că de asta avem nevoie cu toții și să terminăm cu mutatul.

— Mătușa mea a spus că mă primește la ea până îmi găsesc altă locuință.

— Cum e mătușa ta?

— Are un atelier în spatele casei, unde pictează modele nud. Am pozat o dată pentru ea și m-am simțit groaznic.

— De ce?

— Se uita la mine într-un fel…

— Cu poftă?

— Da.

— E peste tot, Lilly. Peste tot. Nu văd cum îi putem pune capăt. Nu te va duce niciodată nicăieri, doar în așternut.

— O, domnule Dangerfield, continuați.

— Nu-mi place că trebuie să te părăsesc. Mi se pare nedrept.

— Nu trebuie să vă faceți griji din cauza mea, domnule Dangerfield. O să-mi port singură de grijă.

— Dar vreau să mă asigur că o să te descurci.

— Și doamna Dangerfield? Știu că nu e treaba mea, dar aveam impresia că vă potriviți.

— O mică neînțelegere. Cred că nu aveam destui bani. Doamna Dangerfield credea că sunt putred de bogat. Cred că e o avere considerabilă pe undeva, dar e puțin blocată. Însă am planuri.

— Aș vrea să mă mărit.

— Ai grijă cu irlandezii.

— Nu din ăștia. Aș vrea un indian.

— Un indian din America? Ca mine. Știai că am sânge de mohawk? Uuu-huu.

— Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc, domnule Dangerfield, deși nu sunt de acord cu tot ce spuneți. Dar cred că, de fapt, sunteți un om bun.

— Lilly.

— Vorbesc serios.

— Vino încoace.

— Am jurat să n-o mai fac. Vă rog. Nu.

— Nu facem nici un rău.

— Doar pe obraz, pentru că odată ce porniți, nu vă mai pot opri.

— Nu facem nici un rău, Lilly.

— Atenție să nu dărâmați ceva. Nu.

— Atunci hai să te întinzi lângă mine. Un pupic pe ureche n-o să facă niciodată nici un rău. Doar unul. Lilly, ești parfumată.

— Vă implor, domnule Dangerfield, vă rog, nu mă faceți să mă simt groaznic.

— Vreau să vii la mine la Londra în vizită. O să vii?

— N-ar trebui să ne mai vedem niciodată. Și cu casa ce faceți, domnule Dangerfield?

— Am făcut aranjamente. Vino mai aproape. E ultima noastră noapte împreună. Nemaipomenit ceai.

— Sunt o mulțime de scrisori pentru dumneavoastră.

— Mă ocup și de ele. Acum hai să nu ne batem capul cu lucrurile astea, fă-te comodă și lasă restul. S-au rezolvat toate.

— Domnule Dangerfield, vă place măcar puțin de mine?

— Îmi placi, Lilly. Ai fost bună cu mine. O alinare. Ia-mă de mână. Așa. Ușurel. Or să se rezolve toate. Nu m-am mai simțit de mult așa de bine.

Domnișoara Frost cu pijamalele ei verzi. Mi-am pus gălbenușul portocaliu pe pâine și l-am mâncat. Cred că e aproape. Mai aproape de atât nu se poate. Liniște. Sfântă liniște. În mișcare sau pe fugă, exact așa cum îți dorești, mâine. Poate Skully o să încerce o mișcare prea isteață pentru el și o să se împiedice de firele secrete pe care le întind pe drum. Nu vreau să mă prindă nimeni. Nici la pușcărie, nici doborât. În Anglia îți pun un șireang în jurul gâtului și-ți dau drumul, ah. Chiar dincolo de canal, ridică drăcia aia, lustruită și ascuțită și-ți zic să-ți pui acolo chestia asta ca de silfidă. Nu știu de ce mi-e așa de frică de pedeapsa capitală, pentru că eu cred că sunt un domn care respectă toate regulile pe care le-ați putut născoci unii sau alții și am chiar și câteva speciale concepute de mine. O, uită-te la șireang, la noduri și la cuțite. Și doctorii ăștia. Odată ce-i lași să-și ia pe ei halatele

astea albe și să te prindă de încheietură, le vine să te ciocăne în piept. Apoi vor să se uite în gură. Mai încolo te așază pe masă și caută cuțitul în dulap. Chipurile, vor numai să arunce o privire înăuntru.

Lilly, nu mă satur de țâțele, cocurile și nurii tăi albi de femeie de treizeci și patru de ani. Sau o să trec vreodată peste dorința de a mi-i imagina pe sub bluza verde de pijama? Rareori fac asemenea afirmații dogmatice, dar nu pot să nu simt că, atunci când toate celelalte se duc, cunoștințele carnale rămân. Cred că în cazul meu a fost pur și simplu vorba despre un omuleț speriat, care s-a uitat afară și a văzut toate animalele dându-i târcoale. Am mai avut și alte femei. Lilly. Le-am sărutat în pat. Și o fată care locuiește lângă Bleeding Horse, încă un trup cu mușchi fragezi, cu păr buclat, strălucitor, în care să-ți vâri nasul. Culege nectar și desfătare dintre coapsele mele. M-am plimbat și am vorbit cu ea de-a lungul canalului unde, acum câțiva ani, am auzit că autocarul care venea dinspre sud ticsit de lume a căzut de pe pod în canal și, ca niște buni irlandezi și ingineri pe deasupra, s-au gândit că trebuie să-i ia apa ca să iasă de acolo, au deschis stăvilarele și i-au înecat pe toți. Din acest motiv și altele, canalul e unul din locurile mele preferate. Și fata asta a fost bună cu mine. Altfel, nu are rost. Bunătate. Și ai apărut în viața mea ca să intrăm în această cârdășie, chiriașă încurcată cu proprietarul. Lucru des întâlnit în zilele noastre, dar altfel stau treburile cu noi, pentru că noi eram amândoi la ananghie. Și ce discuții am avut. Ți-am povestit despre călătoria cu penisul pe afară. Ai râs. O, acum pare amuzant, dar în marțea aia am zis că mă leagă. Bunăvoința și atenția ta mi-au trezit interesul față de trupul tău, Lilly și ce ceaiuri delicioase am băut. Pot să făuresc câte o formulă, ca cei mai pricepuți. Dar prefer să păstrez secretă acea parte din mine. Ca încâlcitele legi ale bisericii voastre. Dar mă pricep și eu nițel la legi și la ceea ce ei numesc canon. M-am dus chiar la Brown and Nolans și am luat cartea, am stat trei ceasuri la casă și am citit, spre marea îngrijorare a vânzătorilor, deoarece sigur au observat că pe sub haina de ploaie purtam părți dintr-o sfită și ce interesante erau legile acestea. Am simțit că scormon prin păcat și limb. Lilly, te-am auzit șoptind în momentele de patimă, măicuță sfântă, n-or să mă ierte niciodată. Ba sigur că or să te ierte, puicuță zemoasă și fragedă, splendidă făptură.

Lumina stinsă și programul BBC terminat pe ziua aia. Zgomote slabe afară. Și avertizări de vijelie în Malin, Rockall, Shannon, Fastnet și Marea

Irlandei. Ploaia lovind în geamurile ferestrelor. Frunzele dafinului zbătându-se sălbatic. Perdeaua noastră verde umflându-se și o lumină străpungând încăperea. Afară, pe apă. Cred că e mormântul meu. Insula Man, Dalkey Sound și porturile Bullock și Colimore, o sută douăzeci de mile până în Liverpool. Să ne ținem bine, Lilly. Și să renunțăm la bine și la rău. Spuneți-mi, domnule Dangerfield, dacă se aude vreodată de povestea asta și nu e așa de simplu să ți se acorde iertarea, pentru că te obligă să mărturisești tot și imediat ce scapi ceva, încep să-ți pună întrebări, singuri și despre măritiș și el a…? Între picioare, copilă. Și ce alte nelegiuiri s-au mai întâmplat și a făcut și asta. Da. A făcut. Lilly, o să-mi spăl păcatele față de tine pentru toată suferința asta. Nu sunt un laș de două parale. Dreptul comercial și stabilirea de tratate între nații ar trebui să cântărească mult. O să-i spun, domnule Isus, am cunoscut-o pe Lilly și dacă ai cunoaște-o Tu pe Lilly cum o cunosc eu. Mă rog. Nu te-ar fi deranjat să guști și tu nițel, nu? Deloc. Isus și cu mine am trecut prin multe împreună. Și ascultă la mine, Lilly, ar râde în hohote și ar spune, dragă copilă, te-ai împreunat cu roșcovanul? Nemaipomenit. Nu-ți face griji. Ce contează nițică giugiuleală între prieteni cât timp sunteți amândoi mulțumiți? Am aici câțiva egoiști, eficienți dar cusurgii, care nu prea au parte de așa ceva și care încearcă să-i înăbușe pe flăcăii precum Dangerfield. Îl cunosc pe Dangerfield. Toată viața lui. Oceane de integritate și băltoace de destoinicie. Pentru numele lui Dumnezeu, al meu, e tot ce-am desprins mai de soi din coastă sau chiar din pești în ziua în care i-am făcut. Aș vrea să-l am alături de mine. Când vei muri, Danger. Se spune că nu te-a bătut nimeni niciodată la șah, domino sau crochet, sau că ai dreptate când ceilalți spun că greșești. Și, ca să folosesc una din expresiile amuzante ale lui Dangerfield, nu sunt un laș de două parale.

Așadar, Lilly. Asta e. Acum vino. Căci, gândește-te, vineri ne despărțim. Când mă întind după mâna ta albă ce-mi spune adio. Pe vaporul care mugește, pornind pe mare. Vrei să stai lângă rezervorul de gaz să-mi faci cu mâna? Când piepturile ni se ating. Sunt trist. Trupurile ni se desprind unul de celălalt. Astă-noapte implor. Și orice păcat capital vrei să faci. Și mai ții minte lighenașul alb din garaj pe care l-ai luat într-o noapte când am venit acasă după o ședere prelungită prin puburi și am spus ați fi bună să-l luați, domnișoară Frost? Umpleți-l cu apă și aduceți-mi-l. Și am băgat picioarele în el și mi-ai dat pudra ta de talc. Și m-ai ajutat să mă șterg. Eu cu capul

lăsat între picioare. Cum mă găseau dimineața atârnat pe lanțuri la Trinity, atingând cu părul vârfurile firelor de iarbă. Lilly, ce scalp frumos și alb ai, nici un fir de mătreață. Când mi-ai atins picioarele. Cu mâinile. Domnișoară Frost, sunteți cel mai bun om pe care îl cunosc. Te-am prins de umeri. De-aia o fac. Pentru că-mi placi. Și scoate-ți bluza verde de la pijama. Imediat după plăcere, începi să plângi. Dă-mi voie să te apuc de sfârc. Și nu sunt turbat precum Kenneth, dar totuși, hămesit. Cordonul ăsta din jurul taliei. Lasă-l sub buric, care este adânc. Pot să-ți înnod burta, Lilly? Știi că am diplomă? În burice. Am studiat subiectul. Am publicat lucrări în domeniu. Am făcut multe. Vine cumva o maree de carne? Chicotiți, domnișoară Frost. De ce? Credeți că de fapt e amuzant? Distrus și terminat. Sau pentru că am spus că Dumnezeu e de partea mea și se prăpădește de râs când vede mica scenă de tandrețe de aici. Sau privești ca un ochi din tavan? Ce se întâmplă în așternuturi. O partidă de catch. Nu te întoarce până nu termin cu gura ta. Pentru ultima oară. Păcatul e la tot pasul. Ispitește-mă, Lilly. Tu ești? Glasul tău la ureche. Faci un jurământ și nu poți să aștepți până terminăm? Lilly, poți să mă lași. Nu, nu pot să te las. E ultima noapte. Vreau, dar nu pot să te las. Haide, haide. O să-mi fie dor de tine și de partidele noastre de amor. Nu fac decât să-mi plantez sămânța, Lilly. Vinde-mi sămânța, Lilly. În magazin. Au însămânțat-o pe măicuța Domnului și ei spun că nu a fost nimic carnal în povestea asta. Dar Lilly, te întorci cu spatele la mine. În această ultimă noapte, îmi spui că asta mă lași să fac, căci am mai făcut-o o dată și de vreo câteva ori de atunci. Învață tot felul de lucruri la fermă uitându-se la animale. Dar n-o să doară? M-aș putea preface, dar sunt șocat, însă pe de altă parte, nu pot să nu râd de toată povestea asta absurdă. Mi-ai oferit curul. Sunt și emoționat în același timp. Într-un fel. Ca pe 4 iulie la petrecerea aia din Phoenix Park. Zi însorită de vară, oameni în mașini strălucitoare, rochii și bijuterii. Am mers la ușă în vârful picioarelor, sperând aproape să mă strecor înăuntru, apoi mi-au luat cartonașul și au citit tare Sebastian Balfe Dangerfield și eram gata să-l rog pe om să nu zică așa de tare. Am avut de înfruntat zâmbete peste zâmbete. Duc lipsă de camaraderie, dar pun puțină energie în fiecare strângere de mână. Filé de calcan. Pe mese erau preparate cum insula asta cred că n-a văzut niciodată. M-am dus glonț la una dintre mese. Șampanie, domnule? Cum pot fi așa de amabili? De unde poate să vină atâta băutură? Eclere cu ciuperci. N-am suflat nimănui o vorbă despre asta. Marion discutând cu contele de Kilcool. Nu aveam încălțămintea adecvată să stau printre asemenea oameni. Însă

după vreo oră. Cred că le-am zis vreo două. Au chemat paznicii și cineva șoptind dați-l afară pe omul ăla imediat. Îmi venea să țip, pentru numele lui Dumnezeu, nu mă luați de lângă toată pileala asta. Un domn în vârstă a spus ceva când s-au apropiat de mine. Și m-au lăsat să rămân. Mai târziu, în timp ce cânta cineva, m-am târât sub mese, dezlegând șireturi și, din nefericire, uitându-mă pe sub rochii. A doua zi, cred, am citit în Evening Mail cum că ministrul a fost numit ambasador. Un lucru atrage după sine un altul. Pe de o parte. Și apoi pe de alta. Pe aceste cearșafuri albe, trupuri albe înlănțuite. Cu spatele la Lilly, în timp ce mă lovesc de acești munți. Și apăsarea răcoroasă. Este, cum se spune, un cerc strâns dincolo de care nu e nimic. Brațele mele pe după gâtul tău. Te călăresc. Maro de la pasiune sau murg. Îți arunc inima pe gât, tu te sfâșii și-mi vorbești, Lilly cea bună la inimă. Și durerea care mi se plimbă pe picioare. Și chiar dacă îți omori doar timpul, întinsă pe-o parte, mișcând dintr-un umăr să ridici pătura ca să te ferești de frig, gândește-te la mine. Dacă privești Liffey sub cerul jos la apusul soarelui, ești în paradis. Visul meu de a culege monedele de o jumătate de penny de pe podul metalic. Domnișoară Frost. Pură ca zăpada. Albă ca Polul Nord. Și fese nițel cam moi. De ce ai vrut, Lilly, s-o fac așa? Am încercat să intru în organizația creștină, căci în inima mea sunt calvinist, desigur, cu câteva rezerve. Și am fost puțin puritan când i-am privit pe cei îmbrăcați nepotrivit și pe cei cu accent neîngrijit, căci ce ne mai rămâne dacă nu-și cunoaște fiecare locul? Și suntem cu toții la o aruncătură de băț de rai. Coțăială fericită. Și chiar și ziua aia când am aruncat o privire prin Muzeul Municipal de Artă Modernă și mi-am spus, Doamne sfinte, ce spectacol pe cinste. Da, fotografii sugestive. Cu lucrurile expuse, la culoarea cărnii. Scopul e să păcălească facerea, Lilly? Și o fac toți țăranii. Și la grădina zoologică. Îmi place mult Muzeul de Zoologie. Am aflat o mulțime de lucruri despre renul irlandez aflat chiar la intrare, cu coarnele cât tot peretele. Pești și păsări împăiate din toată Irlanda. Și mai era și un ogar irlandez frumos împăiat. Și la etaj o balenă atârnată în mijlocul camerei cu un balcon de jur împrejur unde e explicată evoluția, cu insecte care se fac din ce în ce mai mari. Prefer să cred că Șeful cel Mare ne-a creat din Adam și Eva.

Părul domnișoarei Frost are farmecul lui și un miros discret, verde. Puf pe ceafă. Un gât delicat. Aș putea-o strânge de gât cât ai zice pește. Pare mai lată din spate. Din față sunt cele două movilițe care te distrag. Distanțele se

micșorează pe măsură ce te familiarizezi. Sunt obișnuit cu faptele. O pereche de umeri creați pentru muncă. Visam că, dacă se îneacă Marion cu nava poștală, domnișoara Frost ar trăi cu mine și ar lucra grădina din spate. Ar săpa peste tot, ar da cu var stins din belșug și cu fosfați, movile de alge amestecate cu oase și măruntaie, în amestec cu frunze moarte, să putrezească toate frumos împreună, formând un compost cleios. O văd pe domnișoara Frost aruncând semințele. Mai ales cartofi. Unii cred că e o legumă proastă. Eu nu. E ca leul, regele junglei. Aș fi ajutat-o pe Lilly să planteze cartofii, deși nu-mi place să-mi folosesc prea mult mâinile. Acum pune amestecul descompus. Nițel găinați de pasăre nu face nici un rău. De ce în visul meu mâncarea e așa de rentabilă?

— Lilly, de ce ai vrut s-o facem așa?

— O, domnule Dangerfield, e un păcat mai mic.

Și

Mai

Distractiv.

---

[16] Forțele aeriene irlandeze

[17] Royal Air Force, forțele aeriene britanice

[18] „Crin“ se spune lily în limba engleză.

23

Visa.

Alegând șosetele albastre și apoi o pereche roșie. Erau din materialul acela, nailon. Rezistă veșnic. Și se ridică singure și după cum se spune, pleacă la plimbare. Sunt pe străzile astea înguste, intru într-un magazin, ies din altul. Aici e o femeie între două vârste și rotofeie. Rotofeie ca o prună coaptă. Stând în spatele tejghelei și spunându-mi că-i plac la nebunie străinii. Și-mi umplu geanta cu un milion de șosete. Și nu pot să ies cu ele din magazin. Și cheamă o mașină de gunoi să le ia pe toate. Aud un sunet care îmi dă un frison de frică. Mă gândesc la un șobolan.

Avea spatele țeapăn. Se ridică. Ochii cârpiți de somn. Niciodată nu te lasă să dormi îndeajuns. Și mi-e corpul așa de rece.

Domnișoara Frost se întoarse. Se apropie de ea și o sărută pe obraz. Deschise ochii cu o zbatere de pleoape.

— Nu mă atingeți.

— Poftim?

— Nu mă sărutați.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? Ești beată? La naiba.

— Terminați. Puneți coada pe spinare și mă băgați în gura lumii.

— Ce este? Lilly.

— Sunteți la adăpost.

— La naiba, ce s-a întâmplat?

— N-aveți nici o grijă. Plecați cu vaporul. Nu am ce face. Au aflat.

— Cine a aflat?

— Or să trăncănească.

— Dacă ai ce pune pe masă. Nu-ți face griji din cauza flecărelilor.

— Ușor de zis.

— Gata, gata, hai să-ți pregătesc ceva. Îți prăjesc un cârnat? Carne, Lill, lasă gura lumii și limbile ascuțite.

— Doamna Dangerfield o să mă târască prin tribunale.

— Nu te târăște nicăieri. Vrei un cârnat?

— Ba da. Și or să mă concedieze.

— O clipă, Lilly, dragostea mea…

— Terminați.

— Mă duc să mă spăl pe dinți.

— Isuse, Marie și Iosife.

— Lasă-i pe Isus, pe Maria și pe Iosif. Roagă-te la P.O.P. Preasfințitul Oliver Plunket. Ocrotitorul meu. La el am trecere.

— Ați făcut ce-ați vrut cu mine. Și eu trebuie să rămân aici.

— Nici vorbă. Vino la Londra.

— Ce idee năstrușnică.

— Trebuie să mă spăl pe dinți. Or să-mi cadă dinții din gură…

— Încetați.

Sebastian se duse repede cu lenjeria lui zdrențuită în baia cu podeaua rece. Puse mâna pe săpunul înmuiat. I se scurse printre degete.

— La naiba.

Periuța din păr de porc e cea mai bună. La cea de nailon se tocește chestia aia albă, până nu mai rămân decât cioturi. Sebastian porni robinetul și puse mâinile împreunate sub jetul de apă așa de rece, că te bășica. Dădu la subraț cu puțintel parfum de la domnișoara Frost. Cu o lamă din astea ruginite o să-mi rad falca amorțită. Și să iau pe mine pantalonii maro de catifea reiată pentru călătoria dificilă care ar putea urma, pentru șlițul lor imprevizibil. Pentru numele sfânt al lui Isus, să nu se întâmple așa. Să nu se repete, pentru că n-aș mai rezista. Ce a apucat-o pe domnișoara Frost? Eu. Desigur. Devine perfidă. Greu de spus la ce să te aștepți. Ar fi în stare să strice cârma. Nu pot avea încredere în ea dacă se poartă așa. Ar putea să ciripească. Ca o vrăbiuță. Trebuie să-mi țin vrăbiuța în colivie.

Sebastian se întoarse în dormitorul domnișoarei Frost. Se duse la comodă și-i luă ceasul mic de mână, să vadă ce oră este. Poate iau trei lire pe el de la cămătar. Nu se poate. N-ar fi corect. Deși e greu de spus cum sunt împărțite taberele.

— Lilly, mă duc să pregătesc niște cârnați. Vrei și tu câțiva? O să fac un ibric de ceai pentru amândoi. N-ar fi frumos? O să te mai înveselească. Da?

— Îmi urăsc viața. Urăsc țara asta.

— Nu dispera.

— Dumneavoastră nu trebuie să rămâneți aici, să suferiți că trăncănesc și că or să audă acasă.

Sebastian ieși din cameră. Puse tigaia neagră pe aragaz. Luă o bucată de grăsime și o topi pe margine. Alunecând și topindu-se. Trecu cuțitul prin pielea care îi lega între ei și cârnăciorul căzu frumos, sfârâind în grăsime. Nu știu ce să-i spun lui Lilly asta. Aș putea să-i spun că viața e o chestiune de rezistență. Le-am zis prea multora lucrul ăsta. Am o estetică a mea. Să-i zic domnișoarei Frost să-și creeze și ea una. Să judece aceste mici neplăceri

din perspectiva ei. Doamne, uite cum se umflă cârnatul ăsta. Iese din el un șuvoi delicios care ne va îneca pe toți, cu tot cu estetică.

Sebastian lăsă tigaia și se duse în dormitor. Domnișoara Frost goală în fața oglinzii și făcu „O“ când intră el. Încrucișându-și mâinile pe sâni.

— Lilly, ne cunoaștem prea bine ca să faci așa ceva.

— O!

— Ia-ți periuța și te duc la Londra.

— Nu pot să merg. Ar afla toată lumea.

Sebastian se duse înapoi în bucătărie. Clătină tigaia. Cârnatul strângându-se și crăpând, sucul ieșindu-i printr-o parte. De acum înainte va fi masă pentru o singură persoană. Trebuie să mai beau niște ceai, să-mi liniștesc nervii.

Domnișoara Frost intră în camera de zi, în timp ce el mușca din ultima bucată de cârnat. Purta fusta neagră și puloverul verde, și de urechi avea prinse inimioare roșii. Inima lui Isus.

— Vrei pâine, Lilly?

— Vă rog.

— Unt?

— Mulțumesc.

— Ceai?

— Vă rog.

— Cât zahăr, Lilly?

— Dumneavoastră credeți că e de glumă.

— Cam așa ceva.

— Nu știți cum e în Irlanda.

— Știu cum e în Irlanda, Lilly.

— O, Doamne. Ce mă fac?

— Pe holul din față, Lilly, se află cea mai minunată colecție de scrisori de la admiratori. Lumea cheltuiește bani grei să-mi scrie. Angajează detectivi să-mi ia urma prin Dublin și prin împrejurimi. Pun copii la colț de stradă să mă supravegheze. Vezi tu, Lilly, trăncăneala e lucrul cel mai puțin important.

— Dar n-o să munciți. Doamna Dangerfield mi-a spus că ați chiulit la toate cursurile.

— Nu asta contează. Știi, Lilly, că am ajuns în țara asta cu cea mai mare garderobă care s-a văzut vreodată pe aceste meleaguri? Acum a ajuns la domnul Gleason, cămătarul meu. Un om de treabă, dar acum are practic toate bunurile pe care le-am avut eu vreodată și chiar și câteva care nu mi-au aparținut mie. Proprietatea nu înseamnă nimic pentru mine. Acum vreau doar liniște. Doar liniște. Nu vreau să fiu supravegheat și urmărit. Nu-mi pasă ce se spune. Încurcătura asta a apărut din două motive. Mai întâi, socrul meu. Un gentleman de toată isprava, amiral în flota Maiestății Sale. Sunt și eu marinar. Mi-a încredințat comanda celui mai minunat vapor. Două sute cincizeci de lire. Lire, Lilly. Lire. Fii tot timpul cu ochii la lire, Lilly. Nu spun că înseamnă totul, dar fii cu ochii la ele. Și apoi, doctorii. M-au înhățat. Unul câte unul. Vin la tine cu halatul ăla alb și cu chestia aia cu care îți ascultă inima și mi-au pus-o exact pe portofel. Mai beau puțin ceai.

Domnișoara Frost îi dădu ceaiul. Cu ochii roșii pe margini. Gata de slujbă. Cât ne micșorăm lumea. O mototolim și o reducem la un mic castel de frică. Trebuie să ies pe pajiște. Domnișoara Frost ar trebui să se ducă pe Coasta de Aur. Să pornească în această aventură cu alune a britanicilor. Pe coasta aceea va obține sigur ce-și dorește.

— Scrie-mi, Lilly, la American Express, Haymarket. Da?

— Nu cred că ar trebui să ne scriem.

— Fii veselă.

Domnișoara Frost mestecând cu grijă cârnatul. Sebastian se întinse și trase în lături storurile mici, înflorate. Uite grădina care mi-a apărut așa de limpede în vis. Totul ud. Magazia de unelte dărăpănată. Nu cred că m-am uitat vreodată prin ea. Cămătarul ar avea o criză dacă m-aș înființa la el cu greble și cazmale. O să-i explic că mă plictisea grădinăritul. Afară. Ar fi groaznic să bagi mâna în pământul rece într-o dimineață ca asta. Acum e prea târziu pentru semințe sau semănat. Vântul culcă tufele. Din dafin scoți niște tufe nemaipomenite. În partea cealaltă a grădinii văd bucata de sus a ferestrelor și lumina electrică. Ce frig. Oare a încercat cineva vreodată să amaneteze o plantă?

— Lilly, îmi dai și mie o țigară?

Lilly luă una dintr-un pachet mic de Woodbine și i-o dădu.

— Haide, Lilly, zâmbește.

Lacrimi prelingându-i-se pe obraji.

— Lilly, te rog.

Un hohot de plâns. Sebastian își aprinse țigara. Domnișoara Frost tremurând, respirație sacadată din gât. Se ridică în picioare. Sebastian se ridică și el. Ea se feri.

— Ce e, Lilly?

Domnișoara Frost fugi din cameră. Trântind ușa de la dormitor. El așteptă, uitându-se la poliță. Hărți și o statuie de lemn cu o cruce pe burtă. Se duse la birou și trase de capac. Atârnat în balamale. L-am stricat, l-am lovit cu vătraiul la supărare. Totul terminat. Ușa de la intrare se trânti. Doamne, păzește-ne. Sebastian se duse repede pe hol, la ușă. Poarta din față scârțâind în ploaie. Deschizând ușa. Domnișoara Frost alerga. Dragă Lilly. O să cobor treptele și o să mă uit de la poartă. Are ceva istoric. Picioare frumoase, domnișoara Frost. Ce-or să creadă vecinii. Aud perdelele zvâcnind.

Alergând pe stradă cu lacrimile țâșnindu-i din ochi și ploaia blândă udându-i părul. Dă colțul. Se mișcă binișor. Eu stau aici, cu bluza ei pe mine.

Sebastian intră din nou agale în casa tăcută. Oprindu-se la ușă să se uite la scrisorile împrăștiate pe podea. Le luă. Douăzeci și trei. Îți vine să crezi? Scris necizelat de cămătar. Toate mizerabile. Nu aveau ce face, nu-i așa. Nicidecum. Trebuiau să-și câștige existența. Clișeele sunt singurele care mai au vreo noimă în zilele noastre. Nu vreau să moștenesc pământul. Nu vreau decât să am un hambar al meu, plin cu fân. Poate Lilly s-a supărat că am luat eu cârnatul cel mai mare. Nu mă pot stăpâni. La ceai nu mă deranjează, pot să mai fac. Și în fond e apă, așa că eu cred că e ieftin. Dar carnea. Doamne. Sângele scoate tot ce e mai rău din mine. Timbre de vreo cinci șilingi pe plicurile astea. Vin companiile după mine. Și o să vă dau fiecăreia un timbru în fund. Chiar și în momentele mele de indiscreție, nebunie, patimă și lâncezeală am fost de părere că eu și afacerile suntem făcuți unii pentru alții. Ba chiar am și exersat răsucitul degetelor mari și rânjitul colților în oglindă ca să mă distrez în birou când voi fi singur. Și mai am și câteva obiceiuri necuviincioase. Mi-am pregătit trucurile. Promovați-mă, vă rog.

Stând pe hol, cu scrisorile alături. Sebastian în poziție de drepți, țeapăn. Face o întoarcere împrejur. Și încă una. Sunt de gardă. Tablourile de pe pereți tremurau și el intră în camera de zi. Se duse la birou și-i smulse capacul rupt. E ultimul scârțâit al acestor balamale. Luându-și cărțile de vizită. Sebastian Balfe Dangerfield. Multe uși mi-au deschis ele. Poate s-o șterg discret prin spate. Și pe foaia asta lungă am o listă. Datoriile. Le sunt dator tuturor. Chiar și eschimoșilor. Dar. Și ăsta e lucrul cel mai important. Mi-am păstrat demnitatea neîntinată. Demnitate în datorie. Un manual pentru cei aflați la început de drum. Îndatorat în moarte.

Sebastian luă o sacoșă de cumpărături din garaj. Străbătu bucătăria, umplând-o. Porțelanuri de Delft. O să-i spun domnului Gleason că tacâmurile astea sunt moștenire de familie. Și un ceainic și un castron. Sacoșa rupându-se pe margini. Lăcomia mă strică. Ar trebui să-mi spun povestea cu oamenii de pe vaporul din vest care l-au umplut cu lucruri furate până s-au scufundat cu toții. Irlandezi mizerabili.

În baie. Înfășură săpunul domnișoarei Frost în hârtie din aceea uleioasă la care americanii se pricep așa de bine. Nu ne stă nimeni în față când vine vorba să împachetăm ceva. Să-l leg cu o fundă frumoasă. Aici sunt atârnați ciorapii de nailon ai domnișoarei Frost. Doamne, sunt un hoț, oarecum. Biata Lilly, dar trebuie să înțelegi că i-am luat din cauza stării mele jalnice. Treizeci de șilingi la un cămătar londonez bun. Nu vreau să mă împovărez prea tare, s-ar putea să trebuiască să mă mișc rapid. Viteza e esențială când ești reperat pe stradă. O să-ți plătesc cu iubire și dobândă, Lilly. Și acum în dormitorul tău. Un pic dezordonat. De-ar fi mai mult timp. Aș putea acoperi totul cu perdelele astea. Ar fi bine să mă uit peste tot. Pe sub lucruri. Și milieul ăsta mic pentru comodă o să-mi prindă bine pentru viitoarele eșarfe.

Sebastian, înapoi în camera de zi. Printre scrisori. Una de la proprietărese.

Dragă domnule Dangerfield,

Sperăm că totul este pe placul dumneavoastră, dar vrem să vă amintim că sunteți restanțier…

O rezolv cu un bilet.

Dragi domnișoare Burton,

Mă văd obligat să fac o călătorie prelungită de afaceri în Tanger. Am avut mare grijă să încui casa, întrucât am chemat un om de la Cavandish's să lustruiască și să acopere toată mobila, mai puțin pe cea din hol și unul de la o feronerie respectabilă să verifice broaștele de la uși și ferestre.

Știu că vă neliniștește puțin grădina și sunt sigură că vă veți bucura să aflați că am contactat Departamentul Agriculturii să ia eșantioane de sol ca să fie pregătit adecvat pentru însămânțarea de primăvară. De îndată ce primesc raportul lor, voi lua măsuri pentru ca grădina să fie adusă la standarde.

Îmi dau seama că probabil vă cuprinde o anume neliniște privitor la chiria pe care v-o datorez, totuși, imediat ce mă întorc din Maroc, vă voi trimite

un cec prin intermediul băncii şi vă voi achita chiria la zi.

Vremea a fost destul de dezagreabilă în ultima vreme, dar poate astfel primăvara va fi şi mai plăcută. Şi doamna Dangerfield, în momentul de faţă în vacanţă în Scoţia, şi eu, vă transmitem cele mai bune urări şi aşteptăm cu nerăbdare să vă invităm la ceai la întoarcere.

Cu stimă,

Sebastian Balfe Dangerfield

Linse lipiciul rânced și lipi plicul. O să le despăgubesc, chiar și iluzoriu. Cred că se poate spune că am lustruit mobila. N-a mai rămas nici una.

Luând restul scrisorilor, Sebastian le puse una peste alta și le rupse pe jumătate, după care le așeză respectuos pe un ziar mototolit în șemineu. Chibriturile sunt unele din puținele lucruri pe care le mai am, în afară de viață. Adio, scrisorilor!

Făcu un ultim tur al casei. În dormitorul lui Marion. Inspectează perdelele, aranjează colțuri, stinge toate luminile. Sunt trei cărți de la bibliotecă. Cu termenul depășit de o veșnicie. Hm, ce singurătate. Și dormitorul copilului. Tăticule, mămica zice că ești o secătură. Hei, copile, nu-i vorbi așa lui tăticu'. Tăticu' e un tătic bun. E un om mare și bun. Mămica zice că ai amanetat toate farfuriile și căruciorul. Aiureli, copile, tăticu' e un om mare și bun. O, ar putea fi și mai rău. Mai rău de atât.

Închise ușile în urma lui. Se opri pe hol să se uite la fotografia unui bărbat cu barbă. Cu siguranță e un bărbat frumos, dar trebuie s-o las. Cred că am terminat, încuie doar ușa de la intrare.

Când se întoarse, auzi poarta din față deschizându-se. Dădu fuga în camera domnișoarei Frost. Prin vizor, cu palton Chesterfield negru, guler alb scrobit, cămașă cu dungi albastre și o cravată maro, Egbert Skully. Pălăria lui pare puțin udă. Ploaia picurând înainte și înapoi. Un bărbat cu pălărie și

pantofi negri. Negrul este culoarea mijloacelor personale, iar eu nu am nici unul. Bun. Atenție tot echipajul! Abandonați nava!

Sebastian îl privi pe Skully pe vizor coborând dubios scările, uitându-se la acoperișul din țiglă verde și urcând iar scările în liniște. Aplecându-se, domnul Skully își trecu mâneca pe geamul înghețat, dar rămase la fel. Coborî iar treptele, oprindu-se să privească de aproape camera lui și a lui Marion. Slavă Domnului că sunt închise ferestrele. Skully se va duce la ușa din spate să arunce o privire în bucătărie. E îngrozitor. Skully, în pofida preferinței tale pentru aur, cred că te-ai născut pe fundul celei mai adânci mlaștini. Dacă țâșnesc pe ușa de la intrare, o să mă vadă înainte să ajung la capătul străzii. O să cheme sigur poliția. Trebuie să gândesc rapid. Să iau repede impermeabilul și o eșarfă la gât. Să mă pregătesc să fiu pregătit. Nu este pian preparat. Să nu uit scrisoarea și trebuie să iau cu mine bagajul ăsta cu orice preț. Iii, Skully bătând la fereastra camerei de zi. Trebuie să fi remarcat unsoarea caldă pe farfurii, secătura. Încercând să mă prindă în pat. Mărite Isuse. Fum de la scrisorile arse. Se uită la acoperiș. Cămătarul ăsta șiret a simțit mirosul de ars de la unul din plicurile lui ieftine. Mai am o speranță. O singură cale de scăpare.

Sebastian își verifică șireturile. Studie pentru ultima oară scrisoarea adresată sieși în care erau lirele. Așteptă. Noi bătăi în fereastra camerei de zi. Așteptă iar. Skully încercând la ușa din spate. Măsurile de siguranță dădeau rezultate. Acum era momentul. Echipaj, pornim.

Sebastian deschise ușa de la intrare, aștepta o clipă și apoi o trânti cu forță. Toată casa se cutremură. Stătu complet nemișcat pe hol. Îl auzi pe Skully alergând pe după casă. Se opri. Apoi poarta scârțâind. Gata.

Sebastian se răsuci pe călcâie, intră în camera de zi, luându-și geanta și trăgând perdelele. Skully se va întoarce din capătul cvartalului și va crede că l-a prins în capcană pe Sebastian, cea mai iscusită ființă, Dangerfield. Ia-ți gândul, Egbert, ia-ți gândul. Deschizând încet ușa de la bucătărie, încuind-o. Ia-o ușurel, inimă, ține-ți bătăile pentru mai târziu și nu mi te mai zbate în piept. Traversând grădina și urcând pe acoperișul cotețului găinilor. Deasupra, în echilibru, un pârâit. Lemnul putred cedă sub picioarele lui. Se prinse de vârful zidului cu amândouă mâinile. Punga de hârtie se rupse. Slăvite Doamne, am pierdut prada. Stăpânire. Cu toată viteza înainte. Peste

zidul ăsta. Zgomot puternic de sticlă spartă când picioarele îi trecură prin geamul unui soi de seră. Pentru numele lui Dumnezeu! Uitându-se în spatele casei în căutare de ochi. Hm, o femeie se uită la mine pe fereastră. Ce mă fac? Zâmbește, pe tot ce ai mai scump, zâmbește cu orice chip. Să trec zâmbind. S-a scăpat pe ea de frică. Mai bine, așa n-o să iasă să-mi pună bețe în roate sau să se ia cu mătura sau cu cărămizi după mine. Strig la ea.

— Scuze, e lună plină în noaptea asta. Sunt turbat, soția mea a avut un accident.

Fugi printre case și traversă în fugă grădina sărăcăcioasă din față și stratul de flori, și cu o săritură puțin inexactă, trecu peste gardul jos de fier. Mi-a stat inima în loc, gardurile din țăruși și ouăle nu se au prea bine. Aterizâ în genunchi și o luă la fugă pe stradă. Te rog, Skully, nu aștepta în spatele unui tufiș sau zid, pentru că nu mi-ar rezista inima și mi-aș scuipa plămânii bătrâni. Ce păcat că mi-am pierdut prada cu greu cucerită. Egbert n-o să bănuiască niciodată ce s-a întâmplat. O să aștepte lângă casă săptămâni întregi să scot steagul alb printre perdele.

Dar

Eu

N-am s-o fac.

24

Se spune că oamenii de litere și conversațiile alese se găsesc din belșug în acest loc și i se spune Palat. Eu mă feresc de priviri. În buzunar am un bilet cumpărat de la British & Irish Steam Packet Co., Ltd. Garantează că îmi va transporta persoana pe un tărâm civilizat. La opt în seara asta. Semnat și parafat, gata de livrare.

Sebastian își termină whisky-ul. Ieși din acest pub și trecu sprinten pe sub porticul Băncii Irlandei. Dacă ar fi să cadă vreodată acoperișul ăsta, băieți, nici măcar Skully n-ar fi în stare să mă găsească. Traversând în fugă strada și intrând pe poarta din față a Colegiului Trinity. Oprindu-se la avizier. Nu se știe niciodată. Poate e un mesaj de la Dumnezeu. Ocheadă în ghereta portarului. Sunt toți acolo, zâmbesc și-și freacă mâinile în jurul unui foc plăcut din sobă. Purtând uniforme frumoase, negre. Gata să ofere o speranță sau un ajutor cât de mic.

— Bună dimineața, domnule Dangerfield.

Băieți, vă dau rânjetul meu vinovat și lipiți-l pe avizier, pentru că nu mai am nevoie prea curând de el. Și dimineți bune pline de bacon și ouă proaspete ieșite din curul fierbinte al găinii, cu cafea ce saltă pe foc, în acordurile cârnaților ce se crapă în tigaia veche. Bună dimineața și ce mai faceți? Dimineața studentului. Urmați-mă, studenți. Scoateți-vă nasul din foile de hârtie și respirați aer proaspăt. Nu vă trebuie atâta siguranță, pică greu la stomac. Vă trebuie ceva mai bun de atât. Mergeți la umbra copacilor. Eu sunt fluierarul. Bip, bip. Hei, tu cel din mansardă, cu curul alb de la atâta stat jos. Voltă. Atenție, voltă. Cârmiți la dreapta. La stânga nu e elegant. Vă văd pe toți acolo la fereastră înainte să se crape de ziuă, când credeți că nu vă vede nimeni, măriți petele de pișat de pe pereți. Ei spun că maturează peretele. Se spune că vicedecanul a fost lovit în cap cu un sac întreg, învelit în Irish Standard. Și să nu credeți că am uitat când m-ați invitat la ceai și am stat în jurul focului de iarnă într-o atmosferă prietenească, cu prăjituri.

Dangerfield țopăia pe principiul pasului rotativ. Mergând de-a lungul peretelui de beton din laterala bibliotecii. Pasiunea mea mov, pandantivul meu roz. Trinity învăluit într-o ploaie blândă și minunată, cu toate covoarele lui moi de iarbă. În cadrul ușilor de acolo sunt sticle de lapte pe care le-am băut eu. Utile în caz de mahmureală. Și aici este imprimeria, departe de strada neagră argintie unde se tipăresc examenele. Micile mele vise chinuite că intru să arunc o ocheadă. Și pe lângă gardul acesta de fier cu lanț din stâlp în stâlp și cu țepușe în vârf. Și copacii din piață. Crengi răspândite ca părul nespălat. Stâlpii de iluminat și înăuntru sticla strălucitoare. Răzătoare pentru încălțăminte pe verandele de granit. Pescărușii coborând roată de pe clădirile de piatră, oprindu-se pe stradă și țipând. Lumea exterioară nu există. Nici inimi opărite de suferință. Nici ochi vicleni, plini de cruzime, agonizând. Nici cazmale înfigându-se în pământ în căutare de aur. Doar irlandezi.

Un profesor urmat de o pisică cenușie trecu prin fața lui în halat. Cracii pijamalei alb-verzuie udându-se la tiv și picioare vinete ițindu-se din papuci. Profesorul înclină din cap, puțin cam devreme pentru zâmbete. Plec capul. Îl văd urcând treptele și coborând pe lângă zidul de piatră cu picioarele lui singuratice, academice, cu pisica în urmă miorlăind după lapte.

La ferestre văd lucruri care mă fac să simt că sunt turist. Văd un bărbos dincolo de geamul soios și aburit. Toarnă ceai în niște vase, sau ceva asemănător. Dă-mi și mie. Cred că l-am cunoscut la Mișcarea Creștină Studențească. Un ins zdravăn. O, îmi amintesc că am citit despre asta în calendar. Spuneau că Mișcarea Creștină Studențească este o organizație a studenților care doresc să înțeleagă credința creștină și să ducă o viață în credință. Dorința este singura condiție pentru a deveni membru. Vă implor, lăsați-mă să intru și eu. L-am cunoscut acolo pe omul ăsta. Pot să uit multe. M-am dus la Mișcarea Creștină Studențească cu inima deschisă. Și cu gura. Și am stat la ușa de la numărul trei, simțeam cum se apropie timid mântuirea. Un tânăr blond, creț, veni, îmi întinse mâna și mi-o strânse cu căldură. Bun venit în mica noastră organizație, intră, dă-mi voie să te prezint. Ești la Drept? Te-am văzut prin colegiu. Suntem un grup restrâns. Ți-i prezint pe domnișoara Feen, domnișoara Otto, domnișoara Fitzdare, domnișoara Windsor și pe domnii Hindes, Tuffy și Byrne. Și acum să-ți ofer

un ceai. Slab sau tare? Slab, te rog. În colț, un ibric pe foc, răspândind abur în aerul înserării. Un pian. Domnișoara Fitzdare purta o rochie din lână moale, gri-deschis și când trecu pe sub nasul meu fremătând, un miros iernatic. Îmi oferi o prăjitură cu frișcă și mă întrebă e prima oară când vii aici? Prima oară, da. Mi s-a părut adorabilă. În timp ce ea spunea nu sunt mulți studenți interesați, eu m-am aplecat și i-am spus blând, un grup primitor. Așa încercăm. O, cred că reușiți de minune. Abia aștept să asist la întâlnirile pentru rugăciuni. Mi-am etalat nimbul, iar ea a spus că se bucură așa de tare și îți place să cânți? Sigur, mi-e drag cântecul. Vă rog, spuneți-mi mai multe, domnișoară Fitzdare. Avem voci foarte frumoase în grup. Dumneavoastră aveți, domnișoară Fitzdare? Cu mine. Uneori. Poate. Trece iar pe sub nasul meu. În noaptea aceea am ieșit în mirosurile reci ale orașului Dublin și în ultimele dâre de lumină. Pe Dame Street cu speranță și inima gata să plesnească. În micul grup, cântând notele ascuțite, spiralate. Nu pe de-a-ntregul de acord, dar cel puțin încălzit de chipurile lor amabile, prevenitoare, ochii lor sclipitori. Îmi plăceau așa de mult.

Trecu printre cele două clădiri din spatele Queen's Theatre. Cu sentimentul că totul este închis iarna. Partea din spate, un loc niciodată observat. Într-o noapte am urcat pe malul acoperit cu iarbă de lângă terenul de sport și am plâns cu capul între genunchi. Iar sâmbăta după-amiaza veneam să-i văd cum își sparg țestele unii altora alergând după o minge. Doar câteva persoane înșirate pe marginea terenului cu fulare și gulerele ridicate. Aici în spate sunt clădirile științelor, unde combină substanțe să facă bum. Departamentul de botanică și flori minunate. Trebuie să fie așa de frumos să crești plante ca să obții o diplomă. Și sala de examene. Implorând îngăduința de a trăi. Mai bine decât majoritatea. Clădirea fizicii, unde am cheltuit un șiling să intru în Gramophone Society. Cam răcoare, dar plăcut. Și dincolo de terenurile de tenis, clădirea zoologiei. Acolo se află o colecție impresionantă de insectivore și un elefant în mijlocul încăperii. Am urcat treptele acelea și am apăsat pe soneria strălucitoare pentru vizitatori, au venit și m-au poftit să arunc o privire. Iar după cursurile de Drept, veneam în acest mic muzeu să văd liliecii. Ai putea spune că aveam o mulțime de ocupații fistichii. Animalele împăiate erau specialitatea mea. Și sala de sport. Mai jucam câte o partidă de tenis aici cu Jim Walsh. Nici asta nu știați. Și cada cu apă rece ca gheața. Durii de la rugby venind de pe teren și

aruncându-se în ea, urlând. Eu mă mulțumeam să stau în duș până mă încălzeam bine.

Sebastian trecu pe sub arcul porții din spate al Colegiului Trinity. Traversă Fenian Street prin vânzoleala nebună a trăsurilor și mașinilor. Mergând cu capul plecat, privind în sus din când în când să exploreze teritoriul dinainte. Pe Merrion Street, iar soarele strălucea pe clădirile guvernamentale. Secretare cu legănatul matinal al șoldurilor, intrând pe uși. Toate cu buzele roșu aprins. Haine roșii pe spatele lat. Bărbați cu paltoane închise la culoare trecând cu nasul roșu, cu mâinile iritate, roșii. Fetele aveau gleznele vinețiii. Merg mai departe. Mai repede. Pe Lower Baggot. Repede la dreapta, țâșnesc pe Pembroke și ocolesc piața cu uși frumoase în stil georgian. Am traversat Fitzwilliam Place și am atins gardurile de fier când am trecut. Până am deschis o poartă îngustă și am coborât treptele abrupte. Bătaie în ușă. Nici un răspuns. Bat semnalul S.O.S. la fereastră. Îl scot sigur din bârlog. Știu că Tone e un iubitor al marinăriei. Se aprinde lumina. Ușa se deschide și Tony Malarkey aruncă o privire afară.

— Dumnezeule, Sebastian. Trebuia să mă asigur.

— Pe bună dreptate. Bună, Tony.

— N-am mai răspuns la ușă de săptămâni bune.

— Ai probleme cu proprietarul?

— Sunt terminat. Ce faci? Intră până încui eu.

Sebastian așteptă în spatele lui Tony, privind, în timp ce el închidea ușa și punea o scândură sănătoasă, fixând-o cu mai multe pene.

— Iuhu, e bine, Tone. E bine.

— Dumnezeule, mi-a mâncat tinerețile. Acum nu se mai mulțumesc să bată, vor s-o dărâme. Am lucrat la ea toată noaptea și a fost gata dimineața. Au venit cu doi polițiști, doi curcani zdraveni, dar n-au fost în stare s-o urnească. Stau pur și simplu cu nenorocitele alea de hârtii, mormăie, iar eu,

dincolo de ușă, gata să lansez pe lună prima căpățână care intră. E rău de copii, nu i-am putut lăsa deloc să iasă.

— Tone, ce s-a întâmplat?

— Am scos totul. Pe Terry și pe copii i-am trimis la țară. Eu stau în mormântul ăsta și mă țin tare, în caz că renunță să ne mai dea afară. E bine, nu?

Sebastian se așeză pe pervazul ferestrei. Tony rezemat de sobă, zâmbind, cu brațele încrucișate, cu o pereche de opinci în picioarele petrecute. Camera golașă, cu o singură oală atârnată deasupra sobei și cu glasurile răsunându-le între pereții groși și igrasioși. Privindu-se unul pe altul. Dangerfield se îndoi de la mijloc. Scânci. Tony lăsă capul pe spate și râse. Ferestrele se cutremurară.

— Nu crezi, Tony, că nu există limite? Nu crezi?

— Dumnezeule, ba da și nu mai am nici măcar un glonț pregătit pentru pușcă.

— Ești gata să tragi un pui de somn la Nevin? Aici se odihnește trupul lui Tone, care-a lăsat în urmă doar beton. Ce zici?

— Sebastian, suntem terminați cu toții. Ultima lună a fost cea mai grea. Când lucrurile merg prost, îți tot spui că mai rău de atât nu se poate. Apoi merg și mai prost. Și merg așa, până când ești atât de obosit și de terminat, încât nici măcar nu mai poți să-ți faci griji. Așa se întâmplă. Așa de rău, că trebuie să te înveselești nițel, altfel crăpi. Putoarea aia de Clocklan avea dreptate. Acum e în ceruri, îi vinde nori lui Dumnezeu.

— Mi-a spus Kenneth.

— Așa trebuia procedat. O sticlă de Jameson și apoi te arunci de pe nava poștală. Am citit ziarele să văd dacă târfa aia bătrână apare pe undeva adusă de ape. Nu m-ar mira din partea lui să apară pe vreo plajă vara viitoare și să bage groaza în niște bieți copii fără apărare.

— Tu chiar crezi că a sărit de pe navă, Tone?

— Nu știu ce să cred. De atunci, n-a mai știut nimeni nimic de putoarea aia bătrână. Nu m-ar mira să fie pe undeva, poate prin Cardiff, i-o trage unei cotoroanțe pentru câteva lire, cât face ea de fapt. O'Keefe s-a dus în sfârșit. Ce păcat.

— În largul mării.

— Păcat.

— Tone, ce-ai de gând să faci?

— N-am nici cea mai vagă idee.

— Unde dormi?

— Vino să-ți arăt. O să mori de râs.

Sebastian veni în urma lui pe coridorul lung, iar vocile le răspândeau ecouri din camerele adânci și întunecoase. Sebastian se opri la ușă. Malarkey se duse la perete și, scăpărând un chibrit pe piatra solzoasă, aprinse o lampă cu gaz.

— Dumnezeule! Tone, e incredibil.

— Știam că o să râzi.

În camera asta lungă și roz. La ambele capete, în perete erau înfipte crampoane uriașe de cale ferată, de care erau prinse frânghii groase, de care atârna un hamac gigant pe care era întins un palton negru.

— Tone, Preafericitul Oliver să ne aibă în pază.

Cu un salt rapid și abil, Tony aterizâ în mijlocul acestui leagăn negru mamut. Întinse mâna.

— Dă-mi frânghia aia de pe perete, Sebastian.

Rânjind, Malarkey trase de frânghie, apropiindu-se de zid și lăsând-o să i se strecoare printre degete. Hamacul legănându-se ușor înainte și înapoi. Dinspre ușă, chițăitul slab, de animal al lui Dangerfield.

— Tone, dacă n-am fi în Catacombe, dacă n-aș fi aici cu un om onest ca tine, aș spune că e minciună ce-am văzut, dar când vezi cu ochii tăi, crezi.

— Îți spun ceva. Mi-aș fi pierdut mințile dacă nu era asta, Sebastian. Ea m-a salvat. Nu aveam unde să dorm, doar haina și vechitura asta. Nu mă puteam odihni pe podea în compania comunității suburbane de șobolani. Așa că folosindu-mă de haina pe care mi-a dat-o un american bogat și de frânghia asta pe care am găsit-o când căutam ceva de amanetat, m-am apucat de treabă.

Tony ridică haina.

— Am împletit-o cu bucăți mai vechi de sfoară și cârpe. E a-ntâia.

— Tony, ești așa de mintos, încât s-o să faci niciodată nici o brânză.

— Nu-i așa, Sebastian? Spune, ce mai e nou?

— Mă duc la Londra.

— Nu se poate.

— Cu vasul poștal din seara asta.

— Ce s-a întâmplat?

— E așa de complicat că nu știu.

— E normal.

— Tone, suntem terminați cu toții.

— De peste un an încearcă să mă dea afară de aici și încă n-au reușit. E singura satisfacție pe care mi-o oferă viața. Faptul că-i fac zile fripte proprietarului. Dar ascultă la mine, Sebastian, cât timp mai e măcar un

cartof în Irlanda, nu voi fi înfrânt. Mulți se vor alege cu capetele sparte înainte să fiu doborât.

— Așa-mi placi, Tone.

— Nu știu ce-o să mă fac cu copiii. Le trebuie o casă. Trebuie să găsesc ceva. Să pun mâna pe câteva lire. Cu ceva parale mi-aș putea lua o fermă în Wicklows.

— Fă-te gangster.

— N-aș putea, Sebastian.

— Tone, ești victima mândriei tale.

— Mă strânge de ouă.

— Tony, cred că o halbă ne-ar prinde bine.

— Cred că n-ai spus un lucru mai corect de ultima oară când ai spus același lucru.

— Stai să mă duc la toaletă.

— Nu se poate.

— Poftim, Tone?

— Dumnezeule, am smuls afurisenia aia și am vândut-o pe cheiuri pe treizeci de șilingi.

— Doamne!

— Mai era și o bucată frumușică de plumb, pe care am luat opt șilingi și șase penny.

— O să se termine vreodată?

— Sunt disperat.

— Spune-mi, Tone. Mă interesează profesional chestiunea. Cum te-ai dus cu așa ceva până pe cheiuri?

— Cu căruciorul copilului. I-am legat o fundiță. Perna și pătura.

— Cred că putem spune amândoi, Tone, că n-am plimbat doar copii în cărucior.

— Terry a făcut o criză.

— Ce face?

— Bine.

— Și copiii?

— Habar n-au. Totul e minunat. O frumusețe de copii. Nu le lipsește decât dragostea și mâncarea.

— Dar cât timp rămâne măcar un cartof…, nu, Tone?

— Adevăr grăiești.

— Și acum, halba. E timpul pentru o halbă.

Se opriră la ușa de la intrare. Tony meșterind la elaboratele lui fortificații.

— Privește, Sebastian.

Tony aranjă scândura solidă înfigând-o perpendicular în marginea ușii. Sebastian ieși, privind cu interes. Tony trânti ușa. Înăuntru se auzi zgomotul scândurii căzând în locașul ei.

— Pentru numele Preasfințitului Oliver.

— Nu e ca lumea?

— N-aș vrea să te am de dușman, Tone. Cum intri?

— Privește.

Tony deschise ușa de la pivnița cu cărbuni. Băgând grijuliu mâna pe după zid, zâmbind larg. Trase de o sfoară.

— Asta trece prin perete și tragi de ea până când scândura se înfige în rama ușii și ai rezolvat-o. A fost mult de muncă.

— Tone, mi-a spus cineva că reziști să-ți intre șaizeci de mii de volți printr-o ureche și să-ți iasă pe alta, în timp ce cânți The West's Awake.

— Cine naiba a spus așa ceva? Nu voiam să se afle.

— Iuhuu, o să câștigăm. Victorie, victorie, victorie. Mă auziți? O să câștigăm.

Porniră spre Lower Baggot Street. În casa din colț. Malarkey cu o eșarfă mov cu dungulițe galbene și verzi aranjată cu grijă să ascundă haine care cunoscuseră și zile mai bune pe spinarea unui american bogat. Dangerfield cu impermeabilul femeiesc prins cu un ac mare de siguranță pentru bebeluși.

— Sebastian, aud din surse de încredere că ți-ai făcut de cap cu chiriașa ta.

— Poftim, Tone?

— Cutră hoață!

— Domnișoara Frost se duce la mănăstirea carmelitană.

— La lupanar, vrei să spui.

— Tone, pentru liniștea ta, te asigur că între noi n-a existat nici un fel de legătură, nici carnală, nici de alt fel. Dimpotrivă, eu și domnișoara Frost am mers adesea împreună la slujba de binecuvântare. Ne-am dat cu apă sfințită pe obraji. Ai fetei. Știi, are o voce foarte frumoasă. Nițel de bariton, dar din inimă. Da, din inimă. Își pune sufletul în ce face. Cântă din adâncul lui.

— Dacă nu i-ai trage-o domnișoarei Frost zi și noapte, și mai ales noaptea, m-aș lăsa pentru totdeauna de băutură și de pariuri.

— Iuhuu.

Adunară mărunțiș de pe bar și merseră în alt pub de pe Baggot Street. Sebastian, care spuse că simte cum îl ia cu frig, bău mai multe coniacuri duble.

— Știi, Sebastian, trebuie să fac rost de o fermă imediat ce pun mâna pe niște bani. Singura soluție. Să fac o mulțime de bani.

— Tone, cred că ne punem prea mari speranțe în fermă. Dacă iei o fermă, în zori o să trebuiască să te duci să dai de mâncare la porci și un taur o să se apropie pâș-pâș să-ți înfigă un corn în cur.

— Ai dreptate.

— O să-mi pară rău că am plecat, Tone.

— Da de unde?

— Nițică tristețe. Nava de înmormântare. Dar am nevoie de o schimbare. Peste ape, departe. S-a terminat cu verdeața. E ciudat, Tone, cum tu, descendent direct al primului rege, suferi atât în propria ta țară. Fără pământ, fără cartofi.

— Dacă n-aveam sânge albastru, îl vindeam de mult la spital.

— Niciodată să nu-l amesteci, Tone. Niciodată. Va veni și vremea noastră. Tu păcălește foamea și încă vreo câteva lucruri și va veni și vremea noastră.

Două și jumătate, sfântul ceas când puburile pun grilajul greu de fier la uși ca să-i țină departe pe cei însetați. Se duseră la Green Cinema, unde se așezară la o masă albă și înfulecară farfurii întregi de bacon, ouă și cartofi prăjiți. Când ieșiră, circulația era oprită. Capete ieșite din mașini și claxoane. La capătul străzii, un bărbat uriaș, mătăhălos, se întinse pe șosea și se culcă. Unii spuneau că băuse. Alții că ascultă pulsul orașului. Sebastian

execută niște pași de dans și schelălăi. Băieții din mulțime care vindeau ziare îl întrebară ce face. Dansul câinelui, fiule.

Trecură prin aglomerația specifică zilelor de vineri de pe Grafton Street și pe lângă clienții care așteptau să intre la cinematograf. Cerul greu de nori deasupra orașului. Întuneric întunecos. Strălucirea lămpilor în Grafton Cinema Café. Refugiul meu. Roi de biciclete urcând spre blocajul din trafic ce se răspândea prin tot orașul. Puburile umplându-se de bărbații înghesuiți care își ștergeau nasul pe mânecă și pe nodurile iritate. Barmanii trudind din greu. Servind glasurile atinse de fanfaronada din ziua de salariu și gurile închise lunea. Și acum coborâm pe Wicklow Street, pentru că pe strada asta e un pub care mi s-a părut dintotdeauna deosebit. Nimic nu-l întrece, pentru mahon sau butoaie. Când mă duc acolo, bărbatul e amabil cu mine și m-a întrebat chiar dacă am fost la teatru. Măcar o dată n-am mințit pe față și am spus că nu. Ce spun când mint? Vă zic eu. Zic că mă cheamă Gooseky și că sunt din Westsky în fiecare Leapsky.

Dangerfield strecură mâna spre bărbat să ia două halbe de porter cu spumă. Se retraseră într-un colț. Puseră halbele pe o poliță. Tony scoase o cutie cu chiștoace.

— Dumnezeule. Tone.

— Le-am scos din șemineul unui american de la Trinity. Ei le aruncă cu mult înainte să le termine.

— Lasă-le deoparte. Lasă-le, Tone, și dă-mi voie într-un moment de risipă să-ți fac cinste cu douăzeci.

Înghesuiți deasupra țigărilor și a berii porter. Vine un moment în orașul Dublin când sticla scoate clinchete. Disperarea matinală și agonia pasivă a amiezii înflorește într-o gelatină de bucurie. Și curge peste tot când se topește mai târziu. Mă uit la fața lui Tone, care este Irlanda.

— Ce-ai face, Tone, dacă ai avea vreodată bani? Mulți bani.

— Vrei adevărul?

— Vreau adevărul.

— În primul rând, mi-aș face un costum. Apoi, o să vin la Seven Ts să pun o bancnotă de o sută de lire pe bar. Să le beau tot barul. O să-i trimit o sută de lire lui O'Keefe și o să-i spun să vină înapoi. Dacă mă îmbăt destul de tare, aș putea chiar să pun o placă pe trotuar la intersecția dintre Harry și Grafton. Percy Clocklan, șef peste bordel, care s-a bășit în acest loc, odihnească-se în pace. Apoi, Sebastian, începând de la College Green, o să străbat fiecare centimetru de aici și până la Kerry, îmbătându-mă în fiecare pub. O să-mi ia vreun an. Apoi o să ajung în peninsula Dingle, o să ies pe la capătul Slea Head, terminat, ud și fără un sfanț. O să stau acolo și o să vărs lacrimi în mare.

— Poftim, Tone.

Dangerfield puse o bancnotă îndoită în pumnul lui Malarkey.

— Dumnezeule, mersi, Sebastian.

— Cu bine, Tone!

— Noroc.

Dând mâna. Sebastian își goli paharul. Mâna în față, făcând loc printre paltoane, căutând calea de ieșire spre stradă. Se opri în colț. Se uită pe cerul amenințător, întunecat. Prinde impermeabilul în jurul gâtului. Să țină departe curenții perfizi de aer. Și mâinile în buzunarele ude și reci. În timp ce încerc să fac căldură frecând monedele. Am pașaport. Mai sunt două ore. Am văzut târfe mergând pe strada asta. Acolo vând farfurii. Și fereastra mare și neagră a feroneriei. Mă gândesc la lavoarele de acolo, mile întregi de țevi de cupru, căzi și mașini de tuns iarba. Îmi place mult aici. Vreau să mor într-un district în care cimitirul nu e prea departe. Rural pentru mine. Ultima, rurala călătorie. Un sicriu fără mânere. Tot ce vă cer e să nu bateți prea bine cuiele.

Sebastian intră pe ușa laterală de la Bleeding Horse. Dădu pe gât un Power's Gold Label. Se apropie un bărbat cu haine englezești care vorbea

în franceză. I-am spus că fierea mea e verde. Spuse vorbești franceză. Gu, gu, irlandu.

Afară. Pe stradă. În jos pe trepte. Privire la fereastră. Bătaie în ușă. Târșâitul papucilor. Frison de șovăială. Acolo e un trup pe care l-am lipit de-al meu. L-am lins, ciupit, împuns, gâdilat. O, lăptăria ei. Și după ce am pipăit un cur ca ăsta, n-o să-l uit prea curând, dacă îl uit vreodată. Inimă, nu mai bate în piept ca baroasele din infern. Uite-i părul pe după ușă.

— Eu.

— O.

— Pot să intru? Te rog. Știu că sunt o pramatie. Un animal. Și tot ce mai vrei. Știu. Dar.

— Duhnești a băutură.

— Chris, jur pe ce am mai sfânt, ca orice bun papist.

— Intră. Stai jos. Nu e nevoie să stai în picioare. Ia loc. Nu vreau să fiu folosită. Ca un pantof cu care te încalți. De ce nu ai venit la mine mai înainte?

— Plec la Londra cu nava poștală peste o oră. Bucură-te.

— Nu mă bucur. Inimă de piatră.

— Hm. Stai o clipă. Nu vreau să gândești așa. Te rog. Nu inimă de piatră. Poate de ghips sau jad.

— De ce nu mi-ai spus mai dinainte? Aveai treburile cam încurcate și au fost niște neînțelegeri.

— Așa este. Te rog. Hai să bem ceva.

— Nu.

— Te rog.

— Cine crezi că sunt eu? Stau aici zi de zi. Singură. Sperând că ai putea veni. Nici o vorbă. Tu cum crezi că e? Ce știi tu ce simte o femeie? Habar n-ai cum e viața.

— Știu cum e viața. Și eu trăiesc.

Chris se întoarse și netezi o pereche de chiloți. Trecu fierul de călcat peste dantelă. Îi împături și-i puse în teancul de haine aranjate. Sebastian se așeză, pregătit să asculte. Cu coatele pe genunchi. Picioarele depărtate pentru mai multă comoditate, într-un gest abia schițat de disperare și cu bărbia în căușul mâinilor.

— Nu puteai să scrii?

— Am vrut.

— Și acum vii aici și-mi spui că pleci. Pur și simplu. Tu n-ai suferit niciodată? N-ai fost niciodată nefericit?

— Am greșit. Nu știu niciodată când ar putea să mă prindă. Nu sunt fără inimă. Dacă aș putea să-mi trag sufletul. M-aș revanșa față de tine. Nu uit oamenii când sunt buni cu mine. Dar când risc să fiu tras în țeapă, fugărit și ciomăgit, trebuie să fac tot ce pot. Am să încep o viață nouă în Londra. Trebuie să primesc ceva bani acolo. Nu sunt om rău.

— Nu fi prost.

— Nu mai suport Irlanda. Bătăi de cap și insulte. Poți să vii și tu la Londra.

— Să-mi scrii cum e.

— Vii? Dumnezeule, vino!

— Scrie-mi. Haina aia arată ridicol.

— Mantia mea magică. Un pupic.

Sărutări în camera singuratică de la subsol. Pași pe hol. Prinzând-o de-o mână îmblânzită. Am făcut pace. Urcă scările și ieși. O ultimă privire.

Rămas-bun.

O rafală de vânt și ploaia mă izbește în spate. Traversând strada acum să prind autobuzul încălzit și luminat și să urc în el. O văd pe Chris închizând ușa. Clopoțelul șoferului de autobuz și aer fierbinte și umed. Să șterg nițel abur de pe geam, pentru că afară sunt vitrine cu jucării, hălci de vită și vitraliile secrete ale puburilor.

Pe cheiurile cu siluete împovărate cu valize care se zoresc pe pietrele ca niște bomboane ale caldarâmului, pe lângă luminile de pe pasarelă ale vaselor ancorate. Pescărușii fluturând din aripi albe în întuneric. Sub lumina de la intrare, pasagerii luându-și bun rămas între taxiuri și vânzătorii de ziare. Îmi cumpăr ultimul Evening Mail. Călătoresc spre est. Spre civilizațiile mai respectabile.

— Bagajele dumneavoastră, domnule?

— N-am nici unul.

— Ceva de declarat?

— Nimic.

Pasarelă îngustă, abruptă. Lumina vasului galbenă, mohorâtă. De-a lungul acestei punți, ferestrele protejând de mare. Aproape opt. Aproape plecat. Mă duc spre Liffey. Acolo jos este apa care vine din Blessington. Bărbat ducând odgonul în partea cealaltă. Vreau să vă văd priceperea într-ale marinăriei, băieți. Iute. Prea mult zgomot cu furcheții ăia. Acolo spre sud este Colegiul Trinity, Ballsbridge, Donnybrook, Milltown, Windy Harbour și ce mai vine apoi. Le știu pe toate. Vânt rece, ucigător între genunchi. Piscurile negre înclinate ale munților mici. În covorul acela de lumină. Toate micile și tristele mele deznădejdi. De parcă aș privi din turnul meu. Îmi adun navele de la malurile mării. Le-am chemat din locul în care trăgeau să moară. Nu vreau să plec. Dar dacă nu plec? Nu mai am un loc al meu. Ce pot să zic? Spuneți-mi. Ce pot să zic? Atâtea lucruri aș vrea să le păstrez veșnic. Picături de apă prelinse de pe frunzele uleioase de dafin, pașii mei în liniștea dimineții sau a nopții târzii. Și răgetele măgarilor. Sau când stăteam întins pe spate în Irlanda privind în sus, dincolo de lume. Într-o zi de vară

am urcat pe munte și m-am oprit la Kilmurry. De la capătul câmpurilor verzi povârnite și până în Moulditch Bank, o fâșie albastră, tremurătoare de mare, pătată cu puțin alb. În ziua aceea, un tren venea din Wicklow spre Dublin. Cățărându-mi-se pe mână. Întins pe pajiștea joasă. Soarele strălucea pe acest tren. Luându-mi inima cu el. Trag semnalul, așa că sar în sus de sperietură. Și se întoarce dinspre casele dărâmate înșirate de-a lungul John Rogerson's Quay. Aud cabestanul. Zdrăngănitul și bubuitul. Spumă albă răspândindu-se pe apă. Blând spre mijlocul apei. Pe lângă alte nave și insulița Ringsend. Există un cuib cald și un cămin dincolo de ferestrele acelea? Nava lunecând printre farurile din Bailey și Muglins. Bărbat pe bicicletă pe Pigeon House Road. Howth și Dalkey. Simt marea sub mine.

Pornesc în larg

În Vinerea răstignirii,

Cerurile furioase

Strivesc marea

Și inima mea

Strânsă

Muribundă.

25

Desfac acul de siguranță. Bluza domnișoarei Frost. Puloverul zdrențăros. Le pun pe scaun. Și mă gândesc să-mi acopăr goliciunea cu credinciosul meu impermeabil pătat. Merg pe covor cu picioarele goale, îmi înfig degetele în ceva groaznic.

Deschizând ușa, ieșind pe holul acesta lat. O cameristă venind de după colț. Zâmbet bun și tânăr, se uită destul de atent la gleznele mele.

— Doriți un prosop de baie, domnule?

— Păi…

Sunt nedumerit, proțăpit pe hol într-o situație stânjenitoare meditând la un prosop din cauza posibilului miros de picioare și văile mele pângărite de sedimente de sărăcie.

— Numai un minut, domnule. Sunt fierbinți.

— Bine. Fierbinți. Da. Acolo e?

— Ușa din dreapta, domnule.

— Vă mulțumesc.

— Pentru puțin, domnule.

Capriciile acestei specii. Bonețica ei. Un ghiont. Deschizând ușa asta impersonală și aprinzând lumina. În colțul îndepărtat al camerei, o cadă să îmbăiezi lumea întreagă. Așa de mare, de întinsă și de plină este. Scaun cu șezutul de plută. Robinete. Obiecte uriașe. Să scot haina impermeabilă și să gust nițel din libido. Puțină contemplare de sine în oglindă. Nu sunt deloc rău clădit. Talia puțin cam plină. Câte o coastă ieșită. Încordarea mușchilor. Doamne! Trebuie să mă înscriu într-un club sportiv.

Închidea ferestruica, privind afară șuvoiul de aer răcoros să vadă toate ferestrele. În acest oraș uriaș. Știu că sunt oameni de afaceri aici. Știu.

Bătaie în ușă. Din cele bine executate, cu metacarpienele.

— Domnule!

— O clipă.

Deschizând ușa. Umăr gol. Vă rog, să nu credeți că sunt nerușinată. Domnișoară, știți că e riscant? Adică, înțelegeți, doi oameni, un bărbat și o femeie. La drept vorbind, cred că n-aș zice nu la o tăvăleală. Din bunătate dacă nu altfel.

— Uitați. E mare și frumos. Cu prosopelele astea idioate nu s-ar putea șterge nici o furnică.

— Ha, ha.

— De dinaintea războiului, domnule.

— Așa este, vă mulțumesc mult.

— Cu mare plăcere, domnule.

Închizând ușa și luând acest prosop, care mai repede semăna cu un covor mare. Răsucind robinetele și apa revărsându-se. Afundându-se în ea. Lăsându-se pe spate în acest balsam cald. M-am izbăvit de obositorul an și de ziua rece când străbăteam străzile prost încălțat, purtându-mi sufletul ales, alunecând înțelept prin spatele butoaielor, zidurilor și parapetelor, jucându-mă de-a v-ați ascunselea prin bănci și pretutindeni.

Plutind. Incomparabil. Corp în suspensie. Azi-noapte pe culoarul vasului. M-au întrebat unde stau. Sub un tufiș în Hyde Park. Și când am coborât din tren, am văzut copacii sfrijiți. Încântat să văd atâtea străzi. Mâine am să citesc anunțurile.

Domn care pleacă din țară pentru un an caută o persoană potrivită, căreia îi place vânătoarea, viața la țară, să aibă grijă de proprietate cu personal complet. Trebuie să iubească animalele. Remunerație convenabilă.

Și altele. Altele la fel. Ascultați la mine, există prosperitate. Și alte trupuri drepte și degete delicate ca ale mele. Și femei înalte și slabe. Cu pantofi fără toc. Și roz de la puritate. Ruginiu de la onestitate. Sunt o bucată de fier de odinioară.

Baia uriașă încălzită. Stând pe scaunul de plută și ștergându-mă grijuliu între degetele de la picioare. Mă ridic să-mi arunc o ultimă privire în oglindă. Cred că mi s-a mărit de la abur.

Înfășurat în impermeabil, mă duc să mă bucur de confort. Pat mare dublu, chiuvetă și oglindă strălucind în lumină. Plapumă groasă, înflorată. Și poate un covor Axminster, de care cei de teapa domnului Skully nu au văzut în viața lor. Irlandezii au asemenea pretenții mărunte. Dragă Egbert, crezi că mai sunt în spatele perdelelor?

Colțul patului, întins și gol. Lasă-mă să mă întind aici. Nu cred că am mai fost vreodată așa de gol. Te face să te gândești. La altele. Lilly, m-am gândit la tine în ultimul timp. Nu te călugări.

Se întinse după telefon. Țâr, țâr, clic, clic.

— Aș putea să vorbesc cu domnul MacDoon?

— Să văd dacă este.

Cu mașinile astea vorbitoare, auzi o mulțime de ciudățenii. Apropierea unor picioare de spiriduș.

— Alo.

— Sunt Dangerfield.

— Puteți să repetați?

— Sunt Dangerfield.

— Încă o dată.

— Sunt Dangerfield.

— Pentru numele mântuitorului nostru care și-a irosit sângele Rh negativ pe niște amărâți ca noi, nu-mi spune că ești în Londra.

— Ba da, Mac. Spune-mi, e violență aici? Urăsc violența și pe cei care umblă pe străzi și-i bagă în sperieți pe cei asupriți.

— Imediat ce închidem, o să-i spun lui Parnell, regele golaș și cu piept păros al ucigașilor, să dea de veste în lumea interlopă să te lase să treci fără incidente.

— Poți să mă cazezi la tine?

— Mai degrabă să te gazez. Dacă vrei, pot să te atârn de gât de tavan. Le oferim un cârlig tuturor oaspeților. Am niște inelușe prinse de tavan. Camera are nouă pe unșpe și e loc pentru patruzeci de oaspeți pe noapte. Nici maiestatea sa nu s-ar descurca mai onorabil. Se-nțelege, eu dorm în pat. E puțin neliniștitor să ai atâtea picioare fără astâmpăr ațintite spre tine dimineața, ai sentimentul că ești călcat în picioare.

— Nu crezi că e cam ca la abator, Mac?

— Ba da. Când te arăți la față?

— Imediat. Trebuie numai să mă îmbrac, să nu mă expun lumii așa cum m-a zămislit mama.

— Știi cum să ajungi aici?

— Eu așa cred, Mac. Dar e strict secret. Să nu sufli o vorbă nimănui. Așteaptă-mă într-o oră.

— O să fie pregătit covorul cu roșu, alb și albastru. Sunt două fiare uriașe în față. Bagă pumnul în gura celei din stânga, fără nici o aluzie politică, și

trage de limbă.

— Dacă mă mușcă, Mac, n-am să ți-o iert niciodată.

— Au revoir!

— Bip, bip.

O, vai de mine, gata. Sunt doar un armăsar nestăpânit. Cu ochi roz. Ce n-ai da să mă vezi acum. Nu-i așa, Marion? Nu-ți port pică. Nu. Sunt foarte calm. Complet relaxat. Dar când vei veni la mine în Mayfair când lucrurile vor intra pe făgașul firesc, să nu încerci să te muți cu mine și să-ți închipui că totul o să meargă iar ca pe roate. Nu-ți face griji. Va veni și vremea păgânilor și o să iei un șut zdravăn în cur. Doamne, sunt fermecător astă-seară. Culoare în obraji. Nările îmi freamătă de câtă sensibilitate sălășluiește în mine. Împroșcarea apei fierbinți de la robinet. Săpunul ăsta e parfumat. Mary, o să te spăl cu el.

Zâmbete pe hol. Holuri cu marmură, cu siguranță. În viața de noapte. Un parc liniștit pe partea cealaltă a străzii. Îmi place. Ocolesc pe aici. Și cobor la metrou. Toată lumea poartă bijuterii. Fata aia are un costum gri frumos. Mâinile cu noduri puțin cam groase. Dar picioare care trebuie să fie adorabile. Sper că nu-și închipuie că mă zgâiesc la ea. Pentru că eu de fapt sunt rezervat. Mă uit doar la picioarele tale și mă întreb cum sunt mai sus. Sau chiar mă poți îndruma spre casa lui MacDoon. Sunt comode scaunele astea. Îmi țin picioarele așa, pentru că eu cred că or să-mi pice tălpile din clipă în clipă. De acum înainte trebuie să adopt mersul târșâit. Nu e momentul cel mai bun să fiu fugărit.

Atâtea fețe de privit. Sus pe aceste scări. Are niște picioare nemaipomenite. Trebuie s-o întreb pe unde s-o iau. Trebuie.

— Mă iertați, mi-ați putea spune cum ajung la Minsk House?

— Sigur. A treia la dreapta.

— Vă mulțumesc. Sper că nu vă deranjează dacă vă spun că aveți picioare superbe.

— Nu. Cred că nu.

— Aveți mare grijă de ele. Și vă mulțumesc mult.

— Și eu vă mulțumesc.

Nu mă lasă inima s-o trag după mine. O fată ca ea merită o șansă. Dinții un pic cam mici, dar egali și curați, iar eu întotdeauna am spus că-i prefer tot timpul pe cei egali și curați celor mari și murdari. Nu e rea deloc zona. Trebuie să recunosc că MacDoon ține cu orice preț la reputația lui, iar acum că am văzut puțin orașul ăsta, cred că i-aș da și eu dreptate. Cerule! Asta trebuie să fie. Ăia sunt lei sau ce sunt? Nu îndrăznesc să bag mâna înăuntru, s-ar putea să n-o mai scot. Dar trebuie să-mi fac curaj. Preasfințite Oliver, apără-mă de colți. A spus să trag. Pare un subiect pe care aș prefera să-l evit. Nu văd nimic pe nicăieri. Poate că Mac se dedă la prostii acolo. Știu că se lansează în aventurile cele mai incredibile. Aud ceva.

O ușă se deschide și se închide. O umbră trecând pe zid. O siluetă aplecându-se deasupra unui butoi. Bagă ceva înăuntru, scoate ceva. Să spună careva ceva.

— Hei. Hei, Mac? Tu ești, Mac?

MacDoon. Siluetă mărunțică, săltăreață. Se spune că are ochii ca bijuteriile coroanei. O barbă ascuțită și roșcată pe bărbie. Sigur spiriduș. Nu pot să vorbesc prea tare cu Mac, s-ar putea să-și ia zborul.

— Vino jos, jos, jos. Jos, Dangerfield, jos.

— Mac, toți cei pe care i-am cunoscut în ultima vreme locuiesc jos. De ce oare?

— Astea-s vremurile. Ce mai învârți? Ia-o pe aici, Danger. În brațele discordiei.

Era o ușă cu o gură în jurul ei. Cu buzele roșii și cu dinții albi.

— Mac, e groaznic. O să scap nemistuit.

— Și teafăr.

— Mac, ce ușurare că sunt în Londra.

— Stai jos. Aș spune că pari un pic neliniștit.

— Un pic.

— Hai, povestește-mi tot. Am auzit că au adus clopote noi în iad.

Erau două scaune frumoase și moi. O sobă cu gaz care ardea cu o flacără albastră, pe care era o oală cu clei. Pe pereți erau diverși colți. Mari, mijlocii și curbați și, după cum spuse Mac, unul după chipul și asemănarea. Dintr-o cutiuță colorată se auziră scâncete.

— Mac, pentru numele Domnului, ce e acolo?

— Progenitura.

— Doamne!

— Danger, vreau să aud noutățile.

— Cred că pot să spun că am trecut prin multe. Acum înțeleg. A fost greu, groaznic și chiar nedrept uneori. Așa ar trebui să privim lucrurile.

— Danger, vreau să văd sânge.

— Sigur că a mai curs și câte un pic de sânge. Un pic. Și haos. Marion e la Withwait cu Felicity.

— Te întrerup o clipă, Danger. Am crezut întotdeauna că o să faci ce se cuvine și o să preiei una din aripile din Withwait Hall. În Dublin a existat dintotdeauna sentimentul că așa ar fi normal să se întâmple. Ne-am gândit că e o chestiune de timp până vina o să-l împingă pe amiralul Wilton cel Căpos la suicid și că bătrâna doamnă Wilton va fi trimisă imediat la Harrogate să se refacă în urma loviturii, timp în care tu vinzi drepturile de vânătoare și devii moșierul de Withwait. Acum trebuie să ai stil, Danger.

— Mac, sunt de acord. Moartea poate să-mi facă multe favoruri.

— Și am auzit că bătrânul Dangerfield nu stă prea bine cu sănătatea.

— E adevărat, Mac, și trebuie să mărturisesc că lucrul ăsta mă îngrijorează. Sunt terminat. Zic că sunt răzvrătit. Zic că am încercat să-mi salvez pielea destul de pătată. Nu-mi mai rămâne decât accentul. Nu mai am nici cămin, nici casă. Dar aici simt că mai am o speranță. Și ascultă la mine. Deși am fost tratat groaznic, n-o să-i uit pe cei care mi-au întins o mână. Chiar și acum, Tone Malarkey este jos, în spatele parapetelor. Cred că dacă Dumnezeu l-ar lua vreodată la el în rai, nu i-ar mai da drumul niciodată. Și cred că plănuiește în secret să câștige câteva lire, să-și cumpere bolțari, să se zidească înăuntru și să facă un tunel până la Daids ca să poată să bea câte o halbă. A spus că părțile palpitânde ale inimii lui sunt din carborundum pur. Amândoi știm că e un material destul de dur, în ciuda incredibilului progres științific. Tone spune că a ajuns așa pentru că a mâncat somon crud pescuit din Shannon. Și Tone este singurul om pe care îl cunosc care n-a spus în viața lui o minciună.

— Danger, trebuie să recunosc că e adevărat ce grăiești.

— Ce Dumnezeului e aia, Mac?

— He, he.

Dintr-un morman șifonat de la picioarele patului, Mac luă capul unui cangur. Și-l puse pe cap și agită din el. Intră și-n restul corpului și țopăi prin cameră.

— Mac, e magnific.

— Costumul meu de pileală. Și uite un mic cadou. Știu că o să-l apreciezi.

Mac îi dă o mică reproducere maro a capului Preasfințitului Oliver.

— Mac, nu cred că o să înțelegi vreodată câtă nevoie aveam de el sau cât o să-l prețuiesc. Dinții sunt perfecți. Partea cea mai importantă la Oliver. Iiiiiii

și i pentru efort. Mă ajuți să le fac cunoscut ilustrul nume al lui Oliver celor fără o fărâmă de Dumnezeu în ei.

— Am făcut dinții din clapa unui pian.

— Miraculos.

— Poartă-l.

— Așa o să fac. Și acum Mac, trebuie să pun amândurora întrebarea dacă avem guri.

Urcând printre fălci, copaci cenușii și noapte. Pe străzile goale și ude. Ferestre uriașe acolo, iar o servitoare vine și trage perdelele. O mașină mare și neagră trece lin pe lângă ei, cauciucurile îi zumzăie pe stradă.

— Mac, ce plăcere pentru ochi.

— Sunt de acord, Danger.

— Și de ani de zile n-am mai văzut un asemenea lux. De ani de zile. Și am nevoie de așa ceva. Am nevoie.

— Iar aici sus, Danger, este Bear Pit, dar mai întâi trebuie să-ți arăt ceva de vizavi și știu că o să fii cucerit.

MacDoon și Dangerfield traversară drumul. Se opriră în fața unei fântâni și a unei nișe din zid. Era o poezie.

Dumnezeu

Să-i binecuvânteze

Pe

Cei săraci.

— Mac, sper că nu te vei simți jenat dacă voi îngenunchea aici să mă rog de pe trotuar. Frumos lucru. Dacă mai mulți ar gândi așa, ar mai exista discordie? Ar mai exista? Spune, ar mai exista discordie?

— Danger, nu pot decât să spun că am fost împins să creez un sutien al cărui efect de ridicare va face să răsară o nouă poftă carnală în inimile cetățenilor.

Luminile calde prin ferestrele înghețate. Intrând în barul cu flori și mormane de sendvișuri. Scaunele și mesele lustruite. Oameni de un anume soi cu câini. MacDoon aduse cele două halbe și le puse pe masa lucioasă. Setea era atotstăpânitoare.

Dangerfield se lăsă pe speteaza scaunului, încrucișându-și picioarele departe, sub masă. Zâmbi.

Stând și pălăvrăgind despre Dublin când era Roma lumii. O, mici neajunsuri și deznădejdi. Despre Clocklan care a abandonat nava. MacDoon vorbi despre dificilele pretenții ale femeilor, cum începea să-și dorească să nu aibă niciuna sau să fie așa de mare, încât s-o ia serviciul de pompieri din Londra s-o folosească în cazul incendiilor violente.

Și câinii ăștia. Animale fericite și înfometate. De-aș avea și eu unul. Știu că fac murdărie pe stradă și uneori se dedau la acte dezgustătoare cu alții pe spațiile verzi din sate. În ciuda grosolăniei lor, vreau și eu unul. De preferat dintr-o rasă aleasă și cu un pedigri demn de-al meu. Și MacDoon, trebuie să recunosc că ești extraordinar de chipeș, cu mâini frumoase și cârpăcești în orașul ăsta nesfârșit. Poate o să-ți pozeze Mary când vei crea mărimile mari. Și să aducă acasă bacon într-o cameră frumoasă și aerisită, cu un aragaz cum trebuie și cu covoare atârnate pe pereți, unde eu pot să stau ca un detectiv, să fumez pipă și să-mi odihnesc ciolanele. O să citesc. O să-mi lustruiesc unghiile. Nu-mi pasă de ceilalți nesătui. Cred că mai fac o baie înainte să mă duc la nani.

Se despărțiră la gară. Unde trenurile roșii plecau și veneau. Earl’s Court, sigur. Și merg prin aceste vagoane drăguțe, uitându-mă la toată lumea.

Înapoi la hotel, târându-mă istovit până în patul greu. Fața pe pernă, așternuturile peste mine. Și mașinile scârțâind afară, de la colțuri de stradă.

Am ridicat ancora. Am văzut luminile din Holyhead. Întunecatul Liverpool. Și păsările nemișcate, pe clădirea aia. Bumbac, carne și grâne. Privesc în jos de pe punte fețele, îngrozit să nu fiu recunoscut. Numai pe mare sunt în siguranță. Am luat micul dejun, un ziar de trei penny și m-am uitat la toate fetele cu buze roșii și bigudiuri. Sunt singur. Și am luat trenul. Pământul era cenușiu. Și când am ajuns aici, toți ceilalți luau mașini mari și taxiuri peste tot, iar eu nu aveam pe nimeni și am mers pur și simplu pe peron, întrebându-mă ce să fac. Văd cum sunt toți întâmpinați cu sărutări.

Dar

Pentru mine

Nici una.

26

Duminică în Londra, la sfatul lui MacDoon, Sebastian Dangerfield se duse într-un loc de pe Bovir Road, unde închirie o cameră de la etajul de sus al unei case galbene victoriene. O cameră mică și îngrijită. Un pat moale, acoperit cu nanchin verde. În colț, lângă fereastra mare, o masă de stejar, un scaun și un altul împletit. Calorifer electric strâmb pe perete și un contor de gaz cu monede lângă ușă. O chiuvetă și o cadă pe partea cealaltă a holului, de unde, de pe un scaun, poți vedea șinele de cale ferată și stația de metrou.

În fiecare dimineață, o bătaie în ușă, o indiancă. Micul dejun. Întind mâna și pornesc caloriferul. Mă îmbrac. Cobor scările întunecoase. Intru unde toți zâmbesc, salută și alții spun bună dimineața. Ornamente drăguțe și ghivece cu flori uscate. Întotdeauna mi-au plăcut. Știu că oamenii ăștia sunt din Commonwealth. Femeia aceea spune că fiul ei are o slujbă nouă. Da, știi, au hotărât să-l promoveze. Doamnă, este extraordinar.

Așa e în fiecare dimineață. Terci de ovăz cu un pic de lapte și zahăr. Apoi bacon și ouă. Aduceți-le. Ascultați la mine. Și indianca aducând ceainice. Și în fiecare dimineață urc iar scările și mă uit pe fereastră, în timp ce ei trec pe stradă cu umbrelușe. Și femeia aceea de acolo care se desfată. Știu sigur. Stă goală și trufașă la fereastră, cu o anume înfumurare, se uită înapoi la mine din prosopul cu care se șterge pe față. Să nu crezi că nu te văd, surioară. Ai un trup sănătos, voinic. Dar dacă te-aș vedea pe stradă îmbrăcată, cred că ai fi altfel, cu dantela albă care îți iese pe ici pe colo din costum.

Cobor scările și-mi caut numele pe scrisori. O iau în susul străzii și mă opresc să mă uit în golul unei clădiri bombardate, pe unde dă târcoale o pisică. Cumpăr un ziar de la femeia de la chioșc. Mă întorc și stau cu picioarele pe pervazul ferestrei. O, cred că voi primi un semn. Unul serios. Și o să zică Dangerfield Trăiește.

Luni, târziu, scrisoarea vinovată adresată lui Mary, istovita, încercata și adevărata mea iubire, vino la Londra și adu cincisprezece lire, iar eu te aștept la gară și te aduc în micul meu cuib.

Miercuri noapte. Urcând speriat de întunericul de pe scară. O telegramă pe pat.

Sosesc la Euston vineri la cinci seara. Cu drag, Mary.

Joi. Dangerfield pe drum, elegant, vârând mâna în gura animalului și trăgând de limbă. În aerul plin de abur, MacDoon răsucind o sârmă să facă o coadă de cangur. Omul ăsta, Parnell, ținând un capăt cu cleștele. MacDoon se duce și scoate un plic galben din spatele unei oglinzi. I-l dă lui Dangerfield.

— Pentru tine, Danger, a sosit în după-amiaza asta.

Așezându-se, Dangerfield deschide plicul cu degetele fără astâmpăr. Liniște. Așteaptă cu toții. O încruntare și un plescăit din buze.

— Mac, îmi pui și mie o ceașcă de ceai cu nițică lămâie?

— Vești proaste, Danger?

— Rămâne de văzut. A murit tata.

— Îmi pare rău.

MacDoon mergând cu pas sprințar la ceainic, turnând ceaiul. Puse o felie de lămâie cu dalta în ceașcă. Pe fundul cești cu ceai de culoarea iodului. Sebastian rezemându-se pe speteaza scaunului. Parnell răsucind sârma cu cleștele. MacDoon urcând la capătul celălalt. Întuneric afară. Privind flacăra albastră cum înghite gazul și înroșește micile butoane de azbest. Poate nu e timp să iei viitorul în piept. Se spune că există bunătate în fiecare om. Trebuie doar să le dai o șansă. Și un șut zdravăn în cur.

— Bun, afară, afară, afară. Toată lumea. Repede. La Bear Pit. Mac. Whisky, whisky.

Mac Doon scapă un pantof pe care îl punea în piciorul cangurului. Parnell aranjându-și ochelarii cu o anume eleganță academică, dregându-și glasul de mai multe ori. Și scâncetul puiului din cutie.

— Mac, într-o bună zi vrei să mă lași să-l iau pe fiul tău cu mine într-o călătorie pe insula Man la odihnă? Mă gândesc să ridic o capelă pe vârful muntelui Snaeffell. Și poate organizezi o mică slujbă pentru mine acolo.

— Sigur, Danger.

— Parnell, îmi cauți un croitor respectabil de pe Row?

— Desigur, Danger.

— Ar merge un Humber antebelic cu portbagaj. Crezi că găsesc așa ceva în Mayfair, Mac? Da?

— Sigur.

— Bine. Da. Da. Foarte bine. Văd o mulțime de lucruri. Plăcuțe de alamă cu numele. Sunt acolo. Acolo, dincolo de plăcuțele alea de alamă. Și cred că o să-mi iau o locuință în Old Queen Street.

— Danger, adulmec cumva parfum de bogăție?

— S-ar putea spune, Mac. Da. Cred că s-ar putea spune așa. Ai fi zis cumva că încăperea asta poartă amprenta destinului? Ai fi zis?

— S-ar putea spune, Danger.

— Am avut parte de zile de luni care au picat vinerea. Și de zile de joi care au picat marțea. Dar duminica e o zi pe care n-o pot accepta niciodată. Pot să mă exprim în felul ăsta? Cred că tuturor ne-ar prinde bine ceva de băut.

— Danger, eu și Parnell suntem tentați să-ți dăm dreptate. Și acum, dacă vreți să îngenuncheați cu toții, o să vă dau neagra mea binecuvântare și o să

picur nectarul sfânt pe capetele voastre tinere și nevinovate, adunătură de păgâni ce sunteți.

— Mac, ai spune că am fost zămislit în idolatrie. Parnell din greșeală, iar tu nici măcar n-ai fost zămislit.

— Mda.

Râseră un moment. Dangerfield vârându-se în cangur. Parnell prinzând coada din sârmă. Danger fu dus până pe stradă. Ciudată adunătură. Capul cangurului rostogolindu-și ochii ca niște biluțe în găvanele de celofan. MacDoon cu barba roșcată sprijinindu-se într-o bâtă de cioban. Parnell lovind cu o lingură într-o cutie goală. Procesiune de sfinți și fiare. Paisprezece nebune opriri pe drumul crucii. Păgâni.

Barul era inundat. Halbe cu nemiluita. Umbla vorba prin Pit că nu se mai pomenise o noapte ca asta. Dublinul se mutase în Londra. Unii spun că romanii erau irlandezi deghizați. Asta înseamnă să te odihnești, să vezi totul puțin mai limpede și să-ți aranjezi treburile. S-au tras concluzii. Mai bine cu decât fără. Și dacă fără, mai bine aici decât acolo. Sete.

Dangerfield cu capul cangurului scos, caraghios cu burta la gură pe care i-o pusese Mac animalului și cu puiul scoțând nedumerit capul din marsupiu. Discutară posibilitatea ca MacDoon să intre în pielea puiului și Dangerfield să-l care în marsupiu, ca să le iasă mai ieftin drumul până în Soho. Astă-seară deciseră că trebuie să vadă Soho.

Oamenii ieșiră din pub să-i vadă mergând pe stradă. Parnell marcând ritmul funebru. MacDoon executând dansul din Bali ca să-i deschidă calea cangurului.

Mergând încet pe mijlocul străzilor. Ferestre deschizându-se să privească straniul spectacol. MacDoon lovind cangurul cu bâta lui lungă. Parnell în față mergând cu spatele pe Kensington Church Street, unde o fată aruncă o floare de la o fereastră de sus. Spre Notting Hill unde încercară să închidă poarta și Parnell o opri cu piciorul. Bayswater Road. O, ce nebunie. Dansul idioatei treimi. Un polițai spuse hei, hei, puțină liniște și ei răspunseră în slujba Maiestății Sale Regele, iar polițaiul uriaș opri circulația să poată trece

în siguranță. MacDoon făcu tumba spiriduşului. Hohote pentru ostenita Anglie. Și o pălărie întinsă care se umplea cu penny. La Marble Arch, împovărați de monede și vărsându-le în marsupiul cangurului, așa că puteau fi doar târâți, atât erau de încărcați de aur și de succes. Cel mai nebun circ stradal pe care l-a văzut lumea vreodată.

La Arch urcară într-un autobuz. O femeie atinsă de o ureche lungă, blănoasă și moale, se întoarse și văzu acest animal stând în spatele ei, țipă și toate capetele de pe platforma autobuzului se uitară la această bestie. La Tottenham Court Road, cu marsupiul debordând de penny, trebuiră să târască bestia afară cu ajutorul taxatorului. MacDoon spuse că așa ceva nu se mai pomenise din noaptea în care dăduseră drumul din piețe tuturor vitelor până să se crape de ziuă și Dublinul răsuna de mugetul boilor, orașul se oprise în loc și unii spuseseră că de atunci Dublinul n-a mai fost la fel.

Merseră primprejurul Soho Square și apoi pe Greek Street intrară într-un pub.

Cangurul vorbea la bar. Își înălță glasul într-un cântec.

Spuneți, englezi,

De unde știți

Că vă place

În Soho ho.

Nici veselie, nici trotil,

Porci sadea

Vreau să știu

De ce vă place

În Soho ho.

Se auziră mormăieli și mârâieli și MacDoon spuse Danger, sunt oameni cumsecade care se bucură de o halbă în tihnă.

Mormăieli și mârâieli

Flegme și scălâmbăieli

Porci pârliți

Sunteți haliți.

Se ridicară. Paisprezece cu toții, mergând spre cangurul care cânta Adeste fideles. Parnell, bruta oacheșă se repezi la ei. Și se dezlănțui iadul.

Parnell, înhățându-l pe cel din față și ținându-l o clipă deasupra capului, îl aruncă spre mulțimea care se apropia. MacDoon agitând bâta deasupra capului și spuseră umflați-l pe bondocul ăla care-o face pe elicopterul și Mac îi sparse dibaci nasul omului. Cangurul se duse în spatele barului și golea o sticlă de gin, când îl izbi un scaun în cap din spate. Cangurul se împrăștie pe podea. Parnell atacă de pe toate flancurile, în timp ce MacDoon îi trăgea cu cârligul bâtei și-i lăsa lați pe jos. Clădirea cutremurându-se. Opt rămași din cei paisprezece, șase inconștienți, striviți de picioare. MacDoon căzu și-l luară la șuturi, el îi prindea de glezne cu cârligul și-i trântea la podea. Îl dădeau pe Parnell afară pe ușă și urlau telectualii ăștia de la Oxford își închipuie că pot să ne facă pe noi porci. Îl dădură afară pe Parnell și puseră zăvoarele. Târau corpul leșinat al lui MacDoon ca să-i facă vânt pe stradă, zicând am rezolvat matahala, n-are tupeu să repete figura. Afară un strigăt de luptă cumplit. Se duseră la ușă. Încă un strigăt de luptă și un glas anunțând intru. Ușa maro cu pete de vomă se rupse în două cu geamăt de balamale și scrâșnet de lemn, prăvălindu-se bucăți în încăpere. Parnell, cu fața plină de sânge, cu hainele zdrențe, lansă bestialul contraatac și trei din cei opt supraviețuitori fugiră în sus pe scări strigând ăsta e nebun, chemați curcanii. Îl țineau la distanță cu niște scaune. O mulțime adunându-se pe stradă. Sirenele poliției. MacDoon pe jumătate

reînviat și Parnell târând afară pe ușă cangurul lovit, ieșind clătinându-se pe stradă. Împingând bestia într-un taxi și urlând la urechea omului îngrozit, mișcă-te, cockney mizerabil, ca cerberii din iad, până nu abatem mânia celților asupra scăfârliei tale de englezoi.

Cangurul gemând că trebuie să bea ceva, că altfel își dă duhul. Viața aceea nu merita trăită pe uscat. Taximetristul spunea că aduce poliția dacă nu termină cu bătaia în spate și că ar face bine să se ducă la spital, pentru că erau plini de sânge.

Se opriră și intrară șontâc în mirosurile albe ale acestui spital. Schiloada treime. Pe holurile călduroase. Asistentele ieșind din cabinete de pretutindeni să vadă spectacolul oferit de cangurul șchiop.

În capul înfierbântat vedea prin ochii cât o gămălie asistentele dolofane și pe călugărița binevoitoare care îl aduse pe doctorul chinez. Și călugărița aceasta spuse ce s-a întâmplat? V-ați dus într-un pub cu ăsta? Ne-am dus. N-am mai avut pacienți ca voi până acum și sunteți, mă-nțelegeți, cam ciomăgiți, dar doctorul o să-i dreagă fața ca nimeni altul, o rană gravă. Parnell e un om fioros. Oh, o brută, iar amicul Mac, Doamne, putea nimici o hoardă de cockney în tinerețea lui, dacă n-ar fi fost mai aprigă setea fecioarelor englezoaice, și chiar și a altora, pe care numai nectarul lui irlandez o putea potoli.

Cei de la spital chemară un alt taxi și doctorul chinez, călugărița milostivă și treisprezece asistente trezite din paturi priviră tragica treime mărșăluind pe poartă. Dar cangurul, lovit de o ușoară nebunie din pricina otrăvii propriilor vânturi adunate în capul animalului și a altor lucruri precum ploaia de minunați dolari de argint, țâșni afară pe o ușă și intră pe cealaltă, în cele din urmă fugărindu-se în jurul taxiului intrând pe o portieră și ieșind pe alta. Din sala asistentelor se iței capete, iar cei trei pungași osteniți se prăbușiră claie peste grămadă, respirând greu și fură luați de acolo. Cei din spital fluturară din mâini în semn de rămas-bun.

27

Dangerfield porni gazul și-și frecă mâinile la ora trei a acestei după-amiezi cenușii de vineri. Luă o sticlă de gin din marsupiul cangurului șifonat. Din pat, glasul chinuit al lui MacDoon.

— Pentru preasfântul nume al Domnului, ce-ai acolo, Danger?

— Hi, hi. Apă sfințită. O mică binecuvântare pentru toată lumea. Parnell, scularea! Scularea am zis! MacDoon, pentru numele lui Dumnezeu, vezi dacă a dat colțu'. N-aș vrea să împuțim camera cu miros de cadavru.

Parnell, înfășurat în bandaje, dădu semne de trezire, se uită de sub așternuturi și se afundă iar.

— Danger, hai cu aia încoa'.

— O, am pus-o deoparte în învălmășeală. La bătălie se lasă și cu prădăciuni. MacDoon, acum crezi că or să vină vremuri îmbelșugate. Așa crezi tu acum. Sau că păsările cu motor îmi aduc un ou de acolo. Mare. Mare de tot. Nici nu se compară cu țara marilor bogătași.

— Danger, ascultă-mă. Vreau să știi că prietenii îți vor fi aproape când primești oul. Să nu se spună apoi că am dat bir cu fugiții în vremuri de belșug.

— Mac, cred că ar trebui să mergem în Algeria să ne tragem sufletul. Am nimicit Londra cu o lovitură strașnică.

— Eu aș zice că a fost un contraatac.

— Așa este. Mac, cât de curând o să-ți spun cum am intrat eu în Legiunea Mariei. Frământările intestine. Intestine și de alt soi. Dar trebuie să mă ferchezuiesc. Mai întâi, un pic de unt de arahide de la Parnell. Nimic nu se compară cu untul de arahide. O, am dat o fugă la amanet cu căruciorul

neuns de copil. Am avut onoarea. Poate nu crezi, Mac, dar cândva nu mă coboram într-atât, încât să mă duc cu căruciorul, fie el uns sau neuns. Sau să trăiesc pe spinarea unei femei. Dar după toate încercările, batjocura, șocul exploziilor, ocolișurile și chiar și căderile în capcanele mărunte ale lui Egbert Skully, am ieșit cu obrazul aproape curat. Mărșăluiți tot înainte, nebuni soldați creștini. Puteți să-mi spuneți maiorul Dangerfield.

— Domn' maior, adu sticla aia.

— Și Mac, o singură dată. O singură dată, ascultă la mine, am simțit rușine. Accept restul, dar nu și rușinea.

— Danger, nu mai strica cu nici o vorbă frumusețea pe care ai zămislit-o în camera asta. Dă sticla.

— Parnell. Ieși din țoale. Trebuie să-ți cer ceva. N-ai o cămașă curată pentru urgenta întrevedere de la ora cinci care-mi impune să mă prezint fără pete de sânge sau urme de încăierare?

— O cămașă în dulap pe care o purtam la bulău.

— Exact ce-mi trebuie.

— În spatele ușii. Singurul lucru respectabil pe care-l am.

— O, frumoasă cămașă. Croiala e totul. Într-o zi, Parnell, trebuie să mai auzim detalii despre bulău. B. Berry e de părere că trei ani la Borstal fac cât patru la Harrow. Ce au pușcăriile astea britanice?

— În zece ani scapi din vedere unele avantaje.

— Sunt tentat să cred că e cam mult chiar și pentru un doctorat. O, frumoasă cămașă. Cum îmi stă? Cred că mi se potrivește. Acum, ceva de dat la subraț. Trebuie să dau cu ceva la subraț. Să nu miroasă ca-n cușca leului.

— Danger, ieși pe hol, intră pe a doua ușă din stânga. Dormitorul proprietăresei. Poate are ceva pentru subraț.

Dangerfield se întoarce.

— Foarte frumos. Mereu am fost un admirator al parfumului și un dușman al neparfumului.

MacDoon pe burtă în pat.

— Danger, văd cumva o femeie cu buze ca mura, păr ca pana corbului și dinți trufași? Da?

— Domnilor, toate la timpul lor. La momentul oportun, o să fac un anunț.

Ieși în amurgul rece pe șoseaua cu un parc triunghiular. Frumoasă odaie are Parnell pe această stradă încântătoare. Oricare dintre casele astea m-ar mulțumi. Mary, șterge geamurile, mătură aleea și fă-mi un terci de ovăz dimineața. Importă cârnați din Pembroke Road din Dub. Am cucerit-o. A avut încredere în mine. Și încrederea e totul. Aș îndura chiar și rușinea de dragul încrederii. Și orice ar fi, trebuie să mă achit față de ea. Știu că mă cred nesimțitor pentru că n-am deplâns moartea. Dar nu e așa. Nu am ce face. Marion. Acum ai aflat, dar ai fost prea iute. Ăsta e necazul cu oamenii, prea iuți. Nu așteaptă, te văd la pământ și cred că acolo rămâi, poate chiar te și strivesc cu călcâiul. Dar după cum am spus, nu mă încearcă amărăciunea. Nu o mai păstrez în inima mea. Marion o să afle cât de curând. O vorbă avocatului și poate vom vedea o mică investiție ici-colo. Mică și prudentă la început.

La metrou. Stând pe peron și câțiva călători de la amiază care se duc undeva. Metroul lucios, neted, se oprește dintr-odată. Intrând și lunecând mai departe. Mi s-a spus că pentru nimic în lume să nu ajung pe Circle Line.

Merse prin tunelurile vântoase. Urcă și iese în stația întinsă. Mulțimi. Unde este? Am întârziat. Linia șapte. Ochii după o față irlandeză. Nu se poate să fi uitat cum arată. M-ar observa oriunde, pentru că din spate am un aer victorian. Trebuie s-o întâmpin cu veselie.

Cu o haină neagră, coborî timid pe peron, aplecată sub greutatea unei genți mari de piele, mușcându-și buzele.

— Bună, Mary.

— Bună, mă gândeam că nu vii.

— Nici vorbă. Doamne, ai slăbit! Ai fost bolnavă?

— Sunt bine. Un timp am fost bolnavă.

— Dă-mi geanta. Dumnezeule, ce-ai în ea? Pietre?

— Am adus ustensile de bucătărie și niște farfurii. Și o mașină de cusut. Sper că nu te deranjează.

— Excelent. Câtuși de puțin. O verificăm. Cred că de așa ceva ai nevoie în vremurile astea. Acum hai să mergem pe aici și să rezolvăm problema.

Dangerfield ieși din gară urmat de ea. Îi spuse să se întoarcă să vadă clădirea. Un tur sub îndrumarea lui Danger. Uită-te acolo sus și stâlpii ăia înalți. Asta da arhitectură.

— Ce zici de asta, Mary. Ce zici?

— Nu știu ce să zic. Presupun că e frumos.

— Mărimea, Mary, mărimea. Și cine a dat banii. Mergem pe aici și găsim un restaurant frumos.

— Am adus douăzeci de lire.

— Măiculiță!

În camera caldă cu mese înșiruite de-a lungul peretelui. Dangerfield îi spuse băiatului să aducă un Château, un pui și o țigară de foi.

— Nu e scump, Sebastian?

— Hi, hi.

— De ce râzi?

— Pentru că „scump“ nu mai face parte din vocabularul meu. Nu mai e utilizat. Cred că pot să spun așa.

— De ce?

— Mai târziu, Mary. Mai târziu.

— Spune-mi ce-ai mai făcut. Ai mai slăbit. Nimic din ce am nu mi se mai potrivește și a trebuit să-mi modific rochia asta neagră și veche. Mi-am făcut atâtea griji când am fost bolnavă, pentru că nu mi-ai scris.

— Dă-mi mâna, Mary.

— Frumos loc. Mă bucur că am scăpat din Dublin.

— Mulți spun așa.

— Când m-am îmbolnăvit și i-am spus că nu mai am grijă de el, s-a dat imediat jos din pat.

— Ce-a zis de Londra?

— A zis că-mi aduce poliția pe cap. Dar i-am spus să se ducă la naiba, și că dacă mă mai atinge cu un deget, chem eu poliția.

— Ce-a zis?

— Că aduce preotul. Eram sătulă. I-am spus că minte de stinge. Și că mai bine că plecaseră băieții, ca să nu mai trebuiască să-l asculte. Și-a făcut destul de cap. Mi-a spus că e bătrân, că nu mai are mult de trăit și că n-ar trebui să-l las singur. Și i-am zis, ah, acum vrei să stau. Eu care am umblat cu bărbați. Și apoi a zis că își trăiește ultimele clipe și să aduc preotul înainte să plec.

— O, eu n-aș fi așa de dur. Bietul om. Poate că singura alinare pe care și-o mai dorește e să-l otrăvească pe papă.

— Mă bucur că a trebuit să sufere. Și că a rămas singur. Tolka era singurul lucru care îmi mai plăcea. Plimbările prin Phoenix Park spre Chapleizod și

Lucan Road. Și să merg în Sarsfield. E așa de frumos pe malul râului, copacii. Acolo mă gândeam la tine. Nu râde, chiar m-am gândit.

Mirosul vinului și carnea dulce a puiului. Chelnerul aducând varză de Bruxelles și cartofi copți. Hi, hi. Dacă n-ar fi fost plimbările cu tramvaiul în somn, când coboram în stațiile pe nume disperare și când trebuia să mă dau jos din patul meu călduț să-mi pregătesc o ceașcă de lapte cu miere și când stăteam pe scaunul șubred din bucătărie. O, lucrul acela pe numele său mâncare. Sau, cum spunea Malarkey, Dumnezeule, Sebastian, dacă aș avea vreodată bani, mi-aș duce toți prietenii în casa mea de la țară, unde am sta la o masă lungă de o milă irlandeză cu mâinile unsuroase de la carnea de vită și de la curcan și cu femeile care vin de la grătar gemând sub greutatea fructelor de pădure și a ploierilor smulși de pe cer și am ciomăgi capete de bou să ne distrăm, am lua un câmp întreg, l-am răscoli să-l însămânțăm și Dumnezeule, l-am acoperi cu un strat de un picior de găinaț de găină și cu varec fermentat și apoi zece tone de piersici putregăite. O, ai auzit vreodată de ovăz? Sau de cartofi care să-ți trezească dorințe păgâne tot restul vieții? Mary, lasă-mi și mie niște pui.

Acolo stau trei secretare. Și doi chelboși. Cred că-mi place. E mai sănătos decât la pub. O, aș putea să renunț la pub. Și să păstrez țigara de foi, papucii și mașina de cusut.

— Mary, vrei să mă scuzi cât dau un telefon?

— Da.

Doamnă proprietăreasă, dragă doamnă Ritzincheck, fiți mărinimoasă. Lăsați deoparte odioasa prevedere și reținere pe care o laudă atâta englezii.

— Alo, doamnă Ritzincheck?

— Da.

— Doamnă Ritzincheck, domnul Dangerfield la telefon. Sunt într-o situație destul de dificilă. Logodnica mea tocmai a sosit la Londra. Desigur, știu că e cam pe nepusă masă și poate e o rugăminte neobișnuită, dar știu că veți

înțelege și mă întreb dacă v-ar deranja foarte tare dacă împart camera cu ea. E o fată foarte cumsecade.

— Domnule Dangerfield, e împotriva regulilor casei. Așa, fiecare domn va cere să ia la el o doamnă peste noapte. Îmi pare rău.

— Ușurel, ușurel. Știu că cer puțin cam mult, dar m-am gândit să fiu cinstit cu dumneavoastră, dat fiind că și dumneavoastră ați fost așa de sinceră cu mine. Dar vă asigur că totul se va derula cu cea mai mare bună-cuviință și poate veți reuși să explicați. Soția mea, înțelegeți? Mă rog, mai sunt numai câteva săptămâni până în ziua aceea. Vrem așa de mult să fim împreună. Am fost despărțiți atâta timp și a venit tocmai din Irlanda. Doamnă Ritzincheck, n-aș îndrăzni niciodată să vă cer așa ceva dacă n-aș crede că sunteți o femeie sensibilă și cu experiență.

— Domnule Dangerfield, știți cum să puneți problema, dar dacă nu sunt necazuri și atenție, dacă este o altă femeie în fiecare noapte, s-a terminat.

— Nu știți cât de recunoscător vă sunt, doamnă Ritzincheck. Nici n-aveți idee.

— Ba am idee.

— Excelent. Vă mulțumesc din nou. Sosim în scurt timp.

Dangerfield sobru la casă răspunzând cu siguranță o să mai vin când ei spuseră sperăm să mai veniți pe la noi, domnule. Și se răsuci grațios să-i lase lui Mary loc să iasă prima. Un taxi apărând. Mary ținându-l de mână când se duseră după geantă, uitându-se pe fereastră pe străzile aglomerate. Să mă îngropați într-o țară neutră. Poate în Austria cu simplitate, culori și chipuri discrete. Înconjurat de copiii mei. Vreau ca în ultimele clipe să am demnitate. Mary, stai aproape. Nu-ți fie frică de mine, pentru că sunt de treabă.

Doamna Ritzincheck zâmbi la ușă și-și șterse mâinile pe șorț. Mereu am fost de părere că trebuie să fii sincer când poți.

Sus pe scări și în cele din urmă în micuța cameră. Mary se așează pe pat. Sebastian puse geanta pe podea.

— Mary, am ajuns.

— Îmi place. E frumos să vezi de la o asemenea înălțime. Îmi place Londra, totul e așa de captivant. Așa de mulți oameni care arată interesant.

— Adevărat.

— Și așa de mulți alții ciudați, cum în Dublin n-ai vedea niciodată. Toți negrii și egiptenii ăia. Unii dintre ei arată foarte bine și au niște dinți așa de albi.

— Mary, arată-mi mașina de cusut.

— Sărută-mă.

— Mașina, Mary. Mașina.

— Sărută-mă.

Mary călare pe el cu mâinile și picioarele. Cu spatele pe pat. Culcat. Te rog. Știi ce părere am eu despre atacul direct. Ce limbă. Eu nu voiam decât să mă uit la mașină.

E noapte afară. Și toată lumea trage perdelele. Și se așază pe scaune. Mary, lasă-mă măcar să fac o baie rapidă.

— Vreau să facem baie împreună, Sebastian.

— Nu trebuie să le dăm un exemplu carnal celorlalți chiriași.

În cadă, ea spuse că apa este groaznică și că nu e clăbuc, că e cenușie și murdară și că ai zice că nu s-a mai spălat de când era bunica fată. Zâmbi din cadă. Trăgându-l spre ea să-l mai sărute o dată. Picioarele lui Dangerfield patinând pe podeaua alunecoasă de la săpun. Ai grijă, Dumnezeului, să nu cad. Un val de apă peste marginea căzii. Doamna Ritzincheck o să creadă

că ne împreunăm ca iepurii, atârnați de lustre și diferite accesorii din baie. Și asta stârnește invidie. O să vrea toată lumea.

— Ce caraghios arăți, Sebastian.

— Trebuie s-o luăm ușurel, Mary.

— Dezbracă-te, vreau să văd cum arăți.

— Te rog, Mary.

— Nu ai piept.

— Stai puțin. Uită-te aici. Uite. Vezi?

— Ce nostim!

— Poftim?

— Dar ești slab.

— Mary, uită-te din spate. Așa îți dai seama ce umeri lați am. Te-aș putea induce în eroare.

— Recunosc că ești lat.

— Dar ce sâni ai, Mary.

— Nu te uita, știu că sunt prea mari.

— Deloc.

— Dar sunt mai mici decât înainte.

Dangerfield intrând în cadă. Trebuie să mă controlez. Să nu fac zgomot. Mary nu se va da în lături de la nimic. Vine cineva, dărâmă ușa și ne prinde asupra faptului în cadă.

— Sebastian, arăți ciudat așa la lumină.

— Nu mă apuca atât de tare că mă înec.

— Nu-i așa că e o moarte groaznică?

— Nu știu, Mary. Pe valuri cu navele pe mare.

— Dă-mi cu săpun.

— Pepeni, Mary.

— Nu spune așa. Du-mă pe mare.

— O să mergem și-o să trăim pe malul mării.

— Și o să mă duc goală pe plajă.

— Ușurel, Mary. Mai vedem.

— Am citit despre pictorii ăia francezi. Groaznici oameni, pictau fără haine, trebuie să fie plăcut să le pozezi.

— Mary, te-ai schimbat.

— Așa e.

— Îmi placi, Mary.

— Vorbești serios?

— Da. Freacă puțin aici, Mary.

— Ce spate ai!

— I-ar prinde bine să-l frece mâna ta dulce. De ani de zile nu m-am mai simțit așa de liniștit.

— Mă bucur, și mă mai bucur să te sărut pe spate și să te trag de păr. Pe vremuri îi trăgeam de păr pe frățiorii mei în cadă când se țineau de șotii. Ai păr frumos și moale. Aproape mătăsos. E mai frumos să fii bărbat, nu?

— Nu știu răspunsul la întrebarea asta, Mary.

— Mi-am adus lucruri din dantelă și zorzoane să le port pentru tine.

Stând pe linoleum în băltoaca de apă. Mary cea micuță și brunetă prinzându-și la spate buclele negre, bogate și înfășurându-se cu un prosop. Și fața îmbujorată tare. Se opri și șterse apa de pe jos. Pe fereastră și jos pe șine, metrourile vin și pleacă lin. Lungi peroane cenușii. Străbătând holul întunecos și aprinzând lumina. Picioarele fără astâmpăr ale lui Mary.

— E frig. Nu e nimeni niciodată pe hol?

— Londra, Mary. Să nu-ți faci niciodată griji din cauza asta. Aici vezi de toate.

— Așa cred și eu.

Sebastian se întinse pe nanchinul verde, privind-o pe Mary goală pieptănându-și părul lung.

— Frumos corp, Mary.

— Mă placi?

— Nu m-ar putea opri nici o armată de sfinți.

— Ești îngrozitor. Îți spun ceva dacă promiți să nu râzi. Promiți?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, spune odată. Spune. Nu-mi ascunde nimic, orice ar fi. Trebuie să știu.

— S-ar putea să crezi că sunt ciudată.

— Spune. Nici vorbă.

— Am stat goală în camera mea în fața oglinzii ca să exersez și să nu mă jenez când o să fiu cu tine în Londra. Și mă prefăceam că tu mă privești și eu stau așa. Nu crezi că sunt nebună?

— Nu.

— Ai văzut multe femei?

— N-aș spune că multe.

— Cum erau?

— Goale.

— Nu. Spune-mi. Cum sunt eu în comparație cu ele?

— Bine făcută.

— Stăteau în picioare în fața ta?

— Uneori.

— Cum stăteau în fața ta?

— Nu mai țin minte.

— Defilau ca manechinele și-și arătau părțile cele mai frumoase?

— Dumnezeule, Mary!

— Da?

— Oarecum.

— Nu crezi că sunt prea îndrăzneață? Credeam că ești ciudat când îmi spuneai toate lucrurile alea la petrecere, dar când m-am mai gândit în plimbările mele și m-am obișnuit, nu mi s-au mai părut ciudate. Mă gândeam la tine în Grădina Botanică. În casa aia mare cu copacii și vița-de-vie și era ca în junglă. Și unde plutesc nuferii în bazinul ăla mare. Sunt așa de ciudați. Îmi venea să sar în el. Dar mă gândeam că e ceva pe fund și m-ar putea mușca de picioare. Aș fi făcut-o doar să mă distrez dacă nu se uita omul ăla.

Mary stă pe marginea patului. Mă las pe spate și privesc. Ditamai sânii. Sunt buni de perne. Sunt biletul încins spre veșnicie care merge pe șinele topite în toate direcțiile. În Kerry și Caherciveen. Pe un dolar, execut dansul taurului și știți ce se întâmplă când fac așa. Bun. Cei cu dolarul în mână, aliniați-vă aici și uitați-vă, cei din Cincinatti, Ohio, puteți veni în față.

— Sebastian, e așa de frumos, de cald și de plăcut să-ți simt corpul, credeam că n-o să vii la gară. Credeam că am visat că te-am cunoscut. Câte zile am irosit eu în casa aia blestemată, și de fapt putea să fie așa. Crezi că am forme?

— Ești cerculețul meu.

— Strânge-mă mai tare.

— Zi-mi gorilă.

— Gorilă.

— Lovește-mă tare în piept. Ah. Nu sunt așa de în formă cum credeam.

— Iubește-mă. Și vreau copii, pentru că o să-i iubești. Și mi-aș putea căuta o slujbă. Mai demult am câștigat un premiu pentru actorie. Vreau să te frec cu ei pe piept. Nu asta le place bărbaților?

— La nebunie.

— Și mă gândeam că aș putea să te alăptez. M-ai lăsa să te alăptez?

— Dumnezeule, Mary.

— Nu pot să-ți spun.

— Spune-mi. Glumesc. Te las să mă alăptezi.

— Cred că din cauză că ești slab. E groaznic cât de tare îmi doresc. Crezi că e groaznic? Și în noaptea aia mi-am dorit așa de mult.

— Uneori poate fi greu de obținut.

— Dar o să-mi dai cât de mult vreau.

— O să-mi dau silința, Mary.

— Am citit că poți să stai deasupra.

— Se poate.

— Și se poate și pe la spate.

— Și asta se poate.

— Abia aștept.

Poate că există chiar cineva care o ia din toate părțile. Dolofana de Mary. Poate că sunt puțin mai tânăr decât Cristos când l-au bătut în cuie, dar și pe mine m-au răstignit deja de câteva ori. Iar tu, Mary, m-ai răstignit chiar aici pe pat. Cu pasiunea ta. Agățat de ea. Și rotindu-ți ochii plini de un foc negru. MacDoon făurind relicve pentru Sfânta Biserică Romană. Și alții îmbrăcați în preoți în nordul Dublinului, mângâind fețele heruvimilor și binecuvântând copiii care ieșeau pe porțile școlii, apoi făcându-i propuneri deșucheate în șoaptă călugăriței care îi însoțea. Ce-mi face inima să moară? Oare micii mei Dangerfielzi care țâșnesc din pântece prin toată lumea? O să mă întorc în Irlanda cu buzunarele pline de aur. Să-i sparg ferestrele lui Skully cu pepite. Și Malarkey poate să-și bage un tren prin tunelul spre pub. Cum e, Mary? E nemaipomenit, așa de plăcut și o să fim veșnic împreună? Te rog. Și n-o să te duci niciodată cu altele, n-o să te culci cu ele, iar eu o să am grijă de casă, o să gătesc, o să-ți fac cămăși, o să cârpesc șosete și o să te fac fericit. Și alți bărbați, Mary? Nu există alți bărbați, pentru că inima mea îți aparține. Și dacă promiți să nu râzi, o să-ți spun ce cred eu. N-o să râd. Cred că e un instrument frumos pe care l-a creat Dumnezeu să se bucure și amărâții ca noi.

28

Duminică dimineața, ținând-o pe Mary de mâna îmbrăcată într-o mănușă neagră, intrară în Earl's Court Station. Amanți învăluiți în căldură și înfășați în zâmbete, priviri și șoapte strecurate la ureche. Sunt proaspăt bărbierit și dat cu loțiune usturătoare, pentru că, Mary, spui că-ți place așa de mult să te freci cu obrazul de al meu.

O urcă în tren. Îmi vine să înghit în sec, Mary, când îți încrucișezi așa picioarele. Văd că ți-ai pensat puțin sprâncenele, lucru cu care nu sunt de acord.

Ieșiră de la metrou în Victoria. Unde trecură câteva fețe luminoase. Și apoi pe Buckingham Palace Road, Semley Place și intrară în biserica asta din cărămidă roșie. Printre perdelele verzi unde sunt muzica și aurul.

Oameni răspândiți pe podea, cu fruntea lipită de pământ. Simt mirosul fumului. Și se cântă. Ieși pe ușile altarului cu mir și binecuvântare și atinge-mă. Și miruiește-o și pe Mary. Și la odihna cea din urmă, vreau să purtați cu toții veșmântul de aur și să puneți mir din belșug pe coșciug.

— Îți place, Mary?

— E minunat. Muzica. Îmi dă un sentiment ciudat. Simt că vreau să ne întoarcem în cameră. Mergem?

— Doamne, tu chiar n-ai nici un pic de respect?

— Știu că e groaznic. Nu mă pot abține. Dar cât durează, când se termină?

— Ține toată dimineața. Vezi, intră, ies…

— E ciudat. Ce sunt?

— Ruși.

— Aș vrea să fiu și eu rusoaică. E fascinant.

— Da.

— Și bărbații cu barbă. Îți lași și tu barbă, Sebastian?

— Sunt puțin mai conservator.

— Mereu mi-am dorit să mă mărit cu un bărbat cu barbă.

— Vino să ne tămâieze.

Și se duseră la micul grup să primească binecuvântarea. Dangerfield puse un pumn de mărunt. Mai aduc o mulțime de peste mări păsările cu motor. Și vreau să fiu iubit pentru banii mei.

În bătaia clopotelor, ieșiră și se duseră la un bufet cu pereți albi să bea un ceai.

— Câte lucruri au aici, Sebastian. Biserici de toate felurile, metroul care circulă prin tot orașul pe sub pământ, ai zice că, la câte ne-au făcut nouă în Irlanda, n-ar fi avut timp să construiască toate astea.

— Englezii găsesc timp pentru toate, Mary.

— Ne ducem înapoi în cameră după ce bem ceaiul?

— Mary, serios. Mai întâi o plimbare prin parc. Ne mai tragem sufletul.

— Vreau să încercăm și celelalte poziții care ziceai că există.

Stând unul în fața celuilalt. Mary aplecată privindu-l radioasă pe deasupra prăjiturilor. Mary, ești diavolul în persoană. Dar trebuie să mă plimb prin parc. Să-mi trag sufletul. Știu că tu îți închipui că pot s-o fac zi și noapte cu lumina stinsă și aprinsă, dar se poate toci și ea ca oricare alt lucru. Hai să facem o plimbare liniștită, să mergem pe Bond Street ca să-mi fac o idee ce-mi trebuie de acum înainte. Și s-ar putea să mă uit și de un deghizament, pentru că unii prieteni se apropie foarte mult când simt mirosul banilor.

Urcară în autobuzul care mergea spre parc. Porțile uriașe, printre care rula un șir de mașini. Și iată Rotten Row printre copaci. Cai trecând în galop. Cred că fac niște crupe enorme de la cât tropăie și se cabrează. Cred că toate păcatele se nasc în parc. Așa cum căsnicia începe pe întuneric. Și se termină cu lumina aprinsă.

— Mary, hai să mergem la iazul rotund.

— Ce e ăsta?

— Unde sunt bărcuțe cu pânze.

— Și apoi ne întoarcem?

— De ce vrei așa de mult, Mary?

— Nu știu. Am poftă. Aveam poftă de dinainte să încerc. Uneori și când îngenuncheam să mă rog la întrunirile Legiunii Mariei.

— Minunată organizație.

— Nu minți. Nu crezi că e o organizație minunată. Asta nu e o scurtătură ca să ieși din parc?

— Suntem amândoi membri ai Legiunii, Mary. Te informez că sunt chiar un membru de seamă. Fete ca tine care caută numai mătărânga, fără o fărâmă de credință.

— S-o ia naiba de Legiune.

— Bine, Mary, dacă așa vrei tu, dar țin să-ți spun un lucru. Dacă nu ar exista Legiunea în Irlanda, toată lumea și-ar trage-o până și-ar da duhul. La fel și arhiepiscopii. Și fiecare călugăriță ar fi cu burta la gură.

— Nu vrei să mă duci înapoi în cameră.

— Nicidecum. Dar sunt un pic sensibil în ceea ce privește Legiunea, nimic mai mult. Toate au partea lor bună. Totul e bun. Totul. Citesc în ochii tăi că nu mă crezi. Bine. Taxi. Înapoi în cameră. Înapoi.

Mary trase perdelele. Le văd conturul. Spune că-i place să poarte lucruri strâmte. De fiecare dată când îmi dau jos pantalonii, icnești de uimire.

Și stătură în cameră până luni. Mary cea pătimașă. Și la fel și marți. Mary tot neobosită. Dar miercuri, în atmosfera cenușie a orașului și pe o ploaie rece, fu chemat la telefon și MacDoon îi spuse că avea un plic cu aspect oficial. Și sărutând-o pe Mary în pragul ușii și Mary, cred că ești nemiloasă. Și cred că te-am ciocănit încontinuu. Dar nu plânge dacă sunt plecat prea mult timp, nu suferi. Du-te la mașina de cusut și cântă un cântecel. Pune niște ață galbenă și fă-mi un steag, pe care să-l înalț.

În jos pe cele patru rânduri de scări acoperite cu covoare verzi. Și cu pas iute în susul străzii. Am un cuibușor frumos aici cu Mary. Nu se mai satură. Și nu pot spune că mai rezist prea mult. Trebuie să-i cer sfaturi lui Doon. Se spune că dacă nu le dai destul, caută în altă parte. Trimite-mi mere din Noua Anglie și ceva mirodenii din Orient. Să nu-mi lipsească nectarul. Bun. MacDoon, ce-ai pentru mine? M-a istovit Mary cu atâta sex. Și-mi amintesc de vremuri din tinerețe în care meșteream la nasturi, bretele și ace, răsucind, trăgând, rupând, încercând să ajung la miez. Acum n-aș mai fi în stare. Dă-le jos, dragă. E prea mult, n-am îndoieli. Bărbat care s-a delectat cu aventuri deșucheate și perverse până și-a găsit sfârșitul la nouăzeci și șapte de ani. Mary poate fi capricioasă. Nu mi-a plăcut ce față a făcut când i-am zis să-mi dea șosetele de pe speteaza scaunului. Semn de răzvrătire. S-ar putea dovedi repede o femeie dificilă. Trebuie să fiu atent. Și-și ține lucrurile în sertarul ei și are prosopul ei. Nițel cam ponosit, oricum. Mă ținea de încheieturi când stătea deasupra cu privirea aia, vezi dacă mai scapi din asta. Am câțiva ași în mânecă pentru a rezolva aiureala asta. Nu i-a plăcut prea mult când i-am prins piciorul cu mâna și i-am aplicat răsucirea egipteană, până s-a mușcat de buză și aproape a plâns.

— Mac, pentru numele lui Dumnezeu, unde e?

— E la mine, Danger. Domolește-ți un pic sărmanul suflet îndurerat și lasă-mă o clipă să-ți spun o mică poveste. Era demult un om în Irlanda care mergea pe un drum de țară și se întâlni cu două fetițe, cărora le zise să vină să se joace cu el. Le spuse că era un joculeț necuviincios și că le dă o pungă cu bomboane de ciocolată. Așa că fetițele jucară jocul și el le dădu punga. Când omul plecă, o deschiseră și văzură că era plină cu pietre.

— Gata. Gata. Dă-ne-o, pentru numele Domnului. Unde e scrisoarea, scrisoarea?

— Ia un loc. S-ar putea să fie ultimul de om sărac. Și singurul mod prin care te poți bucura de bogăție este amintindu-ți de zilele de sărăcie. Danger, umblă zvonul că nu te-ai dat jos din pat de când a ajuns și o să-ți spun fără ocolișuri că e o rușine ca tu, un bun creștin, să te dedai la asemenea curvăsăreli încât să nu ieși trei zile din casă.

— Mac, nu mai pot. Inima mea nu rezistă la un asemenea tratament.

— Am o singură cerință. Să ți-o dau pe tava de argint.

— Dă-mi-o pe ce dracu' vrei. Înfiptă în sculă dacă poftești, dar dă-mi-o.

— Gata. Gata, Danger, pe tava mea de argint, care e din vremea celților, care erau niște indivizi din Galia.

Un deget desfăcând plicul. Despăturind hârtia pentru corespondență. Legea. Și la final, ochii ațintiți pe acestea:

... sumă care va fi păstrată cu scopul de a asigura un venit ce nu va depăși șase mii de dolari pe an, venit care vă va fi pus la dispoziție la împlinirea vârstei de patruzeci și șapte de ani, moment în care…

O să mă găsești pe burtă și nebun de legat.

Mac turnând apă fierbinte în micul ceainic maro. Spuse că era un ceai special din care bea el, din Shaba Gompa.

Vreau numai

O șansă,

Dar nu aceea

De a-mi frânge gâtul.

29

Crăciunul. Stau întins pe spate și ascult colindătorii de pe stradă. Acum două săptămâni m-am trezit în camera asta și Mary plecase. A lăsat un bilet pe măsuță, spunea că mă iubește oricum și că speră doar că nu vorbeam serios.

Iar Mac spusese că s-a întâlnit cu ea pe stradă, au vorbit, a întrebat de mine, ce mai fac și dacă mănânc destul, de ce a trebuit să mă port așa când ea nu voia decât să ajute. Mac a spus că a primit un rol într-o piesă de teatru. Și ca model. Lenjerie intimă, mărimi mari.

Nu mi-a plăcut disperarea asta. Dar n-am spus niciodată că mă dau bătut. Doamna Ritzincheck zice că trebuie să-i plătesc chiria. O, eu știu că e puțin nerăbdătoare și că nu vorbește serios.

Dacă ud prosopul ăsta, pot să mi-l așez pe ochi și o să mă simt mult mai bine. Nu-ți face griji, nu dispera, să nu chelești. Curaj, porniți spre furtună, toate pânzele sus și o să scap teafăr, deși cele mai multe punți sunt inundate și apa a intrat și-n mijlocul navei.

Azi-dimineață am găsit pe farfurie o felie în plus de bacon și chiar încă un ou, iar doamna Ritzincheck a spus că sunt un interlocutor foarte interesant. E o femeie arătoasă de vreo patruzeci de ani. Sigur nu are mai mult de atât. Dar vă rog, nu profitați de mine.

Iar săptămâna trecută m-am dus la National Gallery din Trafalgar Square, unde se spune că tablourile sunt neprețuite. Am stat pe un fotoliu comod și am tras un pui de somn. Și m-am plimbat până mi s-au tocit încălțările. Dar Mac a zis că are o pereche în picioarele cangurului și dacă vreau să facem schimb. Iar acum pantofii mei zburdă prin Abbey Theatre.

Acum e după-amiaza de dinaintea nașterii lui Cristos. Bunăvoință față de oameni. Și ce ziceți și de câteva lire? Sunt slab și ostenit, dar încă nu sunt gata să-mi vând corpul facultății de medicină și nici proprietăresei. Mac mi-

a zis că e o petrecere astă-seară, cu un morman de mâncare și băutură. Ori de câte ori scad douăzeci și șapte din patruzeci și șapte îmi dă douăzeci. Am mai așteptat și până acum. Așa spune toată lumea. Așa a spus și Mary, că așteptarea nu-mi aduce nimic bun. Măcar Mac a avut înțelepciunea să mă ducă la muzee să văd motoarele, mașinăriile și machete de vapoare. Și chiar și pendula aia mare pe care o au ca să arate că pământul se învârte. Puteam să le spun eu lucrul ăsta. Și după ce mă duse în Chelsea și cumpără o sticlă de vin s-o bem la friptura de vită cu rulouri cu crudități, i-am zis, Mac, acum pot să-mi analizez viața și să văd anumite lucruri. Nu crezi, Mac, că însurătoarea m-a îngenuncheat? Dar eram îndrăgostit, părul ei drept și blond ca de suedeză și poate picioarele ei subțirele și fine m-au dus la altar, poate și câte un ghiont de la socri.

Eu și Mac am stat în pubul ăla pentru intelectuali și i-am spus că nu devin sentimental, dar că trebuie să-i spun cum era acolo. Cum foșneau frunzele și despre lunile strălucitoare. Aerul îmbelșugat și limpede al Noii Anglii. Femei numai bune de mâncat. Bronzuri văratice coapte și funduri legănându-se, măiculiță. Dar Mac, doar de poză. Nu călcați pe iarbă. Și nu înțelegi că mă putea face să îngenunchez și să plâng? Și credeam că o să mă întorc și o să mă instalez în Hudson Valley sau pe malul râului Housatonic din Connecticut. Dar nu. Sunt luna octombrie. Veșnic sortit iernii. Și nu mă pot întoarce.

Apoi Mac spuse, ușurel, Danger. Nu plânge. Hai să luăm un taxi cu radio să ne distrăm.

Am mers într-un cartier ciudat și, după ce am intrat pe o ușă și am urcat niște scări, Mac a spus ți-o prezint pe Alphonse, așa că am zis bună ziua. Apoi a trebuit să urinez și ea a spus fă în chiuvetă și mi-am amintit cum se pișă englezii în chiuvetele din Franța și chiar și într-ale lor și am zis englezilor li se pare normal și fără îndoială i-au învățat la fel și pe bieții irlandezi, atât că ei nu ar putea ajunge niciodată în Franța din cauza prețurilor și a limbii, așa că am zis dacă nu e cu supărare, o să fac în lighean. Și am discutat despre plata păcatului și am căzut de acord că e mare. După mica întâlnire, am luat un ghiveci de flori și l-am aruncat în geamul unei bănci. Mac a dispărut fulgerător și a spus că nu am toate țiglele pe casă.

A doua zi pe Earl’s Court Road am băut și au spus, cu răutate, că am fost văzut alergând pe mijlocul drumului legănând o umbrelă și că l-am atacat pe bietul MacDoon, care doar îmi cerea să încetez. Au spus că l-am lovit zdravăn peste glezne și Mac mi-a zis că sunt incorigibil și un zurbagiu, lucru care, desigur, era foarte adevărat. M-au luat cu o căruță și m-au băgat într-o cameră cu gratii. N-am mai fost niciodată tratat așa de bine. Soția unui polițai mi-a făcut o prăjitură, i-am bătut pe toți la șah și au spus cu toții că sunt un tip foarte amuzant și că dacă ar fi toți ca mine, viața polițailor ar fi un paradis. Au spus că va trebui să fac o vizită la ambasada americană.

M-am dus. Cu o căciulă de blană. Și cred că am făcut senzație. Cineva mă întrebă dacă sunt spion și mă duseră la un bărbat care stătea în spatele unui birou și-și curăța unghiile. Se uită la mine și nu spuse nimic. Apoi aduse un dosar plin cu hârtii. Le răsfoi clătinând din cap. Mă întrebă dacă îmi amintesc numărul meu de identificare din marină. Am spus că știu doar că era mare. Spuse că e grav. M-am îngrijorat și am spus că era mic. Zise că e și mai grav. Apoi se aplecă spre mine și zise de unde știu eu că nu ești un impostor. Amice, mi-aș dori să fie așa. Dădu un telefon. Se uită prin hârtii și spuse este evident că ai petrecut ceva timp în Insulele Britanice și eu am spus că în Irlanda și în Marea Britanie, pentru că Malarkey insistă pe chestiunile astea și el spuse pentru noi e totuna, amice. L-am privit în timp ce spunea domnișoară Beef, verificați cazul A48353, apoi zise că e un om foarte ocupat, dar uitându-mă în dosarul dumneavoastră, domnule Dangerfield, cel mai lung și mai complicat pe care l-am întâlnit vreodată, am văzut că ați avut câteva necazuri pe ici pe colo, datorați bani, dar nu sunt semne că ați fi fost neloial Statelor Unite. Am crezut că o să râdem amândoi, dar numai eu am avut ocazia să-mi dezvelesc dinții. Și m-am gândit că înainte să plec, măcar să profit de o toaletă de Doamne-ajută. Și am coborât scările puțin zguduit din cauza interogatoriului, am ieșit pe ușa asta, iar faptul că era o femeie cu spatele la mine, se pieptăna, nu m-a deranjat câtuși de puțin. Așa că am intrat în una dintre cabine și m-am ușurat. Am furat cutia cu hârtie igienică, dar din nefericire colacul era bine prins. Cămătarul meu sigur ar fi avut un șoc. Dar asta demonstrează ce vremuri trăim. Când am ieșit din cabina de toaletă, am auzit țipete ca la balamuc, o femeie veni direct la mine și-mi strigă în față ieși. La care am plesnit-o pentru vulgaritatea ei crasă. Cred că cineva trase alarma de incendiu, pentru că începu să sune o sonerie. Mi-am spus, Preafericite

Oliver, te sanctific dacă mă scoți din necazul ăsta și chiar o să dau bani pe lumânările pe care ți le-am aprins în Drogheda în fața statuii, numai scapă-mă din asta. Eram arătat cu degetul. Spuneau, uitați-l. Nu aveam de ales, trebuia să abandonez nava și am purces degrabă. Am făcut trei metri când evident un rugbist încercă să mă placheze și, dacă nu venea un alt student din sens opus, aș fi fost terminat, dar se dădură cap în cap. Am șters-o în sus pe scări. Urletele virginelor din toate părțile. Având o singură fată atârnată de ce-mi mai rămăsese din impermeabil, mi-am dat seama că pot cel puțin să lepăd fâșia și am smuls-o. Am ieșit glonț pe ușă, iar gardianul a luat poziția de drepți.

Da, afară se cântă. O, sătuce Bethlehem. Iar Mary mi-a lăsat treizeci de șilingi și un prosop. Se spune aruncă prosopul.

Trebuie să mă ridic din patul ăsta. Mac zice că petrecerea o să mă înveselească. Mai întâi să mă spăl puțin. Jos pantalonii. Doamne, se subțiază și se stafidește, îmbătrânește înainte de vreme. Părul pubian albește. Am auzit că în Lumea Nouă se vopsesc și-și fac părul permanent. Se spune că unii chiar și-l îndreaptă, dar nu poți da prea multă importanță acestor zvonuri. Orice de dragul senzaționalismului. Văd câteva ornamente de Crăciun în vitrina aia. Cred că o să-mi prind și eu ceva pe perdea, să sărbătoresc și eu Crăciunul.

Holul rece și negru. Luminile de acolo din stație mă umplu de tristețe. Oameni cu jucării roșii. Știu că puburile sunt ticsite. Știu că sunt ticsite. Iar în Dublin acum aș suge gura unei sticle. Să dau pe gât gratis, nu m-ar observa nimeni în febra sărbătorilor. Îmi încui mica chilie și pun cheia cu grijă deoparte, apoi cobor scările și ies.

Șovăind în fața casei. Privind în sus la fereastră. Cântăreții au pornit-o în sus pe drum și din casă iese o femeie cu o umbrelă bine strânsă, cu care lovește caldarâmul. Cred că încearcă doar să-mi atragă atenția. Ar trebui să mă duc la ea și să-i spun, uitați, e Crăciunul, haideți să ne veselim împreună. Dacă nu vă cer prea mult, dați-vă din drum. Doamnă, v-am văzut dezbrăcându-vă în fiecare seară, asta nu înseamnă nimic pentru dumneavoastră? Nimic, doar că ești un voaior nenorocit. Doamnă, concluzia dumneavoastră mă rănește profund. Piei din calea mea,

vagabondule. Bine, bine. Autobuzele sunt vopsite în culori vii, vesele și pline. Știu că puburile sunt ticsite.

Dangerfield traversă Earl's Court Road și se opri în fața unui magazin de antichități, frecându-și pantofii la spate pe cracii pantalonilor. Băgă mâna în buzunar, o scoase și întinse palma spre cer. Întorcându-se să privească furnicarul de mașini din ajunului Crăciunului. Un taxi oprindu-se cu scârțâit de roți.

Portiera taxiului se trântește. Dangerfield ferindu-se. Și brusc întorcându-se înapoi. Un bărbat. Cu un baston vârât la subraț, dându-i taximetristului bani și întorcându-se cu un zâmbet larg. Sunt nebun. Nebun de legat, sunt pe o stradă din rai sau mergem în galop spre iad? Ori văd un impostor ori am halucinații.

Și cu un zâmbet și mai larg. Mănuși albe. Mai cunosc pe cineva care poartă mănuși albe? Sau baston de abanos? Dar e fața rotundă care înflorește angelic în jurul mugurelui unor dinți sidefii și un hohot de râs într-a mea. Piei, Percy Clocklan. Piei. Mă înhață mizerabila nebunie. Piei.

În fața împietrită a lui Dangerfield.

— Dangerfield, cutră hoață ce ești, de ce nu mi-ai spus că ești în Londra? Pentru numele lui Dumnezeu, ești cu un picior în groapă?

— Percy, dacă ești tu, nu pot decât să spun că e posibil și că trebuie să-mi ud gâtlejul.

— Eu voiam să te întreb dacă ai gură.

— Am gură, Percy. Dar m-ai speriat de moarte.

Percy Clocklan arătă cu bastonul negru în sus pe trotuar spre o fereastră luminată. Dinăuntru se auzeau cântece. Poftiți, veseli boieri. Și poftiră. În bar, înconjurați de cântece. Două coniacuri.

— Îmi dai și mie o țigară, Percy?

— Orice. Orice vrei. Păstrează restul, păstrează restul.

— Percy, te cred pe cuvânt. Deși după gustul coniacului, aș spune că sunt într-un bar în seara de Crăciun. Dar dă-mi voie să precizez că până acum un minut, erai mort.

— Ah, m-au crezut, târfele.

— Malarkey e singurul care a avut rezerve. A spus că n-ai irosi tu banii de drum. Toți ceilalți au crezut. Dar, Dumnezeule, mă bucur să văd că trăiești și că pari s-o duci bine.

— Par s-o duc bine? Chiar o duc bine. O, m-au crezut. Am terminat o sticlă de whisky irlandez și mi-am zis că ar fi păcat s-o irosesc. Așa că am băgat biletul în ea. Știam că bătrânul Malarkey o să nege că m-a cunoscut vreodată. Și Dumnezeule, tu ce mai faci?

— Percy, sunt la pământ. Lucrurile par să stea tot mai rău cu fiecare zi. Dar o să mă descurc. Unde te duceai?

— Voiam să-i fac o vizită surpriză lui Mac la petrecerea pe care o dă când te-am văzut pe trotuar, de parcă ai fi vagabond. Nu mi-a venit să cred. L-am înspăimântat de moarte pe șofer. Arăți rușinos. Ce naiba ai pe tine? Saci vechi și ziare.

— N-am mai fost la croitor de ceva timp, Percy.

— O să mergi cu mine, garantat. O să-ți fac unul din cele mai frumoase costume din Anglia.

— Spune-mi, Percy. De unde a venit prosperitatea asta?

— Nu contează de unde a venit. Nu contează. Dar m-am spetit muncind și mi-a mers bine. Acum fac mormane întregi de bani. Îi întorc cu lopata. Am plecat din Irlanda și mi-am spus că o să fac bani și că o să am destul să beau și să fut. Mi-am cumpărat chiar un Rolls.

— Cred că glumești.

— Glumesc pe dracu’. O să te iau la o plimbare cu el.

— E prea mult pentru mine, Percy. Crăciun, pruncul Isus, Bethlehemul rece toate odată. Sunt terminat.

Clocklan băgă mâna în buzunar, scoțând un portofel negru.

— Ăsta e singurul lucru care mi-a mai rămas, am sosit cu el în Anglia și l-am furat din haina veche a lui Tony în bucătărie, în timp ce el era în spate și țipa după o ceașcă de ceai.

— Magnific.

— L-a făcut cu mâna lui, neghiobul naibii.

— O frumusețe.

— Dacă și-ar urni hoitul de prin puburi, ar scoate-o la capăt.

Clocklan scoase cinci bancnote de cinci lire și i le dădu lui Dangerfield.

— Percy, nu știi cât înseamnă pentru mine.

— Știu prea bine cât înseamnă. Dar tu niciodată n-ai cârtit când a fost vorba să-i faci cuiva cinste și nici nu te-ai văicărit ca restul. O adunătură de porci, stăteau toată ziua în cur și se plângeau. Plângeau după mamele lor. Iar rudele mele, care nu-mi dădeau nici măcar o ciorbă sau un amărât de șiling, acum, că mă piș aur pur, vor să mă vadă. Iar ceilalți scot o grămadă de prostii pe gură.

— Percy, îți sunt foarte recunoscător.

— Nu-mi fi recunoscător mie. Bea. Bea. Nu irosi timp. Și scapă de țigările alea mizerabile, luăm niște trabucuri bune. Ce s-a întâmplat cu tine, Sebastian? Ce s-a ales de manierele și de vorbele tale de aur?

— S-au transformat în tinichea.

— Scoatem bani buni pe ele. Și cârpele alea. Dumnezeule, descotorosește-te de ele. Mai bine în pielea goală decât cu zdrențele alea pe care le porți. Bea, și apoi te duc să te bărbierești și să te tunzi.

— Ești foarte cumsecade, Percy.

— Toarnă băutura în tine, ia tot ce apuci cât timp e gratis și nu-mi pune întrebări despre bani sau prețuri. Clocklan e jupân în Londra. E șef. Rolls-ul meu e așa de lung încât blochează circulația.

— Cum e înăuntru? Spune-mi, Percy. E tot ce vreau să știu și apoi pot să-mi dau obștescul sfârșit.

— Trebuie să porți colac de salvare să nu te îneci în puf.

— Mai zi. Mai zi. Hi, hi.

— Și busolă să nu te rătăcești înăuntru.

— Formidabil.

Și traversară strada spre frizer, care îl înfășură pe Dangerfield în prosoape, îi acoperi fața cu o spumă cremoasă și-i trecu o lamă pe obrazul alb. Apoi mașina cu vibrații. În colț, Clocklan intră în vorbă cu un japonez. Câteva ajustări cu foarfeca pe la ceafă și puțină colonie peste tot. Un pic de pudră pe față, domnule? Un pic, vă rog. Și cred că am făcut o treabă pe cinste cu părul pârlit, nu, domnule? Mda, excelentă. Acum suntem ca scoși din cutie, nu, domnule? Gata de lansat la apă.

Ridicați

Ancora.

30

Sosind la MacDoon. Bună, bună, bună. Mac cu brațele deschise. Primindu-l. În acest limb. Pentru odihna sufletelor amanetate. Și Clocklan, cum te-ai îmbogățit atât? Din banii femeilor? Afaceri dubioase sau ai tras lozul cel mare? Intrați cu toții.

— Spune-ne, Percy.

— Plătesc taxe regelui, și uită-te la mine, irlandez cu sânge albastru, stau de vorbă cu unii de teapa voastră. Până termin, îmi fac o miliție personală ca să scap de irlandezii pârliți ca voi. Dangerfield, descotorosește-te de zdrențele astea murdare și vechi. Descotorosește-te de ele. Ia ceva de bun-simț pe tine. Uite adresa mea. Ia un taxi până la mine acasă, nu-mi fura lucruri să le amanetezi și ia un costum de-ale mele, să nu părem cu toții niște vagabonzi din cauza ta în sfânta noapte de dinainte de nașterea celui mai de vază irlandez din câți au existat. Căci sigur nu era evreu.

Dangerfield pe Brompton Road, mâna sus, oprește un taxi. La Tooting Bec. Zice-se că stă foarte bine cu spitalele psihiatrice. Și peste Tamisa. Prezervative plutind spre mare. Ar trebui să le scoată la licitație în Dublin. Localnicii ar da buzna. Le spui că sunt șosete impermeabile și le pot întinde pe sfoară la uscat. Lui Mary nu-i plac, c-o încurcă. Și acum se expune pe scenă la cea mai sordidă imoralitate.

Pe toate aceste stranii străzi din suburbii. Acolo e un turn cu ceas ca o lună absurdă. Și sus spre clopotul care strălucește în noapte. Fața unei fete care spune domnul Clocklan a telefonat să-mi spună că veniți și să vă conduc în camera lui. Prin casa asta întunecoasă și mohorâtă. Bastoane berechet și pălării. Fato, ești irlandeză. Iar dumneavoastră sunteți domnul Dangerfield. O, domnul Clocklan mi-a vorbit mult despre dumneavoastră. Dar nu cred tot ce spune despre Irlanda, eu n-am văzut nimic din ce spune el că se întâmplă. Ba se întâmplă.

În spatele ei pe scările întunecoase. O pictură ciudată pe perete care înfățișează niște munți. În dormitor, un pat și un birou roz acoperit cu ziare și un tablou cu o față de nebun. Și ea spune domnul Clocklan este un mare colecționar de artă, dar mie nu-mi inspiră nimic. Și mai spune, vreau să știu la ce mă uit. Și ai ști ce este dacă ți-aș arăta?

Dangerfield luă un costum negru marmorat de tweed din dulap. Și ce bine îmi stă cu cămașa asta albă, nici nu mai știu de când n-am mai purtat. Și-mi pun cravata asta frumoasă, verde. Șosete și pantofi. Baston din hol. Și puțină hârtie în pălărie să stea bine. La revedere, ești o dulceață de fată. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule.

Cobor scările maro și probabil că transformarea îl nedumerește pe taximetrist. Iertați-mă, domnule, dar nu semănați cu omul care a intrat. Nu sunt, dacă nu punem la socoteală lenjeria. Iute înapoi în oraș. Și cred că direct în Trafalgar Square să mă uit la copac.

Și uite ce lumini puternice. O, ce plăcere. Am trecut prin atâtea odăi neînsorite. Și în Piccadilly. Șofer! Mă auzi? Ocolește piața. O, acum simt că fac și eu parte, zâmbetele, cântecele. Ia uită-te la cei de afară. Nu mă mai satur. Și vreau mai mult. Știu că puburile sunt ticsite.

Mașina asta se năpusti pe străzi. Pe lângă clădiri înalte de birouri și am ales aleile și i-am spus șoferului, pe acolo, repede, să văd dacă domnește nebunia sau vreo faptă imorală în întuneric în pragul ușilor. Și uite ușa aia de acolo. Oprește și vino să bei un coniac. Și acum mă duc să le dau telefon din cabina telefonică elegantă.

— Tu ești, Mac?

— Nu e nici Cromwell, nici maică-sa. Te așteaptă o scrisoare.

— Distruge-o.

— De la O’Keefe.

— Slavă cerului.

— De ce nu vii, Danger? Din câte mi-a ajuns la urechi, ești plin de bani și după cum ți-am spus de multe ori – n-am să te părăsesc acum. Și tot apropo de bani, sunt o mulțime de americani aici în seara asta și sunt sigur că se vor bucura să întâlnească un frate în țară străină.

— Bine. Aveam nevoie de așa ceva. Din pământ țâșnesc ugere pline cu aur. Clocklan e cel care m-a ajutat.

— Tocmai i-am telegrafiat papei să-l canonizeze imediat ce-i stă inima. Și, Danger, ți-am cumpărat un rinichi, unul frumos de vacă și l-am împănat cu usturoi. Și acum treci încoace ca să nu fiu nevoit să li-l dau celorlalte bestii înfometate. Stau și se uită la sânge peste umărul meu. Îl prăjesc în cea mai bună grăsime de bacon, grăsimea se găsește greu. Cred că am discutat subiectul, nu?

— Mda, am ajuns la concluzia că grăsimea se găsește greu și mai ales baconul sau slănina de porc. Mac, ador viața asta. Mâinile îmi sunt frumoase și albe, și în plus rafinate. Sunt foarte atent la felul în care mă comport cu acești bogătași, față de cum mă purtam cu mulții săraci pe care i-am cunoscut la viața mea. Și mă simt ca peștele în apă. Vreau să-ți spun ceva ce trebuie să rămână între noi, așa că bate toba. Dar eu știu că răscumpărătorul meu este viu.[19]

— Danger, mă emoționezi.

Știam că dincolo de învelișul ăla rece și dur bate o inimă de creștin. Și mai am să-ți spun un lucru, care poate te va șoca. Vine Mary în seara asta și a încheiat un contract pentru un film.

— Nu se poate să vorbești serios.

— Dumnezeu mi-e martor. E o fată nurlie, Danger. N-aș zice nu s-o cunosc mai îndeaproape. Cred că te place.

— Țin la ea.

— Cred că ar trebui să te gândești la o împăcare. Avându-te pe tine în spate, Danger, ați juca amândoi în filme și toată lumea e de părere că te-ai

descurca nemaipomenit pe ecran.

— Aici trebuie să pun punct. Revenind la rinichiul meu. E foarte drăguț din partea ta, Mac. Așteaptă, te rog, până mă auzi coborând treptele, apoi aruncă-l în tigaie și chiar înainte să atingă fundul, întoarce-l și pune-l pe farfurie.

— Ar trebui să presupun, Danger, că ți-e sete de sânge?

— De sânge. Au revoir!

— Au revoir!

Pereții sunt lambrisați aici. Și oamenii, bogați. Calitatea lirică a banilor e ciudată. Ar fi bine să-mi verific șlițul, pentru că se uită femeile la mine. Mary actriță. Groaznic. Păcat. Trebuie să fac ceva în privința asta. Eu sunt de vină, poate chiar eu i-am strecurat ideea în capul ăla brunet. Dacă se îngrașă, or s-o dea afară. Cred că o să se dedea la curvăsărie să ajungă vedetă. Din par în par. Cum fac alții cu căsătoria. Și unii cu sărăcia, mai puțini cu bogățiile, și mai puțini cu dragostea și desigur, mai sunt și cei care o fac de dragul unui mic fior murdar. Slavă Domnului, mai sunt încă unii care renunță la ea pentru viață. Șofer, repede la Minsk House, scena reincarnării.

Camera era ticsită. Destul spațiu cât să încapă un picior în pragul ușii, dar am traversat spre mirosul rinichiului meu pus la prăjit. Au vrut să mă vadă și le-am arătat, ba chiar m-am suit pe masă să execut dansul lent al vacii.

— Percy, ce casă ciudată ai în Tooting Bec și o servitoare adorabilă.

— Ia-ți degetele murdare de pe servitoarea mea. Și de pe bastonul meu, la naiba. Uită-te la el cum mi-a luat bastonul. Păstrează-le. Și dă-mi ce mi se cuvine din rinichi.

— Percy, îți dau tot ce am pe lumea asta.

— Nu mă bate la cap și dă-mi rinichiul ăla, în mama mă-sii.

Tot numai un zâmbet, Mac aduse organul în sânge și îl înfulecară. Dangerfield se desprinse de sălbaticul atac cu o sprânceană ridicată. Mac îi întinse scrisoarea peste capete. Care-s veștile? Uită-te ce manșete albe am. Uită-te. Și tweedul ăsta e un tweed de soi. Clocklan spuse ceva cum că ar costa optzeci și patru de șilingi yardul.

S.U.A.

Dragă huligane,

Vaporul ăsta nu avea lest și ne-a azvârlit ca pe niște alune tot drumul până în Bermude, care pentru mine a fost destinația finală. Dar echipajul vaporului a fost de treabă și mi-a dat destui bani să ajung la New York murdar și falit. Vreau să-ți spun un lucru; dacă ți-a trecut vreodată prin cap să te întorci aici, indiferent în ce situație te-ai afla, am un sfat pentru tine. Abține-te. Am scos de la naftalină cel mai ales accent al meu când am ajuns la Boston, dar n-am găsit prea mult sprijin la prieteni. Și încă ceva. Am ieșit cu o fată de la Radcliffe să văd dacă pot în sfârșit să încep o viață sexuală normală. Eforturile mi-au fost întâmpinate cu o felație în loc de cele bătrânești, ceea ce mă face să cred că trebuie să mă duc la doctorul de mansarde.

Tu ce mai faci? Dar femeia care lucra la spălătorie, sau cealaltă, chiriașa? Spune-mi, cum reușești să faci rost de atâta păsărică? Care e secretul și unde greșesc eu? Înnebunesc. În ciuda importanței felației, ea nu înlocuiește cu succes varianta clasică și pentru ca lucrurile să fie și mai complicate, nici măcar nu știu cum este varianta clasică. În fiecare zi merg pe Brattle Street cu speranța că o bătrână o să-și rupă piciorul când intră în mașină și eu, cu aplombul meu european, o să-i sar în ajutor, iar ea va spune, dragul meu băiat, ce amabil ești, vino să bei un ceai cu mine după ce ies din spital. Dar până acum nimeni nu s-a împiedicat măcar. Am văzut-o și pe Constance Kelly. Are fața plină de coșuri. M-am dus la ea, mi-am tras accentul și mi-a râs în față. Dumnezeule, mi-e dor de glia străbună. Ba chiar am avut o criză în Harvard Square și am plâns de față cu Constance, dar ce crezi, că m-a luat de mână și m-a mângâiat pe frunte? S-a răsucit pe călcâie și a fugit.

Fă-mi o favoare. Vezi dacă sunt posturi libere de spălători de WC-uri în Londra, și vin înapoi. Dar în încheiere, vreau să ții minte un lucru, că asta e America și noi producem, vindem, fabricăm, ne batem și futem mai mult decât restul lumii, dar cel din urmă fapt este incert.

Dumnezeu să te binecuvânteze,

Kenneth O'Keefe

(Duce de Serutan prin corespondență)

Ușurel, Kenneth. Uite cum trebuie să procedezi. Du-te la ele și ciupește-le fix de fund. Ah, ce carne fragedă, dragă. Dar doar dacă toate celelalte dau greș. Nu uita, în Franța există ghilotina. Taie-o de tot. Și sunt sigur că Mac ți-ar trimite una falsă dacă mai ai vreodată nevoie. Observ acolo un cap blond cu paiete aurii.

Și aud cântece. De mai departe, dintr-o iesle. Taxiurile se adună afară. În șir indian. Ies pe hol și prin gură în spatele fetei blonde. Îi simt mirosul. Suntem aici împreună, tocană de iepure și găluște.

Pe stradă, Dangerfield abordat de fata asta radioasă.

— Scuzați-mă, sunteți domnul Dangerfield, nu-i așa?

— Da.

— Domnul MacDoon mi-a spus că sunteți american. Așa e?

— Da.

— Și eu sunt americancă și aș vrea să împărțim un taxi. Cred că noi americanii ar trebui să fim uniți. Ce faceți aici?

— Ăăă…

— Extraordinar. Eu am venit de Crăciun. Anglia e așa de rustică. Și taxiul ăsta e atât de caraghios. Vi-l prezint pe prietenul meu, Osgood.

— Bună seara.

— Se numește Osgood Swinton Hunderington. Nu-i așa că e frumos?

— Formidabil.

— Haideți să mergem împreună. Eu mă numesc Dorothy Cabot. Am și un al doilea nume de familie, Spendergold[20].

— Al meu este Mirodenie.

— Ha, ha. Ce mă bucur că o să mergem împreună.

Toți trei în taxi. Pe lângă mulțimile de băieți de la cor și mame care trag de jucării roșii. Mary cu un contract încheiat pentru un film. Nimeni nu poate să-mi vorbească mie despre contracte. Mary, vreau să stau de vorbă cu tine. Îți faci de cap în Londra și poate ți-ai pus poza pe panourile de anunțuri ca să-ți ia domnii măsurile. Și aș spune că le plac cele mari. Cât pepenii. Cum am văzut când a intrat Mac într-un magazin să cumpere o cutie de carne de vită australiană sărată. Și atunci mi-a zis Mac că vrea să creeze un sutien. Cu efect de ridicare și să fie puțin ascuțite. Ca să păstreze aspectul suplu și să se legene un pic. Am fost de acord că legănarea este extrem de importantă pentru a face diferența dintre natural și artificial. Și Mary, aș spune că ale tale erau purul adevăr. Iar Dorothy aceasta are două perle mici în urechi. Părul, o arcuire delicată în jurul capului. Și Mac, aș sugera că Dorothy are forma de pară despre care tu ai spus că e rară și la mare căutare. O să mă apropii puțin și o să arunc o privire prin haina desfăcută. Exact cum mă gândeam, genul fără bretele. Dorothy, ai o bijuterie frumoasă pe pieptul alb, iernatic. Și mâini fără păr. Ale mele sunt puțin reci și împreunate. Nu prea mi-a plăcut la viața mea părul blond, preferând negrul, profundul, vestul. Dar tu ești bogată și asta e mai presus de toate celelalte. Totuși, din sărăcie cresc crinii și trandafirii. Sunt o floare delicată.

Osgood se întoarce spre Dangerfield.

— Și vă place să locuiți aici, domnule Dangerfield?

— Foarte mult. Cred că s-ar putea spune că ador Anglia.

— Să știți că e un mare compliment. Sper că lui Dorothy îi va plăcea Anglia la fel de mult ca dumneavoastră.

— Deja mi se pare fantastică.

— Încerc să-i arăt lui Dorothy locuri de interes. Poate știți dumneavoastră câteva, domnule Dangerfield. Am crezut că pornesc cu dreptul dacă îi prezint o celebritate ca domnul MacDoon. E încântător, nu-i așa?

— Categoric.

— Dar, știți, mă șochează puțin unele obiceiuri de-ale lui. Prima oară te surprinde un pic. Irlandezii sunt așa de plini de viață și de spirituali. Iar spiritul mi se pare esențial.

— Osgood, eu cred că e minunat. Îi ador bărbuța roșcată. Așa de drăguț. La Goucher i-ar da gata pe toți. E așa de masculin și de matur.

— De unde sunteți din America, domnișoară Cabot?

— Poți să-mi spui Dot. New York, dar deja e prea mic pentru mine. Însă mămica și tăticul locuiesc în nordul statului. Avem o casă aici în Cornwall, dar încă n-am fost niciodată acolo.

— Dot mi-a spus o mulțime de lucruri despre New York, domnule Dangerfield, pare un loc nemaipomenit. Trebuie să fie înspăimântător să locuiești în clădiri așa de înalte.

— Nicidecum. Mămica și tăticul locuiesc într-un apartament care este chiar la ultimul etaj al unei asemenea clădiri și este minunat. Dă chiar spre râu și-mi place la nebunie să arunc petale de trandafiri în jos.

— Domnișoară Cabot, sau mai degrabă Dot, știai că în New York nu ai voie să arunci animale moarte în ape de uz comun, să cerni, să agiți sau să arunci cenușă, cărbune, nisip uscat, păr, fulgi sau alte substanțe care pot fi luate de

vânt sau să transporți bălegar sau ceva asemănător pe stradă, dacă nu sunt acoperite, ca să nu se împrăștie sau să arunci gunoi, resturi de la măcelărie, sânge sau vreun animal mirositor pe stradă și nici să-i dai voie vreunui om să folosească toaleta pe post de loc de dormit? Se consideră infracțiune.

— Dumnezeule, nu știam. Nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta.

— Glumiți, domnule Dangerfield?

— Sunt istovit, privesc cu teamă viitorul și trebuie să râd.

— Nu înțeleg.

— Pungași și hoți. Sunt sătul de aiureli. Mojici, binefăcători și pungași. Sunt obosit. Vreau să plec.

— Ce vreți să spuneți, domnule?

— Nu mai suport. Mă ia cu leșin. O să leșin și o să mă ofilesc. Șofer, oprește.

— Da, șofer, oprește.

Taxiul se opri. Dangerfield ieșind împleticindu-se pe trotuar. Dorothy spuse să nu plec. Dar taxiul intră iar în trafic și se îndepărtă. Și sprijinindu-se de peretele unei bănci. Am nevoie de o bancă să mă sprijine. Iiii! Există o limită în toate. Bănci. Trebuie să văd bănci. Sunt de partea băncilor și ele de partea mea și trebuie să mă duc în centrul financiar al Londrei, altfel înnebunesc. Uneori mai cred că mi-ar plăcea să fiu vânzător într-un magazin de variolă, dar nu acum. În seara asta trebuie să văd băncile.

Într-un alt taxi mergând cu viteză pe Fleet Street și în fața cupolei catedralei St Paul. Totul întunecat, închis și gol aici. Pe Cheapside[21]spre Royal Exchange. O fi ea zona săracă, dar știu că există bogăție. Bogăție vie. Și toate ferestrele astea înalte. Înăuntru sunt ghișee, dosare și registre pe care se strânge praf pe perioada sărbătorilor. Șofer, în josul străzii aceleia! Văd o lumină. Steaua din Bethlehem. Nimeni nu strânge bani aici. Lasă-mă aici și o iau pe aleea asta să beau o ulcică de coniac.

Pe un hol placat cu faianță într-o sală enormă. Numai bărbați, nici o femeie. Fețe palide. Știu că probabil oamenii ăștia lucrează la bănci și aici râd, se bat pe spate și fac glume. Și la capătul tejghelei este un bărbat cu baston care e leit O'Keefe. Toți oamenii ăștia așa de politicoși și de mulțumiți. Doamne, ce noapte. Sfinte prunc așa de firav. Și o halbă de bere mai slabă. Trebuie să sun la petrecere. O să mă ocup de Mary.

Dangerfield merge pe strada străjuită de ziduri mari și negre. La colț, cabine telefonice, roșii, luminate și călduroase. Vântul bate și șuieră pe la ușă.

— Alo?

— Pot să vorbesc cu domnul MacDoon, regele celt? Și spuneți-i să vină degrabă, pentru că mă încearcă dorul de casă, de clănțănitul colților și de gurile verzi, înfometate. Așa să-i spuneți.

— Sigur, domnule, așteptați.

— Aștept. Am așteptat de toate până nu mi-a mai rămas decât o fărâmă de demnitate. Și era o frunză de smochin. Mă auziți? Frunză de smochin. Aștept. Cine știe ce e asta? Știe cineva?

— Pentru numele pruncului Isus, Danger, ce îndrugi acolo? Ești beat? Ce s-a întâmplat? Oamenii ăștia au spus că ai început să bați câmpii în taxi, ai spus că te ia cu leșin.

— Au fost răi cu mine. Răi, Mac. M-au dezamăgit bogații. Mi-am pierdut încrederea.

— Unde ești?

— În mijlocul lumii financiare.

— Danger, pot avea pretenția de la tine să știi ce noapte e asta?

— Mâine vine izbăvitorul, și, Cristoase, ce-o să mă bucur să-l văd.

— Unde ești?

— Nu ți-am spus adineauri că sunt în mijlocul lumii financiare? Nu ți-am spus adineauri? Vino să vezi cu ochii tăi, Mac. Străzile sunt goale și, după cum se spune, nici țipenie de om. Și vreau să știi cum e să fii aici. Înțelegi, Mac? Și e o stradă care se numește Cheapside. Cheapside.

— Danger, ține-ți pliscul o clipă. A venit Mary. Și, Danger, nici o fată mai drăguță ca ea nu a mai pășit vreodată acolo unde târfele se tem să pășească.

— Mac, termină cu minciunile. Ce-ți mai place să minți un biet nefericit ca mine care a băut, e confuz și supărat din cauza bogăției neașteptate. Nu vreau să cred pentru că trebuie să vezi cu ochii tăi și cred că vrei să mă păcălești să mă atragi în ghearele petrecerii.

— Danger, părerea general împărtășită e că ești dus cu sorcova. Și cred că tensiunea pe care ți-au provocat-o gologanii ți-a afectat judecata. Dar americancei i-ai părut fascinant. N-a mai cunoscut pe nimeni ca tine și-și face griji să nu abuzeze cineva de tine pe stradă. Dar domnul Hunderington pretinde că ai fost grosolan. Domnul Hunderington este lordul Guiț, moștenitorul mai multor cocini de porci din Kent. În orice caz, spune că ai fost revoltător. Percy l-a luat la rost și i-a zis că-l bagă cu fața în icrele negre dacă mai zice ceva rău de tine. Cred că în seara asta îi punem pe englezi cu botul pe labe. Petrecerea asta e în cinstea ta.

— Atunci se poate spune că lucrurile ating un punct critic, Mac?

— Un punct critic, Danger. Cât se poate de critic.

— Cântă-i lui Mary la ureche cântecul împăcării. Ca să pot să-i aplic corecția vieții ei.

— Pregătesc biciul. Acum îngenunchează în cabină să-ți dau binecuvântarea mea specială de Crăciun. Hai, în genunchi în cabină. Știu că stai în picioare, pungaș mizerabil. În genunchi. Ce naiba faci, smulgi telefonul? Repetă după mine, Domnul este păstorul meu, iar eu sunt oaia lui tunsă.

— Domnul este păstorul meu, iar eu sunt oaia lui tunsă.

— Și acum vino iute încoace, și o să-ți pavez drumul spre pântecele lui Mary. Și poate ții seama și de americanca asta. Zice că ești fascinant.

— Mac, am decis că sunt fără doar și poate un excitator. O să vin. Insist pe ideea de covor.

Așteptă pe marginea șoselei, ude, strălucitoare și negre. Un taxi trecând în viteză. Oprește-l. În Red Lion Square. Repede.

Dangerfield iese în fața casei georgiene. Nici urmă de lumină, păcat sau altceva. Sus pe treptele de piatră. Și lovește cu ciocanul de bătut. Alamă a-ntâia.

Marea ușă verde se deschide și zarvă asurzitoare. Ia-mi pălăria și bastonul. Frumoasă scară, lată și șerpuită. Anunțându-mă. Sebastian Balfe Dangerfield.

MacDoon venind în grabă și râsul lui Percy Clocklan. Candelabre vesele. Ascultați la mine, văd maeștri din vechime pe pereți și mese care gem de atâtea bucate.

— Pe aici, Danger, te așteaptă în bibliotecă. Arăți bine. Se așteaptă la zdrențe, nu la prosperitate. Și o să trimit o sticlă de șampanie să vă mai domolească inimile înfierbântate. Dacă nu merg bine treburile, îți pun la dispoziție americanca, gâfâie și abia așteaptă să-ți spună ce minunat ești.

— Mac, îți mulțumesc din adâncul… Băncile mi-au inspirat o anume fervoare.

Covoarele erau groase. O cameră amplă și mohorâtă. Părul negru al lui Mary peste speteaza scaunului. Răsfoind o revistă.

— Ce faci, Mary?

— Credeam că prietenul tău Mac își bate joc de mine când spune că vii.

— În carne și oase. Am auzit că ai pozat?

— Și ce părere ai?

— Nu-mi place.

— Ei bine, nu e treaba ta. Presupun că ai uitat ce mi-ai spus în noaptea aia. M-ai făcut curvă. Mi-ai zis să mă duc la dracu' și să dispar învârtindu-mă.

— Mary, sunt puțin slăbit. Nu mă simt în stare. Genul ăsta de discuții o să-mi provoace o recădere. Arăți minunat.

— Te dai cu binișorul.

— Ba e adevărat.

— Și e adevărat și ce mi-ai spus înainte? Aia ar trebui să uit?

— Deocamdată. E Crăciunul.

— Acum presupun că te-a lovit sfințenia.

— Nu sfințenia, dar țin cont că e Crăciunul.

— De ce n-ai încercat să mă cauți sau ceva?

— Aveam nevoie de puțin timp să meditez. Acum mă simt mult mai bine. Nu arăt mai bine?

— Poate că porți haine frumoase, dar ai pungi sub ochi. Și toată lumea se întreba aici ce i-oi fi zis americancei în taxi. Aș înclina să cred că ai fost grosolan. Exact cum ai fost cu mine.

— Gura. Nu accept să-mi vorbești așa. Pentru numele pruncului Isus, vrei să termini odată?

— Nu.

— Drace, dacă mai sufli o vorbă, te plesnesc peste fața aia nenorocită și-ți aranjez și contractul ăla afurisit cu casa de film.

— Ba tu ar trebui să-ți ții gura și să-ți iei una în față. Nu vreau să am nimic de-a face cu filmele, dar m-am gândit că, dacă aș putea face rost de niște

bani, ne-ar ajuta. Eu aș face orice să te ajut, iar tu-mi vorbești așa. Să te ia naiba, ticălos nenorocit. Pot și eu să te pun la locul tău.

Brațul lui Sebastian șuieră prin aer și palma lui o plesni pe Mary pe obraz, iar ea rămasă năucită. O mai plesni o dată.

— Te rup în bătaie. Auzi?

Ea ridică brațele să se ferească de lovituri. Mary căzu cu tot cu scaun pe spate. Dangerfield împiedicându-se de o masă și căzând peste ea.

— N-o să-mi faci nimic. Poți să mă lovești cât vrei, că nu-mi pasă. Nu-mi pasă ce faci, dar ești un nemernic și așa o să fii mereu, mereu, mereu.

Un moment de liniște în care își traseră răsuflarea și o bătaie discretă la ușă. Ușa deschizându-se timid.

— Iertați-mă, domnule, să las șampania aici?

— Da, te rog.

Ușa închizându-se ușor. Zgomot de piepturi gâfâind. Sebastian apucând-o strâns de încheieturi ca să se ferească de zgârieturi. Panglici de usturime. Mary fulgerându-l cu privirea. Încheieturile și degetele ei albe. E mai slabă și mai moale, iar mai demult era așa de grasă și de puternică. O, slabă și moale, cu siguranță.

— Ridică-te.

— Nu.

— Am spus să te ridici.

— Nu.

— Ridică-te, că dacă nu, jur pe Cristos că te bag cu capul prin podea. Când îți spun să te ridici, să te ridici.

— Jigodie mizerabilă. Și eu zic iar să te duci la dracu', că eu fac ce vreau.

Mary proptită pe brațele întinse. Picioare și genunchi albi. Emoție în picioare. Nu pot să continui când tot ce-mi doresc de fapt e să am picioarele tale goale în jurul gâtului, scoțând suspine drăgăstoase. Și stau pe un covor gros având cărțile drept decor. Și atac cu arma palmei.

— Ridică-te că te iau la șuturi.

— Eu te iubesc și tu uite cum mă tratezi.

— Ridică-te că te iau la șuturi.

— De ce te porți așa?

— Stai jos. Renunță la scena aia nenorocită și la filme.

— De ce să nu încerc? Am vrut să fac bani, pentru că ai zis că altfel nu mă vrei. Mi-ai spus că mă arunci pe fereastră, mi-ai făcut noduri la prosop și mi-ai băgat lenjeria în apă, iar acum am ocazia să reușesc în viață, dar nici asta nu-ți place.

— Nu-mi place scena sub nici o formă. E o mizerie. Nu-mi place. Te întorci cu mine acasă în seara asta.

— Eu decid.

— Mary, vino cu mine fără scandal. Și mâine ieșim în oraș. Păstrăm sticla de șampanie pentru mâine-dimineață. După bacon și chiflă. Renunță la scenă și la filme și o să locuim liniștiți undeva.

— Nu-ți închipui că mie-mi place că toată lumea încearcă să se culce cu mine, și femeile și bărbații. Dar de unde știu eu că nu mă lovești iar? Nu vin cu tine în seara asta. Dar o să-ți spun unde stau și poți să vii tu la mine de dimineață. Te-ai gândit vreodată că locuiesc singură și m-ar putea suna perverșii sau m-ar putea urmări pe stradă? Ți-a trecut cumva prin cap?

— Mary, ai un loc aparte în gândurile mele. Cu totul aparte. Mi-a luat ceva timp să trec peste șoc. Dar acum mă simt puțin mai bine. Gata să iau iar lumea în piept. Dar ai avut un loc aparte. Mă ierți?

— Mă mai gândesc. Ia-mă de la petrecerea asta și du-mă acasă.

— Transgresiune. De transgresiune m-am făcut vinovat. Ești mai drăguță decât te-am văzut vreodată. Și trebuie să-i spun ceva lui Clocklan înainte să plecăm. Ia șampania.

În salon erau boluri cu punci și mese pline cu homar. Blonda drăguță îngrijorată din pricina mea. I se văd sânii prin rochia aia. MacDoon într-un grup de virgine cu bagheta gata să binecuvânteze, să ierte sau să fecundeze. Și Clocklan sigur cu încă o infirmieră. Mereu cu infirmiere. Mereu blonde. Servitoarea lui e brunetă, cred că îl stimulează varietatea. Și acolo sunt unele mai în vârstă cu diamante pe piept în loc de altceva. Uneori mi-e poftă să mă vâr în pat cu una din astea. Maturitatea nu e o problemă. Bușteni pe foc. Nu cred în Crăciun. O păcăleală. Știu că e o păcăleală. Nimeni nu mă observă. Mă ocup sigur de chestiune.

Sebastian trăgând aer în piept și urlând.

— Crăciunul e o păcăleală.

Zgomotul răspândindu-se cu ecou și zâmbete pe fețele lui MacDoon și Clocklan, căci ei știau că aceasta era fără doar și poate noaptea sincerității. Mary așteptându-se la tot ce e mai rău lângă ușa bibliotecii.

— Crăciunul e o păcăleală. Camera asta e plină de pungași și de hoți. Isus era celt și Iuda, britanic.

Mormăieli, să-i închid gura, să-l dăm afară? Clocklan zise, dacă se atinge careva măcar de un fir din părul blond al lui Dangerfield, îi mut falca.

— Mersi, Percy. Și acum, după cum știți cu toții, Crăciunul e o păcăleală. Isus era irlandez și Iuda englezoi. Eu sunt regele fiară. Un yankeu vânjos. Ați auzit? Știu că v-ar face plăcere să-mi pociți mutra. O, sunt mulți care stau la coadă. Dar în seara asta am fost pe Lombard Street să adulmec parfumul investițiilor. Știu din sursă sigură că unii dintre voi dețin cocini de porci și trebuie să mărturisesc că pentru mine creșterea porcilor e o activitate dezgustătoare, mai puțin la micul dejun, când e gustoasă. Dar știu că aveți bacon ascuns în pod, vită și piei în pivniță și cel mai bun Bordeaux

și coniac. Dar eu sunt amator de balamuc. Ce ziceți de balamuc? Savurați vreodată farfuria spartă și candelabrul răsucit? Iau cu mine șampania gazdei pentru mâine-dimineață, să nu puneți gheara pe ea, iubitorilor de cai. Au revoir! Știu că aveți bacon în pod și piei în pivniță.

Clocklan râzând în hohote și un bărbat înalt, gazda, radiind de încântare. O, poate că, în definitiv, nu te pui cu britanicii ăștia, pentru că ei nu împacă numai capra și varza, ci toată gospodăria. Și cu asta nu te pui niciodată. Și Percy, trebuie să-ți șoptesc ceva la ureche.

— Hai mai aproape, Percy. Ascultă. Într-o noapte, mergeam în spatele unei fete adorabile cu păr lung, de aur, iar inima îmi bătea de dorință. S-a întors și i-am văzut fața. Era o cotoroanță știrbă.

— Dumnezeule, Sebastian, mai ia o hârtie de cinci.

— Percy, o să-mi cumpăr cu ea un rând de lenjerie de mătase.

Și în timp ce Dangerfield pleca imperturbabil de la petrecere, majordomul veni repede după el, cu coniac și bacon. O sticlă și o halcă de carne. Imbatabile.

— Nu-i așa că e drăguț din partea lui, Mary?

— Ești un om îngrozitor.

— Au lăsat să cadă pe mine măgăreața. Mulțumesc.

— Pentru puțin, domnule. Stăpânul a fost fermecat de discursul dumneavoastră.

— Iii!

— V-am chemat un taxi, domnule. Mi-a plăcut foarte mult ce-ați spus, că Iuda era britanic. Ha, o frumusețe. Păcăleală fericită, domnule.

— Mda.

— Ești un om groaznic, Sebastian.

— Păcăleală fericită.

Intrând în taxi. Și în pragul ușii, MacDoon lângă Clocklan. MacDoon mâncând un ecler. Mâna lui Clocklan pipăie o coapsă de infirmieră. În mâna cealaltă, un trabuc. Și de la ferestre, le văd pe câteva dintre cele bătrâne și fața americancei blonde. Cred că plânge. Toată lumea bocește acolo? O, taximetristule, zorește ca un diavol printre stele. Și nu te opri nici din cauza circulației.

Mary, acum ești lângă mine. Și vreau să merg cu trenul în Dublin, de-a lungul falezelor și prin tuneluri în Bray. Când plouă. Ai urechi mititele. Și o să te duc să locuiești într-o casă din Tooting Bec, cu banii lui Clocklan prin apropiere, pentru o consultare rapidă. O să cumpăr o mașină mică să tund peluza și o s-o retușez iute în fiecare vineri. O peluză mică, pentru că nu vreau să exagerez cu mișcarea. Zece pe zece. O să avem o cămăruță de zi cu plante, dintre care una va fi un ficus. Și la ceai în după-amiezile cenușii, vreau să-mi citești romane de aventuri.

— De ce nu ești mai des în felul ăsta, drăgăstos și așa mai departe?

— Tocmai m-am gândit să ne luăm o căsuță.

— Și copii?

— Mda.

— Îmi faci un copil? Aș vrea unul.

— Nu sunt un tată mândru, dar e unul din lucrurile la care mă pricep, Mary. Bizuie-te pe mine.

— Facem unul mâine în ziua de Crăciun?

— Acum e Crăciunul, Mary.

— Nu. Vreau să vii la mine. Am grătar. Și patru ouă. Și putem bea șampania și coniacul după aceea.

— Sunt un rahat, Mary.

— Ba nu.

— Am nițică răutate în mine.

— Am un cadou pentru tine.

— Eu nu ți-am luat nimic.

— Ai ce-mi doresc eu.

— Serios, Mary.

— Și o să avem un copil.

— Mda.

— Și n-o să-mi mai faci noduri la prosop?

— Niciodată în viața mea.

— Arăți foarte drăguț cu costum, pălărie și baston. Americanca aia era și ea cu ochii pe tine, nu?

— Căuta doar un frate în țară străină. Când ești yankeu, Mary, singurii tăi prieteni sunt alți yankei.

— Nu era adevărat ce spunea. Îți vâna doar cucul. Dar e al meu.

— Sigur, Mary.

Traversând Earl's Court și pe West Cromwell Road. Peste pod și întinderea pustie a șinelor de cale ferată. Departe în clădiri văd lumini chioare aprinse. Creieri bătrâni dormitând. Și pe acoperișuri, coșurile de fum sunt groaznice, contorsionate. Unul cu giruetă scârțâie pe Bovir Road. Pentru numele lui Dumnezeu, Mary, lasă-mă să-ți pipăi țâțișoara dulce. Lasă-mă s-o pipăi. Lasă-mă s-o ating. Sfântul Anton îmi călăuzește. Mâna. Ești un om groaznic, Sebastian, dar nu te las să mă aprinzi. Îți știu eu trucurile.

— Spune-mi ce cadou mi-ai adus, Mary.

— Ți-am luat o pereche de papuci îmblăniți.

— Drăguț, ce culoare?

— Maro, să nu se vadă murdăria.

— O să-i port mâine.

— Și am lenjerie nouă și un parfum numit Jungle Desire, de-o să crezi că sunt animal, sau cam așa ceva.

— O să-mi aduc tobele, Mary.

Sărut de despărțire. Înapoi pe Bovir Road și sus pe scări. Unde mereu am sentimentul că o să-mi dea una în cap vreun borfaș. Violența mi-e veșnic în minte. Bag cheia în yala aia lunecoasă. O să dau drumul la apă să simt și eu o tristă umbră de căldură și să înveselesc camera cu puțin abur. Sigur un șiling în contorul de gaz. Mici alinări, bucurii mărunte. Trag cuvertura, las la iveală cearșafurile. Ridic perna și mă întind liniștit acolo, pregătit pentru cerul alb.

---

[19] Cartea lui Iov, 19:25

[20] În traducere aproximativă, „cheltuitoarea de aur“

[211] În traducere, „zona săracă“

31

Se trezește noaptea. Aud că vântul bate tare. Patul meu a fost așa de călduros. Închid fereastra, perdelele flutură. Visul mi-a fost numai o jale. Dar coaja albă și subțire a cartofilor noi acoperită cu lut și dovlecei mari cât un zeppelin, ascunși în frunze și vârfurile sălciilor. Eram încălțat cu cizme în iazul cu broaște. La capăt era o hoardă care venea peste câmpuri cu cârlige, așa că am pornit înot pe mare.

Îmi frec palmele să alung frigul, le lovesc să le încălzesc. Cred că un pic de căldură de la radiatorul electric ar fi foarte plăcută. Drept, dornic, diavolesc, iute, gata. Să vină repede apa fierbinte la mine prin țevi, până nu le smulg de tot din casă. Ce ușurare să mă spăl pe față și pe dinți. N-o să-mi pun lenjeria asta, o să iau costumul pe pielea goală. Când mor, vreau să mă descompun într-un butoi cu porter și să-l bea lumea prin toate puburile din Dublin. Oare or să-și dea seama că sunt eu?

E plăcut să te trezești dimineața devreme, îmbrăcat și gata de-o plimbare. Ai zis că ți-am făcut noduri la prosop, Mary? Așa ai zis? E adevărat? Spune-mi. Da? Că ne dau prunci drept pedeapsă de la Dumnezeu. Pentru că ne-am destrăbălat.

Coborând scările cu mâna pe balustrada netedă, oprindu-mă pe hol să simt mirosul micului dejun. Deschizând ușa și ieșind în vântul tăios, unde pe cer e un soare plăpând. Pe șoseaua asta, lungă, pustie, cenușie. Mi-e frig la gât. Cred că sunt sătul de inima mea înspăimântătoare. Dar nu trebuie să pătrundă frigul la ea, pentru că trebuie să rămână fierbinte încă vreo câteva ceasuri bune. Acum podul. Trec peste trenuri și șinele lor. Iarba de acolo e neagră. De aici văd acoperișul masiv. Și Mary, sunt pe drum. Nu m-am gândit vreodată că o să mai văd eleganța, precum cea a bastonului meu răsunând pe pod. Sigur, a fost drăguț din partea lui Percy să m-a scos din necaz. Ce faci, Mary? Încă ești în pat? Sau îmi pregătești bacon? Și pâine prăjită. Și cești cu ceai fierbinte. Depozitul ăsta are nevoie de reparații ca de aer. Trebuie să mă opresc și să mă uit pe ferestrele sparte și mizerabile să

văd ce e înăuntru. Soarele e fără putere, Mary. Orașul suferă de pustietate. Oare să fie cu toții în case? Acolo e Crăciunul, foc în sobă și copiii se distrează cu jucărioarele lor. Asta e cea mai ciudată parte a Londrei, căci nu e nici cal, nici măgar.

Cobora partea povârnită a podului, pe lângă clădirea aceasta dărăpănată, o siluetă dreaptă, neguroasă, un străin. Vino puțin să-ți spun. Unde marea este înaltă, vântul blând, umed și cald, uneori stropit cu soare, o liniște așa de sălbatică pentru că-ți dorești locul în care totu-i rostit și rostire. Într-o noapte de iarnă, am auzit cai pe un drum de țară, scoțând scântei când loveau pietrele. Știam că fug și că aveau să străbată câmpurile, unde bubuitul copitelor avea să-mi ajungă la urechi. Și am spus fug spre moarte cu suflet, au ochii sălbatici și dinții dezgoliți.

Ai, Doamne, milă,

De neîmblânzitul

Roșcovan.

Table of Contents

Cover Page
Roscovanul
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31